

Tuyệt Sắc Quân Sư

Contents

Tuyệt Sắc Quân Sư	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	31
16. Chương 16	34
17. Chương 17	35
18. Chương 18	37
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	44
22. Chương 22	46
23. Chương 23	48
24. Chương 24	50
25. Chương 25	52
26. Chương 26	54
27. Chương 27	56
28. Chương 28	59
29. Chương 29	61
30. Chương 30	63
31. Chương 31	65
32. Chương 32	67
33. Chương 33	69
34. Chương 34	71
35. Chương 35	73
36. Chương 36	75
37. Chương 37	77
38. Chương 38	79
39. Chương 39	82
40. Chương 40	83
41. Chương 41	85

42. Chương 42	88
43. Chương 43	90
44. Chương 44	91
45. Chương 45	94
46. Chương 46	96
47. Chương 47	98
48. Chương 48	100
49. Chương 49	102
50. Chương 50	104
51. Chương 51	106
52. Chương 52	109
53. Chương 53: Có Đi Hay Không, Căn Bản Không Phải Là Vấn Đề	111
54. Chương 54: Ngụy Cơ Trùng Trùng 1	113
55. Chương 55: Ngụy Cơ Trùng Trùng 2	115
56. Chương 56: Mộ Dung Tướng Quân Thương Hương Tiếc Ngọc	117
57. Chương 58: Chỉ Nguyện Tích Ngọc 2	120
58. Chương 59: Thổ Lộ Nổi Lòng	122
59. Chương 60: Quân Sư Đi Hải Thuốc	125
60. Chương 61: Đêm Trăng Sáng Tại Ôn Tuyền	127
61. Chương 62: Cắt Tóc Lưu Niệm	130
62. Chương 63: Cắt Tóc Lưu Niệm 2	136
63. Chương 64: Quân Sư Buồn Bực	139

Tuyệt Sắc Quân Sư

Giới thiệu

Nàng, tròn mười lăm tuổi, trời xui đất khiến mà lưu lạc chốn quân doanh. Ngân châm trong tay, cải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac-quan-su>

1. Chương 1

Chương 1: Khéo bôn diệu trốn

Thời tiết đầu thu, phương Bắc sáng sớm đã có gió lạnh hiu quạnh. Sương còn đọng trắng trên ngọn cỏ lau, trong gió nhẹ nhàng lắc lư, phát ra tiếng rung vang.

Trên sông Hắc Thủy lúc này chỉ có độc một chiếc thuyền con im lìm ngừng ở bến tàu. Nơi khoang thuyền, người lái đò lưng còng xuống, miễn cưỡng dựa vào cạnh thuyền, nếp nhăn sâu trên trán không che giấu được mỗi một. Người chèo thuyền một thân lam lũ, đội cái nón đã rách cả tứ phía, chẳng thể che mưa che gió, chỉ còn cái áo tơi cũng như thân người là lạnh lặn.

“Nhà dò! Nhà dò! Lão chèo thuyền, gọi người đẩy!”

Thấy người chèo thuyền không có phản ứng, người đàn ông trung niên bắt đầu mất kiên nhẫn, tiếng gọi mỗi lúc một to. Rốt cuộc, phát hiện lão lái dò này tuổi già sức yếu, thoát nhìn như chỉ cần thở một cái thì liền lên cơn hen suyễn, hấp hối.

“Quan gia, ngài muốn qua sông sao?” Lão lái dò giọng khàn khàn, nói xong câu này như mất nhiều sức lực, thở khó khăn.

Người đàn ông trung niên đi cực nhanh ra thuyền, thoát nhìn công phu không tệ, đến gần, tùy tay ném ra một lượng bạc trên thuyền, “Lão nhân gia, ta hỏi người chuyện này, trả lời được thì lượng bạc trên tay ta sẽ là của người.” Nói xong, ông ta nhử nhử lượng bạc trên tay.

Lượng bạc sáng long lanh như liền tiếp thêm sinh lực cho lão lái dò, nếp nhăn trên mặt sát lại với nhau, dạ không ngừng.

“Đem qua, có phải có một tên tiểu tử bị thương trên thuyền của người hay không? Trên người hắn còn đem theo mặt nạ bằng ngọc.”

Người cầm lái nghe xong, chần chừ, nói: “Đúng là có một người như vậy, bị thương... Ừm, có vẻ bị thương không nhẹ, chảy không ít máu, ngồi thuyền qua sông.” Dứt lời, lão còn cẩn thận quan sát kẻ vừa hỏi, ánh mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Người đàn ông kia nghe lão cầm dò nói xong, nét mặt liền biến hóa, trầm giọng lên tiếng: “Lão nhân gia, người cần phải nói thật, bằng không, chỉ sợ bạc còn, mạng mất.” Một loại khí lực vô hình từ người hắn phát ra khiến lão lái dò tựa hồ không chịu nổi, khàn khàn cổ họng ho khan, thẳng thốt: “Này, này...”

“Sao?” Người đàn ông trung niên gần một tiếng, không biết lúc nào đã thủ sẵn một cây chủy thủ trong tay.

“Ta nói, ta nói,” Người cầm lái lập tức hoảng, cả giọng điệu lẫn thân người đều run rẩy, “Là như vậy, có một người cho ta mười lượng bạc, không bắt ta chờ qua sông mà bảo là nếu có ai tới hỏi đến thì cứ nói hắn đã qua sông. Lời ta nói đều là sự thật, hảo hán, ngài tha mạng cho ta đi, khụ khụ.” Lão lái dò càng nói thân người càng cong lại, tựa hồ muốn quỳ xuống trước người đàn ông kia.

Người đàn ông trung niên cười lạnh một tiếng, lớn tiếng hỏi: “Vậy thì hắn đã đi đâu?”

Trong mắt lão lái dò thoáng hiện lên một tia cam chịu nhưng vô cùng ma lạnh. Hắn hàm hàm hồ hồ run giọng đáp: “Tiểu nhân cũng không biết, chỉ thấy hắn dọc theo hướng tây dòng sông mà đi.”

Người đàn ông nọ hừ một tiếng, cầm lượng bạc còn lại trong tay vứt cho lão lái dò, nói: “Thưởng người!” Dứt lời, hắn bay nhanh về phía tây, trong không khí tựa hồ có một làn hương thơm phảng phất thổi qua.

Đợi người kia đi được xa, lão lái dò mới lấy bạc, nét mặt biến đổi khó lường, lắc lư chống thuyền hướng bờ sông bên kia mà tới, mơ hồ có giọng ngư ca khàn khan vang lên.

Lúc này, nơi kinh thành xa xôi, trong một tòa lầu tràn ngập mùi máu tanh, một kẻ vội vã xông đến.

“Khải bẩm chủ thượng, thuộc hạ đã thu được tin tức, huyết ảnh bốn người thất thủ, trong đó đông nam bắc ba người bị giết, tây huyết ảnh trọng thương, hai mươi lăm danh tử sĩ không ai sống sót.”

Một gã mặc đồ đen quỳ một gối xuống, không dám ngẩng đầu nhìn vị chủ thượng đang nổi cơn thịnh nộ. Trên thân vị chủ thượng này dường như khắp người đều tản mát ra luồng khí tức giận, lạnh lẽo khiến giọng của gã càng ngày càng thấp, nhưng cuối cùng có thể run run áp chế.

“Vô liêm sỉ! Quả thực là một đám phế vật!” Gã chủ thượng hạ chưởng lên bàn đá, chiếc bàn cầm thạch vững chãi liền ngã âm xuống đất, vỡ thành vô số khối, bụi bay lên mù mịt. Rõ ràng người này đang vô cùng thịnh nộ.

Một năm! Đường đường là tổ chức sát thủ đệ nhất mà trong một năm lại không giết nổi tên tiểu tử ngọc diện Tu La!

Bốn gã huyết ảnh vệ đều là nhân tài trụ cột, nay toàn bộ đều bị hạ gục, nhục nhã đến thế nào!

Không ai biết ngọc diện Tu La từ đâu đến, sư phụ là ai, thậm chí ngay cả hắc lớn lên trông thế nào cũng không biết. Chỉ biết, hắc năm nay mười lăm tuổi, võ công cao cường, kinh công trác tuyệt, xuất quỷ nhập thần. Tổ chức sát thủ đệ nhất Huyết ảnh lâu này, hai năm nay đã xuất động gần một nửa lực lượng đến đuổi giết hắc nhưng không có kết quả. Mười bốn tuổi đến mười lăm tuổi, vóc người của thiếu niên này chỉ thay đổi một chút. Không ai biết diện mạo của hắc ra sao là vì, bất cứ khi nào xuất hiện, hắc cũng đều đeo mặt nạ ngọc. Mỗi lần bị ám sát đều chẳng hề hấn, còn dần dần tạo nên danh hiệu ngọc diện Tu La.

Tất cả những điều này đều làm cho Huyết ảnh lâu mất hết thể diện, lâu chủ Huyết Cuồng tức đến phát điên. Huyết ảnh lâu chưa khi nào ném qua đau khổ này.

Nhưng điểm quan trọng nhất là, thân là tổ chức sát thủ đệ nhất, làm thế nào có thể bỏ cho xong?

Bởi lẽ, bọn chúng chỉ cần chút lơ là thì sẽ nhanh chóng bị người của Vô ảnh lâu vượt qua.

“Hắc chạy trốn tới nơi nào rồi?” Sau một lúc lâu, Huyết Cuồng trầm giọng hỏi.

Người mặc áo đen nghe vậy lại nơm nớp lo sợ: “Hồi chủ thượng, đám thuộc hạ truy đuổi đến vùng sông Hắc Thủy thì mất dấu, có tin tức nói là hắc đã đi về phía tây. Thuộc hạ đã phái người đi tìm, nhưng không tìm được...” Dừng một chút, thừa dịp lâu chủ chưa kịp nổi xung thiên, hắc gấp gáp bổ sung, “Hình như hắc đã bị thương từ trước nên khi chúng ta hợp lực vây bắt càng bị thương nặng hơn. Hắc bị đánh hai chưởng, trên vai trái còn trúng tên, có lẽ khó qua khỏi.”

Tuy rằng không biết là nguyên nhân gì khiến cho tên đáng sợ kia bị thương, nhưng mặc kệ như thế nào, nhóm sát thủ đều tràn ngập cảm tạ. Nếu hắc không bị thương như thế, e rằng tên lâu chủ biến thái không biết đã nổi cơn phật bọn họ thế nào.

“Ha ha, tốt lắm, không uống công ta đuổi giết một năm. Cuối cùng, hắc cũng phải trả giá. Truyền lệnh ta, tăng số người tiếp tục tìm, một khi tìm được, lập tức giết chết!”

“Tuân mệnh.”

“Mặt khác, người thúc giục Nam Cung Tuyết một chút, bảo hắc đem năm vạn lượng hoàng kim còn lại đưa cho chúng ta. Không còn gì nữa, người lui xuống đi.”

“Tuân lệnh, thuộc hạ lập tức đi làm.”

Trong tòa lâu, Huyết Cuồng trở nên trầm tư. Nam Cung thế gia vốn là một trong ba gia tộc lớn nhất võ lâm, thực lực chỉ thua Dương gia và Tạ gia. Nam Cung Tuyết vốn có danh hiệu “Thiên tuyệt thánh thủ”, hai tay phá núi, uy danh hiển hách, tính cách trầm tĩnh, quyền mưu cơ biến, có thể nhanh chóng thay đổi thể cục, được người đời xưng ngoại hiệu “Thiên tuyệt thánh thủ”. Vốn là đường làm quan rộng mở, nhưng một năm trước...

Hừ, cứ coi như hắc đang trừng phạt đúng người đúng tội đi. Dù sao, đối với người này, Huyết Cuồng cũng cực kỳ không ưa. Hơn nữa, người ta lại treo giá cao nên đành vậy thôi.

Sát thủ cũng muốn ăn cơm không phải sao?

Lúc này, vừa đến bên kia sông Hắc Thủy, người lái đò ban nãy liền đứng lên, ném áo tơi và nón ra, nhanh nhẹn nhảy xuống nước. Hắc lấy ra một chiếc hộp từ đáy thuyền, trong đó là mặt nạ ngọc lấp lánh.

Vóc nước rửa mặt, rất nhanh sau đó, một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành hiện ra, nhưng ngật nổi do mất máu quá nhiều nên khiến gương mặt nhợt nhạt. Tuy nhiên, điều đó cũng không ảnh hưởng đến vẻ xinh đẹp của nàng, ngược lại còn tăng thêm một phần mềm mại mỹ cảm.

Nàng băng bó miệng vết thương, sát trùng đơn giản xong rồi tiến vào khoang thuyền. Trong chốc lát, từ khoang thuyền xuất hiện một thiếu niên thanh tú, hướng về phía thôn trang xa xa mà đi.

Thực ra lão chèo đò còn đang ngủ say tại nhà tranh. Lão nhân gia à, đừng trách ta tại sao lại đoạt bạc của người. Có trách thì trách người xui xẻo, còn số ta thì lại quá may đi.

2. Chương 2

Chương 2: Chiến cuộc đột biến

Special thanks to ss Chomei

Trên một con đường rừng hoang tàn vắng vẻ, thấp thoáng dáng thư sinh nhỏ bé đang đi tới. Dáng vẻ người này ung dung tự tại, tạo nên cảm giác thanh tịnh lạ thường. Người ấy không ai khác chính là vị cô nương vừa thoát khỏi truy bắt khi nãy - Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Ngọc lê từng bước chân nặng nề, nhìn xung quanh chẳng hề có lấy một bóng thôn trang, ánh mắt không khỏi buồn rầu ai oán.

Nàng thở dài suy nghĩ, nhớ đến lúc mình không bị thương, chặc chặc, luận về kinh công, nếu nàng xưng nhì thì chẳng ai dám lớn lối nhận thứ nhất. Còn bây giờ thì sao? Thật chẳng khác gì ốc sên lê từng bước. A a a, trong lòng không khỏi than thành tiếng. Thôi lần này xem như giúp lão chủ của Huyết ảnh lâu, cho hắn lấy lại vốn. Chẳng lẽ, Nam Cung Tuyết lại nỡ lòng không cho hắn thêm tiền sao?

Xem ra bản thân mình cũng có giá quá chứ.

Đông Phương Ngọc tự sướng một hồi, lại quay ra oán hận ông trời. Nếu không phải vì hàn độc phát tác đúng ngày mười lăm thì liệu bọn sát thủ kia có cơ hội này sao? Rốt cuộc báo hại nàng bị thương nặng, phải chật vật chạy trốn sáu ngày mới thoát. Vốn nghĩ là sư tử sẽ đến cứu, vậy mà đến giờ vẫn chẳng thấy tăm hơi.

“Bà chị này chắc không phải là lại trốn ở đâu đó chơi đùa cùng các mỹ nam, đến lúc bị phát hiện thì bày trò “Anh hùng cứu mỹ nhân” với mình đó chứ?” Đông Phương Ngọc thầm nghĩ, không khỏi cảm thấy tức giận. Nhưng nói đi phải nói lại, dù sao cũng chính nàng là người phải khiến cho sư tử Cổ Linh lo lắng. Tuy sư tử này người cũng như tên, tính tình quái đản nhưng làm việc rất rõ ràng (dù khi gặp mỹ nam cũng có ngoại lệ), chắc không phải là lâm vào nguy hiểm gì rồi chứ?

Thôi, bây giờ bản thân mình còn lo chưa xong. Đầu tiên cứ phát hiệu lệnh đến Vô Ảnh lâu và Sa Vũ các cầu cứu viện, giải quyết vấn đề trước mắt cái đã.

Trong khi đầu óc còn đang mải mê suy tính, bụng của nàng lại cũng không chịu thua kém réo ầm ĩ.

Nàng, Đông Phương Ngọc, đường đường là đệ nhất sát thủ của Vô Ảnh lâu, đệ nhị chủ nhân của Sa Vũ các, truyền nhân của Thần Y Dược Tiên Tử, nay lại phải lâm vào hoàn cảnh bi đát nhường này, bụng đói đến phát thành tiếng.

Đông Phương Ngọc nhìn trời, miệng không nói lên lời. “Là ông trời đang trêu ngươi mình sao? Tình huống hiện tại đúng là đại thâm hiểm. Mất sáu ngày mới chạy thoát, hàn độc chưa tan, thân thể thì trọng thương, cộng thêm mấy ngày nay chẳng được ăn chút gì, khó khăn lắm mới không ngất xỉu. Lúc này mà phải ra chiến trường thì e là cả bọn cướp đường nhai nhép mình cũng không đánh nổi! S !”

Vốn định là sẽ ăn chút gì đó ở nhà ông lão lái đò, nhưng đến đây, lần đầu tiên trong đời nàng mới biết được thế nào là nhà chỉ có bốn vách tường, nghèo rớt mồng tơi. Than ôi, nay lâm vào cảnh đường cùng, có trách thì trách bản thân nàng làm việc quá nường tay, không đuổi tận giết tuyệt. Thôi thì đành chịu, dù sao đó cũng là ưu điểm của nàng.

Đông Phương Ngọc vừa đi vừa nhớ lại quãng thời gian qua. Tuy là tìm được đường sống trong chỗ chết, Huyết ảnh lâu tổn thất nghiêm trọng, nhưng chính mình cũng bị thương nặng. Quả thật đã tạo thành một năm đại bại trong cuộc đời mười bốn năm qua của nàng, khiến nàng càng nghĩ càng không cam lòng. Chợt nhìn thấy bóng thôn trang phía xa xa, Đông Phương Ngọc ai oán cảm thán : “Biết đến khi nào mới tới được đầu thôn đây?”

Trong lúc nàng còn đang khổ tâm vì nỗi lo đường xa thì phía bên kia, các tướng quân trong doanh trại Thiên Hữu quốc cũng đang đau đầu tìm đối sách, bầu không khí hết sức căng thẳng.

“Tướng quân, chúng ta không thể tiếp tục như vậy! Còn thể này thì, đừng nói Bình Dương, ngay cả chức vị nguyên soái cũng e rằng khó giữ!” Tướng quân Triệu Tử Tề tính tình nóng nảy, trước tình hình này không

nhấn nhin nổi, nói chưa dứt hai câu, mắt đã muốn phát hỏa, trán nổi đầy gân xanh.

“Hay là chúng ta tiên hạ thủ vi cường, cứ diệt bọn Bắc Minh trước. Chắc chắn do bọn chúng hạ độc đại tướng, chúng ta nhất định phải lấy thuốc giải về!” Triệu Tử Tề dứt lời, Ngụy Bản liền nói tiếp, “Chuyện này mười phần là do chủ ý của tên quân sư của Hách Liên Hồng kia, lúc nào cũng chỉ biết mưu mô quỷ kế, ngay cả lộ mặt cũng không dám, hừ.”

Vị tướng quân trẻ tuổi Tạ Lưu Phong nhú mày lên tiếng, “Chúng ta hiện tại không thể xuất binh. Trước mắt, quân ta không tài nào đánh hạ được đội kỵ binh của quân Bắc Minh. Binh lực và lương thực cũng còn chưa biết thế nào. Việc cấp bách lúc này, vẫn là phải nghĩ biện pháp giúp nguyên soái giải độc đã.” Lời vừa dứt, mọi người tất thấy đều im lặng, trầm tư tính kế.

Tình hình thế này, đối với Thiên Hữu rõ ràng là vô cùng bất lợi. Đương thời, thiên hạ đang chia làm ba phần, Thiên Hữu, Bắc Minh và Nam Nguyệt quốc. Ngoài ra còn có Hải Linh Đảo, nhưng vì cực kỳ thần bí, tránh xa cõi đời nên không có mấy người chú ý đến. Nam Nguyệt quốc nằm ở Tây nam, rất am hiểu vu cổ thuật, tuy rằng diện tích nhỏ nhưng không ai dám xem thường. Vốn dĩ Thiên Hữu và Bắc Minh thường đối đầu nhau, thực lực không chênh lệch là mấy, nhưng từ khi tam hoàng tử Hách Liên Hồng ra mặt bày mưu tính kế, thu phục các tiểu bộ lạc du mục lân cận thì thế cân bằng dần dần bị phá vỡ, dẫn đường cho hấn tấn công Thiên Hữu.

Trong chiến tranh, hiển nhiên phải có tổn thất. Ban đầu, về nhân lực, vật lực, tài lực, cả hai bên đều không mấy khác biệt. Nhưng hiện tại, tình thế đã thay đổi. Hai tháng trước, bỗng nhiên có một vị quân sư, nghe nói là sư phụ của Hách Liên Hồng, được mời đến giúp bày trận. Người này rất thần bí, lúc nào cũng đeo mặt nạ. Nhờ có hấn bày mưu, Hách Liên Hồng đã khiến quân đội Thiên Hữu đại bại ở Thanh Bình trấn. Phía Thiên Hữu may mắn có nhiều mãnh tướng, lại thêm có đệ nhất công tử Mộ Dung Lạc Cẩn cùng ra trận. Rốt cục, tuy quân lính không bị tan rã, nhưng cũng nhọc nhằn vô cùng. Đã hơn tháng nay, hai bên vẫn đang giằng co ở biên giới Bình Dương nhưng không có chút tiến triển.

Theo tin tình báo, phía Bắc Minh hiện đang huấn luyện một loại trận pháp cực kỳ cổ quái, ngày ngày đều luyện tập. Vốn dĩ tin đồn không biết thật hay giả đã đủ khiến cho người ta đau đầu, lại thêm nguyên soái Tần Tĩnh đột nhiên trúng độc hôn mê ba ngày trước, đến nay chưa tỉnh, chỉ trông vào canh thuốc để giữ tính mạng. Cả quân y và quân thái y đều vô phương, không có cách nào trị khỏi. Các vị tướng quân lòng sốt ruột như lửa đốt, nhưng ngoại trừ việc phong tỏa nghiêm ngặt tin tức tránh không tiết lộ ra ngoài thì chẳng còn biết làm gì khác.

Thấy mọi người đều không tìm ra kế sách, Mộ Dung Lạc Cẩn trầm giọng nói: “Các vị, hiện tại, cách duy nhất chúng ta có thể tiếp tục chính là tìm kiếm danh y, không bỏ sót một người nào. Bản tướng quân định sẽ yêu cầu triều đình gia tăng binh mã và lương thực, ít ngày nữa sẽ lên đường. Hơn nữa là, mời nhị hoàng tử đến đây. Trước mắt, chúng ta cứ tiếp tục luyện binh, cảnh giác tuyệt đối.”

“Tuân mệnh!”

Sau khi chấp tay hành lễ, các vị tướng quân lui ra ngoài theo thứ tự. Một mình Mộ Dung Lạc Cẩn ở lại trong lều, khẽ cau mày lại. Đôi mắt dài và hẹp kia như lóe lên một tia ẩn ý mà người khác không tài nào đoán ra được.

3. Chương 3

Chương 3: Bắt lính

Special thanks to ss Chomei

Mãi khi trời tối, Đông Phương Ngọc mới lê được thân người đến đầu thôn. Thực ra tốc độ của nàng như vậy so với người thường đã là rất nhanh nhưng do thói quen dùng khinh công nên cho dù bước đi như bay, nàng cũng vẫn cảm thấy chậm như ốc sên.

Đông Phương Ngọc đứng ở lối vào thôn, nhìn thấy tảng đá dài hai thước có khắc ba chữ “Thanh bình trấn”. Thôn làng này, dù cách xa chiến trường nhưng vẫn bị ảnh hưởng không ít, khắp thôn chỉ còn sót lại người già và trẻ nhỏ. Cả thôn chìm trong sự yên tĩnh, tiêu điều.

Đông Phương Ngọc tiến về phía một ngôi nhà tranh. Tiếng gõ cửa vang lên trong không gian im ắng. Một chú bé ra mở cửa, sợ hãi nhìn nàng.

“Anh bạn nhỏ, trong nhà em còn ai không? Huynh muốn xin tá túc một đêm.” Đông Phương Ngọc nói, cố gắng thể hiện vẻ ôn hòa.

Trước kia sư tử từng nghiêm trang nói với nàng: “A Ngọc, khuôn mặt của muội lạnh như đá vậy. Mai mốt có ra ngoài thì nhớ cẩn thận, kéo lại dọ con nít nhà người ta sợ phát khiếp đấy.”

Nàng bắt mắt phản bác: “Mặt của muội thì làm sao? A Băng mới thật kinh dị ấy chứ.”

A Băng chính là sư muội tên Dạ Băng. Nàng ấy và Đông Phương Ngọc đều là đồ đệ của Dược Tiên Tử, nhưng cả ngày A Băng đều trốn ở Điện cốc nghiên cứu chế tạo các loại độc dược.

Đông Phương Ngọc dứt lời, sư tử vẫn giữ nguyên thái độ khi nãy, nhú mào nói: “Cho nên A Băng mỗi ngày đều ở yên trong cốc, sợ đi ra lại dọ người.”

“Tỉ...” Đông Phương Ngọc nói không lại, nghĩ đến khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của mình, tức giận đến đỏ mặt, tự nhủ sau này nếu có ra ngoài thì cũng phải mang vẻ mặt đáng yêu mà đi. Cho nên, lúc gặp anh bạn nhỏ này, nàng đang rất cố gắng làm cho bản thân trông hiền dịu một chút.

Thật đáng thương, chỉ hai câu của sư tử đã khiến cho tâm lý nàng bị ám ảnh.

Lại nói đến lúc này, sau khi nhìn đi nhìn lại Đông Phương Ngọc, cậu bé hướng về phía trong phòng hô lên: “Gia gia! Có khách đến! Nói muốn ngủ lại!”

Sau một lúc lâu, một ông lão tóc hoa râm chống gậy bước ra, cẩn thận đánh giá “thiếu niên” trước mắt. Thấy người kia tuy dung mạo không quá xuất chúng nhưng rất có khí chất, lại thêm ngũ quan thanh tú, nhất là đôi mắt sáng ngời, lão liền hỏi: “Người trẻ tuổi, cậu xưng hô như thế nào? Tên cậu là...?”

Đông Phương Ngọc bắt gặp ánh mắt lão ông nhìn về phía vai trái của nàng, tuy đã được băng bó rất cẩn thận nhưng nơi đó vẫn có vết máu chảy ra. Suy nghĩ một chút, nàng nói: “Thưa ông, chuyện thế này, cháu là lang trung ở huyện Sơn Nam, chẳng may khi lên núi tìm thảo dược gặp phải bọn sơn tặc nên bị thương, vất vả lắm mới chạy thoát được đến đây...”

Huyện Sơn Nam nằm bên kia bờ sông Hắc Thủy, cách không xa nơi đây, lại thêm thời điểm này loạn lạc nên nghe cũng có vẻ hợp tình hợp lý.

Ông lão không hề nghi hoặc, đưa ánh mắt tràn ngập thông cảm nhìn Đông Phương Ngọc làm cho nàng thấy áy náy một chút, đi lừa gạt ông lão lương thiện như vậy thật không phải.

“Thời buổi loạn lạc thế này, ai cũng khó tránh khỏi tai họa. Cậu cứ ở lại đây dưỡng thương, khi nào bình phục rồi đi. Nhưng nhà ta có chút đơn sơ, mong cậu không chê.”

Đông Phương Ngọc cảm tạ ông lão rồi cùng bước vào ngôi nhà tranh.

Đêm lạnh lẽo như nước ngày đông, Đông Phương Ngọc ngồi xếp bằng trên nóc nhà vận công điều tức. Dưới ánh trăng, luồng khí bao quanh người nàng càng thêm xuất trần, nàng tựa như đã hóa thành tiên nhân.

Sau vài giờ vận công, Đông Phương Ngọc chậm rãi phun máu độc ra, trong lòng không khỏi thở dài, xem ra lần này cần dưỡng thương ít nhất cũng nửa tháng. Hàn độc lẽ ra đã có thể khỏi hoàn toàn nhưng do đột mai phục vừa rồi mà khí lực của nàng bị tổn hao nặng nề cộng thêm nội thương phát tác, nếu không phải nhờ vào linh dược và tâm pháp đặc biệt của mình thì đừng nói nửa tháng, chỉ sợ ít nhất cũng phải nằm trên giường hai tháng.

Trước mắt chỉ có thể từ từ mà dưỡng thương, Đông Phương Ngọc lại thở dài, không rõ đây đã là lần thứ bao nhiêu.

Trưa hôm sau, Đông Phương Ngọc cùng ông lão và cậu bé nọ ăn cháo khoai trong nhà. Sau khi nói chuyện, nàng biết được con của ông lão bị bắt sung quân nửa năm trước, đến nay sống chết chưa biết. Trong nhà chỉ còn hai ông cháu dựa vào nhau mà sống, gian nan vô cùng.

Khi mọi người đang ăn cơm, bỗng nhiên xuất hiện kẻ lạ mặt đẩy cửa vào. Đông Phương Ngọc nhìn lên, trước mặt nàng là năm tên lính mang giáp phục Thiên Hữu quốc.

“Lúc này đến thì biết làm sao? Trong nhà chỉ có một ông cụ già và một đứa trẻ con, bản thân mình lại đang bị thương.” Khi Đông Phương Ngọc còn đang suy nghĩ, tên cầm đầu đám binh lính vung tay, nói: “Này lão già, trong nhà ngươi còn có tên thanh niên trẻ tuổi thế này, sao lại không đi đầu quân?”

Lão ông liền đứng lên giải thích: “Đây là lang trung đem qua gặp nạn xin tá túc nhờ, còn con của lão thì đã ra chiến trường từ lâu rồi.”

Tên lính kia nghe xong, giơ tay nói tiếp: “Ta không quan tâm là ai! Lúc này tình hình chiến sự căng thẳng, tên này cũng phải sung quân.”

Những tên lính khác nghe qua đều hiểu được tên này muốn bắt người đi báo cáo kết quả công tác, vốn dĩ hẳn không phải là người quản lý ở địa phương này. Nơi đây vốn nghèo nàn, đi tuần cũng chẳng ra được đồng nào nhưng nay có thể mang thêm người trở về cũng là tốt. Bọn chúng liền lập tức phối hợp, bắt ép Đông Phương Ngọc theo chúng về doanh trại.

Đông Phương Ngọc trợn tròn mắt, không nghĩ điều này sẽ xảy ra. Sớm biết như thế cứ để thân phận là nữ nhi có tốt hơn không.

Lúc trước nàng đã từng nghe đến sự tích bắt lính vô cớ thời này, nay thì chính bản thân phải tự ném qua mùi vị bị ép đầu quân.

Đi, hay không đi? Đây đích thực là một vấn đề.

Tuy hiện tại hạ gục năm tên lính này không khó khăn gì với nàng, nhưng sau đó thì làm thế nào? Lẽ nào lại chạy trốn hay sao?

Chỉ bằng trước mắt cứ đến doanh trại ẩn thân một thời gian đã, chưa biết chừng ngày sau còn có cơ hội diện kiến vua, càng nghĩ đến lại càng thú vị.

Quyết định xong, Đông Phương Ngọc liền đứng lên, chấp tay nói: “Các vị đại ca xin chờ một chút, tiểu nhân lấy đồ xong sẽ đi ngay.”

Ít phút sau, Đông Phương Ngọc mang hành lý trên vai, chào tạm biệt ông lão cùng cậu bé vài câu rồi theo đám binh lính lên đường. Lần đầu tiên trong đời, nàng tự nguyện nhập ngũ.

Nàng hoàn toàn không hề hay biết số mệnh của mình trên chiến trường rồi đây sẽ tạo nên những sóng gió kinh thiên động địa thế nào.

4. Chương 4

Chương 4: Gặp gỡ

Special thanks to ss Chomei

Vừa đến doanh trại, khi bước qua một căn lều có vẻ ngoài không mấy đặc biệt, Đông Phương Ngọc đột nhiên dừng lại, nhíu mày hỏi tên lính đang dẫn đường cho nàng: “Nơi này có người đang bị bệnh nặng phải không?”

Thật ra nàng vốn định nói là trúng độc. Tuy nhiên sau khi quan sát thấy căn lều trông có vẻ bình thường này được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, ngoại trừ đội tuần tra ở ngoài, nàng còn có thể cảm nhận được có ít

nhất năm cao thủ đang bí mật bảo vệ gần đó. Kiểu bố trí thế này, ắt hẳn là để tránh tin tức bị lộ ra ngoài cho nên thay vì nói “trúng độc”, nàng đã cẩn thận chuyển thành “bệnh nặng”.

Người lính kia sững sốt trả lời: “Làm sao lại có người bệnh nặng ở đây? Người bệnh trong quân doanh đều ở trại bên kia. Mấy ngày nay chỉ có Tần nguyên soái bị nhiễm phong hàn còn những người khác đa phần đều là ra trận mà bị thương. Ở đây sao lại có người bị bệnh nặng được chứ?”

Đông Phương Ngọc nghe xong liền nhận ra tình hình, nói: “À. Thì ra là thế, đa tạ huynh đệ đã trả lời.”

Dứt lời, nàng liền quay lưng đi.

“ Xin dừng bước.”

Bỗng có tiếng người phát ra trong không trung, giọng trầm ấm mà ôn hòa. Thoát cái, một người lính thân hình cao lớn từ trong lều vén rèm đi ra, hơi khom người, nói: “Vị tiểu huynh đệ này, công tử nhà tôi mời huynh vào trong.”

Người này ăn mặc không giống binh lính thông thường, trong lúc Đông Phương Ngọc còn đang đắn đo thì người lính bên cạnh nhỏ giọng nói, thái độ tràn đầy sùng bái: “Hắn là thị vệ của Mộ Dung công tử đấy.”

Mộ Dung công tử, chẳng phải chính là đại công tử Mộ Dung Lạc Cẩn đó sao? Đông Phương Ngọc trầm nghĩ, không rõ người này là nhân vật lợi hại cỡ nào. Nghe nói quân đội Thiên Hữu bị đại bại ở Thanh Bình trấn, phải mời hắn đến giúp đỡ. Hiện tại, hắn đang đảm nhiệm chức tướng quân.

Mộ Dung Lạc Cẩn là trang chủ của thiên hạ đệ nhất trang, Mộ Dung sơn trang. Nổi danh từ thuở thiếu niên, văn thao võ lược không gì người này không giỏi. Nhưng Mộ Dung sơn trang từ trước đối với giang hồ cũng như triều đình đều đứng ở thế trung lập, lần này không biết vì sao lại đến giúp Thiên Hữu.

Đông Phương Ngọc vẫy tay ra hiệu cho người lính kia rời khỏi để tự mình đi vào. Trong lều có chút u ám, mùi thuốc dày đặc khắp phòng, thuốc bổ, súp, lộc nhung, tay gấu, cái gì cũng có. “Xem ra người bị trúng độc này đích thị là một đại nhân vật ” Đông Phương Ngọc trầm nghĩ.

Ẩn sau bức màn đang rũ xuống, mơ hồ có thể thấy được người nằm ở trên giường vô cùng yếu ớt, thở không ra hơi.

“Công tử, có người đến.” Một kẻ hầu khom người nói khi Đông Phương Ngọc vào.

Đông Phương Ngọc cảm thấy kinh ngạc trước vẻ kiêu ngạo của người này. Rõ ràng người trên giường kia là cao thủ nội công thâm hậu, động tĩnh bên ngoài thế nào đều không qua khỏi mắt hắn. Nhưng chỉ một chuyện còn con thế này lại cố tình muốn người khác phải báo cáo một tiếng, chính mình trực tiếp quay đầu nhìn khó lắm sao?

Đông Phương Ngọc đang oán thầm trong bụng thì người kia dựa vào giường chậm rãi đứng dậy. Động tác bình thường nhưng toát lên vẻ tao nhã cao quý, cộng thêm khuôn mặt thanh tú bất ngờ làm cho Đông Phương Ngọc thoáng bối rối.

Người trước mặt nàng lúc này thực sự rất trẻ, dáng người chỉ chừng mười mấy tuổi nhưng lại như có thể mang cả gánh nặng của thiên hạ trên vai, cơ trí vượt xa so với tuổi tác. Khuôn mặt người này vô cùng diễm lệ, sáng láng như ngọc. Chân mày thẳng tắp, đôi mắt sâu thẳm mà sáng ngời, tưởng như là hắc diệu thạch tầm thường nhưng lại không thể đoán biết rốt cuộc ánh mắt kia đang biểu hiện suy nghĩ gì. Sóng mũi cao, thẳng, ngũ quan hòa hợp nhưng lãnh đạm vô cảm, dường như là xem thường tất cả. Người kia vừa bước ra, lại giống như hấp thụ hết thủy tinh hoa đất trời, chiếu sáng cả doanh trại.

Đông Phương Ngọc trầm tán thưởng ông trời đối với hắn quá thiên vị. Dáng vẻ đẹp như tiên hạ phàm, không có lấy một khuyết điểm, sắc sảo như điêu khắc đó thực làm cho người ta không khỏi ghen tị.

Mộ Dung Lạc Cẩn lúc này cũng đang hứng thú đánh giá “ tiểu tử” trước mặt. Hừm, dáng người gầy tong teo, cao lắm chỉ chừng mười bốn mười lăm tuổi, trên vai bị thương, lại chẳng có chút nội lực. Khuôn mặt thanh tú, đôi mắt đen láy, trong veo như nước suối, khiến người khác vô thức bị hấp dẫn. Vừa rồi nghe hắn nói câu đó, tuy chưa rõ y thuật ra sao nhưng nhạy bén thế ắt hẳn không thể xem thường.

Đông Phương Ngọc chớp mắt một cái, nhanh chóng lấy lại tinh thần, thầm mắng chính mình đến lúc nào rồi còn háo sắc. Thật sự là càng ngày càng dễ bị dụ. Nhưng người này quả thật là... mị hoặc? Người ta là

nam nhân, vậy nên nói thế nào đây. Xinh đẹp sao?

Trong lúc Đông Phương Ngọc đang thăm mắng mình háo sắc, đầu đầu suy nghĩ từ để diễn tả thì người hầu cận đứng bên kia cũng đang âm thầm lo lắng. Tên tiểu tử này không hiểu tại sao lại nhìn công tử chăm chăm như thế? Công tử vừa cho truyền hắc vào, cứ nghĩ là người xuất chúng thế nào, hóa ra cũng chỉ là một tên háo sắc!

Thảm rồi, công tử ghét nhất là bị người khác nhìn, nhìn trộm thì đã đành, đằng này hắc lại dám công khai như vậy, đúng là gan to tày trời. Nhưng cũng khó trách, ai bảo công tử trông xinh đẹp hiền lành như thế. Gã người hầu vừa thăm trách Đông Phương Ngọc, lại vừa đồng tình.

“Vị tiểu huynh đệ này,” Mộ Dung Lạc Cẩn lên tiếng, giọng nói nhẹ tựa hoa rơi, khiến người đối diện không khỏi cảm thấy tâm tình thoải mái. “Người vừa muốn nói là nơi này có người trúng độc phải không?” Rõ ràng là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại khẳng định chắc nịch, giọng nói thản nhiên như chẳng phải là chuyện gì quan trọng.

Đông Phương Ngọc nghe xong liền đoán được người này vô cùng lợi hại. Vì vậy, nàng cũng không muốn vòng vèo, dùng giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đáp lại: “Không sai. Ta mạo muội hỏi một câu, có phải Tần nguyên soái đã trúng kịch độc nhiều ngày rồi không?”

5. Chương 5

Chương 5: Chức quân sư

Một câu nói của Đông Phương Ngọc đồng thời làm cho cả hai người cùng xao động!

Mộ Dung Lạc Cẩn trong lòng kinh ngạc, khuôn mặt cũng không khỏi biến sắc một chút. Dù đã cố gắng che giấu nhưng ánh mắt hắc vẫn hiện lên sự sợ hãi lẫn sùng bái.

Không phải chứ? Tên tiểu tử này thật quá sức lợi hại. Không cần hỏi gì cũng chẳng thèm nhìn quanh một cái mà đã biết người kia là Tần nguyên soái, hơn nữa còn biết ông ta bị trúng độc, đã hôn mê bất tỉnh bốn ngày! Trời ạ, nhưng nếu hắc là thám tử của quân giặc thì sao?- Gã người hầu lại tiếp tục tự tưởng tượng.

Mộ Dung Lạc Cẩn mỉm cười nói: “Lý do đâu? Không biết tiểu huynh đệ dùng lý do mà cho rằng người đó là Tần nguyên soái, hơn nữa còn trúng độc đã nhiều ngày?”

“Đơn giản thôi. Lều trại này tuy nhìn qua không khác gì so với những lều trại khác nhưng bốn phía đều được canh phòng rất nghiêm ngặt, chứng tỏ bên trong hắc là một đại nhân vật.” Đông Phương Ngọc chậm rãi nói, giọng nàng vừa trong trẻo như nước lại vừa lạnh lùng như tuyết mùa đông. Nàng không dám nói thêm rằng mình còn biết nơi đây hiện đang có cao thủ bảo vệ, sợ sẽ bại lộ của tung tích của mình. Che giấu thực lực bản thân dù sao vẫn hơn là vội vàng lật bài ngửa.

“Khi vừa đến đây ta cũng có nghe nói nơi này không có người bệnh nặng, chỉ có Tần nguyên soái bị nhiễm phong hàn. Ta mặc dù chưa thấy qua Tần nguyên soái nhưng thanh danh của ngài ấy như sấm bên tai. Trên chiến trường anh dũng giết địch, vì Thiên Hữu mà ở lại biên cương tây bắc đã nhiều năm, thử hỏi có người nào chưa từng nghe danh đại tướng chứ. Huống chi, hiện tại còn chưa tới mùa đông, một nguyên soái vốn đã quen sống ở tây bắc làm sao có thể vô duyên vô cớ nhiễm phong hàn?”

Đông Phương Ngọc đang phân tích, quay đầu lại thì bắt gặp Mộ Dung Lạc Cẩn nhìn nàng chăm chăm, vuốt cằm như cổ vũ nàng tiếp tục nói, đôi mi khẽ cup xuống nhằm che giấu thần thái trong ánh mắt.

“Đó là lý do thứ nhất. Lý do thứ hai càng đơn giản hơn vì, ta vốn là một thầy thuốc. Theo mùi thuốc trong phòng này ta cũng có thể đại khái đoán được là người nọ trúng độc, phải dựa vào thuốc để duy trì sinh mạng.”

Đông Phương Ngọc giải thích xong, thuận tay bưng tách trà lên uống một hơi cạn sạch. Trà này đúng là hàng cực phẩm đó nha. Chậc, phải nói nhiều như vậy trong một lần đúng là rất mệt, thực không phù hợp với phong cách của bốn cô nương chút nào.

Mộ Dung Lạc Cẩn nheo mắt, không đáp. Trà ngon như thế hẳn lại chỉ mới nhấp có hai ngụm.

Trà ngon như vậy mà uống có mỗi một chút, thiệt phí của giờ.

Mộ Dung Lạc Cẩn chợt nghe trong lòng có tiếng nhạc vụng trộm vang lên.

Ảo giác, nhất định là ảo giác!

Tự định thần lại, hần nhẹ nhàng hỏi: “Vị tiểu huynh đệ này thật giỏi y thuật, lại còn thông minh hơn người. Không biết phải xưng hô thế nào?”

Đông Phương Ngọc đảo mắt, cảm thấy khó chịu trong lòng, này giờ mới phát hiện là chưa hỏi tên người ta sao? Nếu nàng biết thực ra Mộ Dung Lạc Cẩn suy nghĩ gì thì chắc đã phun hết trà ra ngoài.

Dù gì ta đây cũng có lòng tự trọng rất lớn đó nha! Nếu biết trà kia đã có người uống thì kiểu gì bốn cô nương cũng sẽ không đụng vào.

“Dư Đông Phương.” Đông Phương Ngọc trả lời. “ ‘Dư’ là có dư, còn ‘Đông Phương’ nghĩa là mặt trời mọc hướng Đông”

“Tại hạ Mộ Dung Lạc Cẩn. Đông Phương huynh đệ hình như có chút quen thuộc với loại độc mà nguyên soái trúng phải nên mới không cần bắt mạch cũng có thể đoán biết được chắc chắn như thế. Vậy, Đông Phương huynh, huynh có thể vì Tần nguyên soái mà giải độc không?”

Đông Phương? Đông Phương Ngọc không khỏi nhíu mày, ta và người bộ thân lắm sao? Tên này xem ra không giống với lời giang hồ đồn đại tí nào nha. Dù gì nàng cũng là chủ nhân thứ hai của Sa Vũ lâu. Sa Vũ vốn là tổ chức chuyên bán tin tức để kiếm tiền nên ngày thường nàng cũng thu thập được không ít tin tức về các nhân vật quan trọng. Hồ sơ của Mộ Dung Lạc Cẩn được tổng kết thế này : Đẹp trai, giỏi võ công, lạnh lùng, sâu không lường được. Hơn nữa còn không có nhược điểm hay bất cứ tật xấu gì.

Nghĩ cho kĩ, một thiếu niên thành danh khi chỉ mới mười tám như vậy ắt phải bị rất nhiều ánh mắt soi mói. Thế mà lại chẳng có ai phát hiện được bất kì nhược điểm hay tật xấu gì của hắn , vậy thì chỉ có hai khả năng: Thứ nhất, người này quả thật thực có nề nếp, khuôn phép. Thứ hai, người này thực sự là sâu không lường được. Nhìn thấy kẻ đang ở trước mặt, Đông Phương Ngọc liền tự loại đi khả năng thứ nhất.

Xem ra, vị đại công tử này quả thật là sâu không lường được, một kiểu nhân vật nguy hiểm đáng gờm.

“Giải độc, cũng không phải là không thể. Nhưng nếu vậy thì, ta sẽ được lợi gì đây?”

Đông Phương Ngọc tao nhã ngồi ở ghế, bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn khẽ nâng chiếc tách ngọc tinh xảo. Dáng vẻ tuy xinh đẹp xuất trần tựa như tiên nhân nhưng giọng điệu lại chẳng khác nào những kẻ thương nhân tầm thường.

Đùa, thanh tao xuất trần thì có ích lợi gì? Vốn dĩ là làm sát thủ hay đi bán tin tức thì mục đích của nàng vẫn là kiếm tiền thôi. Tên Mộ Dung Lạc Cẩn này thoát nhìn tưởng như đang nhẹ nhàng thương lượng nhưng thực ra cho dù nàng không muốn cứu cũng phải cứu. Vị nguyên soái này chắc hẳn là đang trong tình trạng nguy kịch, không tìm được người giải độc, bằng không đã chẳng phải nằm liệt giường đến vài ngày như vậy. Nếu như mình cứu hắn xong, chưa biết chừng sẽ mau chóng bị giết người diệt khẩu.

Vậy nếu đã không thể không cứu thì chi bằng đòi hỏi lợi ích cho bản thân trước.

Gã người hầu bên cạnh sợ hãi đánh giá Đông Phương Ngọc: “Kẻ này thật không giống với vẻ ngoài, chỉ sợ hắn cũng giống công tử, nham hiểm giả dối.”

Mộ Dung Lạc Cẩn nghe nàng nói như vậy liền hứng thú hỏi: “Đông Phương huynh muốn như thế nào?”

Đông Phương Ngọc đặt chén trà xuống, chậm rãi nói: “Người cũng thấy đấy, hiện tại ta đang bị thương nên cần một nơi yên tĩnh để trị thương. Đương nhiên ta còn muốn được chu cấp thuốc bổ, mỗi loại một ít. Mặt khác, ta cũng cần một chút tiền, năm vạn lượng là được.”

Năm vạn lượng? Năm vạn mà là một chút tiền sao huynh đệ? Gã người hầu thét lớn trong lòng. Công tử nhỏ mọn như vậy, tiểu huynh đệ này muốn mềm xương rồi.

“Đừng nói năm vạn, năm mươi vạn cũng không thành vấn đề.” Mộ Dung Lạc Cẩn xua tay lên tiếng: “Đây là chuyện liên quan đến tính mạng của đại nguyên soái mà.”

Người hầu lại không khỏi thẳng thốt: “Người này là... công tử nhà mình thật sao?”

Mộ Dung Lạc Cẩn nói tiếp: “Đương nhiên. Hoàng thượng anh minh, làm sao có thể luyến tiếc chỉ chút ít tiền như vậy được?”

Người hầu thầm nghĩ: “Quả nhiên vẫn là công tử, bản tính thâm hiểm khó dời.”

Mộ Dung Lạc Cẩn nghe Đông Phương Ngọc nói xong, khoe miệng không thể không cong lên. Dư Đông Phương này thật thức thời nha, tình thế bất lợi vẫn không quên tranh thủ kiếm chác, đúng là...

“Đông Phương huynh nói có lý. Tại hạ có ý kiến thế này, không biết Đông Phương huynh có muốn nghe thử không?”

“Ý gì? Người nói xem.”

“Giải độc cho nguyên soái xong, ta hứa sẽ cho huynh chức quân sư. Như vậy huynh sẽ đường đường chính chính có nơi để trị thương, cũng không phải lo về thuốc men nữa, huynh thấy thế nào?”

“Người có quyền đó sao?”

“Tại hạ hiện đang giữ chức tam đại nguyên soái, huống chi Đông Phương huynh lại có công giúp Tần nguyên soái giải độc, ta tin các tướng quân khác cũng sẽ không phản đối.”

“Còn tiền của ta?”

Mộ Dung Lạc Cẩn thoáng dờ một chút, người này đúng là quá sức thẳng thắn. “Ta sẽ trả.”

“Ứng trước một nửa.”

“... Được.”

Người hầu đứng cạnh không khỏi hết hồn, từ lúc nào mà công tử của mình lại nói chuyện hiền từ như thế? Tên tiểu tử kia vốn đâu thể yêu cầu tiền công từ công tử?

Người hầu vừa lên nhìn sang liền bị ánh mắt hắc ám của công tử hấn dọa, vội quay đi chỗ khác. Người khác có thể không biết nhưng hắn lại hiểu vô cùng tường tận bản chất của công tử. Tiền công kia cuối cùng cũng sẽ hóa thành mây khói mà thôi. Không biết vì sao Mộ Dung Lạc Cẩn lại đột nhiên nóng vội hứa sẽ trao cho hắn chức quân sư. Chỉ đơn giản là vì muốn hắn ở lại chữa độc sao?

“Được, cứ quyết định như vậy đi!”

6. Chương 6

Chương 6: Tao nhả vô song

Thời gian như gió thổi, trong nháy mắt mà ba ngày đã trôi qua. Đông Phương Ngọc ba ngày này muốn bao nhiêu nhân nhả thì có bấy nhiêu nhân nhả. Nàng chỉ việc ăn no lại ngủ, ngủ xong lại ăn. Vết thương trên vai cũng đã hồi phục tám phần, ngay cả nội thương cũng hồi phục rất nhanh.

Có thể nói là nhờ vào danh của Tần nguyên soái mà Đông Phương Ngọc được hưởng không ít thuốc bổ. Nằm ở trên giường, nàng bỗng thấy có phần biết ơn việc vị Tần nguyên soái này bị trúng độc một chút.

Nếu không phải vì người trúng độc là nguyên soái thì làm gì có chuyện một thầy thuốc cón con như nàng lại có thể được đãi ngộ tốt như vậy.

“Dư quân sư, công tử nhà ta cho mời.” Giọng gã người hầu vang lên chặn ngang suy nghĩ mông lung của Đông Phương Ngọc.

“Được, ta tới ngay.” Nàng lên tiếng, vẫn với chất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đông Phương Ngọc đứng dậy, theo người hầu nọ đi về hướng lều trại của Tần nguyên soái.

Nghỉ ngơi đủ rồi, đến giờ làm việc thôi !

Sở dĩ Đông Phương Ngọc không lập tức cứu người vì thỏa hiệp giữa nàng và Mộ Dung Lạc Cẩn ba ngày trước. Thỏa hiệp là Đông Phương Ngọc sẽ không giải độc ngay cho Tần nguyên soái mà chỉ kê hai đơn thuốc trước, đợi ba ngày sau mới chính thức bắt đầu giải độc. Tần Tĩnh trúng độc rất khó giải, cần phải dùng nội lực để đẩy ra. Nhưng lúc đó, sức khỏe của nàng không tốt, cộng thêm tình trạng của Tần nguyên soái cũng không cho phép. Vì thế, chỉ có thể uống thuốc để điều dưỡng trước, nàng cũng có thêm thời gian dưỡng thương.

Mộ Dung Lạc Cẩn dường như rất tin nhiệm nàng, ít nhất là hẳn tin chắc rằng nàng có đủ tài cán để chữa trị cho Tần nguyên soái. Hẳn không rõ Đông Phương Ngọc đã giải thích như thế nào mà làm cho các vị tướng lĩnh nhanh chóng chấp nhận chức quân sư này. Độc còn chưa được giải nhưng cái danh quân sư đã vội được xưng lên.

Ba ngày này nàng không hề lộ diện, chỉ nằm ở lều của mình mà ngủ.

Tuy không biết Mộ Dung Lạc Cẩn có ý gì nhưng mặc kệ, cứ phải tranh thủ nắm lấy cơ hội mà hưởng thụ cái đã!

Đông Phương Ngọc đang vô cùng vui vẻ, không phải vì việc được hưởng thụ sung sướng lần này mà là bởi vì nàng vừa nhận được tin tức từ Sa Vũ lâu. Sư tỷ nàng phát ám hiệu báo tất cả đều bình an. Còn Nam Cung Tuyết thì vì Huyết Ảnh lâu lại một lần ám sát thất bại mà giận dữ. Chẳng những thế, hai sát thủ của Vô Ảnh lâu còn cải trang thành Đông Phương Ngọc đến thăm Nam Cung gia, khiến cho Nam Cung Tuyết không tin rằng Huyết Ảnh lâu đã đánh nàng trọng thương. Hẳn tức giận xỉ vả Huyết Ảnh lâu, còn lấy lại năm vạn lượng hoàng kim. Lâu chủ Huyết Cuồng phần nộ vô cùng nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể giết vài người cho hả giận.

Ngồi tưởng tượng cảnh hai gã kia đấu đá vì bạc, à, không, vì vàng, Đông Phương Ngọc nhin không được cười trộm ở trong lòng. Huyết Cuồng là người có chút hiểu biết, dù không biết hẳn có trả thù Nam Cung Tuyết hay không nhưng khẳng định sẽ không tiếp tục phái sát thủ đuổi giết nàng. Mặc kệ là có mất mặt, song, chắc chắn hẳn sẽ không đời nào làm miễn phí cho Nam Cung Tuyết.

Càng nghĩ đến vẻ mặt như dấm phải phân chó của hai kẻ kia cộng thêm việc vừa kiếm thêm được hai vạn năm ngàn lượng ngân phiếu từ tay Mộ Dung Lạc Cẩn, nàng càng cảm thấy vui vẻ. Bởi vậy, ba ngày nay, Đông Phương Ngọc ngủ rất say mê, chẳng hề biết trời đất gì.

Ngay cả khi Mộ Dung Lạc Cẩn vào nhìn lên nàng hai lần nàng cũng không biết.

-Tại lều của nguyên soái -

Mộ Dung Lạc Cẩn đặt một cái bao nhỏ trên bàn, giọng nói tao nhã tựa như nước suối róc rách chảy: “Ba ngày đã qua, Đông Phương huynh muốn gì ta cũng đều đã chuẩn bị tốt, không biết có thể bắt đầu giải độc cho Tần nguyên soái được chưa?”

Không biết từ lúc nào, khi gặp mặt Đông Phương Ngọc, hẳn lại tự đổi cách xưng hô từ “Bản công tử” thành “Ta”.

Đông Phương Ngọc nhìn những chiếc dao tinh xảo trên bàn, cái nào cũng đều mỏng như cánh ve, ngoài ra còn có một bộ kim châm sáng lấp lánh. Trong lòng nàng không khỏi tán thưởng một chút, tên này làm việc đúng là rất hiệu quả nha!

Bộ dao tinh xảo kia nàng định dùng để giải phẫu, đồng thời cũng có thể làm ám khí. Còn bộ kim châm bằng thép sáu mươi cái kia, tất cả đều đòi hỏi kỹ thuật tuyệt diệu và chất liệu vô cùng cao cấp. Nơi này cách xa kinh thành đến thế mà hẳn lại có thể đáp ứng nhanh như vậy, đủ thấy thế lực người này thực không thể xem thường.

Đông Phương Ngọc hài lòng cắt chiếc bao đựng dao và kim châm đi. Ánh mắt lạnh lùng ngày thường được thay thế bằng sự vui vẻ đáng yêu, giống như một đứa trẻ đang âu yếm món đồ chơi yêu thích. Gương mặt thanh tú của nàng tựa như phát ra hào quang hấp dẫn người đối diện. Mộ Dung Lạc Cẩn nhìn nàng, lòng rung động một chút, không khỏi chột nghĩ nếu nàng lúc nào cũng như vậy thật tốt biết mấy!

Đông Phương Ngọc cẩn thận bắt mạch cho Tần nguyên soái, ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung Lạc Cẩn: “Có thể, chúng ta bắt đầu đi.”

Trong nháy mắt, sự lười biếng trên người nàng biến mất, thay vào đó là một luồng khí uy nghiêm bất khả xâm phạm như thể thần linh đang giáng thế, tao nhã không lời nào tả nổi.

Mộ Dung Lạc Cẩn thoáng kinh ngạc rồi lấy lại bình tĩnh rất nhanh, đỡ người trên giường dậy trước mặt mình, phớt lờ cho Đông Phương Ngọc giải độc.

Đông Phương Ngọc xếp kim châm thành một hàng, vẽ mặt chăm chú, đột nhiên bắt đầu hạ châm. Sáu mươi chiếc kim trên tay nàng như được truyền sinh mệnh, phát sáng lóng lánh, đâm vào các huyệt vị. Nàng không cần nhìn mà điều khiển kim vô cùng nhanh chóng. Mộ Dung Lạc Cẩn đặt hai tay lên lưng Tần Tĩnh vận khí, phối hợp cùng Đông Phương Ngọc đẩy độc tố về phía cổ tay Tần Tĩnh.

Một lúc lâu sau, Đông Phương Ngọc rút kim ra, dựa theo tuyến huyệt vị khác, một lần nữa châm vào. Sắc mặt Tần Tĩnh chuyển dần từ xanh xám sang trắng bệch, mày chau lại như đang phải chịu đựng đau đớn tột cùng. Hai cổ tay dần biến thành màu đen. Mộ Dung Lạc Cẩn vẫn đang vận công giúp Tần Tĩnh ép độc, tuy rằng hao phí công lực không ít nhưng gương mặt hắn một chút cũng chưa biến sắc.

Trong lúc đó, Đông Phương Ngọc sau khi châm cứu hai lần lúc này xong thì liền ngồi thẳng thở uống trà, như thể việc cứu người kia chẳng hề liên can gì tới nàng, làm cho người ta không khỏi muốn phát hỏa.

Đương nhiên, Mộ Dung Lạc Cẩn cũng ở trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi một chút. Việc liên quan đến tính mạng của Tần nguyên soái, hắn không dám một chút sai sót.

Đến lúc chỗ màu đen ở hai cổ tay Tần Tĩnh càng ngày càng đậm, Đông Phương Ngọc mới cầm lấy một con dao bạc mỏng như cánh ve, hơ qua lửa sát trùng. Năm ngón tay nàng chuyển động, con dao rung rung làm cho người ta có cảm giác căng thẳng thót tim, chỉ sợ người kia bị lấy đi sinh mạng lúc nào chẳng hay.

Đông Phương Ngọc cầm dao, hướng về phía tĩnh mạch của Tần Tĩnh cắt xuống.

“Khoan đã!” Mộ Dung Lạc Cẩn bỗng nhiên hét lên.

Đông Phương Ngọc nhíu mày khó hiểu.

“Này, Đông Phương,” Mộ Dung Lạc Cẩn tựa hồ có chút xấu hổ, “Người cắt như thế thì tay của nguyên soái chẳng phải sẽ bị phế luôn sao? Có thể hạ dao chỗ khác hay không?”

Đùa chắc! Hắn tuy rằng không thực sự tinh thông y thuật nhưng vẫn biết những điều thường thức này. Gân tay sao có thể tự tiện cắt được?

Huống chi đây lại là Tần nguyên soái vang danh thiên hạ, nếu tay bị tàn phế thì chẳng khác gì là cả người tàn phế.

“Không được.” Đông Phương Ngọc kiên định từ chối “Người yên tâm, có ta ở đây, muốn phế cũng không được đâu.” Giọng nói thần nhiên của nàng lại khiến cho người khác cảm thấy rất đối uy nghiêm.

Mộ Dung Lạc Cẩn bất lực dẫn đo suy nghĩ. Lúc này hắn cứ nghĩ chỉ là đẩy độc ra ngón tay, không biết là Đông Phương Ngọc lại đâm vào tĩnh mạch ở cánh tay. Nhưng hiện tại cũng chẳng còn cách nào khác, đành trầm giọng nói: “Được, vậy ta đành trông cậy cả vào Đông Phương huynh.”

Đông Phương Ngọc chậm rãi dùng dao cắt mạch cổ tay Tần Tĩnh, máu đen từ đó chảy ra chén, nhìn thấy ghê người.

7. Chương 7

Chương 7: Đi đêm lẩm có ngày gặp ma

Trong khi bên này Đông Phương Ngọc đang giải độc cho Tần nguyên soái ở doanh trại thì bên kia, mấy ngày nay, Cổ Linh sư tử đang gặp tình cảnh đau đầu khó khăn.

Quay ngược thời gian trở về ngày mười lăm tháng Mười, khi trăng tròn đang lừng lơ trên đầu ngọn cây, ánh trăng nhẹ nhẹ chiếu sáng một vùng quê. Trong một khu rừng, ánh sáng xuyên qua những tán lá, tạo nên các mảng loang lổ. Dọc con đường rừng nhỏ, một chú tuần mã đang cố sức phi như bay. Nhưng như thể xem chừng là chưa đủ, cô gái ngồi trên lưng ngựa khẽ cau mày, thỉnh thoảng lại quất roi thúc giục chú ngựa đáng thương chạy nhanh hơn một chút.

Tâm trạng của cô gái ngồi trên lưng ngựa đang nóng như lửa đốt. Từ giờ đến nửa đêm chỉ còn cách hai canh giờ, nếu vẫn không tìm được A Ngọc thì nguy to.

Đúng vậy, người đang thúc ngựa chạy như điên chính là sư tử Cổ Linh của Đông Phương Ngọc. Nghe tin A Ngọc bị đuổi giết, lại sắp qua ngày mười lăm, Cổ Linh liền lần theo dấu hiệu của sư muội vội vàng đuổi theo.

Cứ theo đường thẳng mà chạy mãi, Cổ Linh đã thay đổi ngựa ba lần, vật cản trên đường đều bị nàng dùng roi ngựa đánh bay. Lúc này, nếu có ai muốn cản trở nàng, chắc chắn đều bị Cổ Linh dùng vó ngựa nhấn tâm đập chết.

Nhưng ông trời đúng là thích trêu ngươi.

Ánh trăng loang lổ ma quái, mơ hồ có thể thấy thứ gì đó đang ẩn hiện trên đường. Cổ Linh mặc kệ là cướp hay là cái gì, tiếp tục phóng ngựa lướt qua, tiến về phía trước.

Đột nhiên từ hai bên đường một đội nhân mã xuất hiện, đột ngột chặn trước mặt nàng.

Cổ Linh trong lòng than một tiếng.

Cầm đầu đội nhân mã là một người khoác trên mình bộ cẩm bào đắt tiền. Khuôn mặt hắc âm u, ánh mắt thâm hiểm cùng chân mày hẹp dài càng làm cho tướng mạo hắc có phần dữ tợn. Hắn là đại hoàng tử của Bắc Minh, Hách Liên Ứng. Lúc này hắn đang mang theo ba mươi binh lính trang bị giáp sắt, cao ngạo đắc ý chặn trước mặt Cổ Linh.

“Thân thủ của Lăng cô nương quả là lợi hại, thuật cưỡi ngựa rất cao. Không biết tại sao một giai nhân như cô nương giờ này lại còn vội vàng phi ngựa một mình ở rừng rậm? Lẽ nào không sợ bị cướp tiền, cướp sắc hay sao?” Hách Liên Ứng đắc ý nhìn cô gái trước mặt, vẫn là gương mặt trái xoan khiến người ta ngây ngất ấy. Làn da nõn nà, đôi mắt long lanh. Mày liễu, miệng anh đào nhỏ nhắn, cộng thêm dưới ánh trăng mờ ảo, thật không khỏi quyến rũ lòng người.

Tốt lắm, không uống công hắc lao tâm khổ tứ bố trí truy đuổi. Hôm nay rốt cục cũng có thể giải quyết nỗi giận!

Cổ Linh nhìn Hách Liên Ứng đang chặn trước mặt, thầm đem tổ tông mười tám đời nhà hắn ra chửi rủa. Nhưng trên mặt nàng vẫn là nụ cười thần nhiên: “Thì ra là Hách Liên công tử, lại có thể hội ngộ cùng ngài dưới ánh trăng, thật là có duyên.”

Cổ Linh trong lòng thầm mắng Hách Liên Ứng tiểu nhân. Hai tháng trước, nàng ở Hồng phường chọc ghẹo hắn có mỗi một lần, chỉ như vậy mà hắn quyết tâm không buông tha nàng.

Sa Vũ lâu dựa vào mua bán tin tức để kiếm tiền, chuyên mở kỹ viện cùng đồ phường để thu thập tin tức. Làm nhất đại chủ nhân của Sa Vũ lâu, Cổ Linh cũng thường xuyên đi dò xét. Lần đó, ngay tại Đế Kinh Túy Hồng phường nàng đụng độ Hách Liên Ứng. Cổ Linh ở Túy Hồng phường mang danh phận là thần bí hoa khôi Lăng cô nương, chỉ thỉnh thoảng biểu diễn, chứ không bao giờ tiếp khách. Ngày đó, sau khi xem Cổ Linh múa xong, Hách Liên Ứng liền mê mẩn. Tú bà giải thích như thế nào đều không được. Hắn ỷ vào quyền thế, tiền tài của bản thân, cũng không thèm để ý đây là kinh thành Thiên Hữu chứ không phải Bắc

Minh của hắn, đòi cướp người cho bằng được. Cổ Linh tương kế tựu kế, giả vờ đồng ý, sau đó đem Hách Liên Ứng đã say mềm cùng một con heo mẹ để trên giường.

Hách Liên Ứng sau khi tỉnh dậy thì vô cùng giận dữ, một đao bổ đôi con heo kia. Hắn tuyên bố sau này sẽ khiến cho Lăng cô nương phải sống không bằng chết, còn làm loạn ở Túy Hồng phường. May thay, vừa vặn Bắc Minh có việc gọi hắn trở về, khiến cho Cổ Linh có thể thở dài nhẹ nhõm. Nào ngờ, hai tháng sau, hắn lại đem theo người chặn nàng lại ở rừng cây cạnh biên cương hẻo lánh này.

Ai da, bỗng cô nương ta đã từng đùa giỡn không ít mỹ nam, số người không phải một vạn thì cũng lên tới tám ngàn. Hôm nay rốt cuộc đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma.

Cổ Linh trong lòng sám hối, tự nhủ về sau nếu còn gặp loại đàn ông nhỏ mọn như thế này nữa thì nhất định sẽ nghe theo lời A Ngọc. Một đao giết quách, đỡ phải phiền toái.

Có duyên con khỉ. Bỗng hoàng tử đã phải truy tìm người hai tháng rồi ! “Không biết Lăng cô nương có còn nhớ tại hạ và lời hứa lúc trước cùng tại hạ ái ân không?” Hách Liên Ứng vờ vịt nói, trong lòng thâm rửa Cổ Linh.

Ngày đó chính là nữ nhân này quyến rũ e thẹn nói với hắn “Nguyện ý cùng công tử ái ân”. Ai dè ái ân gì đâu đều chẳng có, còn bị nàng chơi khăm một vỏ, thử hỏi hắn làm sao không tức!

Cổ Linh vẫn giữ nguyên nụ cười thản nhiên khi này, đáp: “Công tử trực tiếp như thế làm người ta ngượng quá đi. Khiến công tử phải nhớ thương như vậy, ta thật áy náy. Hay là bây giờ chỉ bằng chúng ta...” Nói dứt lời, nàng thẹn thùng cúi đầu.

Hách Liên Ứng nghe xong liền lộ ra ánh mắt lang sói: “ Thế nào? Bây giờ còn tỏ vẻ ngại ngùng sao? Cũng tốt, lát nữa thôi người sẽ hết ngại ngùng ngay.”

Cổ Linh trong lòng cả kinh. Nàng nghĩ thấy không khí có một mùi hương phảng phất, hẳn là tình dược Mê Diệt Đào Hương, thứ mê dược mà người thường gửi vào khó có thể kiềm chế.

“Thế nào?” Hách Liên Ứng cười đắc ý, “Ta có cho đốt Mê Diệt Đào Hương trên con đường này. Đợi lát nữa bỗng hoàng tử hưởng thụ xong rồi, ba mươi binh lính ở đây đều có thể đến hầu hạ Lăng cô nương. Ha ha ha ha.”

Đám binh lính đi theo phía sau cũng phát ra từng trận cười dâm dăng, nhìn Cổ Linh bằng ánh mắt thô bỉ.

Cổ Linh trong lòng phẫn nộ. Tên khốn Hách Liên Ứng, mình chỉ đùa giỡn hắn một chút như vậy, hắn lại dùng cách này để đối phó mình, quả nhiên âm hiểm! Suy nghĩ nhanh chóng, nàng đột nhiên nở nụ cười quyến rũ : “Nếu đã như vậy thì ta sẽ không để Hách Liên công tử phải đợi lâu.”

Lời còn chưa dứt, nàng đã giục ngựa hướng về Hách Liên Ứng mà đi.

Hách Liên Ứng cứ tưởng rằng Cổ Linh sẽ xấu hổ đến cực điểm rồi hoặc là tức giận mắng hoặc là cầu xin tha thứ, không ngờ nàng lại trực tiếp chạy về phía hắn, lòng không khỏi sửng sốt. Hắn chưa kịp sửng sốt xong, nàng đã phi ám khí hình thoi ra. Cùng lúc đó, Cổ Linh giục ngựa chạy vào rừng sâu.

Hách Liên Ứng giờ kiểm đánh bay ám khí. Hắn vội vã nhìn quanh, ám khí độc đã giết ít nhất một nửa số quân lính, tất cả đều phi trúng ngay yết hầu. Những tên lính ngã xuống ngay cả sợ hãi cũng chưa kịp phản ứng, chết không nhắm mắt.

Hách Liên Ứng thoáng biến sắc. Nữ nhân này quả không tầm thường, võ công rất cao! Hắn hét lên một tiếng: “Đuổi theo cho ta !” Hừ, trúng Mê Diệt Đào Hương, để ta xem người có thể trốn tới đâu? Bỗng hoàng tử chờ người quỳ dưới chân ta cầu xin tha thứ!

Cổ Linh chạy thoát, nhanh chóng lấy thuốc giải độc ra ăn. Khê thở phào, may mà nàng thường ở thanh lâu, đối với các loại tình dược vô cùng thận trọng đề phòng, bằng không chắc sẽ giống như tên Hách Liên Ứng kia nói. Trước mắt, nàng phải tìm một chỗ không người để giải độc mới được.

Phía sau, tiếng vó ngựa dồn dập ầm ầm truyền đến. Cổ Linh trong lòng lo lắng, không còn cách nào khác, đành liều mạng giục ngựa chạy về khu rừng cách đó không xa, mặc kệ rằng đây là ma cung rừng rậm!

“Chủ công, làm sao bây giờ? Cô ta chạy vào ma cung rừng rậm rồi.” Một gã lính báo cáo cho Hách Liên Ung.

Hách Liên Ung neho mắt độc ác, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Các người thủ bên ngoài, có tin tức phải báo liền cho ta.” Tưởng rằng vào ma cung là thoát sao? Bốn hoàng tử nhất định sẽ không bỏ qua cho người!

Họ Lăng người đó, dám liều mạng chạy vào ma cung rừng rậm? Kết cục nói không chừng còn thảm hại hơn.

Hách Liên Ung nguyên rửa xong, tức giận để lại vài tên lính canh chừng, không cam lòng rời đi.

8. Chương 8

Chương 8: Hội ngộ nơi rừng sâu

Cổ Linh cầm đầu chạy vào mê cung rừng rậm, rốt cuộc cũng thoát khỏi bọn người của Hách Liên Ung. Nàng thở dài nhẹ nhõm trong lòng một cái. Nhưng khổ nỗi, Mê Diệt Đào Hương càng lúc càng phát tác. Cổ Linh cắn răng, lấy thanh chủy thủ tự chém tay mình. Trong lòng thầm mắng, các thứ tình dục này bất kể tên gọi là gì thì đều giống như nhau, đều khiến cho người ta cảm thấy nóng như lửa đốt, chỉ muốn cởi hết quần áo.

Nàng trong lòng cực kỳ lo lắng. Nếu bây giờ có phát ra tín hiệu thì cũng khó có người đến cứu. Làm gì có ai dám xông vào ma cung rừng rậm này, làm sao bây giờ?

Tuy là cô nương ta đã từng trêu ghẹo vô số mỹ nam nhưng cũng không đến nỗi bắt ta phải ở giữa rừng trao thân cho một tên nào đó chứ?

Hướng chi trong ma cung rừng rậm thế này, nếu không phải là phường sơn tặc thì chỉ còn...dã thú.

Cổ Linh rùng mình một cái, quả nhiên trúng độc ngay cả đầu óc cũng không còn minh mẫn. Cổ Linh lắc lắc đầu, cố xóa tan những suy nghĩ kinh khủng lúc này, yên lặng lắng nghe. Cách đó không xa hình như có tiếng nước, do dự một chút, nàng lần theo tiếng nước hướng về phía rừng sâu mà đi.

Điều khiến cho Cổ Linh e ngại nhất ở ma cung rừng rậm này đó là Khu Ma sơn ở dưới chân núi. Khu Ma sơn chính là khu vực mê cung kì bí, luôn tạo cho người ta cảm giác lạnh lạnh, rợn da gà. Nơi đây còn có tin đồn về loài thủy quái ăn thịt người, lại càng khiến cho không khí thêm kinh dị.

Người có thể tạo nên tất cả những điều này, đích thị là Ma cung cung chủ.

Ngọn núi này trước kia có tên là Bạch Hổ sơn. Sau do Ma cung kế thừa, cảm thấy cái tên cũ không thích hợp nên đổi thành Khu Ma sơn.

Thật ra Ma cung không phải là tà ma ngoại đạo, chỉ là làm việc cổ quái, ý tưởng khác người một chút. Nhưng trong mắt người giang hồ, ma cung là một thứ gì đó quỷ dị, ma quái. Bởi vậy, họ luôn cố tránh xa. Điều này càng khiến cho người đời sợ hãi Ma cung, còn cho là nếu đắc tội người của Ma cung thì sẽ rất thảm, muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không yên.

Buồn cười nhất là, người thật sự bị Ma cung xử lí không có bao nhiêu nhưng qua miệng lưỡi thiên hạ cũng đủ làm cho người ta sợ Ma cung phát khiếp.

Ma cung rừng rậm này ngoài phòng tuyến bên ngoài còn cố ý nuôi thả không ít độc vật. Cổ Linh vốn không tinh thông về các loại độc vật nên có thể vẫn bình an thế này hoàn toàn là nhờ thuốc giải của hai sư muội mà nàng mang theo trong người.

Tiếng nước càng lúc càng gần, hình như là thác nước. Cổ Linh dùng sức cắn môi dưới để giữ ý thức. Không tính toán gì nữa, nàng quyết định ngâm mình dưới nước một đêm, mặc kệ ra sao thì ra.

Rốt cuộc cũng đến nơi! Cổ Linh lập tức xuống ngựa, lão đảo đi về phía bờ hồ, mơ mơ màng màng nhìn xuống hồ, liền đông cứng tại chỗ.

Sao lại...đêm khuya giữa rừng rậm, sao lại có mỹ nam thể này?

Bên dưới thác nước, một nam tử đang đứng trong hồ, nửa người dựa vào một tảng đá lớn, hình như là đang tắm rửa. Gương mặt đẹp như tranh nhìn người đứng trên hồ, ánh mắt thâm biếu lộ ý cười.

Cổ Linh còn đang đông cứng, làm sao lại có người tắm rửa ở nơi cùng cốc này? Hơn nữa còn là một đại mỹ nam như vậy. Tướng mạo kia ở dưới ánh trăng khiến người nhìn thấy bất giác tưởng như lạc vào cõi tiên. Vẻ đẹp thật bất phàm, nếu hắn không lộ nửa người trên, hẳn đã bị nhận lầm là nữ. Còn dáng người kia, chắc chắn, một giọt nước mưa theo khuôn ngực gầy gò chảy xuống, gợi cảm mê hồn. Vẻ đẹp nửa tiên nửa yêu làm cho Cổ Linh ngây ngất đến nỗi không động đậy nổi.

Lẽ nào là ảo giác? Cổ Linh tự đánh mình một cái, làm sao lại có chuyện một mỹ nam như thế xuất hiện ở nơi này? Không phải là do trúng độc nên sinh ảo giác đó chứ?

Nhưng mà nếu là ảo giác thì phải là một sư huynh thân hình cơ bắp chứ, sao có thể mơ thấy loại đàn ông nửa nam nửa nữ thế này?

Cổ Linh còn đang mơ hồ thì nam tử kia đã mặc xong quần áo, cười khanh khách đi đến trước mặt nàng, lên tiếng bằng giọng vui vẻ: “Nha đầu, ra là ngươi, mấy năm không gặp, ngươi càng ngày càng đẹp đấy.”

Cổ Linh yên lặng không đáp, nàng hiện tại đang mỗi lúc một mất đi ý thức. Ánh mắt mơ màng, dường như muốn nhắm người tới phía trước.

Đáng chết! Cổ Linh thầm mắng, mỹ nam này lại còn muốn đưa tay vuốt ve mặt mình, vừa cười vừa nói yêu mị. Thôi, mặc kệ hắn là ảo hay thật, bà đây hiện không kiềm chế nổi nữa rồi, mỹ nam lại càng phải tóm lấy! Chính người tự dẫn xác tới, đừng trách ta thủ đoạn độc ác !

Quyết định xong, Cổ Linh liền không chút do dự đưa tay vuốt ve gương mặt mỹ nam kia.

A, da hắn vừa lạnh vừa mịn, cảm giác chạm vào thật thoải mái. Cổ Linh mất tự chủ, không nhận ra người đối diện thật ra là người nàng quen biết.

Nam tử nhìn nàng, nhận ra Cổ Linh có chút kì lạ. Hai má ửng hồng, nhiệt độ cơ thể rất cao, chưa tới gần đã cảm nhận được. Vết thương trên cánh tay còn đang rỉ máu. Lúc tiểu nha đầu mơ mơ màng màng định gỡ tro, liền bị hắn lập tức ôm vào trong ngực, nói bằng giọng khàn khàn: “Đừng nhúc nhích, ngươi còn cử động nữa thì sẽ xảy ra chuyện đấy.” Lời nói tuy ôn nhu nhưng trong ánh mắt hắn lại hiện lên một chút tàn khốc. Rốt cuộc kẻ nào đã hạ độc, làm cho nàng phải tự khiến mình bị thương như vậy? Tốt nhất đừng để ta biết ngươi là ai, bằng không ta nhất định sẽ cho ngươi nếm mùi vị thủ đoạn của Ma cung.

Cổ Linh bị ôm chặt, cảm thấy khó chịu, liền xoay qua xoay lại. Đôi mắt ngấn nước đã mất hẳn ý thức, miệng anh đào xinh xắn khẽ rên hừ hừ. Lãnh Dật Hàn nhìn nàng, trong lòng khẽ rung động. Tiểu nha đầu có lẽ là đã trúng phải Mê Diệt Đào Hương cực mạnh, muốn giải được thì phải trải qua một quá trình đau đớn vô cùng.

Nếu để cho nàng chịu cảnh đau đớn như vậy, thà rằng tự lấy bản thân mình làm thuốc giải.

Hắn cúi đầu nhìn giai nhân trong lòng, hỏi: “Nha đầu, nói cho ta biết, người ngươi đang ôm là ai?”

Tên này, rõ ràng là người đang ôm ta mà?

“... Ừm, mỹ nam...” Cổ Linh dùng sức trợn mắt, cố nặn ra hai chữ.

Lãnh Dật Hàn cau mày, nha đầu này, tính tình chẳng thay đổi chút nào!

Mình đã quyết định vì nàng giải độc thì nhất định phải cho nàng biết mình là ai, chứ không phải là một mỹ nam tùy tiện nào đó. Vì thế, hắn kiên nhẫn dụ dỗ: “Ngoan, gọi ta là Dật, ta sẽ khiến cho ngươi hết khó chịu, được không?”

Cổ Linh lúc này không khác nào một chú dê nhỏ lạc đường, không cần biết người kia là ác ma nguy trang, lần môi đỏ mọng khẽ nói bằng chút sức lực cuối cùng: “Dật...”

Lãnh Dật Hàn nghe được liền nở nụ cười quyến rũ mà ngay cả ánh trăng cũng không sánh bằng. Hắn ôm lấy Cổ Linh, khàn khàn nói, giọng vô cùng cưng chiều: “Tiểu nha đầu, ta sẽ không cùng nàng ở chỗ này.”

Ngắm nhìn tiểu nha đầu đang giãy giụa khó chịu, hắn ôm chặt nàng hướng về phía rừng trúc phi thân mà đi.

9. Chương 9

Chương 9: Buổi sáng bất ngờ

Sáng sớm, ánh nắng dịu nhẹ xuyên qua cửa sổ chiếu vào lầu trúc. Bên ngoài, trong rừng cây, tiếng chim ríu rít kêu, chào đón một ngày tốt đẹp.

Lầu trúc gồm hai tầng, diện tích không lớn nhưng bố trí vô cùng tươi mát và tao nhã. Tất cả bàn ghế trong phòng đều được làm bằng trúc, ngay cả chiếc màn trên giường cũng được thêu hình những bụi trúc.

Sau tấm màn, Cổ Linh khẽ động dậy đôi môi nhỏ nhắn, bực bội nhíu mày vì tiếng ồn ào!

Cổ Linh có cảm giác như ai đó đang nhìn mình chăm chăm, thật sự rất khó chịu. Đám thủ hạ kia từ lúc nào mà dám to gan như vậy?

A, mà không đúng, rõ ràng là mình bị truy đuổi, sau đó trốn vào ma cung rừng rậm, sau đó... Thác nước? Mĩ nam?

Sau đó thì sao nữa?

Cổ Linh lập tức tỉnh giấc, mở choàng mắt, không hề để ý thấy người bên cạnh vừa vội vàng nhắm mắt lại.

Đau! Đây là cảm giác đầu tiên của Cổ Linh. Thật sự đau quá, cả người đều đau, như thể nàng vừa từ trên núi ngã xuống rồi bị đá nghiền qua nghiền lại vài lần vậy.

Cúi đầu nhìn xuống, xong rồi, xong rồi, mình ở trên giường tỉnh lại, không mặc bất cứ thứ gì trên người, lại còn cảm giác đó... Thân là đại chủ nhân của Sa Vũ lâu cộng thêm đã từng lăn lộn khắp nơi, chẳng cần nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Xong rồi, Cổ Linh rên trong lòng. Thanh danh của ta vậy là bị hủy hoại, ta nhất định phải làm cho tên khốn thâm hiểm Hách Liên Ứng phải trả giá đắt!

Cổ Linh nhanh chóng vạch ra phương án trả thù, đẩy mắt ánh lên sự lạnh lùng, tàn nhẫn.

Nhưng đây là ma cung rừng rậm phải không? Ông trời phù hộ, trăm ngàn lần đừng cho ta bị tên khốn Hách Liên Ứng đó làm nhục.

Cái đầu ngốc này, người đúng là đàn độn hết sức, này giờ lâu như vậy mới nhớ đến chuyện nhìn xem người cùng mình ái ân là ai.

Cổ Linh tự trấn an bản thân một chút rồi cẩn thận xoay đầu qua...

Hô, may quá, không phải.

Nàng vừa định gọi “Ca” thì liền muốn ngừng thở, dường như có thể nghe được tiếng hét ai oán trong lòng mình...

Ông trời ơi, sao ông lại nhẫn tâm với con đến thế ?

Ta chỉ là bình thường hay đùa giỡn mĩ nam, tuy có đùa dai một chút nhưng cũng không vi phạm pháp luật, không giết người phóng hỏa. Chuyện bức ép dân nữ ta lại càng không phạm phải, tại sao... Tại sao ông lại khiến ta lâm vào cảnh này?

Bi kịch, thật là bi kịch mà!

Cổ Linh như muốn phát điên, sợ đến mức không nói lên lời, các ngón tay đều run run.

Đơn giản là, đang nằm trên giường, ngoại trừ nàng, còn có... còn có, một cô nương!

Cô nương kia có gương mặt như tranh vẽ, xinh đẹp bất phàm. Làn da trắng nõn, ngay cả lỗ chân lông cũng không nhìn thấy được. Chiếc cổ thon dài, trên vai còn sót lại không ít dấu vết ân ái.

Như cảm giác được có người đang nhìn mình chăm chú, “cô nương nho nhỏ” khẽ cử động, nhẹ nhàng ừ một tiếng thỏa mãn.

Giọng “nàng” làm cho Cổ Linh khóc không ra nước mắt, trái tim nhỏ run rẩy không ngừng. Xong rồi xong rồi, xong thật rồi, tuy là mình hôm qua trúng độc mất ý thức nhưng làm sao lại có thể... Có thể đến mức này, lại gây ra chuyện cảm thú với cô nương xinh đẹp kia? Chẳng trách tại sao mình lại có cảm giác mơ hồ về một người nửa nam nửa nữ.

Xem ra “cô nương” kia còn chưa tỉnh, hình như đang mơ thấy tình lang, biểu cảm đó, hẳn là một cô nương vừa mới kết hôn. Hay là mình chạy trốn ? Không ổn lắm. Vị “cô nương” này phải làm sao bây giờ? Nếu mình không khéo, không chừng “nàng” ấy tỉnh dậy lại muốn tự sát thì nguy.

Hay là ra ngoài tìm một nam nhân khác thay thế? Bản thân mình vốn đã từng thấy không ít chuyện kì quái, vậy mà vẫn còn bị sốc. Nếu đổi lại là một cô nương bình thường thì không sợ đến ngất đi mới là lạ.

Cổ Linh cầu nguyện trong lòng, cô nương à, người trăm ngàn lần đừng trách ta, ta thật sự không cố ý, ta có thể thề với trời!

Ai da, tuy ta đã từng thề rất nhiều lần nhưng lần này tuyệt đối là chân thành nhất.

Hai nữ nhân, nghĩ đến là muốn nổi da gà, nhưng cố tình hay không thì vẫn là do mình chủ động... Cổ Linh cảm thấy không một từ ngữ nào có thể diễn tả cảm giác thê thảm của nàng lúc này. Nàng vừa nghĩ, vừa lê cái thân thể đau nhức đến mép giường.

“Cô nương” kia chậm rãi mở mắt.

Thật là một đôi mắt khiến người ta hồn xiêu phách lạc, hoa nhường nguyệt thẹn. Cổ Linh vừa mới ổn định thần trí không lâu, bây giờ lại như muốn khóc. Ông trời ơi, sao lại đùa giỡn ta như vậy, đến một cơ hội cứu vãn cũng nhẫn tâm cướp mất ?

“Cô nương” kia không động dậy, mở to đôi mắt đẹp mê hồn nhìn Cổ Linh đang run rẩy. Cổ lấy lại tinh thần, trong đầu Cổ Linh hiện lên vô số những câu hỏi thăm ân cần nhưng rốt cục lại sợ hãi nói: “Cô nương” Chỉ hai chữ đơn giản nhưng dường như khiến nàng phải tổn hao không ít khí lực. “Người, không sao chứ ?”

Không sao cái đầu người á? Có thể không sao được sao? Cổ Linh trong lòng tự mắng mình dối trá. Trời có thể chứng giám nàng hối hận chuyện đêm qua như thế nào.

Đang có ý đồ tạo nên bầu không khí ái ân lãng mạn, Lãnh Dật Hàn nghe được hai chữ “Cô nương” thì biến sắc, không nói nên lời.

Câu mở đầu gì mà kì quái thế này! Nhưng cảnh tượng như vậy, địa điểm vậy, nghĩ thế nào cũng không ra lí do tại sao nàng ta lại có thể thốt lên một câu như thế.

“Cô nương”? Tốt, đêm qua người người quyến rũ là ta, cũng chính người nằng nặc gọi ta “mĩ nam”, nay tự nhiên lại biến thành “Cô nương”? Người đã quên hôm qua làm những gì với ta sao? Được, người đã không nhớ thì ta sẽ khiến cho người nhớ lại.

Lãnh Dật Hàn nở nụ cười nguy hiểm, nhưng trong mắt Cổ Linh lại hoàn toàn là ý khác. Cô nương này có thể tiếp nhận dễ dàng như thế, lại còn mỉm cười với mình như vậy, không hay rồi.

Đang muốn trốn lại bị túm gáy.

Cổ Linh bất đắc dĩ, cố nặn ra một nụ cười mỉa máo: “Cô nương này, chuyện đó, không phải ta cố ý. Ta bị trúng mị được, ý thức không minh mẫn. Chuyện này, người xem, chúng ta đều là người bị hại, ta...”

Lãnh Dật Hàn tối sầm mặt. Tiểu nha đầu này rốt cuộc là nghĩ thế nào mà lại có cái ý tưởng kì quái đó? Hai cô nương? Hai nam nhân còn tạm chấp nhận được! Nghe kiểu gì cũng muốn phát hỏa!

“Nương tử, người nói cái gì vậy?” Lãnh Dật Hàn nhẹ giọng, tiếng nói trầm thấp còn có chút khàn khàn.

Nương tử? Kiểu xưng hô này, giọng nói này... Cổ Linh nghe xong, cứng ngắc mở miệng: “Người, là nam? ”

Lãnh Dật Hàn nổi giận. Còn chuyện gì đáng giận hơn là người cùng mình ân ái cả đêm qua, buổi sáng tỉnh dậy lại hỏi mình có phải là nam nhân không.

“Người nói xem?” Từng chữ từng chữ rõ ràng được nói ra, còn có chút ngiễn răng.

Cổ Linh lập tức tỉnh táo, vui như chết đi sống lại. Thì ra đó là một nam nhân! Nhưng mà dù sao cũng phải xác nhận lại đã.

Nàng liền đưa tay sờ soạng ngực nam nhân kia, phẳng lì !

Nàng nhìn xuống, dưới chăn là quần áo. Lại nhìn lên người này, rõ ràng là đang tức giận vì câu nàng vừa hỏi.

Cổ Linh lập tức thở phào nhẹ nhõm, báo hại người ta sợ muốn chết nãy giờ.

Tâm tình vui vẻ, Cổ Linh hồ hởi nói: “Ngại quá, mỹ nam, lúc nãy ta suýt nữa đã nhầm ngươi là một cô nương, thật là ngại quá.”

Lãnh Dật Hàn nghe vậy, trong lòng một nửa nguôi giận, lên tiếng hỏi: “Nương tử, ngươi có hài lòng với diện mạo của ta không?” Nói xong, hắn còn ra vẻ thẹn thùng cúi đầu, lén nhìn Cổ Linh một cái.

10. Chương 10

Chương 10: Ta muốn chịu trách nhiệm

Nương tử?

Cổ Linh hơi giật mình, nhưng so với chuyện vừa khiến nàng hãi hùng lúc nãy thì, điều này chẳng là gì.

“À ừ, ngươi rất đẹp trai.” Cổ Linh nghiêng nghiêng đầu, suy tư một chút. “Người thật là đẹp như hoa, không, hoa còn phải thua ngươi.” Nàng nói xong cố gắng rút bàn tay đang bị người kia nắm chặt ra.

“Nương tử, ngươi thực lòng là vừa ý người ta?” Lãnh Dật Hàn tủm tỉm cười, kiềm lực ở mức thấp nhất, nhưng bàn tay vẫn không thả lỏng chút nào.

Cổ Linh trong lòng thầm mắng người này gian trá, lên tiếng bằng giọng điệu hay dùng để dỗ con nít: “ Vô cùng vừa lòng. Nhưng mà, hai chữ nương tử không thể tùy tiện kêu, ngươi nhớ kỹ nha.”

“Vậy phải gọi thế nào? Hay là phu nhân được không?” Lãnh Dật Hàn mặt dày hỏi tiếp.

Cổ Linh che trán, người này sao lại lằng nhằng vậy? “Ta họ Cổ.”

Đã thân mật đến thế mà cả tên còn không chịu cho ta biết, hừ. “ Tên của nương tử là gì? Ta tên Lãnh Dật Hàn. Nương tử, ngươi chỉ cần như đêm qua gọi người ta là ‘Dật’ thì được rồi.” Dật Hàn che giấu tâm tư đen tối, tiếp tục nói.

Nhắc tới đêm hôm qua, Cổ Linh liền đỏ mặt, hình như đúng là có gọi hắn như vậy, tuy rằng không có ấn tượng rõ ràng...“ Ta tên Cổ Linh, nghĩa là một cách tinh quái. ”

Tên y như người. Lãnh Dật Hàn suy nghĩ trong lòng rồi hỏi tiếp: “Thật sự là tên rất hay, ta có thể kêu nương tử là Linh nhi không?”

Người vẫn còn chưa chịu xong nữa? Cổ Linh nhú mày, bị như vậy mà không phiền não, không khó chịu? Người đang giả bộ sao?

Nếu không phải là đang giả bộ thì... Là quá ngây thơ, quá nhỏ tuổi rồi. Cổ Linh nghĩ xong liền rùng mình một cái.

“Có thể, có thể, ngươi muốn kêu như thế nào cũng được! Nhưng, bây giờ, ngươi có thể buông tay ta ra không?” Cổ Linh cố gắng kiềm chế lửa giận, bình tâm lại một chút. Dựa vào cái gì mà mình phải ngồi đây

khó chịu nhìn một gã nam nhân làm nũng? Hết lần này đến lần khác còn phải kiềm chế, thật là tức điên lên được.

Tuy rằng nam nhân này rất đẹp, hoàn toàn phù hợp với khẩu vị của nàng.

Lãnh Dật Hàn nghe vậy bĩu môi, gương mặt mếu máo, dường như trong ánh mắt đã rưng rưng nước mắt. Bộ dạng đau khổ đẹp đến đau lòng người, chầm chậm nói: “Người ta sợ người bỏ đi, không cần người ta...”

Hắn nói xong, đưa ánh mắt sợ hãi cẩn thận nhìn Cổ Linh, hệt như ánh mắt của một chú chó nhỏ sợ bị chủ bỏ rơi.

Bộ dạng đáng thương của hắn đáng trúng ngay điểm yếu của Cổ Linh. Bản năng làm mẹ trời dạy, nàng cảm thấy như mình vừa mắc tội không thể tha. Sao lại có thể làm cho một người con trai đẹp nhường này đau lòng như thế? Vội vàng dịu dàng an ủi: “Không có, tuyệt đối không có, Dật đáng yêu như vậy, ta làm sao có thể không cần người? Người đừng khóc nha.” Nàng đưa bàn tay còn lại quệt ngang khóe mắt hắn.

Lãnh Dật Hàn lúc này trong lòng dằn vặt, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ đáng thương khi nãy, tranh thủ hưởng thụ sự an ủi của Cổ Linh. Hắc hắc, biết ngay nha đầu kia mềm lòng lại háo sắc, cũng may là mình đẹp trai... Dật Hàn thầm tự sướng trong lòng.

Thật ra, hắn cũng là bất đắc dĩ. Nếu theo tình huống bình thường, một cô nương gặp phải chuyện này chẳng phải sẽ la hét thảm thiết rồi nước mắt lã chã đòi nhà trai chịu trách nhiệm hay sao?

Hơn nữa sau tối hôm qua, hắn cũng biết được Linh nhi vẫn còn trinh trắng, vì thế hắn đã lén dằn vặt cả đêm. Tuy rằng hắn cũng không phải thực sự để ý, nhưng đã là nam nhân thì đều có tâm lý kiểu này, hoặc nhiều hoặc ít. Dù sao, có ai mà không hy vọng người mình âu yếm hoàn toàn thuộc về mình đâu?

Nhưng khổ nỗi, nha đầu chết tiệt kia, sáng sớm vừa tỉnh dậy, sau khi cẩn thận nhìn quanh thì thần sắc trên mặt trở nên ảo não, kì lạ vô cùng. Hơn nữa, sau đó cả nửa ngày nàng ta mới nhớ tới chuyện xem người đang nằm bên cạnh mình, lại còn nghĩ hắn là nữ nhân, thật sự không thể tha thứ! Hắn dù nhắm mắt cũng có thể cảm giác được Cổ Linh lúc đó đang thất kinh, cứ tưởng rằng mình có gì không phải khiến nàng ta sợ hãi đến thế.

Tiểu nha đầu ngốc này. Lãnh Dật Hàn trong lòng trăm mối tơ vò, dịu dàng nhìn Cổ Linh.

Không nên bỏ lỡ thời cơ, hắn tiếp tục tấn công: “Nếu nương tử đã nói như vậy, trăm ngàn lần đừng bỏ người ta mà đi nha.”

Bỏ đi?

Đầu óc Cổ Linh liên tưởng lại, thậm chí mình háo sắc mà quên đại sự. A Ngọc hiện còn đang chưa biết sống chết thế nào, mình phải đi ngay mới được.

Nhưng mà, bây giờ... Cổ Linh nhìn cổ tay đang bị nắm chặt, hơi nhú nhú mày.

Dật Hàn thấy nàng nhìn chằm chằm thì vội vã buông tay: “Đều do ta không tốt, làm đau nương tử phải không?” Giọng nói vừa lo lắng vừa tự trách, còn cầm bàn tay nhỏ bé của Cổ Linh thối thối, giống như đang chở che một thứ gì đó vô cùng quý báu.

Bộ dáng này lại làm cho Cổ Linh xúc động, như thể bỏ hắn mà đi là phạm sai lầm không thể tha thứ. Nhưng mà, thà đau một lúc còn hơn đau cả đời!

Cẩn rằng một cái, nàng lên tiếng: “Chuyện này, ta còn có việc gấp, phải đi trước...”

Lời còn chưa nói xong, không khí xung quanh nháy mắt đã giảm xuống vài độ. Cổ Linh nghi ngờ nhìn Lãnh Dật Hàn, không phải là người làm đó chứ? Trước mắt nàng vẫn là gương mặt hiền lành kia.

Lãnh Dật Hàn lúc này tức giận như muốn phát nổ, hay cho người, Cổ Linh! Ta đã xuống nước như thế người vẫn còn muốn đi sao? Chuyện này đối với người không có nghĩa lý gì cả sao? Đối với người đã cướp đi trinh tiết của bản thân mà người một chút cảm giác cũng không có sao? Mặc kệ là đêm qua ai giúp người giải độc thì cũng đều như nhau?

Suy nghĩ trong đầu khiến cho khuôn mặt Lãnh Dật Hàn trở nên lạnh lùng, âm hiểm tươi cười: “Linh nhi, người định không cần ta chịu trách nhiệm sao?”

Chịu trách nhiệm?

Cổ Linh thoáng bối rối một chút, tuy nàng cũng không phải là không thêm để ý chuyện này, nhưng tuyệt đối không giống nữ nhân bình thường. Huống chi, hẳn định chịu trách nhiệm thế nào đây? Muốn lấy nàng sao? Không phải vì tình cảm thuần túy mà bởi vì đạo đức trách nhiệm? Nàng còn không đòi hỏi hẳn trách nhiệm gì mà?

Nàng chính là Cổ Linh kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức không cho phép đối phương vì thế mà chịu trách nhiệm.

“Cám ơn người đêm qua đã giúp ta giải độc. Còn chuyện trách nhiệm, ta không cần. Người cứ coi như đó là một sai lầm vậy thôi.”

“Sai lầm?” Lãnh Dật Hàn dường như còn nghe rõ tiếng nghiến răng của mình. “Ý người là, người không muốn ta chịu trách nhiệm, phải không?”

Hắn cố nhấn nhá từ cuối thật dài, nhưng đáng tiếc, Cổ Linh lại không phát hiện, do dự một chút, nàng gật đầu.

Lãnh Dật Hàn che giấu lửa giận ngùn ngụt trong lòng, chuyển tất cả thành một nụ cười xinh đẹp như hoa hải đường, chậm rãi nói: “Nhưng mà nương tử, là người chủ động với ta trước, người không thể đối xử với người ta như vậy...” Hắn đưa ánh mắt u oán nhìn Cổ Linh, giống như một tiểu cô nương vừa bị chà đạp.

Cổ Linh trong lòng hỗn loạn.

11. Chương 11

Chương 11: Sẽ không buông tay

Thái độ sợ sệt khác thường của Lãnh Dật Hàn khiến cho Cổ Linh hoàn toàn hỗn loạn. Nàng lắc lắc đầu, hồ nghi nhìn Lãnh Dật Hàn: “Không thể nào! Ta dù có đói khát thế nào đi nữa cũng không thể đối với người như vậy, bốn cô nương không phải người như thế! Hơn nữa, ta cũng không có cái đó...”

Ta cũng không có cái đó nha. Tiểu tử người giỏi võ công vậy, ít nhất là giỏi hơn ta nhiều, làm sao có thể bị ta “ép buộc” được?

Lãnh Dật Hàn không để tâm đến gương mặt đang đỏ lên của Cổ Linh, dồn dập hỏi: “Không có cái gì? Nương tử, người không có cái gì vậy?”

Cổ Linh nổi giận: “Người cố ý chọc ta phải không?”

“Người ta làm sao biết chứ?” Lãnh Dật Hàn lại trở về bộ dạng tiểu thụ: “Thật mà nương tử, nương tử, người ép người ta, nương tử người... Rất nhiệt tình, rất hoang dã...” Giọng của hắn trầm thấp mỉa mai, mỗi lúc lại một thấp như thể rất đối ngược ngược. Nói xong, hắn vén chiếc chăn mỏng lên, để lộ cơ thể trắng nõn hoàn mỹ.

Cổ Linh choáng váng, biểu cảm và lời nói của Lãnh Dật Hàn khiến cho mặt nàng bất giác đỏ lên. Nhìn thấy cơ thể hắn, mặt nàng lại càng nóng như lửa đốt. Dáng người nam tử trước mặt nàng thon dài, tỉ lệ cân xứng, da thịt trắng nõn bóng loáng như ngọc quý, làm cho người ta phải mở rộng tầm mắt.

Nếu là trước đây, chắc hẳn nàng đã nhân cơ hội tranh thủ nhìn ngắm hắn cho kĩ. Nhưng lúc này, chuyện đó chẳng đáng quan tâm nữa.

Điểm quan trọng nhất bây giờ đó là, trên người Dật Hàn, nhất là nửa thân trên gầy gò của hắn đều đầy các loại dấu đỏ loang lổ nhiều chỗ. Vết hôn lẫn chung với vết máu nổi lên trên làn da trắng nõn hết sức rõ

ràng. Vừa thấy đã biết là do bị hung hăng chà đạp, khiến cho người ta phải không cảm lòng được mà đau xót, mà muốn trách cứ kẻ nào không biết thương hoa tiếc ngọc, nhẫn tâm cầm thú đến vậy.

Nói đến đây, người không biết thương hoa tiếc ngọc kia đang vô cùng hổ thẹn ngượng ngùng, lén vén mền lên, nàng nhanh chóng liếc mắt một cái...Quả nhiên, trên người nàng cũng có không ít dấu. Có điều, tuy rằng toàn thân đau nhức nhưng nhìn không thăm tí nào. Vết hôn chiếm đa số trên người nàng màu sắc chỉ nhạt nhạt, không giống như những vết rướm máu trên người Lãnh Dật Hàn.

Xong rồi xong rồi, đúng là chính mình đã cường bạo hấn ta rồi... Cổ Linh lập tức hóa đá, bộ dạng thất thần đau khổ của nàng khiến cho Lãnh Dật Hàn khoái trá trong lòng. Hắc hắc, muốn chạy à, người chạy không được đâu. Quả thật, chuyện đêm qua Cổ Linh “nhiệt tình” là không sai, nhưng người hung hãn tuyệt đối là hấn. Nhưng chẳng qua do thần trí hấn tỉnh táo, lại thêm vì thương tiếc Cổ Linh nên mới tự nhiên trở nên hiền lành. Nguyên nhân vì như thế nên sáng nay hấn mới có thể thuận lợi yêu cầu Cổ Linh chịu trách nhiệm với hấn.

Lãnh Dật Hàn nham hiểm thâm đắc ý trong lòng, cái đuôi hồ ly như lò ra giữa không trung, không ngừng phe phẩy.

Một lúc lâu sau, Cổ Linh hoàn hồn, nở nụ cười quyến rũ khiến cho Lãnh Dật Hàn khẽ chốt dạ, không biết nha đầu kia lại có chủ ý quỷ quái gì!

“Lãnh Dật Hàn.” Cổ Linh nói, tia nham hiểm lóe lên trong đôi mắt xinh đẹp ngân ngấn nước.

“Ồ, nương tử...” Tiểu nha đầu người muốn gì đây?

“Tình hình có vẻ như đúng là, à, đúng là do ta nhiệt tình hơi quá.” Mặt nàng lại đỏ, đáng vẻ thẹn thùng.

“Hắc hắc, người ta thích nương tử nhiệt tình.” Ý đồ của người là gì đây? Mau vào chủ đề chính đi.

Thực ra, nương tử à, chuyện đó không phải do người làm. Nhưng mà, vì hạnh phúc về sau của chúng ta, mặt mũi cái gì ta đều không cần a. Trước mắt cứ phải khiến nương tử ở lại rồi tính tiếp.

Đôi mắt to của Cổ Linh híp lại, hắc hắc, điều ta muốn chính là những lời này! “Nếu đã nói như vậy, tuy ta có chút không phải nhưng xem ra người thực sự thích. Vậy thì, chúng ta coi như huề, không ai nợ ai. Ta đi trước đây.”

“Người dám!” Lãnh Dật Hàn nổi giận. Nha đầu chết tiệt kia, thì ra là người chỉ chờ ta nói câu này. Muốn chạy? Không có cửa đâu! Cả cửa sổ cũng không có cho người!

Một tia sáng thoáng hiện lên trong ánh mắt Cổ Linh, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo: “Người mắng ta, ta...” Giả vờ yếu ớt chứ gì? Cô nương ta so với người còn có kinh nghiệm hơn đấy, hừ.

“Linh nhi người đừng khóc, không phải ta cố ý, ta...” Giọng nói như sắp khóc của Cổ Linh làm cho Lãnh Dật Hàn hoảng hốt, vội vàng dịu dàng vỗ về, không kịp nhìn thấy tia giảo hoạt vừa tắt trong mắt nàng.

“Không phải cố ý thì tức là cố ý?”

“Nương tử, người nghe người ta giải thích đi, người ta...” Lãnh Dật Hàn lại bắt đầu trở về bộ dạng tiểu thụ.

“Người không cần ngại biện nữa, dù sao người chính là mắng ta, đối với ta không tốt!”

“.....” Lãnh Dật Hàn câm nín. Chẳng lẽ khi trời sáng thì nữ nhân đều nũng nịu đáng yêu như vậy?

Hay là, nha đầu kia đang muốn tìm lý do để đi?

Nếu là ý sau thì không cần suy nghĩ, dù thế nào thì ta tuyệt đối sẽ không buông tay!

“Tiểu Linh nhi.”

“Sao cơ?” Cổ Linh nhú nhú đôi mày liễu, sao hấn lại không gọi nương tử nữa?

“Người không cần lãng phí sức lực để viện cớ nữa. Bất luận thế nào, người ta, người ta đã là người của người thì nhất quyết sẽ không rời xa người.” Lãnh Dật Hàn nói xong liền như không có xương cốt, dựa người về phía Cổ Linh.

Cổ Linh nhẹ tránh đi, trong lòng thầm mắng hồ ly. Mình chỉ vừa mới bắt đầu, định lấy có giận dỗi để đi cho xong, ai ngờ lại bị hấn vạch trần nhanh như thế.

Thay vì cứ dây dưa khó chịu, chỉ bằng tắm rửa ăn cơm trước, dưỡng sức xong không chừng lại nghĩ ra biện pháp. A Ngọc, người trăm ngàn lần đừng trách sư tỷ, sư tỷ thật là không còn cách nào khác. Ta bị người khác giam nên mới không đi tìm người được, người trăm ngàn lần cố gắng chịu đựng nha, đừng trách ta.

Nghĩ đến đây, Cổ Linh nhìn Lãnh Dật Hàn, nói: “Người ra ngoài trước đi, ta muốn xuống giường.”

“Xuống giường à? Để ta giúp nương tử mặc quần áo.”

Lãnh Dật Hàn chớp chớp mắt, ý cười lộ rõ nhưng vẫn cố gắng làm cho bản thân trông đơn thuần, vô tội một chút.

Cổ Linh: Đừng giả vờ nữa, người rõ ràng là yêu quái giả vờ thỏ bạch.

Lãnh Dật Hàn: Đâu có, nương tử, người lầm rồi, người ta vốn chính là thỏ trắng ngây thơ mà.

Hai người dùng ánh mắt giao chiến. Cuối cùng, chấm dứt bằng thất bại của Lãnh Dật Hàn. Hấn tiếc nuối lên tiếng: “Vậy ta ra ngoài chờ nương tử nha.” Dứt lời, hấn đứng dậy bước đi.

“Khốn kiếp! Người phủ chặn vào rồi hãy ra ngoài!” Mặt Cổ Linh đỏ bừng, một tay lấy chăn ném ra ngoài, tức giận mắng to.

Cái tên yêu quái chết tiệt này, không mặc gì mà cứ nhông nhông ra ngoài thế, muốn khoe thân sao? Gớm chết được!

Khóe miệng Lãnh Dật Hàn đắc ý cong lên: “Nương tử yên tâm, nơi này không có người khác. Thân ta chỉ cho mình nương tử xem.” Bước chân ưu nhã, hấn chậm rãi đi về phía sau bình phong.

Hắc hắc, Tiểu Linh nhi, nàng nếu đã là nương tử của ta thì dù thế nào ta cũng sẽ không buông tay.

12. Chương 12

Chương 12: Thế giới của hai người

Chiều tà, mặt trời ngả về hướng tây. Những tia nắng cuối cùng nở rộ diễm lệ. Dưới tàng lá một gốc cây to lớn trong đình viện, một cô gái xinh đẹp đương tuổi thanh xuân đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế. Ánh nắng phe phớt trên gò má càng khiến vẻ đẹp của nàng thêm rực rỡ động lòng người. Hàng lông mi dài, đen nhánh của nàng lúc này đang nhẹ nhàng rung động như cánh bướm.

Cô gái nằm trên ghế đó chính là Cổ Linh, lúc này đang rảnh rỗi ở đình viện cho hết thời gian. Một đại nhân vật như nàng, chưa bao giờ nhàn nhã như vậy, haizz.

Hôm nay đã là ngày hai mươi. Từ ngày mười lăm đến giờ, nàng đã bị Lãnh Dật Hàn “bắt cóc” sáu ngày. Hiện tại bị kẹt trong vòng vây ma cung này, cái gì cũng không làm được, nghĩ tới là thấy đau đầu. Cổ Linh trần trở mấy ngày nay, lại bắt đầu lo lắng cho an nguy của Đông Phương Ngọc, nhịn không được khe khẽ thở dài. Vẻ u buồn của nàng khiến cho người khác nhìn thấy cũng sầu não theo.

Lãnh Dật Hàn vừa đi đến đình viện, nhìn thấy bộ dáng mê người này của Cổ Linh, nhịn không được nuốt nước miếng. Hấn nhìn nàng chằm chằm, như thể muốn đem hình ảnh cô gái đằng kia khắc sâu trong lòng.

Cảm thấy được ánh nhìn nóng rực của hấn, Cổ Linh ngẩng lên, lười biếng nói: “A, hoan nghênh Lãnh thiếu chủ đại giá quang lâm.” Trên mặt nàng là sự lãnh đạm, chẳng hề có lấy một dấu hiệu hoan nghênh nào.

Lãnh Dật Hàn bĩu môi, gọi “nương tử” một tiếng thật dài rồi đi thẳng đến chiếc ghế, nằm xuống cạnh Cổ Linh. Cổ Linh biết chống cự cũng không được, đành kệ, nàng nhắm hai mắt lại không thèm để ý tới hấn nữa.

Ghế tốt, hai người nằm vừa khít. Lãnh Dật Hàn đối với chuyện này có chút thỏa mãn. Ngày hôm sau, hắn đưa Cổ Linh tới ma cung, tuyên bố nàng chính là thiếu phụ nhân. Nếu không vì bây giờ Cổ Linh không đồng ý thì hắn đã liền bái đường thành thân rồi. Dù sao thì điều cần nhất khi thành thân cũng đều đã làm, mấy thứ lễ nghi phàm tục này cũng chẳng còn quan trọng gì. Lãnh Dật Hàn tự an ủi mình.

Hơn nữa, vừa đưa Cổ Linh ra mắt mê cung lão chủ, hắn liền được sắm sửa đồ đạc tân hôn đầy đủ, mà điển hình chính là cái ghế đôi này.

Trái với sự vui vẻ của Lãnh Dật Hàn, Cổ Linh lúc này trong bụng đang trăm mối tơ vò, nôn nóng mà không làm gì được. Từ khi bị Lãnh Dật Hàn giữ lại, nàng đã sử dụng đủ loại biện pháp để rời khỏi, kì mưu trăm biến, chiêu quái dị cỡ nào cũng đều xuất ra hết rồi. Thế nhưng, cái tên tiểu tử hồ ly Lãnh Dật Hàn kia cơ hồ như đoán trước được mưu mô của nàng, thế nào cũng không mắc mưu, không chịu rời nàng nửa bước.

Nàng tức giận, Lãnh Dật Hàn liền trưng bộ dáng thổ bạch đáng thương, rơm rớm nước mắt nhìn Cổ Linh, còn vờ như vô tình lộ ra chứng cứ “nhiệt tình” của nàng trên người hắn. Không những thế, hắn còn cố ý bị mưu kế của Cổ Linh dẫn thương, khiến Cổ Linh áy náy tự trách, không dám phát hỏa nữa.

Đánh, rõ ràng là đánh không lại. Độc, chính mình cũng không am hiểu. Cổ Linh buồn bực phát hiện, thiếu sư muội Dạ Băng cung cấp độc được cùng Đông Phương Ngọc võ công cao cường, sư tỷ như nàng đúng là vô cùng yếu đuối.

Nhưng chuyện này không thể trách nàng được. Vì thứ nàng am hiểu nhất là mưu kế. A Ngọc từng khen nàng thông minh bất phàm, chỉ cần có nàng nghĩ kế, chuyện gì cũng đều có thể làm mà thần không biết quỷ không hay.

Tuy nhiên, điều quan trọng nhất khiến nàng vẫn bị lưu lại ở đây chính là, nàng thực có tình cảm với Lãnh Dật Hàn.

Dù sao thì chính hắn đã cứu nàng, còn luôn cố gắng làm vui lòng nàng. Liệu có nữ nhân nào lại không muốn được yêu thương chiều chuộng? Huống chi, hắn lại đẹp trai ngời ngời như thế, đối với một người hảo sắc như Cổ Linh mà nói, quả thực rất khó kháng cự. Nàng đã cố gắng kìm chế lắm mới không bị hắn quyến rũ.

Cuối cùng, kết quả chính là nàng hoàn toàn bị tên hồ ly này giữ chặt. Khi Lãnh Dật Hàn tuyên bố nàng là thiếu phụ nhân, ma cung chủ Lãnh Thiên kích động dữ dội, cơ hồ như muốn rơi lệ. Cổ Linh đang buồn bực vì cứ tưởng lão cung chủ không vừa lòng với nàng nên mới kích động như vậy, ai ngờ Lãnh lão gia lại nhìn trời mà lớn tiếng rằng: “Trời cao có mắt, rốt cuộc cũng có người chịu nổi tiểu tử này, ha ha ha ha!” Nhìn bộ dạng u sầu của đám thuộc hạ cũng đủ chứng minh quả thật lão cung chủ đã chịu đựng tra tấn không ít.

Sau đó, Lãnh Dật Hàn liền đưa nàng tới ngôi nhà này, viết lên mấy chữ tao nhã “Thế giới của hai người”. Tuy không hạn chế tự do của Cổ Linh nhưng lại đuổi toàn bộ hàng trăm gia nhân ra khỏi nhà này. Mỗi ngày lại có người đến đưa cơm và quần áo, muốn cho trong mắt, trong lòng Cổ Linh nhìn thấy đều là hắn.

Thật đúng là Tư Mã Chiêu chi tâm*, người qua đường không ai không biết. Cổ Linh thâm hận, hắn không thể bớt khoa trương một chút sao? Đáng giận nhất là, Lãnh Dật Hàn cố ý ở trước mặt thuộc hạ, cực kỳ “không cẩn thận” làm lộ ra những dấu vết ân ái, còn trưng bộ dáng tiểu thụ đáng thương ra, khiến cho Cổ Linh có muốn đi tìm một người để nói chuyện cũng không được.

Tại sao à? Bởi vì những người đó vừa thấy nàng liền lộ ra biểu cảm thấu hiểu lòng người, từng người từng người một cầu xin: “Thiếu phụ nhân, người nhất định phải chăm sóc tốt cho thiếu chủ của chúng tôi nha!” Tuy là da mặt nàng vốn không mỏng nhưng bị nhiều người oanh tạc thế này cũng đành phải tránh ở trong nhà.

Cổ Linh chỉ còn cách tự kỉ, tâm sự một mình.

Nhưng mà trên thực tế, sự thật lại không phải như vậy!

Thí dụ như lúc này đây, móng vuốt hồ ly của Lãnh Dật Hàn đang chậm rãi ôm lấy thắt lưng của nàng, muốn âu yếm nàng. Cổ Linh đập tay hắn ra, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Haizzz, đây chính là điểm quái dị không thể không nhắc đến của ma cung. Cái sân này chỗ nào cũng là thiết kế cho việc yêu đương, mà loại ghế chỉ dành cho hai người này chính là một ví dụ to lớn nhất, thật khiến cho Cổ Linh không thể không “bội phục” suy nghĩ lí thú độc đáo của lão cung chủ. Mấy ngày tới đây, chắc đậu hủ của nàng đều làm cho Lãnh Dật Hàn ăn hết!

Lãnh Dật Hàn bị đẩy ra, cũng không nản lòng, lại tiếp tục lê người đến, không biết mệt đùa Cổ Linh. Nhìn tiểu nha đầu cố nén lửa giận, hai má ngượng ngùng đỏ lên, tâm tình hẳn nhất thời vô cùng vui vẻ.

Cổ Linh định thần lại, quẹo rũ cười, hắc hắc, Lãnh Dật Hàn, người còn muốn chơi đùa với ta? Là người tự rước khổ vào thân, không nên trách bản cô nương lòng dạ độc ác.

Để lão nương dạy cho người biết, thế nào là chơi đùa!

Thấy Lãnh Dật Hàn đang chăm chú lặng lẽ nhìn mình, hoàn toàn không hề che giấu tình cảm trong lòng, Cổ Linh cũng không khỏi rung động một chút. Nàng chợt đưa người tới, chủ động hôn lên mặt hắn, cảm thấy ghen tị làn da mịn màng còn hơn cả nữ nhân của tên kia, nhịn không được nhẹ nhàng cắn một cái.

Lãnh Dật Hàn đương nhiên sẽ không bỏ qua thời cơ tốt này, một tay nâng ót Cổ Linh, hôn lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ của nàng, mút cuồn nhiệt, hôn đến mức Cổ Linh không thở nổi mới buông ra. Lúc này, giai nhân đang nằm trong ngực, ánh mắt mị hoặc, sắc mặt hồng hào, đôi môi đỏ thắm như muốn rỉ máu, hơi thở dồn dập, Lãnh Dật Hàn nhìn nàng mà khó cưỡng lại, muốn tiến thêm một bước.

Cổ Linh đương nhiên đã nhận ra ý đồ của hắn, lập tức tránh xa, giữ vững khoảng cách năm thước an toàn, cười rạng rỡ: “Lãnh thiếu chủ, hiện tại trời đã gần tối rồi, tiểu nữ muốn ăn cơm, không thể chiều ngài.”

Lãnh Dật Hàn tối mặt, nha đầu kia, lại đùa giỡn với ta.

Nha đầu chết tiệt, lần nào cũng đều cố ý tra tấn mình!

Cổ Linh trong lòng cười thầm, ta đương nhiên là cố ý, người dám giam ta thì phải chịu hậu quả. Bà cô đây muốn cho người bị lửa dục đốt người mà không thể giải, hừ!

“Bây giờ ta không muốn ăn cơm ” Lãnh Dật Hàn nói, chất giọng có chút khàn khàn: “Ta chỉ muốn ăn người, nương tử—” Hắn lại trưng bộ dạng đáng yêu nũng nịu nhìn Cổ Linh.

Cổ Linh thoáng rung động, gương mặt xinh đẹp mị hoặc không hề che giấu tình cảm của hắn lại khiến nàng rung động.

Lãnh Dật Hàn vừa thấy Cổ Linh ngậy người liền muốn nhân cơ hội, tao nhã bước đến bên Cổ Linh, không chút do dự hung hăng hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

*Tư Mã Chiêu chi tâm

Ý của câu thành ngữ này là chỉ dụng ý của Tư Mã Chiêu ai nấy đều biết.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tam Quốc chí-Ngụy Thư-Cao Quý Hương Công kỷ ”.

Cuối thời Tam Quốc, quyền bính của nước Ngụy dần dần rơi vào tay dòng họ Tư Mã. Khi Cao Quý Hương Công Tào Mao tại vị, Tư Mã Chiêu làm đại tướng. Khi thấy họ Tào ngày một suy đồi, còn dòng họ Tư Mã thì ngày một lộng quyền ngang ngược, Tào Mao trong lòng vô cùng căm tức, mới viết một bài thơ nhan đề “Tiềm Long” để giải bày tấm lòng u uất của mình. Tư Mã Chiêu xem xong bài thơ này liền nổi giận lớn tiếng quát hỏi Tào Mao, khiến Tào Mao khiếp sợ toái mồ hôi lạnh, không nói năng được câu nào.

Tào Mao sau khi vào hậu cung, trong lòng căm thấy Tư Mã Chiêu có ý chiếm ngôi vua, mà việc này người trong triều ai nấy đều biết. Tào Mao không thể nhịn nhục được nữa bèn quyết định áp dụng biện pháp để diệt trừ Tư Mã Chiêu. Nhà vua triệu tập các đại thần lại để bàn kế. Khi các đại thần đến đông đủ, Tào Mao tức giận nói: “Tư Mã Chiêu có dã tâm đoạt ngôi vua, điều này các khanh đều đã biết, trẫm không thể ngồi đợi để người ta phê truất, hôm nay ta sẽ cùng các khanh bắt tội hắn ”. Các đại thần nghe vậy đều bày tỏ không đồng ý, nhưng Tào Mao không thể chờ đợi được nữa, liền tuốt kiếm lên ngựa, dẫn theo hơn 300 thị vệ và tùy tùng tiến sang phủ đệ Tư Mã Chiêu, nhưng liền bị đám vệ binh của Tư Mã Chiêu giết chết tại chỗ.

13. Chương 13

Chương 13: Quyết tâm ra đi

Lúc Cổ Linh tỉnh lại đã là nửa đêm. Nàng khẽ động dậy, phát hiện mình đang bị Lãnh Dật Hàn ôm chặt cứng. Nhìn người đang ngủ say bên cạnh, gương mặt như tranh vẽ, vẻ đẹp mê hoặc khó cưỡng lại. Cổ Linh tự trách mình, sao lại có thể nhất thời háo sắc để bị tên này “ăn thịt” dễ dàng như vậy?

Xong rồi, xong rồi, xong thật rồi. Lần này nàng tỉnh táo lên giường với hắn, dĩ nhiên so với lần trước khi trúng mị được hoàn toàn không giống nhau. Chắc hẳn Lãnh Dật Hàn nằm mơ cũng đặc ý, xem nàng còn lấy được cơ gì mà bỏ rơi ta!

Cổ Linh nhìn khuôn mặt tuần tú kia, nhin không được khẽ thở dài. Haizz, nam sắc thật đúng là nguy hiểm. Suy nghĩ lung tung một hồi, Cổ Linh mệt mỏi nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, ngoài cửa sổ truyền đến vài tiếng đồ quyen kêu. Cổ Linh nghe thấy liền nhận ra ngay đó chính là tín hiệu của ma cung. Thật là kém cỏi mà, bây giờ là buổi tối tháng mười một, lấy đầu ra chim đồ quyen? Trình độ thật kém xa Sa Vũ lâu, ám hiệu tin tức bốn mùa đều khác nhau. Lúc này khẳng định là đang bắt chước tiếng chim cú mèo kêu.

Lòng hiếu kỳ làm cho Cổ Linh không còn buồn ngủ. Dù nàng ở ma cung chưa lâu nhưng vốn hay để ý, dĩ nhiên biết được đình viện này có rất ít người đến. Hơn nữa, Lãnh Dật Hàn vì xây dựng “thế giới của hai người” nên lại càng không cho ai quấy rầy. Rốt cuộc là chuyện gì quan trọng như vậy, phải báo cáo vào lúc nửa đêm?

Sau một lúc lâu, thấy Lãnh Dật Hàn không hề có động tĩnh, tiếng đồ quyen lại vang lên.

Đợi thêm chút nữa, Lãnh Dật Hàn mới nhẹ nhàng đứng dậy. Nhìn dáng vẻ say ngủ hiền lành của Cổ Linh, lại nghĩ đến thời gian vui vẻ vừa nãy, khóe miệng hắn bất giác cong lên. Rốt cuộc, nàng cũng thuộc về ta, tiểu nha đầu tinh quái này.

Dịu dàng hôn lên trán, lên cánh môi nàng, Lãnh Dật Hàn cẩn thận xuống giường, men theo phía cửa sổ. Một bóng đen nhanh chóng hiện lên, cúi người hành lễ rồi nhẹ giọng lên tiếng: “Thiếu chủ, thuộc hạ vô dụng, không thể tìm ra manh mối vị cô nương ngài muốn tìm. Lần này, thuộc hạ đến Sa Vũ lâu mua tin tức nhưng bị một thể lực vô hình cản trở, manh mối đứt đoạn.”

Vốn dự đoán Lãnh Dật Hàn sẽ nổi điên nhưng lại không thấy động tĩnh gì, người áo đen kinh ngạc ngẩng đầu, hỏi: “Thiếu chủ?”

Lãnh Dật Hàn nhíu mày: “Xem ra, không bị ta chinh đốn khiến tam hộ pháp có vẻ rất thất vọng thì phải?” Ngữ khí của hắn tuy thản nhiên nhưng chứa đầy hàm ý nguy hiểm.

Người áo đen, cũng chính là ma cung tam hộ pháp, thăm mắng bản thân mình thần kinh, bị hành hạ mãi đâm quen, rồi vội vàng biện minh: “Không ạ, thuộc hạ chỉ là đang vui vẻ vì thấy thiếu chủ tâm tình phấn khởi, lòng xuân rạo rực, tình xuân phơi phơi...”

“Đang mùa đông, xuân cái gì mà xuân.” Lãnh Dật Hàn không chút khách khí ngắt lời tam hộ pháp đang thao thao bất tuyệt, hạ giọng nói tiếp: “Người mà đánh thức nàng thì ta lập tức cho người đi châu Diêm vương.”

Tam hộ pháp thoáng thất kinh. Xem ra, trong lòng thiếu chủ, thiếu phu nhân có phân lượng rất nặng.

“Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, các người không cần tìm nữa.” Lãnh Dật Hàn thản nhiên, nói.

“Thiếu chủ -?” Tam hộ pháp kinh ngạc.

“Không cần tìm nữa.” Lãnh Dật Hàn dùng ánh mắt kiên định đánh tan nghi vấn trong lòng tam hộ pháp: “Chuyện còn lại ta sẽ tự giải quyết. Người về đi.”

“Tuân lệnh.” Tam hộ pháp đáp, xoay người biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Lãnh Dật Hàn cẩn thận đi về phòng, trong lòng thầm mắng bọn thuộc hạ vô dụng, có mỗi một người mà lâu như vậy tìm mãi không ra. Nếu không phải vì tiểu nha đầu tự mình xông vào rừng rậm ma cung thì không biết còn phải tìm đến khi nào nữa. Ngẫm lại cảm thấy duyên phận thật kỳ diệu, trời xui đất khiến mà gặp gỡ.

Đêm khuya, mọi người đều đã ngủ say. Dĩ nhiên ta cũng phải đi ngủ, vào âu yếm nường tử tiếp thôi, hắc hắc.

Trong lúc đó, ở bên này, Cổ Linh đang không thể bình tĩnh. Vừa rồi tỉnh giấc, nàng nghe được đối thoại của hai người kia rất rõ ràng. Xem ra, trong lòng Lãnh Dật Hàn còn có người khác. Hắn cần tìm một cô nường ư? Đã tìm rất lâu, bây giờ còn muốn đích thân lên đường. Rốt cuộc cô nường kia có gì mà quan trọng như vậy?

Trong đầu Cổ Linh đặt ra vô số dấu chấm hỏi, tuy cảm thấy tức giận nhưng hắn muốn tìm người nào thì liên quan gì đến nàng chứ?

Rốt cuộc cái cảm giác vừa chua xót vừa đau lòng này là thế nào đây?

Chẳng lẽ nàng đã thật sự thích tên tiểu tử Lãnh Dật Hàn đó?

Không được, không được. Sao lại có thể vì một gốc cây méo mó mà buông tha cả rừng rậm xanh tốt? Mình tức giận như vậy nhất định là vì hắn giả tình giả ý trêu đùa mình thôi.

Nhưng mà...

Cổ Linh không phải người ngây thơ, nhất là ở phương diện tình cảm này, nàng đặc biệt hiểu rõ. Mấy ngày nay, biểu hiện của Lãnh Dật Hàn dù nhìn thế nào cũng không phải là giả bộ. Hắn đối với nàng cực kỳ sủng ái, cơ hồ như nàng muốn sao được sao, muốn trắng được trắng. Mặc kệ nàng khó dễ hắn, trêu đùa hắn thế nào, hắn đều chấp nhận. Lúc nào, nàng cũng đều có thể cảm giác được tình cảm của hắn đối với mình. Lần đó nàng bị thương, hắn đã thực không chạp vào nàng, lửa dục đốt người liền đi ra ngoài sông tắm.

Thậm chí ngay ngày hôm qua, lúc hai người ân ái, Lãnh Dật Hàn cũng là xác định nàng không có chuyện gì trước rồi mới tiến tới.

Đang say mộng đẹp, Lãnh Dật Hàn không hề hay biết nường tử thân ái của mình lúc này tâm tư đang rối bời. Nếu hắn biết sẽ tạo nên hậu quả nghiêm trọng như vậy, khẳng định là hối hận đến chết, không trợn mắt trông chừng nường tử mới là lạ!

Cổ Linh nghĩ ra đủ loại khả năng, bất kể là muốn tìm cô nường nào thì người này hắn phải có vị trí rất quan trọng trong lòng hắn. Thế nên dù nửa đêm hắn vẫn bắt thuộc hạ đến đây báo cáo, lại còn lặn lội đến Sa Vũ lâu mua tin tức.

Tên yêu nghiệt chết tiệt này, còn nói cái gì mà trong lòng chỉ có mỗi mình mình. Quả nhiên, nam nhân đáng tin thì heo cũng có thể lên cây!

Nhưng mình vẫn là nên làm rõ chuyện này, nếu hắn bị oan uổng thì sao?

Cổ Linh trong lòng hỗn loạn, rốt cuộc chịu không nổi nữa. Mặc kệ, cứ rời khỏi đây đã rồi nói sau. Một chân đứng hai thuyền, hừ, chuyện như thế có thể nhẫn nhục được sao? Chưa kể là, tình hình của A Ngọc không biết như thế nào. Không có mình, không biết A Ngọc và Sa Vũ lâu đã thành ra bộ dạng gì rồi.

Sau khi hạ quyết tâm, Cổ Linh không do dự nữa, lập tức bắt đầu hành động.

Nhìn mỹ nam đang ngủ say, Cổ Linh thở dài, ra tay như gió, điểm huyệt ngủ của Lãnh Dật Hàn. Lãnh Dật Hàn hừ một tiếng, không động đậy. Cổ Linh vẫn chưa yên tâm. Nàng lấy thuốc mê mà mấy ngày trước đã dùng ra, không chút lưu tình gắn trên mặt Lãnh Dật Hàn, trên đầu gối cũng gắn một ít, xác định là lượng thuốc mê một con bò cũng không chịu nổi mới yên tâm.

Trước khi đi, có nên để lại chút lễ vật cho tên tiểu tử này không? Cổ Linh chớp chớp đôi mắt to, lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

Để lại một khối bạc vụn, cộng thêm tờ giấy có ghi mấy chữ “Tình ý miên miên”, Cổ Linh trong lòng phức tạp, nhìn Lãnh Dật Hàn một chút rồi cầm cung chủ lệnh bài vừa mới lục soát được nghênh ngang mà đi.

14. Chương 14

Chương 14: Quân sư không dễ chọc

-Thiên Hữu quân doanh-

Cổ tay Tần nguyên soái đương nhiên không bị phế bỏ. Sau khi Đông Phương Ngọc giải độc, băng bó xong, nàng cho Tần Tĩnh uống thêm một chén thuốc rồi liền đi nghỉ ngơi. Chỉ khổ Mộ Dung Lạc Cẩn và các tướng quân, từ lúc ấy đến sáng sớm ngày hôm sau, bọn họ trong lòng lo lắng đề phòng, cơ hồ không thể chợp mắt.

Đến sáng hôm sau, Tần nguyên soái từ từ tỉnh dậy. Thấy nguyên soái sắc mặt tuy còn tái nhợt nhưng tinh thần rất tốt, mọi người mới yên lòng. Ngự y Vương Bình đến bắt mạch xong, xác định Tần nguyên soái không sao nữa, cảm thấy thần kỳ, liền nói cái gì mà muốn cầu kiến Đông Phương Ngọc, muốn nhìn xem rốt cuộc cao nhân này trông như thế nào. Các tướng quân tuy không vội vã như ngự y nhưng đối với vị quân sư đã giải độc cho nguyên soái này cũng có chút tò mò, rồi rít hỏi Mộ Dung Lạc Cẩn, khiến cho đệ nhất công tử bận rộn một phen.

Cuối cùng, đích thân Tần nguyên soái lên tiếng giải vây: “Độc trong người ta đã giải được, không còn gì trở ngại nữa, không cần phải tinh dưỡng thêm. Chỉ bằng đêm nay, ta triệu tập mọi người tới nghị sự. Gọi cả Đông Phương tiểu huynh đệ đến ra mắt mọi người một chút. Lạc Cẩn, người thấy thế nào?”

“Lạc Cẩn không có ý kiến khác.”

“Được. Nếu đã tính như vậy, người đi bố trí đi.”

Thật ra cái gọi là bố trí, chẳng qua chỉ là để bảo đảm Đông Phương Ngọc nhất định sẽ đến. Dù sao, vốn dĩ các tướng quân đều ở gần đó, ngoại trừ lúc luyện binh, tuần tra bên ngoài thì mỗi khi cần nghị sự, họ đều nhanh chóng có mặt. Chỉ riêng Đông Phương Ngọc lấy cớ bị trọng thương, sau khi giải độc xong thì ở lì trong lều, cự tuyệt gặp mọi người. Hơn nữa, có Mộ Dung Lạc Cẩn làm chứng rằng nàng quả thật bị nội thương không nhẹ, trên cánh tay cũng bị thương nên mọi người cũng không dám quấy rầy.

Ngày hôm qua, giải độc vừa xong thì Đông Phương Ngọc lại trở về ngủ. Lần này, triệu tập mọi người nghị sự, không biết có thể mời vị quân sư lưỡi nhác này hay không.

Mộ Dung Lạc Cẩn nghĩ đến đây, bất giác cười. Vẫn là nên phải thuộc hạ đi mời trước, nếu không được nữa thì tự mình sẽ đi vậy.

Mạc Ly đứng ở ngoài lều của Đông Phương Ngọc, hỏi to: “Dư quân sư, ta là Mạc Ly, do Lạc Cẩn thiếu gia phái đến, có việc xin cầu kiến quân sư.”

“Vào đi.” Vẫn là chất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng ấy.

Mạc Ly thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận vén rèm từ từ đi vào, trong lòng dè dặt sợ hãi, có khi nào sẽ bị quân sư đánh lén hay không.

Đông Phương Ngọc nhìn dáng vẻ cẩn thận sợ sệt của Mạc Ly, không nhìn được mà cười trong bụng. Sau khi nàng đến quân doanh, có cơ duyên gặp được Mộ Dung Lạc Cẩn, được hắn đãi ngộ tốt, nàng liền cố ý xin một cái lều cỏ nhỏ dành cho một người. Tuy lý do là trong lúc dưỡng thương, không muốn bị quấy rầy nhưng thật ra, nàng muốn dùng để chế được liệu, trong đó có cả độc dược, sợ không cẩn thận sẽ đã thương người khác nên không tiện ở chung lều với ai. Thấy yêu cầu hợp tình hợp lý, Mộ Dung Lạc Cẩn đồng ý.

Mấy ngày trước, mọi chuyện vẫn bình an vô sự. Ngoại trừ lúc một quân y nào đó đến trước lều xin thuốc thì Đông Phương Ngọc, một người cũng chưa gặp.

Sáng hôm qua, sau khi giải độc cho Tần nguyên soái xong thì hết người này đến người khác tới tìm nàng. Tạ Lưu Phong và Ngụy Bân tới trước, đứng ở bên ngoài xin cầu kiến, bị Đông Phương Ngọc từ chối thẳng thừng nhưng cũng không nói gì thêm mà đi về. Tướng quân Triệu Tử Tề vốn tính tình nóng nảy, vừa nghe tin cả hai người kia đều bị cự tuyệt, cảm thấy bất bình, luyện binh xong liền chạy tới la hét: “Ta ghét nhất

là loại thầy thuốc lang thang tự cho mình thanh cao này” (dù mới đây chính hần cũng đã từng khen ngợi tài năng của Đông Phương). Đứng đằng sắt khí, hần xốc mình đi vào.

Đông Phương Ngọc đối với loại lều trại trong quân doanh này có chút bất mãn. Mặc kệ là cổ đại hay hiện đại, nàng đều thích có không gian riêng tư của riêng mình. Thế nhưng, với cái kiểu lều này, dù đã cố tình làm rèm thật dày thì chẳng qua cũng chỉ giống một mảnh vải treo trước cửa, người khác muốn vào thì vào. Nàng vốn không thích có người ở gần nên ngay cả binh lính ngoài cửa cũng không giữ lại. Nhưng mà cái lều trại này, vẫn khiến nàng không cảm thấy thoải mái.

Tạ Lưu Phong và Ngụy Bân vừa đi, Đông Phương Ngọc tiếp tục chế thuốc, đang lúc cảm thán rằng thời điểm này chính là thời điểm rất tốt để luyện dược thì có người lỗ mãng xông đến, hình như còn là tướng quân.

Căn cứ vào nguyên tắc “Giết một người để răn trăm người” của mình, Đông Phương Ngọc giơ tay một cái, thưởng cho Triệu Tử Tề một chút phần ngựa. Loại phần ngựa này có hiệu quả cực kì tốt, vượt xa các loại dược thông thường, phải dùng nó nàng cũng có chút tiếc của.

Sau khi vờ lỗ tay xong, nàng lạnh nhạt, nói: “Tại hạ đang nghiên cứu chế tạo một ít thuốc, để tránh không cẩn thận bị ngộ thương, mời tướng quân về cho.”

“Người!..”

Bị nàng không cẩn thận “ngộ thương”, Triệu tướng quân cực kì ngứa ngáy khó chịu nhưng lại sĩ diện không muốn nhờ Đông Phương Ngọc giải độc, đành phải làm theo biện pháp của Vương Bình nghị y, lấy nước ngựa tắm mà ngâm mình. Hần bị các tướng sĩ trêu ghẹo, gương mặt không biết là do trời lạnh hay do ngứa mà đỏ bừng cả nửa ngày trời.

Tin đồn quân sư không thích có người quấy rầy, chọc đến quân sư thì rất thê thảm nhanh chóng lan truyền trong quân. Thế nên, lúc mấy tên tiểu binh đưa cơm đến cho nàng, thần sắc cũng có vài phần sợ hãi, như thể đề phòng quân sư không biết khi nào lại ném cho hần một bao thuốc bột.

Ta mới là người bị thiệt hại đây. Đông Phương Ngọc trong lòng bực bội, nhưng cũng lười giải thích, không có người quấy rầy càng tốt, làm cho người ta sợ một chút thì cũng chẳng phải tội lỗi gì. Nhưng mà, đáng về của tên Mạc Ly này thật đúng là buồn cười nha.

“Có chuyện gì sao?” Đông Phương Ngọc không ngẩng đầu lên, thản nhiên hỏi.

“Quân sư, Tần nguyên soái đã tỉnh lại. Tối hôm nay, ngài muốn triệu tập các tướng lĩnh nghị sự. Bởi vậy nên đặc phái tiểu nhân đến mời quân sư. Không biết quân sư...” Mạc Ly nhìn đồng xoong, chảo, chum, vại trước mặt Đông Phương Ngọc, cẩn thận lên tiếng.

“Được rồi, ta sẽ đi. Cảm ơn người.”

“Vây tiểu nhân xin cáo lui trước.”

Mạc Ly nói xong, vội vàng lui bước. Đi ra khỏi lều, hần không nhận được mà thắc mắc trong bụng. Kỳ quái, thật không nghĩ ra tại sao lần này có người tới gần mà quân sư lại nói chuyện tử tế như vậy.

Cũng phải, tâm tư của đại nhân vật, không phải một tiểu thuộc hạ như hần có thể đoán được, không cần suy nghĩ cho mệt não. Quân sư này cũng thật là, một chữ cũng không thừa, khách khí nhưng cũng xa cách, rất giống công tử của ta.

Chính là, hai người đều rất lạnh lùng, rất quái lạ, rất không nên chọc vào!

15. Chương 15

Chương 15: Hồng môn yến

-Buổi tối, trong lều nguyên soái-

Đông Phương Ngọc vừa bước vào thì liền có vài cặp mắt hướng về phía nàng. Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu có, nghi ngờ có, tức giận bất bình cũng có. Dĩ nhiên, kẻ tức giận nhìn nàng không ai khác chính là người phải tắm nước tắm của ngựa ngày hôm qua, Triệu Tử Tề.

“Đông Phương tiểu huynh đệ, đến đây, mau ngồi xuống đi!” Người chủ trì, nguyên soái Tần Tĩnh vội vàng tiếp đón nàng. Đông Phương Ngọc quan sát thần sắc và giọng nói của ông ta, xem ra đã khỏe rất nhiều rồi.

“Đa tạ nguyên soái! Thân thể nguyên soái hồi phục rất tốt, chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, vài ngày nữa hẳn là sẽ có thể hoàn toàn hồi phục như cũ.” Đông Phương Ngọc nói xong, tìm lấy một vị trí ngồi xuống.

Tần Tĩnh nhìn nàng, người này tuy rằng tính tình lạnh lùng nhưng biết lễ nghĩa lại khiêm tốn. Hơn nữa, hẳn lại còn là ân nhân cứu mạng của mình. Nghĩ đến đây, Tần Tĩnh bất giác phá lệ, coi trọng nàng hơn một chút: “Đông Phương tiểu huynh đệ, tuổi còn trẻ mà đã y thuật đã cao minh như thế, ngày sau nhất định có nhiều đất dụng võ.” Chào hỏi khách khí hai câu, Tần nguyên soái liền giới thiệu nàng với từng người.

Trên bàn này ngoại trừ nàng ra thì còn có năm người khác, Đông Phương Ngọc nhìn qua một lượt, trong lòng đột nhiên có ấn tượng tốt. Lúc trước, vì đặc thù nghề nghiệp, thân phận đệ nhất sát thủ khiến cho bản thân nàng trở nên cao ngạo lạnh lùng. Dù hầu hết công việc là giết người nhưng tất cả đều được nàng hoàn thành rất rõ ràng, dứt khoát. Hoàn cảnh trưởng thành cùng bản tính trời sinh khiến nàng không thích những kẻ dối trá, làm ra vẻ hay nhu nhược, bướng bỉnh mà tự cao.

Nhưng những tướng lĩnh này, trừ Tần Tĩnh ra thì đều rất trẻ tuổi. Họ mang theo sát khí chiến trường trên người, đậm chất quân nhân kiên cường, thật hợp khẩu vị của nàng. Hơn nữa, những người này còn rất biết cách kiềm chế. Mặc dù nghi ngờ người trẻ tuổi có dáng vẻ thư sinh, nho nhã như nàng nhưng không hề biểu hiện ra ngoài. Tuy có tò mò nhưng cũng không nhìn chằm chằm quá đáng. Đương nhiên, ánh mắt nóng nảy, tức giận của tên tướng quân Triệu Tử Tề kia đã sớm bị nàng gạt qua một bên.

Sau khi giới thiệu xong thì liền chuyển sang vấn đề chính, vài binh lính bưng mâm vào rồi nhanh chóng lui ra.

Trước mắt Đông Phương Ngọc là một mâm đầy rượu và thức ăn, nàng nhìn thấy nhện không được oán thăm, thế này mà cũng kêu là nghị sự sao? Hay là muốn ăn no trước rồi động não sau? Vậy thì có khác gì sơn tặc bày cỗ ăn mừng đâu?

“Các vị.” Tần Tĩnh lên tiếng, sự uy nghiêm của nguyên soái bắt đầu hiện ra: “Bốn soái lần này trúng độc, làm phiền các vị tướng quân phải lo quản lý quân sự, thật có lỗi!” Dứt lời, Tần Tĩnh liền đứng dậy ôm quyền. Mọi người cũng cuống quýt đứng lên, liên tục ôm quyền hồi lễ.

“Lần này, bốn soái có thể đại nạn không chết là nhờ y thuật cao minh của Đông Phương tiểu huynh đệ.” Tần Tĩnh nhìn về phía Đông Phương Ngọc “Đông Phương tiểu huynh đệ, người có ơn cứu mạng với lão phu, đại ân không lời nào cảm tạ hết được. Ngày sau, nếu người có việc gì cần thì cứ nói với Tần mỗ.”

“Đông Phương xin đa tạ nguyên soái trước”. Đông Phương Ngọc khom người, lạnh nhạt trả lời.

Nàng thầm nghĩ trong lòng, Tần Tĩnh này quả nhiên không đơn giản. Lúc đầu, hẳn vốn tự xưng “bốn soái” nhưng khi nói với nàng thì lại đổi thành “Tần mỗ”, cho thấy hẳn chỉ có thể dùng thân phận cá nhân để trả ơn, sẽ không dính líu đến thứ khác. Tuy không nói ra nhưng thật ra là người tâm tư kín đáo.

“Lúc trước, Mộ Dung công tử đã muốn mời Đông Phương tiểu huynh đệ nhận chức quân sư. Nay, bốn soái muốn đem quân sư tín vật giao cho Dư Đông Phương, các vị có ý kiến gì không?” Tần Tĩnh lấy ra một cái lệnh bài hình vuông, màu đen, nhìn mọi người.

“Không có ý kiến khác!” Mọi người cùng lên tiếng.

“Tốt lắm!”

Đông Phương Ngọc nhận ra ý muốn nàng tiếp nhận lệnh bài nơi ánh mắt Tần Tĩnh, trong lòng không khỏi nghi ngờ. Tuy đã từng nghe qua các loại tín vật nhưng chưa từng thấy qua tín vật của quân sư, thứ đồ chơi này chẳng lẽ có thể điều binh sao? Có điều, xem mọi người hưởng ứng sáng khoái như thế, chắc là thứ này có tác dụng không lớn?

Nàng thầm thì hỏi Ngụy Bân ngồi bên cạnh: “Ngụy tướng quân, quân sư tín vật này có tác dụng gì?”

Ngụy Bân với gương mặt đúng chất quân nhân, nhỏ giọng trả lời: “Đây là, Mộ Dung công tử cố ý làm nó cho quân sư, nói là có thể cho quân sư được hành động tự do trong doanh trại.”

Trên bàn đối diện, Mộ Dung Lạc Cẩn nhún mày cười với Đông Phương Ngọc, nụ cười dường như tao nhã hơn cả vạn lần.

Đông Phương Ngọc nhin không được thăm mắng, cười cái gì mà cười, cố ý đùa giỡn lão tử sao? Nói cái gì mà tự do hành động, chẳng lẽ binh lính bình thường không thể làm vậy à? Ta khinh, hừ.

Mà Tần Tĩnh này cũng thật là, kêu nhiều người như vậy chẳng lẽ chỉ vì chuyện phát cái lệnh bài này cho mình thôi hay sao? Có cần phải phiền phức thế không? Hay là...

Quả nhiên, Mộ Dung Lạc Cẩn lên sân khấu: “Lần này triệu tập các tướng lĩnh cùng quân sư nghị sự, chủ yếu vì muốn điều tra rõ ràng một việc. Lần này, nguyên soái bị trúng loại độc kỳ quái, không biết các vị có ý kiến gì không?”

Đông Phương Ngọc lập tức hiểu được, rõ ràng đây chẳng phải là tiệc tùng chúc mừng vui vẻ gì, mà chính là hồng môn yến để bắt kẻ nội gian phải đến đây thôi.

Thật là, ngay cả cơm cũng không muốn để cho người ta ăn ngon.

“Mộ Dung, ngài nói vậy là có ý gì? Có phải ý ngài là trong quân chúng ta có nội gian ám hại nguyên soái?” Ngụy Bân lên tiếng. Quả thật, chuyện này mọi người đều đã nghĩ đến, chẳng qua là, dù đã điều tra cẩn thận từ trên xuống dưới nhưng cũng không có manh mối gì thôi.

“Cũng có thể.” Mộ Dung Lạc Cẩn hơi hơi vuốt cằm “Cho nên hôm nay mới triệu tập các tướng lĩnh để xem có manh mối gì không.”

“Không chừng là người do Hách Liên Hồng phái tới !”

“Không thể nào. Mấy ngày nay, chúng tôi đã lên điều tra nhưng không phát hiện ra điều gì khả nghi cả.”

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào đây?”

Câu hỏi vừa được xướng lên, mọi người liền tranh nhau bàn luận. Từ nguyên soái thủ vệ đến đầu bếp, quân y, tất cả đều hăng hái nói, không bỏ sót bất cứ điểm khả nghi nào, nước miếng văng tung tóe cả bốn phía.

Đông Phương Ngọc im lặng ngồi nghe, cảm thấy ấn tượng tốt lúc này đều tan biến đâu mất. Đây đúng thật là một đám đàn ông lưỡi dài, không biết rốt cuộc tướng lĩnh trong quân quản lý những người này thế nào.

Thôi thôi, cứ ăn cái đã, chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến chức quân sư của mình. Huống chi, lại còn cấp cho mình cái lệnh bài xấu như vậy.

Nghĩ đến chuyện này, nàng liền giận dữ trong lòng, bắt đầu chiến đấu hăng hái với mớ đồ ăn trước mặt. Mấy ngày nay, đồ nàng phải ăn quả thật kinh khủng. Tay nghề của đầu bếp trong quân đội không thể dùng từ bình thường để mà hình dung, theo như Đông Phương Ngọc nói thì chính là không có đầu lưỡi đó nha. Lần này, hội nghị cao cấp, không biết đồ ăn chất lượng thế nào.

Ừm, cháo trứng bắc thảo này cũng không tệ lắm. Chân giò miến cường cũng có thể chấp nhận được, gà hồ lô cũng không đến nỗi. Nhưng tiếc nhất là món tuyết liên* hấp này, chỉ trách tay nghề đầu bếp quá kém. Ngoài ra còn có món...

“Không biết chuyện này, Đông Phương quân sư có cao kiến gì không?” Tiếng nói hoa mỹ của Mộ Dung Lạc Cẩn chậm rãi vang lên, không vội vàng cũng không hối thúc, đột nhiên khiến cho người ta có cảm giác rất đối dụ dằng.

16. Chương 16

Chương 16: Tâm tư khó đoán

“Không biết chuyện này, Đông Phương quân sư có cao kiến gì không?” Tiếng nói hoa mỹ của Mộ Dung Lạc Cẩn chậm rãi vang lên, không vội vàng cũng không hối thúc, đột nhiên khiến cho người ta có cảm giác rất đối dụ dằng.

Lời vừa nói ra, mọi người đều nhìn về phía vị quân sư mới tới, không khỏi kinh hãi khi thấy trên bàn trước mặt, đồ ăn đã vơi đi một phần ba. Vị quân sư ốm yếu, gầy nhom kia lúc này còn đang tập trung vào món tuyệt liên, tốc độ bào thức ăn như vũ bão nhưng bộ dạng vẫn tao nhã như thường.

“Khụ, khụ,” Đông Phương Ngọc hắng giọng một cái, thầm mắng Mộ Dung Lạc Cẩn quá không thức thời, làm hại nàng suýt tí nữa thì nghẹn chết: “Nói đến chỗ nào rồi?”

Mọi người: “...”

Không ngờ chuyện đại sự như thế, đối với quân sư còn không bằng mâm đồ ăn trước mặt.

Mộ Dung Lạc Cẩn chậm rãi, cười: “Chưa có gì tiến triển, mọi người vẫn không biết nguyên nhân tại sao nguyên soái trúng độc, cũng không phát hiện người nào khả nghi nên muốn hỏi ý kiến quân sư một chút.”

“Ồ, các người hoài nghi tới hoài nghi lui, lại không hoài nghi những người đang ngồi ở đây sao?” Đông Phương Ngọc buông chiếc đũa, âm thanh nhẹ nhàng của nàng vừa cất lên liền giống như một tràng bom giáng xuống.

“Người nói vậy!” Triệu Tử Tề nhảy khỏi chỗ ngồi “Chúng ta đều là huynh đệ đồng sinh cộng tử, sống chết có nhau, ai lại muốn hại Tần nguyên soái chứ?”

Những người còn lại không nói gì, chỉ đưa ánh mắt vừa phẫn nộ vừa tò mò nhìn Đông Phương Ngọc.

Tạ Lưu Phong nho nhã nói, chất giọng trầm ấm tạo cho người ta cảm giác như gió xuân đang thổi: “Đông Phương quân sư, xin dừng bặt lòng, tính tình của Tử Tề là như vậy. Nhưng mà, hoài nghi cần lý do, mong quân sư có thể nói ra rõ ràng.”

Đông Phương Ngọc không thèm để ý, lên tiếng: “Ta mới đến nên không rõ thâm tình giữa các vị tướng quân và nguyên soái như thế nào. Có điều, các người là huynh đệ đồng sinh cộng tử, còn những người khác thì không phải sao? Tại sao chỉ có binh lính bình thường bị nghi ngờ hãm hại nguyên soái?”

Huống chi, Tần nguyên soái võ nghệ cao cường, lại luôn có hộ vệ bên cạnh, người bình thường ai lại có thể hạ độc nguyên soái mà mọi người không hề hay biết? Có khả năng dễ dàng tiếp cận nguyên soái như vậy, trừ các người ra thì còn ai nữa?”

Nàng không phải muốn gây hấn, nhưng cách hoài nghi của họ khiến nàng thật sự bất mãn. Nguyên soái bị trúng độc, binh lính bình thường làm sao có thể thần không biết quỷ không hay mà hạ độc? Vậy chẳng phải là, họ đáng nghi nhất hay sao?

“Này...” Triệu Tử Tề cứng họng một hồi rồi vội vã hỏi “Vậy người nói xem chuyện gì đã xảy ra?”

“Theo ý kiến của ta thì nơi này, hiện tại không có nội gian.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, dù sao ai cũng không muốn thấy người thân cận phản bội mình.

“Đông Phương tiểu huynh đệ hình như đã đoán ra điều gì, không biết có thể giải thích cho mọi người được không?” Tần Tĩnh lên tiếng.

“À, đâu có.” Đông Phương Ngọc, lúc này đang chiến đấu với một cái chân vịt quay, bình tĩnh đáp: “Ta dám khẳng định như vậy là vì, độc trong người nguyên soái không phải là cấp tính. Chắc hẳn khoảng một năm trước, nguyên soái đã bắt đầu bị hạ độc. Loại độc mãn tính này, khi tích lũy thặng ngày đến mức độ nhất định sẽ bùng phát. Hai tháng trước, độc tính bùng nổ khiến Tần nguyên soái đột nhiên hôn mê. Nếu không kịp thời chữa trị, người khác nhìn vào sẽ chỉ thấy nguyên soái dần dần hôn mê sau đó chết đi, nhưng thật ra

là các cơ quan nội tạng đều bị suy kiệt mà tử vong. Cho nên,” Đông Phương Ngọc dừng một chút “Không có nội gian, ít nhất là bây giờ, trong cuộc họp này không có nội gian.”

Mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng không lâu sau thì sắc mặt lại bắt đầu trầm trọng. Một năm trước nguyên soái còn ở kinh thành, vậy rồi cuộc là ai, là ai đã ra tay với nguyên soái ?

Tần Tĩnh nghiêm mặt, không biết đang suy nghĩ gì. Mộ Dung Lạc Cẩn hình như đã dự liệu từ trước, nhẹ nhàng nói: “Nếu Đông Phương huynh đã hiểu rõ về loại thuốc độc này như vậy, không biết huynh có manh mối gì về kẻ đã hạ độc không?”

Mọi người giật mình, đúng rồi, có thể theo loại độc được mà đoán ra kẻ mưu hại nguyên soái.

“Ta đoán đó là Hách Liên Hồng. Loại độc này có tên là ‘Phệ hồn’, độc tính vô cùng bá đạo, không có thuốc nào giải được. Nghe nói là Bách Quỷ lão nhân nghiên cứu chế tạo ra, hẳn lại chính là sư phụ của Hách Liên Hồng nên chuyện Hách Liên Hồng có loại độc được này cũng không đáng ngạc nhiên. Hơn nữa, theo ta được biết, Hách Liên Hồng, người này thâm hiểm khó lường. Hai năm trước, hắn đã bắt đầu thu phục các bộ lạc xung quanh, có dã tâm xưng bá thiên hạ. Chuyện hắn khơi mào chiến tranh với Thiên Hữu chỉ sợ cũng âm mưu đã lâu, vậy thì việc hắn hạ độc nguyên soái hoàn toàn có khả năng.”

“Đông Phương tiểu huynh đệ quả nhiên mưu trí vô song!” Tần Tĩnh tán thưởng, “Phân tích vô cùng hợp tình hợp lý. Nếu ở đây không có nội gian, bốn soái cũng an tâm. Sau này việc trong quân đội chúng ta, còn phải làm phiền đến quân sư.”

“Nguyên soái khách khí rồi.” Đông Phương Ngọc vẫn giữ vẻ bình thản, trên mặt không có lấy một tia đắc ý. Nàng thầm nghĩ trong lòng, Hách Liên Hồng này, một năm trước đã có thể tính đến bước đi ngày hôm nay, tâm tư thật khó đoán. Nói không chừng, hắn sẽ là một đối thủ vô cùng đáng sợ.

Triệu Tử Tề không phục, hét lên: “Người đã biết rõ ràng như vậy, lúc mới đầu sao lại không nói?”

Đông Phương Ngọc thản nhiên, liếc hắn một cái: “Làm gì có ai hỏi ta.”

Mọi người:“...”

Trong lúc Thiên Hữu bên này thở dài nhẹ nhõm thì trong quân doanh Bắc Minh, Hách Liên Hồng đang nổi giận đùng đùng nhưng vẫn cố gắng kiềm chế. Ánh mắt hắn hung ác nham hiểm nhìn người đeo mặt nạ quỷ bên cạnh: “Không phải sư phụ nói, ‘Phệ hồn’ này, căn bản không có thuốc giải hay sao? Vì sao lại có tin tên già Tần Tĩnh còn có thể ra luyện binh, dáng vẻ trông hết sức bình thường?”

Người đang đeo mặt nạ quỷ đó đích thị là Bách Quỷ lão nhân. Hắn lúc này cũng đang vô cùng căm tức, nhưng nhìn thái độ người đối diện, hắn không dám nổi giận: “Nhị hoàng tử đừng nóng, chuyện này có chút kỳ quái. Theo ta thấy, hoặc là đã có người giải được ‘Phệ hồn’, hoặc là, Tần Tĩnh này là giả.”

Nhị hoàng tử hừ lạnh một tiếng: “Hy vọng là ý sau đi. Mặc kệ như thế nào, bây giờ chúng ta phải mau chóng gia tăng huấn luyện binh lính, nâng cao uy lực trận pháp đã.”

Hừ, Mộ Dung Lạc Cẩn, bốn hoàng tử không tin, người còn có thể thoát được cửa này!

Hách Liên Hồng cắn răng, trên khuôn mặt có vài phần giống Hách Liên Ung lộ ra tia tàn nhẫn và âm hiểm, so với Bách Quỷ lão nhân đang đeo mặt nạ còn dữ tợn hơn gấp bội.

17. Chương 17

Chương 17: Yến tiệc của nhị hoàng tử

Vàng trắng hạ huyền, trong trẻo nhưng lạnh lùng như một chiếc móc câu. Vài ngôi sao nhỏ lấp lánh điểm xuyết trên bầu trời đêm mênh mông huyền ảo.

(Hạ huyền: thời gian vào khoảng đầu tuần cuối cùng của tháng âm lịch, mặt trăng đã khuyết thành hình bán nguyệt (thường là ngày 22 hoặc 23 âm lịch); phân biệt với thượng huyền)

Trong quân doanh Thiên Hữu lúc này là cảnh tượng ca múa thái bình.

Bọn lính vừa uống rượu vừa ăn thịt, các tướng lĩnh thì bày tiệc trước lều, cung chén rất náo nhiệt. Một vài ca nữ mảnh mai cất giọng hát trong veo, hát hay múa giỏi, khiến vô số ánh mắt say mê đắm đuối.

Cảnh tượng thái bình khác thường này xảy ra là vì nhị hoàng tử Hiên Viên Hạo Thiên vừa đến doanh trại. Hơn nữa, do thân thể của Tần nguyên soái đã bình phục nên mọi người cũng nhân cơ hội này thư giãn một chút, tổ chức yến hội nghênh đón nhị hoàng tử.

Hoàng đế Thiên Hữu chỉ có ba người con, con trai trưởng Hiên Viên Tề Thiên được phong làm thái tử. Người này tính cách bình tĩnh, nghiêm túc, tiếng tăm lẫy lừng. Tam hoàng tử Hiên Viên Tình Thiên hãy đang nhỏ tuổi, còn nhị hoàng tử Hiên Viên Hạo Thiên thì suốt ngày nhàn nhã, phong lưu khoáng lạc, không chịu làm việc đàng hoàng, khiến cho lão hoàng đế có chút đau đầu. Nhân dịp lần này phát lương bổng, lão hoàng đế đem hân giao cho Tần Tĩnh, hy vọng không khí trong quân đội và trên chiến trường có thể tôi luyện đứa con không nên thân này một chút.

Lão hoàng đế cả đời mưu lược, dĩ nhiên có thể nhìn thấu đứa con này, sợ hấn lén trốn đi nên không nói cho hấn biết trước. Hiên Viên Hạo Thiên lần này đến doanh trại phát lương, đem lá thư của hoàng đế tự tay viết giao cho Tần nguyên soái. Sau đó, theo thường lệ, hấn biểu đạt sự quan tâm của hoàng đế đối với chiến sự và các tướng sĩ, cổ vũ mọi người đánh thắng trận để còn về nhà mừng năm mới. Lời hấn khiến cho các binh lính cảm động, chỉ hận là không có quân địch Bắc Minh ở trước mặt để chém vài cái biểu lộ sự trung thành.

Biểu diễn xong, Hiên Viên Hạo Thiên liền khách khí từ biệt với lý do hồi kinh giải quyết công việc, nào ngờ Tần nguyên soái vuốt râu ha ha cười: “Nhị hoàng tử không cần sốt ruột, hoàng thượng đã an bài người ở lại doanh trại đảm nhiệm chức Tham tướng, chiến sự xong mới được hồi kinh.” Dứt lời, Tần Tĩnh giờ giờ lá thư trong tay.

Hiên Viên Hạo Thiên kinh hãi, giật lấy lá thư đọc ngấu ngiến, chỉ hận không thể đập đầu vào tường, thảm oán tại sao mình lại có người cha âm hiểm như vậy. Các tướng lĩnh, nhất là Tạ Lưu Phong và Mộ Dung Lạc Cẩn, vốn có mối giao hảo không mấy tốt đẹp với hấn, nhìn thấy anh bạn phong lưu phóng khoáng ngày nào ngồi ủ rũ thì hết sức hiếu kỳ. Bọn họ vừa đọc xong thư liền hô to hoàng thượng anh minh.

Nguyên do là vì, ngoại trừ yêu cầu bảo vệ tốt an toàn cho nhị hoàng tử thì hoàng thượng còn nhắc nhở Tần Tĩnh tôi luyện hấn cho tốt, không cần nể nang, cứ áp dụng tiêu chuẩn của binh lính thông thường vào người hấn. Hiên Viên Hạo Thiên cùng binh lính huấn luyện xong, đến lúc hồi kinh, người muốn xem Tần nguyên soái và các vị tướng lãnh đánh giá hấn như thế nào. Phải ghi nhớ, nếu cuối cùng hấn không đạt được 30 điểm, thì toàn bộ mỹ nữ trong kinh thành của hấn sẽ bị trục xuất. Hơn nữa, lương tháng của hoàng tử cũng phải trừ đi hai phần ba.

Quy định này khiến cho các tướng lĩnh cao hứng một phen, nhất là Tạ Lưu Phong. Hiên Viên Hạo Thiên luôn cười nhạo hấn, để xem lần này rơi vào tay hấn sẽ thế nào?

Hiên Viên Hạo Thiên lúc này quả thực hối hận không kịp, tự oán bản thân sao giữa đường không giả bệnh quay về. Haizz, chỉ trách trước kia hấn không nên quá phong lưu phóng khoáng đến nỗi khiến người ta ghi hận. Hơn nữa, càng không nên nghi ngờ Mộ Dung Lạc Cẩn là đoạn tụ. Xem tên tiểu tử kia, hiện tại đang tươi cười nham hiểm, khiến cho hấn không ngừng sợ hãi trong lòng.

(Đoạn tụ: từ này xuất phát từ chuyện tình giữa vua Hán Ai Đế và Đổng Hiền, có thể hiểu đơn giản là...gay :>)

Vì “trấn an” nhị hoàng tử, Tần Tĩnh quyết định tổ chức yến hội, Hiên Viên Hạo Thiên rơi vào đường cùng cũng chỉ biết đồng ý. Vốn tâm tình đã dịu đi một chút, Mộ Dung Lạc Cẩn chậm rãi lên tiếng: “Hạo Thiên, ngươi nên thoải mái thưởng thức đi, dù sao, cũng chẳng còn mấy cơ hội được thưởng thức nữa.” Câu nói của Lạc Cẩn như tạt gáo nước lạnh lên đầu Hiên Viên Hạo Thiên. Trong buổi yến tiệc, hấn đành chăm chăm hưng hăng uống rượu, mặc kệ ánh mắt vui sướng khi thấy mình gặp họa của những người “bạn tốt”, trước mặt hấn lúc này chỉ có rượu và thức ăn!

Đờ dẫn nhìn dáng người thướt tha của các mỹ nhân, trong mắt Hiên Viên Hạo Thiên tràn đầy ai oán. Mỹ nhân của ta, thật sự là càng nhìn càng đau lòng mà. Cái tướng lĩnh ngược lại, ra vẻ vô cùng mừng rỡ cao hứng, thỉnh thoảng có tiếng cười to truyền đến.

Đông Phương Ngọc nhìn cảnh náo nhiệt vui mừng trước mặt, nhin không được nhớ tới câu kinh điển của Chu Tự Thanh: Nhiệt nháo thị tha môn, ngã thập yêu dã hữu (Người người trông náo nhiệt, riêng ta cái gì cũng không có). Thật đúng là hợp với tình hình nha. Cho tới tận bây giờ, nàng vẫn không sao thích nghi được với những cảnh náo nhiệt vui vẻ này, đều luôn nép ở trong góc để giảm bớt cảm giác khó chịu của mình.

Lúc này cũng như vậy, thưởng thức xong biểu cảm đặc sắc của Hiên Viên Hạo Thiên, nàng liền tìm một góc yên tĩnh, một bình trà ngon, một bàn thức ăn ngon, tự rót tự uống, lẳng lặng nhìn mọi người. Biểu cảm không vui không buồn, tựa hồ như thoát ly khỏi trần thế bình thường. Nếu có người hay vị tướng nào đó đến mời rượu, nàng đều thản nhiên mời họ về chỗ. Thấy dáng vẻ thanh tao nhưng lạnh lùng của quân sư, họ cũng không muốn làm phiền nàng thêm, tự uống rượu rồi đi về chỗ, thầm nghĩ quân sư này quả nhiên không phải người thường, tướng chừng như tiên nhân thoát trần.

Bỗng nhiên, Hiên Viên Hạo Thiên đứng lên, phất tay ra hiệu nhóm ca nữ dừng lại. Trong lúc không khí tạm lắng xuống, Hiên Viên Hạo Thiên giơ chén rượu, cất cao giọng, nói: “Các huynh đệ, dù sao, nếu bốn hoàng tử đã không thể trở về, xin mời mọi người cùng thưởng thức tiết mục đặc sắc này. Đây chính là do bốn hoàng tử đã bỏ số tiền lớn để mời đệ nhất kỹ nữ đến đây biểu diễn, tuyệt đối không nên bỏ lỡ.”

Mọi người trầm trồ khen ngợi, đều nói nhị hoàng tử suốt ngày tầm hoa vấn liễu, tiêu chuẩn rất cao. Cho nên, hoa khôi này, chắc hẳn là cực phẩm mỹ nhân, bọn họ ồn ào la hét nhanh chóng nhanh chóng.

(Tầm hoa vấn liễu: đi tìm mỹ nhân để ấy ấy :”>)

Trong lúc tất cả âm thanh ngừng lại, bốn gã thị vệ nâng chiếc ghế hình đài sen được phủ rèm tiến lên phía trước, mơ hồ có thể thấy được một nữ nhân đang ngồi trong đó. Dáng người nàng yếu điệu, trước mặt còn đặt một chiếc đàn. Tiểu mỹ nhân khẽ giơ tay, tiếng đàn tao nhã chậm rãi vang lên. Âm điệu êm tai, vừa như nước chảy róc rách, lại vừa giống như ánh trăng trên mặt nước. Dòng nước chảy băng băng, phong cảnh mênh mông, mơ hồ ẩn hiện khí thế anh dũng phóng khoáng nơi biên cương lạnh giá, gợi lên cảm giác hào hùng trong lòng mỗi người, khiến tâm hồn bất giác xao động.

Mọi người nghe tiếng đàn, thầm nghĩ nhị hoàng tử thật sự là lợi hại, có thể tìm một hoa khôi biết đánh đàn hợp với tình hình như vậy. Kỹ thuật của nàng lại còn vô cùng tuyệt diệu, hoàn toàn không phải là nhân vật bình thường.

Đông Phương Ngọc vừa nhìn thấy dáng tiểu mỹ nhân ẩn sau bóng rèm liền cảm thấy có chút quen thuộc, trong lòng không khỏi động một cái. Đến khi tiếng đàn cất lên, nàng ngay lập tức xác minh được nghi ngờ trong lòng. Khẽ thở dài một tiếng, nàng lấy cây sáo trúc mới làm cách đây không lâu ra, chậm rãi thổi.

Tiếng sáo cùng tiếng đàn vô cùng hòa hợp, tựa hồ như đã quen thuộc từ lâu. Nước chảy róc rách, ánh trăng dịu dàng, núi cao trùng điệp, gió thu xào xạc, tựa như một bức họa được tiếng đàn và tiếng sáo vẽ ra trong không gian. Tuy tiếng đàn linh động còn tiếng sáo tịch liêu trong trẻo, lạnh lùng nhưng vẫn làm say đắm lòng người một cách vô thức, tự động hòa nhập vào khung cảnh đầy mê lực.

Bản nhạc kết thúc, không gian liền trở nên yên tĩnh. Mọi người ngẩng ngó nhìn nhau một hồi rồi cùng đứng lên, vỗ tay như sấm dậy. Hiên Viên Hạo Thiên lớn tiếng trầm trồ khen ngợi: “Mới mấy ngày không gặp, kỹ thuật của cô nương đã có thể đạt đến cảnh giới tuyệt diệu như thế này! Xin mời nàng bước ra cho mọi người chiêm ngưỡng dung nhan.”

Rèm mỏng được vén lên, tiểu mỹ nhân bước xuống nhẹ nhàng từ đài sen, xuất hiện trước mắt mọi người.

18. Chương 18

Chương 18: Quân sư phụ nhân

Rèm mỏng được vén lên, tiểu mỹ nhân bước xuống nhẹ nhàng từ đài sen, xuất hiện trước mắt mọi người.

Tướng mạo kia, dáng người kia, thần thái kia, quả nhiên là một đại mỹ nữ! Đôi mắt long lanh của nàng chỉ cần chớp một cái là khiến không biết bao nam nhân ngơ ngẩn. Mỹ nhân e lệ cười, quan sát xung quanh rồi hướng về phía Đông Phương Ngọc nhìn trộm một cái.

Mọi người chỉ nghĩ là tiểu mỹ nhân đang tìm người vừa thoả sáo hợp tấu với mình, những tiếng ồn ào khen ngợi liên tiếp vang lên. Đông Phương Ngọc chỉ có thể bất đắc dĩ vỗ vỗ trán, thầm than trong lòng rằng Cổ Linh sư tỷ này thật sự là càng lúc càng lớn mật. Dám cải trang hoa khôi để vào được đây, thật đúng là phù hợp với phong cách của tỷ nhà, tìm người mà cũng phải phô trương như vậy! Trước tình thế cấp bách, Đông Phương Ngọc đành phải giả vờ thi lễ với Cổ Linh đang giả trang hoa khôi kia, rồi đi về phía sư tỷ.

Âm thanh từ nhị hoàng tử lạnh lùng vang lên: “Vị tiểu mỹ nhân này, không biết là có mục đích gì mà lại giả trang yêu cơ?”

(Yêu cơ: vũ nữ, kỹ nữ)

Mọi người kinh hãi, trước khi lên tiếng, nhị hoàng tử đã ra hiệu cho thị vệ mau chóng bao vây mỹ nhân đánh đàn và quân sư thổi tiêu.

Không khí lập tức trở nên khẩn trương. Cho tới lúc này, an toàn của nhị hoàng tử là quan trọng nhất. Nhưng, ngay trước mắt lại có người thần không biết quỷ không hay lén tráo đổi yêu cơ. Hơn nữa, dám hiên ngang xuất hiện như vậy, lại còn khiến bọn họ say như điên đảo, hoàn toàn mất cảnh giác. Nếu lúc này có người ám sát, e rằng hậu quả sẽ khó mà lường được! Nghĩ tới đây, nhiều người không nhịn được, toát mồ hôi lạnh nhìn về phía hai người đang bị bao vây.

Nhưng, hai người này, một người thì cười khanh khách, còn một người lại thần nhiên, đều cực kỳ bình tĩnh như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, cũng không thèm để ý đến những ánh mắt xung quanh. Bọn họ tựa hồ đứng trong thế giới của hai người, ánh mắt dường như là bạn tốt lâu ngày gặp lại.

Có điều, nhìn kỹ thì, biểu hiện của quân sư không mấy vui sướng.

Đúng vậy, quân sư! Quân sư làm sao có thể là bạn tốt của vị mỹ nữ lai lịch không rõ này? Chẳng lẽ, quân sư cũng là thích khách?

Nhưng mà, không thể nào. Quân sư y thuật cao minh, mấy ngày nay đã cứu sống không ít người, tuy rằng tính tình lạnh lùng băng giá, nhưng tuyệt đối không thể là thích khách.

Nhìn thấy các thị vệ rút gươm sáng lóa, nguyên soái Tần Tĩnh trầm giọng, nói: “Dư quân sư có thể nhanh chóng giải thích cho mọi người không? Để tránh tạo thành hiểu lầm không đáng.”

Đông Phương Ngọc nhìn Cổ Linh, cất giọng: “Nguyên soái nói phải. Vị cô nương này là tới tìm ta, không phải thích khách, cũng không có ác ý. Đã khuấy rối mọi người, Dư Đông Phương xin được tạ tội!” Dứt lời, nàng liếc Cổ Linh một cái.

Cổ Linh nhìn thấy ánh mắt Đông Phương Ngọc, hiểu ý, liền lên tiếng bằng chất giọng trong trẻo: “Thiếp cũng là bất đắc dĩ, vì muốn vào tìm người, không còn cách nào khác đành phải đánh hoa khôi ngất xỉu để trà trộn vào. Nhị hoàng tử, ngài yên tâm, tiểu mỹ nhân của ngài hiện đang bình yên ngủ say trong lầu.”

Lúc này, thị vệ mà Hiên Viên Hạo Thiên phái đi ban nãy đã trở về, sau khi thì thầm vào tai hắn vài câu, sắc mặt Hiên Viên Hạo Thiên liền dịu đi một chút.

“Tuy rằng như thế, quân sư, người cũng vẫn nên giải thích về quan hệ của người và mỹ nhân này chứ?” Hiên Viên Hạo Thiên nhìn quân sư có dáng vẻ gầy yếu kia, nói. Đây cũng là lần đầu tiên hắn cẩn thận đánh giá quân sư này. Vốn dĩ khi Tần Tĩnh giới thiệu, hắn chỉ sơ sài nhìn nàng cho có lệ, cảm thấy dung mạo của người này không có gì đáng chú ý. Đêm nay nhìn kỹ, hắn mới phát hiện tuy quân sư có chút gầy gò, nhỏ bé, gương mặt bình thường nhưng phong thái bất phàm, bị đao kiếm chia thẳng vào mặt mà không hề đổi sắc. Đôi mắt sâu thẳm, đôi mắt biến cố vẫn trong vắt, không chút lo lắng vẫn đục. Người đứng ngay đó, lại như xa cách vô cùng.

Ừm, nhìn không tệ, như vậy lúc này rất có thể là hắn cố ý che dấu bản thân. Hiên Viên Hạo Thiên đối với vị quân sư mới gặp mặt này, bỗng nhiên có chút tò mò.

“Chuyện này, để thiếp nói.” Cổ Linh tiến lên hai bước, định mở miệng thì bị Đông Phương Ngọc kéo tay lại, lắc lắc đầu ra hiệu không được nói. Cổ Linh thấy hành động của Đông Phương Ngọc, mắt hơi nheo lại nhưng rất nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. Đông Phương Ngọc đưa ánh mắt phức tạp nhìn Cổ Linh: “Đừng, để ta nói.”

Đông Phương Ngọc ngăn Cổ Linh là vì sợ nàng ta lại giống thường ngày, cứ thuận miệng mà nói rằng: “Đây là tướng công của ta”, thì không ổn. Tuy Hiên Viên Hạo Thiên không có gì đáng sợ, nhưng vừa rồi, hấn đối mặt với biến cố vẫn rất bình tĩnh, sắp xếp mọi chuyện rõ ràng, xem ra hoàn toàn không phải người dễ đối phó. Dù sao thì lần này, hành động tùy ý của Cổ Linh đã vi phạm quân pháp. Nếu Hiên Viên Hạo Thiên cố ý truy cứu thì không biết nàng có thể thoát thân được hay không. Dù trong quân doanh này cao thủ không nhiều lắm nhưng số lượng binh lính quá đông, một khi giao chiến, chỉ sợ hậu quả khó lường.

Nhưng, trước mắt...

Nhanh chóng suy nghĩ, Đông Phương Ngọc tiếp tục nắm cổ tay Cổ Linh, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng đảo qua một lượt rồi thản nhiên nói: “Đây là phu nhân của ta.”

Àm.

Toàn không gian bỗng trở nên yên tĩnh, chỉ còn vang vang tiếng keng keng của lửa trại.

Cái chén trong tay Mộ Dung Lạc Cẩn bị giữ chặt đến nỗi hằn dấu tay, hấn đưa ánh mắt phức tạp nhìn Đông Phương Ngọc.

Một lúc sau, Hiên Viên Hạo Thiên lên tiếng: “Ôi, quân sư thật là có phúc, có thể có được giai nhân như thế làm bạn.”

Mọi người hoàn hồn, tất cả đều hướng mắt về phía quân sư trẻ tuổi, vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

Đông Phương Ngọc cất giọng nói thanh thanh, không nhanh không chậm, đáp: “Đây là phu nhân của ta, mới thành thân không lâu. Trên đường đến sông Hắc Thủy, bọn ta gặp phải sơn tặc. Phu nhân vì bảo vệ trong sạch mà nhảy xuống sông tự sát. Còn bản thân tại hạ bị trọng thương, phải nương nhờ quân doanh. Vốn tưởng rằng cuộc đời này không có duyên gặp lại, nhưng hôm nay,” Đông Phương Ngọc quay đầu nhìn Cổ Linh, ánh mắt sâu kín thâm tình, “Ông trời có mắt, chúng ta lại có thể gặp nhau. A linh, đã khiến nàng phải chịu khổ rồi.”

Quân sư và mỹ nhân xinh đẹp kiều diễm thâm tình nhìn nhau, thật vô cùng xứng đôi. Tình cảnh này, tất cả mọi người đều hiểu được, rõ ràng là “Tướng công si tình trong quân doanh khổ tâm chờ đợi, phu nhân xinh đẹp không quản ngàn dặm xa xôi tìm chồng.” Thật vô cùng cảm động, chẳng trách mà quân sư ngày thường lại lạnh như băng, thì ra là do mất phu nhân. Bây giờ thì tốt rồi, người có tình lại được gần nhau.

Đông Phương Ngọc trao đổi ánh mắt với Cổ Linh xong, chậm rãi nói tiếp: “Phu nhân của ta tính tình nghịch ngợm, đã khiến các vị gặp phiền toái. Đông Phương ở đây tạ tội, xin mọi người tha thứ.”

Cổ Linh vẫn duy trì tư thế cũ, hơi ngẩng mặt nhìn Đông Phương Ngọc, trong lòng thầm sùng bái kỹ thuật diễn xuất của sư muội mình một chút. Có thể chế biến từ tiết mục cô gái nghịch ngợm phá rối biến thành mỹ nữ thâm tình xả thân ngàn dặm tìm chồng mà mặt không đỏ, hơi thở không thay đổi, bình tĩnh lại thông dong. A Ngọc, thực lực của muội tiến bộ nhiều rồi, thật đáng mừng!

Hơn nữa, lần này không cần ta uy hiếp mà đã tự thừa nhận là “Tướng công” của ta, chủ động như vậy, thật là làm cho người ta vui mừng nha. Nhưng mà, tại sao trong lòng lại có chút bất an, phía sau lưng còn cảm thấy lạnh như vậy nhỉ?

Ừm, chắc là tại ở biên cương thời tiết rất lạnh, dù sao thì mùa đông cũng sắp tới rồi.

Tần Tĩnh cười ha ha: “Thì ra là thế, thật khó tìm được một cô gái tốt như vậy. Đông Phương tiểu huynh đệ, người phải trân trọng nàng ấy biết chưa?”

“Tạ nguyên soái dạy bảo.” Đông Phương Ngọc kéo tay Cổ Linh cùng thi lễ với Tần nguyên soái.

Sau cơn kinh hãi, thấy nguyên soái đã lên tiếng, mọi người cũng theo đó mà chúc mừng. Đông Phương Ngọc cảm ơn qua loa, lấy cớ muốn tâm sự với phu nhân, kéo Cổ Linh ra ngoài. Mọi người thấy đôi vợ chồng trẻ

tìm được đường sống trong chỗ chết, rốt cục cũng có thể đoàn tụ nên cũng không gây khó dễ, tạm biệt vài tiếng rồi để hai người rời đi.

Mộ Dung Lạc Cẩn nhìn hai bóng người dắt tay nhau đi, bực dọc uống vài chén rượu, ngay cả chính mình cũng không biết phiền muộn trong lòng từ đâu mà đến.

Hiên Viên Hạo Thiên nhìn chằm chằm đôi “Vợ chồng” kia, đột nhiên nở nụ cười. Xem ra, ngày tháng ở quân doanh này cũng không nhàm chán lắm.

19. Chương 19

Chương 19: “Khéo léo” báo tin

Sau khi quân sư và vị phu nhân vừa đột ngột xuất hiện rồi đi, các tướng lĩnh thoáng đắm chiêu một chút rồi lại cười nói vui vẻ, hoan nghênh nhị hoàng tử. Hoa khôi yêu cơ chính hiệu tỉnh lại nhưng bị kinh sợ nên không thể ra biểu diễn. Các binh lính không được xem biểu diễn, đề tài cũng dần chuyển sang ăn uống, tuy lời nói thính thoảng vẫn xoay về chuyện của quân sư, tỏ ý ngưỡng mộ quân sư thật may mắn khi có người vợ xinh đẹp như vậy.

Không khí trong doanh trại lại ồn ào như cũ. Hiên Viên Hạo Thiên dựa vào kinh nghiệm đối ngoại nhiều năm qua, nhanh chóng kết thân cùng mọi người. Các tướng lĩnh đều trêu ghẹo Hiên Viên Hạo Thiên, bảo rằng hẳn phải biểu hiện cho tốt, bằng không, khi chấm điểm chắc chắn kết quả sẽ chẳng ra sao. Nghe xong, Hiên Viên Hạo Thiên lại trưng ra bộ dạng sâu não như thể cha mẹ chết, vừa uống rượu vừa thăm oán người cha âm hiểm của mình. Mọi người nhìn có vẻ như đang khuyên giải, an ủi hẳn nhưng thực ra thăm hả hê trong lòng, mời rượu vung quỳên rất náo nhiệt.

Trong khi đó, Đông Phương Ngọc đã dẫn Cổ Linh về lều của mình, trong lòng do dự không biết phải nói với sư tỷ như thế nào cho khéo. Cổ Linh thấy vậy, khẽ cười: “Ài da, ta nói, A Ngọc này, muội không có ý gì với sư tỷ đấy chứ? Muội thật là quá chủ động nha. Không uống công tử theo đuổi muội nhiều năm như vậy, ha ha.”

Đông Phương Ngọc cẩn thận xem mạch cho Cổ Linh, không chút khách khí lườm nàng một cái, theo đuổi? Tỷ lại giỡn chơi nữa rồi. Nàng vốn định đáp trả sư tỷ như thường lệ, nhưng mà.. Haizz, không biết làm sao, đành phải thở dài.

“A Ngọc, muội làm sao vậy? Đường về lều dài lắm cũng chỉ có ba trăm bước nhưng mà muội đã thở dài không dưới năm lần rồi, rốt cuộc là như thế nào? Chưa già đã yếu?” Cổ Linh hỏi.

Lúc này, Đông Phương Ngọc đã xem mạch xong, trong lòng rối rắm, thậm chí còn có một chút kích động. Ban nãy, trong buổi yến tiệc, nàng nắm tay Cổ Linh ngăn lại là vì sợ tỷ ấy lại như mọi khi, bừa bãi buông ra câu “Đây là tướng công của ta”, thì hỏng việc. Nhưng lúc nắm cổ tay sư tỷ, theo thói quen, nàng thăm bắt mạch cho Cổ Linh, phát hiện là hỉ mạch! Nàng giật mình nên mới buột miệng nói: “Đây là phu nhân của ta”. Xem bộ dạng của sư tỷ, chắc hẳn là chưa biết bản thân đang mang thai.

Cũng đúng, thai mới được sáu ngày, người bình thường dĩ nhiên là không thể nào phát hiện ra được. Chẳng phải mình cũng phải xem đi xem lại mấy lần mới dám khẳng định đó sao?

Trước mắt, tuy đã xác định được là sư tỷ có thai, nhưng phải nói thế nào với sư tỷ để không dọa đến tỷ ấy bây giờ? Tỷ có...Tỷ có cực cực ? Hay là, tỷ sắp làm mẹ? Haizz, chẳng phải đều như nhau cả sao? S h i t!

Đông Phương Ngọc nhin không được lại bắt đầu thở dài, mở miệng một cách khó khăn: “Sư tỷ, chuyện đó, tỷ...”

“Muội vừa xem mạch cho ta xong thì liền trưng ra cái bộ dạng này, ta sẽ không, sẽ không bị gì đó chứ?” Cổ Linh cuống quýt hỏi.

Suy đi nghĩ lại, Đông Phương Ngọc quyết định vẫn là phải làm rõ mấy ngày nay sư tỷ đã xảy ra chuyện gì cái đã: “Sư tỷ, mấy ngày nay, tỷ có gặp rắc rối gì không? Từ ngày mười lăm thì đột nhiên mất liên lạc với tỷ.”

“Rắc rối đương nhiên là có, bằng không, làm sao tỷ có thể để muối lưu lạc quân doanh thế này?” Cổ Linh nhắc tới đến chuyện cũ, sắc mặt liền khó coi, “Tỷ, trước kia tỷ từng trêu đùa Hách Liên Ứng hơi quá. Kết quả, bị hắc mai phục ở ven rừng, trúng Mê Diệt Đào hương của hắc, tỷ...”

Cổ Linh bất giác dừng lại, tuy gương mặt của Đông Phương Ngọc vẫn lãnh đạm nhưng nàng có thể cảm nhận được luồng sát khí đằng đằng.

Lúc này, trong lòng Đông Phương Ngọc không chỉ là tức giận, ngoại trừ đau lòng cho Cổ Linh thì phần nhiều là sát khí khó có thể ức chế. Hách Liên Ứng, lão tử đây không cho người nếm nỗi đau muốn sống không được, muốn chết cũng không xong thì ta thế sẽ không là sát thủ của Sa Vũ lâu nữa.

Nghĩ đến Cổ Linh, nàng nhịn không được mà đau lòng, sư tỷ đều là vì tìm nàng mới... “Sư tỷ, tỷ yên tâm, muối nhất định sẽ báo thù cho tỷ, sẽ cho tên khốn Hách Liên Ứng ấy biết thế nào là đau khổ!” Đông Phương Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi, nói.

“Muội nghĩ đi đâu vậy? Sát khí nặng như thế.” Cổ Linh hiểu được, thở phào nhẹ nhõm, giải thích: “Lần này tỷ tới tìm muội cũng là vì muốn cùng muội tính sổ Hách Liên Ứng. Nhưng muội yên tâm đi, tỷ làm sao có thể cho tên khốn kiếp đó lợi dụng được? Tỷ thà là dâng mình cho thú trong rừng còn hơn.”

Đương nhiên là chẳng có thú nào ở đây hết, “thịt” của nàng đều làm cho tên tiểu tử Lãnh Dật Hàn ăn hết rồi. Nghĩ đến cái tên hồ ly đó, Cổ Linh bất giác đỏ mặt.

Đông Phương Ngọc thoáng bình tĩnh được một chút, lại cảm thấy không đúng. Mê Diệt Đào hương được tính rất mạnh, chẳng lẽ... Nàng lập tức khấn trương hỏi: “Sư tỷ, vậy tỷ... Là chạy thoát, hay là có thuốc giải?”

“Tỷ...” Cổ Linh nghẹn lời, “Chạy thoát.”

Cổ Linh định nói lại thôi. A Ngọc mặc dù y thuật cao siêu, nhưng cũng không phải là thần thánh. Chắc không nhìn ra được cả chuyện đó chứ.

Không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy không nên nói cho A Ngọc. Haizz, sư muội à, muội tha thứ cho tỷ nha, chẳng qua là do người ta ngượng ngùng thôi. Cổ Linh thầm bối rối trong lòng.

Đông Phương Ngọc thoáng trầm ngâm, cảm thấy tốt hơn hết là nên trực tiếp lật bài ngửa. Kỹ xảo nói vòng vo này, nàng vốn không có thi thố cùng Cổ Linh sư tỷ, “Sư tỷ, không phải là tỷ đã chạy đến ma cung tìm mỹ nam để giải độc đó chứ?”

“Làm sao muội biết?” Đôi mắt long lanh của Cổ Linh tràn đầy ngạc nhiên, “Vài ngày không gặp, chiêu bói quẻ của A Ngọc đã tiến bộ thần tốc như vậy?”

“Đừng đánh trống lảng, sư tỷ.” Đông Phương Ngọc nhìn thẳng vào mắt Cổ Linh.

“Được rồi, đúng vậy, nhưng mà hắc cũng chẳng phải mỹ nam gì. Báo hại tỷ bị trễ mấy ngày mới đến gặp muội được.” Biết có giấu cũng không xong, Cổ Linh vẫn không hề nhả nhó, tự nhiên như thường, “Làm sao muội đoán được?”

“Vô công của tỷ không tốt, bị Hách Liên Ứng mai phục, không có lý nào tỷ lại có thể đánh lại hắc, giỏi lắm cũng chỉ có thể chạy thoát. Thêm nữa là, khu rừng có thể khiến cho Hách Liên Ứng chùn bước chỉ có Ma cung rừng rậm.” Đông Phương Ngọc chậm rãi nói tiếp, “Với tính cách của tỷ, cho dù thần chí không rõ cũng sẽ đi tìm mỹ nam, đúng không?”

“Vẫn là A Ngọc hiểu tỷ nhất,” Cổ Linh cười cười, “Nhưng làm sao muội đoán được tỷ không có thuốc giải?”

Đông Phương Ngọc che trán, nếu tỷ có thuốc giải thì còn có thể bị thế này sao? Cũng may... Haizz, may mà là mỹ nam, có lẽ cũng không đến nỗi bị thảm.

“Muội nói chuyện này cho tỷ nghe, nghe xong tỷ sẽ hiểu ngay, nhưng mà, tuyệt đối tỷ đừng quá kích động nha.” Đông Phương Ngọc thầm nghĩ, thật đúng là không biết người luôn lấy chuyện đùa giỡn mỹ nam làm thú vui như sư tỷ nghe xong tin tức này sẽ phản ứng ra sao.

“Ừ, muội yên tâm, tỷ tuyệt đối sẽ không thét chói tai, không lăn đùng ra đất, không hôn mê.” Cổ Linh chớp chớp mắt.

“Chuyện là, sư tỷ, tỷ, mang thai, được khoảng sáu ngày rồi.” Khéo léo làm gì chứ! Bỏn cô nương chính là không biết ăn nói khéo léo, vẫn là nói thẳng tốt hơn!

Không sai. Cổ Linh quả thật phản ứng như lời nàng nói, không thét chói tai, không lăn đùng ra đất, không hôn mê, chỉ mở to hai mắt nhìn Đông Phương Ngọc, giống như nai vàng ngơ ngác, tựa hồ đã quên cách chớp mắt như thế nào.

Đông Phương Ngọc hiểu rõ, xem ra chuyện này làm cho sư tỷ giật mình không ít. Chưa từng nghĩ qua một sư tỷ luôn bày mưu tính kế lại có thể có biểu cảm như vậy, thật sự là... Thật sự là, rất có giá trị kỷ niệm nha! Nếu thủ hạ của tỷ mà thấy chắc hẳn sẽ ngạc nhiên đến mức ngã lăn ra đất.

Sau một lúc lâu, Cổ Linh mới phục hồi tinh thần trở lại, cẩn thận hỏi: “A Ngọc, muội không tính sai đó chứ? Dù sao, mới vài ngày như vậy...”

“Sư tỷ, tỷ có thể nghi ngờ nhân phẩm nhưng không thể nghi ngờ y thuật của muội, hiểu không?”

“Hiểu, hiểu...” Cổ Linh vẫn có chút dờ dẩn. Trời ạ, tự nhiên trúng số độc đắc, mới có hai lần thôi... Chính xác mà nói thì chỉ có một lần, chính là cái lần vào buổi tối mình rời đi!

A a a a, sao lại có thể xui xẻo như vậy? Cổ Linh trong lòng thầm hận bản tính háo sắc của mình. Rốt cuộc cũng bị báo ứng rồi, hơn nữa còn báo ứng sớm như vậy.

Câu nói của Đông Phương Ngọc khiến cho Cổ Linh tay chân luống cuống, một cảm giác dâng trào trong lòng, không rõ là hoảng sợ hay vui sướng, mãi vẫn chưa hoàn hồn trở lại.

Đông Phương Ngọc nhìn sư tỷ, xem ra sư tỷ có thích phụ thân của đứa nhỏ. Dù sao, tỷ tỷ trúng mị được vào ngày mười lăm, còn đứa nhỏ mới được hình thành năm sáu ngày sau. Theo tính tình của Cổ Linh tỷ, phải như thế nào thì mới có thể có lần thứ hai?

Học y chính là tốt ở chỗ đó, mặc kệ người khác ngoài miệng nói gì, vẫn có thể biết được chân tướng sự việc. Đông Phương Ngọc thầm đắc ý trong lòng một phen.

20. Chương 20

Chương 20: Đêm không yên tĩnh

Đêm dần khuya, ngay cả tiếng gió cũng trở nên yên tĩnh. Binh lính trong buổi tiệc từ từ giải tán, các tướng lĩnh đều đã về lều của mình. Thấy nhị hoàng tử Hiên Viên Hạo Thiên ngồi ngáp dài nên Tàn Tĩnh cũng đã sắp xếp cho hắn về nghỉ ngơi.

Tại chiếc lều nhỏ dành cho một người của quân sư, Đông Phương Ngọc đang ra ngoài nấu canh cho Cổ Linh, để nàng ấy một mình tiêu hóa cái tin tức bất ngờ kia một chút. Dù sao, đột nhiên có thai như vậy hoàn toàn không phải chuyện có thể dễ dàng chấp nhận.

Lúc Đông Phương Ngọc bưng canh gà trở về, Cổ Linh đã thật sự bình tĩnh lại, nhìn không ra chút dấu vết nào của một người vừa bị đả kích khi nãy. Đông Phương Ngọc cũng thấy yên lòng, ngậm miệng không đề cập tới chuyện đó nữa. Trong đầu thầm nhắm tính các loại thuốc và nguyên liệu nấu ăn dành cho phụ nữ mang thai, lo xa lúc nào cũng tốt hơn, may mà chuyện này không khiến cho sư tỷ bị đả kích quá lớn.

Cổ Linh phản đối trong bụng, cái gì mà kêu là không bị đả kích quá lớn? Cô nương ta chịu thiệt thòi lớn như thế, mất trong sạch không nói, còn đột nhiên mang thai, vậy nên gọi là gì đây?

Những tháng ngày trêu hoa ghẹo bướm!

Những đêm vui ca cùng mỹ nam!

Cuộc sống phong lưu phóng khoáng không vương muện phiền!

A a a a!

Bây giờ thì sao, tất cả những điều tốt đẹp đó đều bị kết thúc trên tay tên chết tiệt Lãnh Dật Hàn!

Cứ nghĩ đến là tức muốn điên.

Nhớ lại dáng dấp còn đẹp hơn cả nữ nhân của tên hồ ly kia, đôi mắt long lanh rưng rưng, bộ dạng tiểu thụ đáng thương, yếu đuối nói với nàng: “Nương tử, người phải chịu trách nhiệm với người ta.”, nàng liền nhịn không được nổi hết cả da gà. Haizz. Tuy nhiên, nói đi phải nói lại, thật ra tên Lãnh Dật Hàn đó hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn mỹ nam của nàng, thậm chí còn hơn không ít. Thêm nữa là, hắn đối xử với nàng vô cùng tốt, với lại bây giờ...

Cổ Linh nhìn cái bụng chưa lộ ra một tí dấu vết nào của mình, cầm canh gà tiếp tục uống. Nàng cũng không biết mình có điều gì chưa vừa ý, nhưng có thể khẳng định, nàng không muốn đem cả đời mình giao phó cho hắn qua loa như vậy. Hơn nữa, đây chỉ là chuyện phát sinh ngoài ý muốn, không đủ để cho nàng phó thác cả đời.

Thôi cứ uống canh gà tiếp đi vậy, tay nghề của A Ngọc đúng là ngày càng tốt. Ừm, ngon thật.

Đang vận công điều tức, Đông Phương Ngọc đột nhiên mở mắt ra, ngưng thần lắng nghe rồi quay sang Cổ Linh cười, lên tiếng bằng giọng điệu dịu dàng: “Phu nhân, hiện tại đã khuya rồi, buổi đêm hiếm có thể này, chúng ta có thể...” Nói đoạn, nàng ra hiệu, kéo tay Cổ Linh sang rồi viết lên vài chữ.

Cổ Linh vốn là người thông minh, hai người lại vô cùng ăn ý, lập tức hiểu được là có người đang theo dõi, liền nhanh chóng diễn phụ họa, không nhẽo nói: “Phu quân...cái gì người ta cũng đều nghe theo phu quân.”

Ngay sau đó, trong lều của quân sư, ngọn đèn tắt ngúm.

“Phu nhân, chuẩn bị xong chưa?” Tiếng nói vừa lạnh lùng vừa trong trẻo nhưng vẫn pha chút ôn hòa của Đông Phương Ngọc cất lên.

“Vâng, có thể... bắt đầu được rồi.” Giọng nữ xấu hổ thẹn thùng, đáng yêu rung động lòng người, đáp.

“Được.”

Dứt lời, âm thanh thoải mái hừ hừ truyền ra.

Một lúc lâu sau.

“Phu nhân, có muốn thêm một lần nữa không?” Vẫn là tiếng nói lạnh lùng ấy, nhưng giọng điệu vô cùng dịu dàng.

“Không cần, đã canh ba rồi, người ta muốn nghỉ ngơi.” Lần này là giọng nữ lười biếng vang lên.

“Được.”

Đêm rồi cuộc cũng yên tĩnh trở lại.

Trên ngọn cây cách lều quân sư khoảng ba dặm, có một người đang nắm chặt cành khô, đốt ngón tay trắng bệch, gân xanh nổi lên. Hắn không biết vì sao mình lại đến đây, là để biết gì hay chứng minh điều gì, vì sao tựa như phát điên mà chờ ở đây cả canh giờ. Chỉ biết là hiện tại, tìm hắn vô cùng khó chịu, như thể bị ai đó bóp chặt, đau đến không thở nổi. Đợi cho tâm tình hồi phục, hắn miễn cưỡng cười một cái, tao nhã xoay người, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Trong bụi cỏ, một bóng người mặc áo đen vụt ra, chớp mắt đã bay vào trong một lều trại, báo cáo “thành quả” nghe trộm cho chủ nhân, khuôn mặt đen đúa của hắn dường như còn có chút hồng.

Người được kêu là chủ nhân kia nghe xong, nhíu nhíu mày rồi thấp giọng, nói: “Quả nhiên lợi hại, nhưng mà vẫn còn thua ta. Được rồi, không có chuyện gì nữa, người lui xuống đi.”

Nghe lời nhận xét vô cùng mặt dày của chủ nhân, người áo đen nhin không được khê động dầy một cái. Nhận được chỉ thị tiếp theo, hắn lập tức rút đi không dấu vết.

Trong lều quân sư, Đông Phương Ngọc và Cổ Linh liếc nhìn nhau, đều nhin không được thở dài một hơi.

Cổ Linh nằm trên giường, nói: “Rốt cuộc cũng chịu đi, diễn kịch thật sự vất vả đó, A Ngọc.”

Đông Phương Ngọc bắt đắ dĩ lên tiếng: “... Sư tỷ, nếu bọn họ không chịu đi, e là cả hai tỷ muội chúng ta đều chịu không nổi.”

Cổ Linh cười trộm, thầm nghĩ trong bụng, vất vả là muội thôi, sư tỷ đây là người có kinh nghiệm cỡ nào chứ: “Hắc hắc, nhưng mà nói đi phải nói lại, A Ngọc, kỹ thuật mát-xa huyết đạo của muội càng ngày càng tiến bộ nha.”

“Dĩ nhiên!” Lần này, Đông Phương Ngọc trả lời bằng giọng điệu chẳng hề có chút khiêm tốn, nhanh chóng lên giường: “Muộn rồi, chúng ta cũng nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.”

Dưới bầu trời đêm yên tĩnh, toàn bộ quân doanh dần dần ngủ say. Ánh trăng nhàn nhạt lạnh lùng, bao phủ giấc mơ dầy ưu tư của người nào đó.

21. Chương 21

Chương 21: Danh dự như mây bay

Đông Phương Ngọc vừa rảnh rỗi một chút thì liền bị ngự y Vương Bình kéo đến lều trại của ông ấy, nói rằng muốn tham thảo y thuật. Đông Phương Ngọc thấy người này, dù tuổi tác đã cao nhưng vẫn còn nhiệt tâm đối với sự nghiệp y học như thế nên cũng cố gắng đáp ứng. Nàng đến lều Vương Bình, vừa xem bệnh, bắt mạch cho binh lính vừa cùng Vương Bình trò chuyện vài câu.

Vương Bình đối với y thuật của Đông Phương Ngọc vô cùng bội phục, nói câu nào cũng đầy ý tán thưởng, hoàn toàn không làm ra vẻ của một ngự y chức cao quyền trọng. Hơn nữa, dù đã năm mươi tuổi nhưng ông còn tự xưng phong đến chiến trường, điều này làm cho Đông Phương Ngọc vô cùng bội phục nên cũng nhiệt tình giải đáp những thắc mắc của Vương Bình. Quả thật, nàng rất muốn nói cho Vương Bình là nếu muốn y thuật thật sự có ích, ông nên sớm rời khỏi hoàng cung đi. Suốt ngày quanh quẩn với mấy thứ bệnh xoàng xĩnh như đau đầu, cảm mạo của các hoàng tử, nương nương thì y thuật sao có thể tiến bộ được? Dù cho thật sự có tài thì cũng sẽ bị hạn chế.

Cổ Linh mặc dù không tinh thông y dược nhưng cũng đến hỗ trợ. Nàng nói năng khôn khéo lại vui vẻ, đáng yêu, khiến cho Vương Bình ngự y nhanh chóng quý mến, luôn miệng khen quân sư có phúc.

Đông Phương Ngọc nhìn Cổ Linh ứng phó tự nhiên, cũng cảm thấy yên tâm. Nàng thầm xúc động trong lòng, sư tỷ a, danh dự cả đời này của muội, không, còn cả đời trước nữa chứ, đều nằm trong tay tỷ đó nha.

Sáng sớm hôm nay, người Hiên Viên Hạo Thiên mang đến, ngoại trừ thị vệ bên ngoài thì các nha hoàn, vũ cơ đều bị đưa đi, khiến cho nhị hoàng tử rất dỗi ai oán, nắm chặt không chịu buông. Cuối cùng, Tần Tĩnh phải đích thân đến, phán một câu: “Các nàng còn không chịu đi, ta sẽ cho binh lính tiễn các nàng đi.” thì hắn mới chịu thôi, thê thê thăm thăm buông tay.

Không cam lòng có người được đãi ngộ đặc biệt, Hiên Viên Hạo Thiên liền chỉ thẳng mũi dùi về phía Đông Phương Ngọc: “Nguyên soái, trong quân doanh không thể có nữ nhân, bốn hoàng tử có thể hiểu được, đem người của ta đưa đi là xong. Có điều, bên cạnh quân sư, chẳng phải còn có một vị tiểu mỹ nhân hay sao?”

Tần Tĩnh nghe hắn nói, thấy cũng không thể thiên vị, đành phải lên tiếng: “Đông Phương tiểu huynh đệ, người xem chuyện này...”

Đông Phương Ngọc không nhanh không chậm trả lời: “Nguyên soái, không phải là Đông Phương cố ý, nhưng thật sự là,” Dừng một chút, gương mặt nàng lộ ra vẻ đau đớn vô cùng, “Thật sự là không có cách nào khác. Người của nhị hoàng tử thì có thể trở về phủ hoàng tử, nhưng còn phu nhân của ta thì thật là không có nhà để về.” Đông Phương Ngọc vừa nói vừa trưng ra bộ dạng của Hứa Tiên khi nhìn Bạch nương tử bị Pháp Hải bắt đi, ánh mắt vô cùng thống khổ, khiến cho người nhìn thấy cũng đột nhiên không đành lòng.

Nàng đúng là đau khổ, nhưng là vì phải học theo chiêu của sư tỷ, phải gạt người, hơn nữa còn dùng tiết mục cũ rích này! Haizz, danh dự cái gì, đều như mây trời.

Thấy mọi người có vẻ không hiểu, Đông Phương Ngọc tiếp tục giải thích: “Ta và phu nhân đều là cô nhi. Thuở nhỏ, cùng được sư phụ nuôi lớn. Năm năm trước, sư phụ qua đời, phu nhân theo Đông Phương hành tẩu khắp nơi, không có chỗ ở cố định. Cách đây không lâu, trên đường đi chúng tôi gặp sơn tặc, bị cướp sạch, hiện tại cũng chỉ còn lại cái thân vô dụng này thôi. Vì lần trước nhảy xuống sông, đến nay thân thể của phu nhân ta vẫn chưa bình phục. Đông Phương thật sự không nhẫn tâm để phu nhân một mình lưu lạc, thỉnh nguyên soái thông cảm!” Dứt lời, nàng khom lưng hướng về phía Tần Tĩnh, thành tâm thành ý làm cho người ta khó có thể cự tuyệt!

“Này...” Tần Tĩnh chần chừ, trong quân doanh đúng là không thể có nữ nhân. Nhưng, trước mặt, ân nhân cứu mạng của mình tình thâm ý trọng như vậy, sao có thể đành lòng đem phu nhân của hắn, người đang thương tích trên mình, lại không có nhà để về đuổi đi?

“Nếu nguyên soái không thể ân chuẩn, Đông Phương đành phải cùng phu nhân rời khỏi đây!” Thấy Tần Tĩnh chần chừ, Đông Phương Ngọc nắm cơ hội giáng thêm một đòn nữa.

Cuối cùng, nhờ vào bản tính trọng nhân tài của nguyên soái, cùng tài diễn kịch không chút sơ hở của Đông Phương Ngọc, Cổ Linh lại có đặc quyền được tiếp tục ở lại quân doanh. Chỉ là, hai người phải ở riêng hai lều. Dĩ nhiên, Đông Phương Ngọc hoàn toàn không phản đối, nàng tạ ơn Tần nguyên soái rồi rời đi.

Đi đến cửa, Hiên Viên Hạo Thiên đột nhiên lại gần nàng, thấp giọng nói: “Quân sự là đồng ý thật hay có mưu đồ gì, tối hôm qua hẳn là đã sung sướng hưởng thụ rồi?”

Đông Phương Ngọc đối với loại người coi nữ nhân như món đồ chơi này vô cùng chán ghét. Vừa nghe hắn nói xong, nàng liền hiểu được, hôm qua nhất định là tên nhị hoàng tử này phái người theo dõi nàng, chẳng trách mà nàng cảm nhận được hơi thở của cao thủ kia rất lợi hại. Kỹ thuật ẩn nấp siêu đẳng, quả nhiên là ám vệ của hoàng gia. Lập tức, nàng vờ như không biết, thản nhiên đáp: “Nhị hoàng tử nghiêm trọng rồi, bản quân sư dĩ nhiên là ăn ngay nói thật.” Nói xong, không thèm liếc nhìn Hiên Viên Hạo Thiên một cái, nàng bước đi thẳng.

Để lại Hiên Viên Hạo Thiên đứng yên tại chỗ, nở một nụ cười thích thú.

Tại lều trại của quân sư, Đông Phương Ngọc, Cổ Linh và Vương Bình, ba người đang trò chuyện vui vẻ. Nhân lúc thời tiết tốt, liền cùng đem thuốc ra phơi nắng.

Thời tiết tốt nhưng tâm tình người ta chưa chắc đã tốt như vậy. Trên bãi luyện binh, các binh lính oai vũ đang liều mạng tập luyện dưới ánh nắng gay gắt, tiếng hô vang rung trời nhưng dường như lại lộ ra điểm mỗi mệt.

Chẳng là, sáng sớm nay, họ bị tập hợp đến luyện binh. Bây giờ, đã qua buổi trưa nhưng vẫn chưa thấy tướng quân cho ngừng, cứ phải liều mạng đánh, có thể không mệt sao? Có điều, Mộ Dung tướng quân vẫn vững vàng như bàn thạch đứng trên đài cao, vẫn chỉ huy mọi người huấn luyện, một ngụm nước còn chưa uống, thì lính quèn như bọn họ có thể nói được gì?

Thị vệ Mạc Ly của Mộ Dung Lạc Cẩn lén lút lui về sau vài bước, cố gắng giữ khoảng cách an toàn. Trời biết, hẳn hăm mộ những binh lính đang tập luyện dưới kia biết bao!

Cho dù họ có mệt mỏi thế nào cũng không cần phải nơm nớp lo sợ vị công tử đang muốn giết người kia. Haizz, mình thật đáng thương. Mạc Ly ca thán trong lòng.

Mấy ngày nay, cuộc sống của hắn thật quá khó khăn. Từ sau khi nhị hoàng tử đến đây, sắc mặt của công tử không hề tốt tí nào. Tuy lúc đọc được thư của lão hoàng đế, công tử có phần chấn hơn một chút nhưng từ nửa đêm qua đột nhiên lại không bình thường. Công tử bắt hắn đi pha trà, hết bình này đến bình khác,

đều là loại trà cao cấp nhất. Lại nhất là, công tử từ trước đến nay vốn trọng trà hơn cả người, nhưng đêm qua lại uống trà như thể uống nước, dường như... Dường như muốn dùng trà tiêu sầu, nghĩ thế nào cũng thấy kỳ quái.

Chẳng lẽ, là công tử muốn kiểm chế chuyện đó? Không, không, công tử mà biết mình suy nghĩ như vậy thì khẳng định là sẽ chết vô cùng thê thảm. Haizz, tâm tư của đại nhân vật quả nhiên khó lý giải, tốt nhất là mình cứ nên cách xa chút đã. Nghĩ đến đây, Mạc Ly lại lén lút lùi về sau vài bước.

Nhưng mà, “Mạc Ly,” Tiếng nói của Mộ Dung Lạc Cẩn vang lên, chân Mạc Ly lập tức như bị đóng đinh tại chỗ, quay đầu nhìn công tử nhà mình mà run cầm cập trong lòng: “Công tử có gì sai bảo ạ?”

“Ta xem ngươi có vẻ rất nhàn rồi,” Mộ Dung Lạc Cẩn lạnh lùng nói, không thèm nhìn đến khuôn mặt sầu thảm của Mạc Ly: “Nếu đã rảnh như thế, ngươi mau đi mời quân sư đến đây cùng đến bàn bạc cách phá trận pháp của Bắc Minh.”

“Tuân lệnh!” Thì ra chỉ có vậy. Mạc Ly len lén thở phào một cái, linh mệnh mà đi.

22. Chương 22

Chương 22: Thao trường lập uy 1

Lúc Đông Phương Ngọc đến bãi luyện binh, Mộ Dung Lạc Cẩn vừa cho binh lính dừng lại nghỉ ngơi. Áo giáp tướng quân màu trắng bạc cùng chiếc áo choàng đỏ thẫm sau lưng càng tôn lên gương mặt đẹp đẽ tựa như ngọc thạch sáng ngời của hắn, so với hình tượng công tử bóng bẩy trước đây thì uy nghiêm và khí khái hơn gấp nhiều lần.

Quả nhiên là người đẹp mặc cái gì cũng đẹp. Đông Phương Ngọc cúi đầu nhìn thân thể nhỏ bé của mình, thầm bất bình trong lòng. Nàng năm nay mười lăm tuổi, cao 1m65, nếu so với chiều cao của nữ nhân binh thường thì không tệ chút nào, nhưng còn ở quân doanh này, nàng dĩ nhiên trở nên vô cùng thấp bé. Dù có mặc thêm áo giáp thì với khuôn mặt non choẹt của nàng thật đúng là không khác gì những tân binh mới nhập ngũ, chẳng cách nào có thể so sánh được với Mộ Dung Lạc Cẩn cao 1m8 kia.

Mộ Dung Lạc Cẩn thấy nàng đến, chậm rãi nói: “Đông Phương huynh hiện tại đã đảm nhiệm chức quân sư, cũng nên làm quen với quân vụ một chút. Lần này, bản tướng quân mời Đông Phương đến là để xin cao kiến của huynh về cách huấn luyện binh lính. Mong là những ngày sau, khi đụng độ với quân đội Bắc Minh có thể nắm được thêm vài phần thắng.”

Đông Phương Ngọc thoáng kinh ngạc. Nàng vốn đã đoán được hắn sẽ không kêu nàng đến để thảo luận trận pháp, vì bây giờ vẫn chưa có đầu mối rõ ràng, nhưng lại không nghĩ ra hắn sẽ mời nàng chỉ giáo cách luyện binh. Tuy rằng, nàng mới đến doanh trại mấy ngày, nhưng những chuyện về Mộ Dung Lạc Cẩn nàng đều đã nghe qua. Thanh danh của hắn vô cùng tốt, rất được quân lính quý mến nhưng hôm nay không hiểu sao lại đột nhiên hà khắc như thế, tựa hồ muốn ép binh lính huấn luyện cả ngày.

Chỉ sợ luyện binh là giả, lấy binh lính để trút giận mới là thật, Đông Phương Ngọc thầm nghĩ. Một khi đã như vậy, lời hắn vừa nói, chỉ sợ thỉnh giáo là giả, khiêu khích là thật. Chẳng trách, khi Mạc Ly đến mời nàng, sắc mặt có hơi kì lạ.

Nhưng mà, Đông Phương Ngọc cố gắng suy nghĩ, rõ ràng nàng đâu có đắc tội với hắn mấy, ngoại trừ lúc mới gặp mặt nàng có lừa tiền hắn chút đỉnh... Mặc kệ đi, binh đến tướng đỡ, nước đến đất chặn, người muốn thỉnh giáo thì bốn cô nương sẽ dạy dỗ người một phen!

Tuy trong đầu suy nghĩ rất nhiều nhưng chỉ sau một cái nháy mắt, đã thấy Đông Phương Ngọc mỉm cười khách khí, đáp: “Mộ Dung tướng quân quá coi trọng ta rồi, thỉnh giáo thì không dám. Chỉ là, nếu Đông Phương có khả năng, tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn thôi.” (Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn: biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết.)

Mộ Dung Lạc Cẩn nhìn nàng tươi cười mà trong lòng đau nhói, nhớ đến giọng nói dịu dàng của nàng. Đáng tiếc, điều đó không dành cho hắn. Cố gắng áp chế cảm xúc, hắn lệnh cho binh lính của Hồ Uy doanh triển khai đội hình, hai người một tổ, hướng về phía tướng quân biểu diễn rồi trở về vị trí. Sau khi tất cả đã xong, hắn nhìn về phía Đông Phương Ngọc, hỏi: “Đông Phương huynh, huynh thấy thế nào?”

Đông Phương Ngọc liếc một cái, tựa hồ không chút để tâm, chậm rãi nói: “Tạm được, thân thủ không tệ, phối hợp cũng ăn ý, nhưng hơi thở quá mạnh, lúc cận chiến dễ chịu thiệt, cách đánh này cần phải xem lại.” Đông Phương Ngọc nói không to nhưng cũng đủ làm cho mấy ngàn binh lính trên thao trường nghe rõ ràng, nàng lập tức nhận được vô số ánh mắt khinh bỉ lẫn phần nộ.

Hồ Uy doanh là bộ phận tinh anh của quân đội Thiên Hữu. Mỗi người đều được lựa chọn từ hàng ngàn người, trên chiến trường lấy một địch mười cũng không thành vấn đề. Phàm là kẻ có tài thì gan cũng lớn, tính tình cũng cao ngạo. Vốn dĩ hôm nay Mộ Dung tướng quân có điểm kì lạ, nhưng nể hắn là tướng quân võ nghệ cao cường, ngày thường lại rất trân trọng binh lính, nên dù luyện tập vất vả bọn họ cũng không nói gì. Nhưng còn tên quân sư yếu đuối mới đến này lại dám khinh thường đấu thuật của bọn họ, hừ. Thử xuống đây mà xem bọn ta dùng một ngón tay hạ gục người!

Đông Phương Ngọc không thèm coi những ánh mắt thù địch kia ra gì, thậm chí còn rất khoan khoái thưởng thức. Nàng đặc biệt chú ý đến ánh mắt nóng rực lửa của Triệu Tử Tề. Người này tính tình lỗ mãng, hận cũ chưa xong, lại thêm thù mới, có thể không phần nộ sao?

Nàng vừa dứt lời không lâu, Triệu Tử Tề liền nhảy đến trên đài cao, quát lớn: “Dư Đông Phương, người đừng quá đáng! Các huynh đệ của Hồ Uy doanh đều thân thủ bất phàm, một thư sinh yếu đuối như người thì dám lấy gì mà so sánh? Đừng thấy Mộ Dung khách khí với người thì liền không coi ai ra gì!”

Đông Phương Ngọc không hề tức giận, thản nhiên nói: “Triệu tướng quân, lời này người nói không đúng. Bản quân sư chỉ là muốn trả lời câu hỏi của Mộ Dung tướng quân, nói thật với lòng mình mà thôi. Triệu tướng quân sao lại tức giận như thế?”

“Người!” Triệu Tử Tề hung hăng nói, “Người đã chứng mắt với đấu thuật của chúng ta như vậy thì tìm hai người cùng đấu thử xem. Để ta xem là người nói thật hay khoác lác!”

“Được, Triệu tướng quân cứ chọn người ra tỷ thí cùng bản quân sư, để Mộ Dung tướng quân làm trọng tài, có được không?” Đông Phương Ngọc nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn vẫn đang thình lạng từ này, trong mắt lóe lên một tia gian xảo.

Hừ, khiêu khích ta, còn muốn xem ta diễn? Được, bần cô nương sẽ cho người xem trò hay!

Triệu Tử Tề không nghĩ rằng Đông Phương Ngọc sẽ nhanh chóng đồng ý như thế, vừa ngạc nhiên lại vừa vui vẻ, nghĩ rằng lần này có thể giáo huấn tiểu tử này một chút. Nhóm binh lính phía dưới dường như cũng có suy nghĩ giống hắn, ồn ào la to: “Được! Được! Được!” Âm thanh lộ rõ sự phấn chấn, một mỗi lúc này đều như biến đầu mất.

Mộ Dung Lạc Cẩn mỉm cười: “Nếu đã như vậy, bản tướng quân cũng xin được làm trọng tài một lần.”

Đông Phương Ngọc nói tiếp: “Chúng ta sẽ đấu ba hiệp, hai trận thắng là toàn thắng. Nếu thua, ta sẽ xin lỗi các vị và rời khỏi doanh trại ngay lập tức. Còn nếu Triệu tướng quân thua thì chỉ cần xin lỗi ta, như vậy được chứ?”

Rời quân doanh? Hắn muốn cùng phu nhân của mình, hai người cùng rời đi sao? Mộ Dung Lạc Cẩn nghe động trong lòng, nhưng lúc này chẳng thể nào cứu vãn được nữa nên đành đứng lặng một bên.

Triệu Tử Tề ngược lại, cả người sáng khoái, nhanh chóng đồng ý, chỉ bổ sung thêm một chút: “Người thua thì phải rời khỏi quân doanh còn ta thua thì chỉ cần xin lỗi, như vậy thật không công bằng. Chi bằng thế này đi, nếu ta thua, ngoài việc xin lỗi, ta sẽ đền bù lại cho Đông Phương quân sư một vò rượu ngon, người thấy thế nào?”

Đông Phương Ngọc nghĩ người này thật ra cũng đang hoang, liền đồng ý. Triệu Tử Tề nhanh chóng đi xuống chọn người lên tỷ thí.

Ít phút sau, hắn đã tìm được hai tham tướng có vóc dáng vô cùng to lớn, khuôn mặt ngăm đen mang khí chất quân nhân, nhìn Đông Phương Ngọc bằng ánh mắt xem thường.

Đông Phương Ngọc cười lạnh, chỉ dựa vào hai người thì nghĩ rằng có thể khiến cho quân sư ta đây thất bại sao?

Đứng giữa đài cao, một trong hai tham tướng tiến lên phía trước, nói: “Mặt tướng Dương Uy, thỉnh quân sư chỉ giáo!” Dứt lời, hắn lấy vũ khí của mình, là một cây đao to, dài chừng ba thước đang lóe hào quang ra. Tham tướng bắt đầu trước, hai tay nắm đao, đùi phải hơi cong lại, nhìn thẳng Đông Phương Ngọc, nói lớn: “Quân sư, đắc tội!”

Đông Phương Ngọc rút trong tay áo một chiếc đao nhỏ ra, mỉm cười: “Được, bắt đầu đi.” Lời còn chưa dứt, thân ảnh nàng đã biến mất tại chỗ. Mọi người chỉ nghe “Đang” một tiếng, đã thấy con dao nhỏ của quân sư đặt trên cổ tham tướng Dương Uy, phát sáng lấp lánh!

23. Chương 23

Chương 23: Thao trường lập uy 2

“Đa tạ.” Đông Phương Ngọc thản nhiên nói rồi nhanh chóng cất chiếc đao nhỏ vào trong tay áo, lẳng lặng đứng tại chỗ, chờ mọi người hoàn hồn.

Lúc này, cả không gian bỗng trở nên yên tĩnh. Trên thao trường rộng lớn chỉ còn nghe thấy tiếng gió vù vù, tựa hồ đang khuấy động trong lòng mỗi người.

Mộ Dung Lạc Cẩn vô cùng ngỡ ngàng. Thật ra, hắn cũng đoán được là Đông Phương Ngọc cũng có chút quyền cước công phu nên nàng mới có thể thảnh thơi phê bình khuyết điểm của Hồ Uy doanh như vậy. Có điều, sau khi nàng chấp nhận lời khiêu chiến, hắn chỉ nghĩ rằng nàng sẽ cho hắn một bất ngờ nho nhỏ thôi. Nào ngờ, nàng lại khiến người ta phải thất kinh thế này! Người khác không nhìn rõ thân pháp của Đông Phương Ngọc, nhưng hắn thì có thể thấy rất rõ ràng. Bộ pháp của Đông Phương Ngọc vô cùng kỳ lạ, tư thế cầm đao cũng rất kỳ quái. Nàng đưa lưỡi đao hướng về phía mình, thoát vài bước đã đến trước mặt tham tướng Dương Uy. Lúc Dương Uy ra đòn, đao còn chưa kịp vung xuống thì con dao nhỏ của Đông Phương Ngọc đã kề trên cổ hắn.

Trước mắt người khác, chuỗi động tác linh hoạt, lưu loát như nước chảy mây trôi tựa hồ chỉ có một đòn. Nhưng trên thực tế, đó là do ba động tác hợp thành, chẳng qua là quá nhanh nên khó có thể thấy rõ mà thôi.

So với Mộ Dung Lạc Cẩn, những người khác dĩ nhiên càng kinh hãi hơn nhiều. Tham tướng Dương Uy kia vẫn còn đang ngơ ngẩn duy trì tư thế ban nãy, hai tay nắm đao còn chưa kịp phản ứng. Trời ạ, đây chính là đao pháp hắn tâm đắc nhất, vốn định biểu diễn trước mặt mọi người một phen. Nào ngờ đâu, chưa kịp xuất chiêu thì đã thua đau đớn, ô ô ô... Còn đâu đao pháp gia truyền của ta. Dương Uy khóc thầm trong lòng.

Cho đến khi lời nói hoa mỹ của Mộ Dung Lạc Cẩn vang lên: “Trận thứ nhất, quân sư thắng!” thì mọi người mới kịp phản ứng, cùng hét lớn: “Hay! Hay lắm!”

Mộ Dung Lạc Cẩn giơ tay ngăn mọi người lại, tuyên bố trận thứ hai bắt đầu. Tên tham tướng khác là Lí Tuấn bước đến, cung kính ôm quyền: “Mặt tướng Lí Tuấn, xin quân sư lãnh giáo!” Dứt lời, hắn cũng bắt đầu trước, đánh về phía Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Ngọc khẽ cười, nghĩ rằng tham tướng này có vẻ cẩn thận. Ban nãy rõ ràng vừa nhìn thấy hắn cầm trường thương, chớp mắt một cái đã đổi sang dùng quyền pháp. Có lẽ vì nhìn thấy kết cục của Dương Uy nên hắn cảm thấy không có khả năng thắng. Cũng tốt, để ta cho các ngươi học hỏi kiến thức về quyền pháp hiện đại một chút!

Nghĩ đến đó, nàng ngay lập tức dùng chiêu thức cận chiến của bộ đội đặc chủng ra chiêu. Mọi người nhìn thấy trong lòng đều kinh ngạc, nhiệt huyết đột nhiên sôi trào. Quân sư ra tay như gió, mỗi chiêu đều cực kỳ hiểm hóc, vừa dứt khoát, vừa nhanh lại vừa chính xác. Hơn nữa, còn nhìn không ra phương pháp, chiêu thức kỳ lạ nhưng lực công kích vô cùng lớn. Sau mười chiêu, Lí Tuấn đã chịu không nổi, ngã xuống.

“Hay! Hay lắm! Quân sư uy vũ! Quân sư uy vũ!” Lúc này, binh lính của Hồ Uy doanh khí thế sôi trào, lớn tiếng hò hét, sự mỗi mệt và đói khát đều bị ném lên chín tầng mây.

Thực ra, vốn dĩ chức quân sư trong quân đội chỉ là chức văn, có võ công hay không đều không sao cả. Bọn họ khiêu chiến quân sư chẳng qua là vì tức giận quân sư dám khinh thường đấu thuật của bọn họ. Nhưng nay, Đông Phương Ngọc lại có thể dễ dàng thắng hai trận liền. Hơn nữa, trận thứ hai còn có ý giảm tốc độ, nếu không, với thân pháp như thế, Lí Tuấn chỉ có thể chống đỡ cùng lắm là ba chiêu. Thân thủ tuyệt diệu nhường ấy, có thể không khiến cho người ta nể phục sao?

Đông Phương Ngọc nhìn phản ứng của mọi người, cười nhẹ, nói: “Đa tạ” rồi lùi sang một bên. Quân đội, từ xưa đến nay đều như vậy. Đối với thế giới của nam nhân này, vinh viễn chỉ có thể dựa vào thực lực để nói chuyện, chỉ có thực lực mới có thể khiến cho người ta thần phục. Thế giới này, chẳng phải luôn là như vậy hay sao?

“Quân sư thân thủ quả nhiên lợi hại!” Tham tướng Lí Tuấn chấp tay thi lễ với Đông Phương Ngọc, trong ánh mắt tràn đầy sự kính nể, chẳng hề có chút sầu não gì vì bị thua trận.

“Người cũng không tệ,” Quả thật không tệ, nếu so với những kẻ khác trong doanh trại. Đông Phương Ngọc khen một câu trái lương tâm xong, liền bổ sung thêm: “Người ra quyền có lực, thân dưới rất vững, nhưng không đủ linh hoạt, ta tặng người ba câu: Bộ đạp đấu cương thất tinh kỳ, khí trầm đan điền tiêm điểm địa, bàn san bả hành tả hữu di.(Đại ý là tập cách bước chân, dồn lực vào một bên, luân phiên chân trái chân phải mà bước). Đối với quyền pháp của người, chắc sẽ có ích.”

Lí Tuấn thầm nhẩm đi nhẩm lại ba câu này trong đầu, đột nhiên như ngộ ra điều gì, cúi người hành lễ với Đông Phương Ngọc: “Đa tạ quân sư!” Quân sư quả nhiên am hiểu sâu sắc về quyền cước. Quân sư dùng mười chiêu mới ra đòn đánh bại hẳn rõ ràng là nương tay, lại còn bỏ qua thái độ vô lễ khi nãy mà chỉ bảo cho hắn, lập tức khiến cho sự nể phục quân sư trong lòng hắn càng tăng thêm gấp bội.

Mộ Dung Lạc Cẩn nhìn Triệu Tử Tề, chậm rãi nói: “Hai trận đã qua, thắng bại đã phân, tỷ thí vậy là chấm dứt. Quân sư và Tử Tề thấy như thế đã được chưa?”

“Ừm.” Đông Phương Ngọc thản nhiên, hừ một tiếng.

“Không được! Ta muốn cùng Đông Phương quân sư so tài!” Triệu Tử Tề lớn tiếng hét lên.

“Lại so nữa? Triệu tướng quân không phải là vì luyện tiếu vò rượu ngon kia chứ?” Đông Phương Ngọc nhún mày.

“Ai nói ! Lão tử tình nguyện chịu thua!” Gương mặt Triệu Tử Tề tựa hồ đỏ lên, trông cũng có vài phần đáng yêu.“Ta là nhìn người thân thủ bất phàm nên tay ngứa ngứa!”

“ Chuyện này,” Đông Phương Ngọc tỏ ý đắn đo, nhún mày.

“Quân sư không phải là khinh thường ta đó chứ?” Triệu Tử Tề trừng mắt.

“A, thật là nóng nảy nha.” Đông Phương Ngọc vừa định mở miệng đáp thì chợt nghe thấy cách đó không xa truyền đến một giọng nói cộc nhủ, chính là của nhị hoàng tử Hiên Viên Hạo Thiên.

Lúc này, Hiên Viên Hạo Thiên đang trưng dáng vẻ tự cho là phong lưu phóng khoáng thong thả bước đến, còn cổ tình nháy mắt, như thể trước mặt hắn không phải là binh lính mà là các cô nương trên kinh thành vậy. Trên mặt còn không quên mỉm cười gian xảo.

“Ta nói quân sư, đấu thì cứ đấu thôi, làm gì mà phải nhỏ mọn vậy?” Hiên Viên Hạo Thiên nói, “Người xem, Triệu tướng quân thành tâm thành ý như thế, người không nên phụ tâm ý người ta.”

Lời hắn nói ra như thể hai người có cái gì đó mờ ám. Đông Phương Ngọc trong lòng khó chịu, đành phải lên tiếng: “Một khi đã như vậy, đấu thì đấu thôi. Có điều, thắng mà không thưởng coi sao được? Nhị hoàng

tử đã đến xem như vậy, chỉ bằng, người ra phần thưởng đi, có được không? Khi này, Triệu tướng quân vừa mới ra thưởng là một vò rượu ngon.”

Hiên Viên Hạo Thiên sững sốt, sao tự nhiên lại đến lượt mình bị tổn tiền? Nhưng mà lúc này lại không thể lật lọng. Thôi kệ đi, dù sao lần này đến quân doanh, mình cũng mang theo không ít đồ chơi, mất một hai cái, có đáng gì?

“Không dễ dàng gì mới được quân sư đồng ý. Nếu đã như vậy, ai thắng thì bốn hoàng tử sẽ thưởng kỳ lân ngọc, có được không?”

“À, là kỳ lân ngọc bích của nhị hoàng tử đó sao? Cũng tạm được.” Đông Phương Ngọc nhìn sang Mộ Dung Lạc Cẩn, “Xin mời Mộ Dung tướng quân làm trọng tài lần nữa có được không?”

“Được, nhị hoàng tử không có ý kiến gì chứ?” Mộ Dung Lạc Cẩn liếc Hiên Viên Hạo Thiên một cái.

“Ồ, đương nhiên là không có ý kiến.” Không có ý kiến cái đầu người á! Hiên Viên Hạo Thiên khóc thầm trong lòng. Dư Đông Phương, người được lắm, người nữ lòng nào chơi xấu ta như vậy? Vốn đang định lấy đại một cái ngọc kỳ lân nào đó là được, nhưng mà bây giờ... Kỳ lân ngọc bích bảo bối của ta! Nhị hoàng tử thậm ai oán, than khóc vì tiếc của.

Đông Phương Ngọc nhìn dáng vẻ chịu đựng của Hiên Viên Hạo Thiên, thoải mái trong lòng. Hừ, sớm biết như thế, người còn bày trò xem náo nhiệt làm gì? Cứ yên lặng một bên có phải tốt không? Đáng đời!

24. Chương 24

Chương 24: Thao trường lập uy 3

Trận thứ ba bắt đầu, cả thao trường đều yên tĩnh. Đợi Mộ Dung Lạc Cẩn và Hiên Viên Hạo Thiên đứng tránh qua một bên, Triệu Tử Tề liền ôm quyền, nói: “Quân sư, đặc tội!” Đang định xuất chiêu, hần chợt dừng lại, cẩn thận hỏi: “Này, ta chỉ nói đề phòng thôi, người không được dùng thuốc bột nữa đó nha.”

Đông Phương Ngọc ngăn người, xem ra lần trước bị trúng thuốc ngựa phải tắm nước tắm ngựa khiến hần bị ám ảnh không ít. Nếu ta muốn dùng thuốc thật thì liệu giờ này người có còn bình an vô sự mà đứng đó hay không? Nghĩ xong, nàng lập tức đáp: “Triệu tướng quân, người không cần lo lắng. Bản quân sư chỉ dùng thuốc bột với những kẻ không mời mà xông vào nhà ta thôi.”

Triệu Tử Tề hơi đỏ mặt, nói: “Vậy thì tốt”, rồi động thủ. Quyền pháp của hần dừng mãnh lại rất có lực, mỗi lần đánh ra đều mang theo tiếng gió vù vù, khiến cho đám binh lính phía dưới hưng phấn, lớn tiếng reo hò.

Đông Phương Ngọc muốn dùng đấu thuật của mình để giành uy tín, tiện cho việc hành sự sau này nên cũng không vội vã đánh thắng Triệu Tử Tề, chỉ chậm rãi so chiêu cùng hần. Nếu nàng thật sự muốn động thủ, dựa vào thực lực của sát thủ đệ nhất Vô Ảnh lâu như nàng thì e rằng chỉ trong vòng một chiêu, hần đã sớm mất mạng rồi.

Đúng vậy, với mức độ xoàng xĩnh như thế này, không đáng để nàng ra tay, tiền quá ít. Đông Phương Ngọc thầm tính toán trong lòng.

Trong khi bên này, Đông Phương Ngọc vô cùng ung dung thông thả, coi như sân vắng không người thì bên kia, Triệu Tử Tề đang hồng hộc ra sức. Hết lần này đến lần khác, mỗi khi hần định xuất chiêu thì liền bị áp chế còn lúc đối phương tấn công thì hần lại trốn không thoát. Nếu không phải đối phương nương tay thì hần đã sớm có kết cục như Lí Tuấn rồi. Triệu tử Tề kinh ngạc trong lòng. Hần vốn xuất thân là con nhà đại tướng, thuở nhỏ được danh sư dạy dỗ, lại chăm chỉ luyện tập. Lúc này, hần ra sức dùng nội lực, sức mạnh của đòn đánh đã tăng lên nhiều, không ngờ quân sư vẫn ứng phó dễ dàng, đúng là thâm tàng bất lộ.(Thâm tàng bất lộ: cố tình che giấu thực lực của mình)

Quả thật, nếu bình tĩnh mà xem xét, Triệu Tử Tề cũng không tệ lắm. Ở trên chiến trường, hắn tuyệt đối là một viên mãnh tướng. Dựa vào sức mạnh và tinh thần không sợ chết của hắn, chắc chắn có thể cầm quét không ít quân địch. Chỉ tiếc rằng, đây là cuộc tỷ thí nội bộ, điểm số có giới hạn. Hơn nữa, Đông Phương Ngọc cũng không định dả thương hắn nên hắn không thể hạ độc thủ với nàng. Vì thế, sau khi dây dưa khoảng một nén nhang, Đông Phương Ngọc kết thúc màn biểu diễn, nhằm lúc Triệu Tử Tề đánh tới, nàng xoay chân đá một cái, khiến Triệu Tử Tề bay ra khá xa.

Toàn thể binh lính theo dõi mà nhiệt huyết sôi trào, dù sao thì trận đấu đặc sắc thế này không dễ gì được chiêm ngưỡng. Bọn họ lập tức reo hò ầm ĩ, khiến cho Triệu Tử Tề phải nhanh chóng đứng lên điều chỉnh lại tư thế. Hắn cố giả vờ như không có chuyện gì nhưng gương mặt đang chuyển sang màu đỏ tím đã báo động hắn. Lúc này, trong lòng Triệu Tử Tề pha trộn đủ loại cảm giác phức tạp, vừa xấu hổ lại vừa vui mừng. Xấu hổ là vì, hắn vốn dĩ rất tự tin với thân thủ của mình, không ngờ lại bị thua trận một cách dễ dàng như thế. Vui mừng là vì, Đông Phương Ngọc dù thoát nhìn có vẻ gầy yếu, nhưng thân thủ lại vô cùng lợi hại. Trong quân doanh có thêm người này, tất nhiên rất có ích, may mà quân sư không cố tình thua để đi khỏi đây. Trong lúc tâm tình phức tạp, Triệu Tử Tề trở nên yên lặng, không nói nên lời.

Hiên Viên Hạo Thiên đứng một bên, vẫn giữ nguyên bộ dáng khi nãy, cười tủm tỉm đáng ngờ, không rõ là đang suy tính điều gì. Mộ Dung Lạc Cẩn đi đến giữa sân, tuyên bố: “Trận này, quân sư thắng!” Lời vừa dứt, tiếng trầm trồ khen ngợi liền ầm ầm vang lên từ bên dưới.

Đông Phương Ngọc đang định lên tiếng nói bọn họ giải tán, Hiên Viên Hạo Thiên đã đi trước một bước: “Công phu của Dự quân sư thật giỏi, không biết có thể nể mặt mà so tài với thị vệ của ta được không?”

Đông Phương Ngọc đã sớm chú ý tới người thị vệ bên cạnh Hiên Viên Hạo Thiên. Tuổi hắn không lớn, gương mặt tuấn tú nhưng chỉ tiếc là quá vô cảm. Hắn đi theo sau Hiên Viên Hạo Thiên tựa như một cái bóng. Có thể giả vờ giấu hơi thở như thế, chắc hắn là ám vệ của hoàng gia. Hiên Viên Hạo Thiên muốn hai người bọn họ so tài, tám phần là có ý thăm dò thực lực của nàng.

Đông Phương Ngọc mỉm cười, ánh mắt lộ ra một tia ẩn ý, nhàn nhạt nhìn Hiên Viên Hạo Thiên, nói: “Không cần đâu. Đông Phương chỉ biết chút thuật cận chiến, không cần thiết phải so tài thêm.

Huống chi, nhị hoàng tử sắc mặt hồng hào, tinh thần sáng khoái, chắc là đã ăn uống no đủ. Nhưng các tướng sĩ luyện tập từ sáng đến giờ, nước còn chưa uống. Có câu, dục tốc tắc bất đạt, vẫn là nên để mọi người ăn cơm, nghỉ ngơi trước thì tốt hơn.”

Lời này nói ra, nếu Hiên Viên Hạo Thiên còn kiên trì muốn tỷ thí thì chính là quá hiếu chiến, không biết chăm sóc binh lính. Hiên Viên Hạo Thiên biết rõ ý của Đông Phương Ngọc, thế nhưng lại không giận, chỉ cười xòa: “Quân sư nói phải, là bốn hoàng tử tính toán không chu toàn.”

Mộ Dung Lạc Cẩn nhìn Đông Phương Ngọc thật lâu, ánh mắt phức tạp nhưng không nói gì. Hắn ra lệnh mọi người giải tán, nửa canh giờ sau lại tiếp tục huấn luyện.

Đông Phương Ngọc xoay người phóng khoáng rời đi, chuẩn bị về lều trại tìm Cổ Linh bàn bạc chuyện đùa nhỏ. Ngày hôm qua, nàng có viết lại danh sách những công việc cần chú ý cho phụ nữ có thai, không biết sư tỷ đã nhìn qua chưa.

=====

Lúc này, trong ma cung, từ trên xuống dưới đều tràn ngập không khí lạnh giá khiến người ta sợ hãi. Mọi người đều nín thở, như thể nếu thở ra sẽ chọc giận thiếu chủ Lãnh Dật Hàn.

Lần đó, sau một đêm mê man, đến sáng ngày hôm sau, lúc mặt trời đã lên đến đỉnh, Lãnh Dật Hàn mới tỉnh lại. Hắn thấy Cổ Linh không ở bên cạnh, còn tưởng rằng nàng đã ra ngoài trước. Nào ngờ, nghiêng đầu một cái đã phát hiện miếng bạc vụn và tờ giấy “Tình ý miên miên” hiện ngang trên bàn, hắn lập tức lên cơn giận dữ. Nhưng, nhanh chóng trấn tĩnh lại, hắn ra lệnh cho toàn thể ma cung từ trên xuống dưới, phát động thế lực tối đa, nhất định phải tìm được nương tử nhà mình.

Ai ngờ đâu, Cổ Linh chẳng những dám nghênh ngang cầm ma cung lệnh bài của hắn đi ra ngoài, còn giả mạo mệnh lệnh của hắn, phái các phân đà xung quanh đi làm nhiệm vụ. Vì phân đà không có người, mà

ngay cả Cổ Linh đi hướng nào cũng không biết nên đợi tới lúc Lãnh Dật Hàn kịp phản ứng thì Cổ Linh đã đi mất dạng rồi. Điều này khiến cho Lãnh Dật Hàn điên tiết, chỉ muốn giết người cho đỡ giận.

Lãnh Dật Hàn vội vã sai thuộc hạ bốn ngày bốn đêm truy tìm tin tức của Cổ Linh. Cũng may Cổ Linh không đi xa lắm nên rất cuộc, sáng hôm nay, hắn đã nhận được báo cáo. Rằng, phu nhân hắn đã vào quân doanh, hơn nữa lại còn là quân sư phu nhân!

Tin tức này khiến cho niềm vui sướng của Lãnh Dật Hàn tựa hồ nước thủy triều, vừa mới dâng lên đã phải rút xuống. Cuối cùng, hắn không tài nào có thể tiếp tục duy trì bộ dáng tiểu thụ ngày thường, nhin không được mà phát hỏa!

Lại biết được tên quân sư kia tên là Dư Đông Phương. Đột nhiên nghĩ đến, có thể người mà lúc Cổ Linh ngủ say, mơ mơ màng màng nỉ non gọi “A Ngọc” chính là hắn, bao nhiêu bạo lực trên người Lãnh Dật Hàn thì nhau dâng theo cấp số nhân, một thân sát khí đằng đằng, khiến cho cả lão cung chủ cũng không dám chọc. Còn bọn thuộc hạ thì dĩ nhiên đều nhanh chóng lẩn đi rất xa, để tránh bị vạ lây.

Cổ Linh, được lắm, béo tốt rồi thì liền bỏ đi, để lại một tờ giấy coi như xong? Chưa hết, đã là nữ nhân của ta mà lại còn dám gả cho người khác? Người cho rằng tướng công chính quy là ta đây chết rồi sao?

Người mà nói ra thì người ta còn thừa nhận người ư? Đúng là nha đầu đáng thương.

Lãnh Dật Hàn không nghĩ ra tại sao Cổ Linh đột nhiên muốn rời đi, rõ ràng trước đây... Haizz, ngay cả khuôn mặt này cũng không thể giữ chân nàng, thực là bi kịch mà!

Nhưng dù thế nào đi nữa, người cũng không thể liền chạy đến chỗ tình nhân cũ như vậy chứ? Lãnh Dật Hàn oán hận nghĩ. Đợi khi tìm được nương tử, nhất định phải một lần rồi một lần dạy dỗ nàng, khiến cho nàng không dám xuống giường mới thôi. Nếu không thì thật có lỗi với đêm hôm đó!

Hừ!

Thiếu cung chủ hung hãn sửa sang lại bộ quần áo đỏ trên người rồi bước khỏi ma cung, thầm tính toán về cuộc chiến giành vợ đây ác liệt sắp tới.

25. Chương 25

Chương 25: Hội ngộ

Lại nhắc đến chương trước, Lãnh thiếu chủ vì nôn nóng muốn tìm nương tử của mình về mà hành động vô cùng có hiệu quả, liên tục nghĩ ra đủ các loại kế sách. Ngay chiều hôm đó, Lãnh thiếu chủ quả nhiên đã xuất hiện ở chiếc lầu dành cho một người của Cổ Linh.

Tuần nam mỹ nữ đều khoác trên người bộ quần áo màu đỏ, hai người ngồi đối diện nhau nhưng không nói lời nào. Cổ Linh chậm rãi uống canh thuốc còn Lãnh Dật Hàn tạo nhã thưởng trà. Một người cười quyến rũ, một người cười bình tĩnh, cả hai chăm chú nhìn đối phương, lửa giận bập bùng trong lòng.

-Quay trở lại buổi sáng hôm đó-

Tại khu vực gần quân doanh, tướng quân Ngụy Bân hiện đang bị nín kéo đầy đau khổ. Ai kêu hắn là người tốt, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ làm gì. Vì thế, vừa thấy bọn sơn tặc ục hiếp một nữ nhân mặc quần áo đỏ, hắn liền ra tay ứng cứu, dọa những tên sơn tặc kia chạy mất. Vốn dĩ, hắn chỉ định an ủi mỹ nhân một chút rồi đưa nàng về nhà. Nào ngờ, mỹ nhân khóc sướt mướt nói rằng nàng đã không còn nhà để về. Nàng chỉ có mỗi một người anh, nay cũng đã bị sơn tặc chém chết, thi thể còn đang thê thảm nằm trên đường.

Lúc này, mỹ nhân nhìn Ngụy Bân bằng đôi mắt rưng rưng đầy tội nghiệp, giọng nói đau thương đến cực điểm: “Tướng quân! Nay thiếp lẻ loi một mình, không biết dựa vào ai. Ở nơi hoang dã này, sơn tặc thường

lui tới, ngài nói thiếp phải làm sao đây?” Đến đây, thanh âm đã chuyển thành vô cùng thê lương, ảo não: “Nếu đã thế, ngài cứu thiếp làm gì, cứ để cho thiếp chết dưới đao sơn tặc còn hơn! Ô ô ô...”

Ngụy Bân lúc này vô cùng đau đầu, thầm nghĩ mặt lên trời thở dài. Ông trời ơi, cứu người nào không cứu, lại cứu phải người phiền toái như vậy? Cô nương này gầy gò yếu đuối nhưng sức lực không tệ chút nào, ôm chặt chân hắn không chịu buông, khóc lóc không ngừng: “Ngài nói thiếp phải làm sao bây giờ?” Ngụy Bân không biết làm thế nào, lên tiếng: “Chẳng lẽ nàng muốn ta lấy nàng?”

Thi thể đang nằm trên đường dường như khẽ động dậy, gương mặt tràn đầy máu tươi hơi co giật.

Mỹ nhân đột nhiên ngẩn ra một chút. Ngụy Bân nghĩ rằng đã đoán trúng tâm tư của nàng, nói tiếp: “Cô nương, ta không thể lấy nàng. Đây chỉ là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, nàng trăm ngàn lần đừng... Dù sao, trong quân doanh không thể có nữ nhân, nàng vẫn là nên cầm lấy ít tiền này chạy nhanh về nhà đi.”

Ai muốn người cười?! Mỹ nhân thầm mắng trong lòng, gơ tay xoa xoa nước mắt, bị thương nói: “Thiếp nào dám có suy nghĩ không an phận như vậy. Chỉ mong tướng quân có thể giữ thiếp lại quân doanh. Thiếp có thể làm việc, thiếp sẽ giặt quần áo, nấu ăn. Thiếp sẽ làm việc thật tốt, xin tướng quân đừng đuổi thiếp đi!”

Ở lại quân doanh làm việc? Ngụy Bân như gỡ được nút thắt trong lòng, ai nói quân doanh không thể có nữ nhân? Sao ta lại có thể quên mất quân sư phụ nhân chứ? Hắn liền lên tiếng: “Một khi đã như vậy, nàng phải đi hầu hạ quân sư phụ nhân. Quân sư phụ nhân là bởi vì không nhà để về, hơn nữa lại còn bị thương nên được ngoại lệ ở lại quân doanh. Đầu óc ta như thế nào lại có thể quên mất chuyện này không biết.”

Bị thương? Mỹ nhân cau mày, nhưng không nói gì, chỉ cảm ơn Ngụy Bân rồi đi theo hắn về quân doanh.

Đợi hai người đi khuất, “thi thể” đang nằm kia rốt cuộc cũng nhịn không được, lập tức ngồi dậy cười ha ha, lớn tiếng nói với những kẻ “sơn tặc” đang lại gần: “Các người có nhìn thấy không, sắc mặt của thiếu chủ lúc này ấy, thiếu chủ phải gả cho Ngụy Bân? Ha ha ha ha, cười chết ta rồi!”

“Thảm nhất là người ta còn không chịu! Ha ha!” Một tên “sơn tặc” cười to.

“Chúng ta nói xấu sau lưng thiếu chủ như vậy, nếu bị hắn biết...” Một tên “sơn tặc” khác tựa hồ có chút lo lắng.

“Đừng sợ, bây giờ thiếu chủ đang vội vàng truy đuổi nương tử nhà mình, chẳng hơi đâu mà nghĩ đến chúng ta đâu.”

“Chí phải!”

Không may cho những thuộc hạ này, tuy đúng là thiếu chủ đang vội vàng truy tìm nương tử, nhưng không có nghĩa là cho mấy người như cá lọt lưới. Chẳng bao lâu sau, hắn đã khiến cho những kẻ dám lén lút cười sau lưng này trả giá một cách trọn vẹn.

Về đến quân doanh, Ngụy Bân viết một tờ giấy đơn giản, báo cáo mọi việc rõ ràng rồi sắp xếp một người lính quen dẫn cô nương kia đến lều của quân sư phụ nhân.

Mỹ nhân lúc nào cũng luôn được nhiều người chiếu cố. Biết người đẹp bị sơn tặc cướp bóc, bắt đắc dĩ phải tới làm việc trong quân doanh, cảm giác đồng tình vô hạn liền dâng lên trong lòng người lính trẻ tuổi, khiến hắn tự động an ủi mỹ nhân kia một chút: “Ta nói người nghe, quân sư phụ nhân của chúng ta rất xinh đẹp, tính tình cũng không tệ, cùng quân sư đúng là trời sinh một đôi. Quân sư còn tự mình nấu cơm cho phụ nhân, ta nói người nghe, bọn họ...”

Đang nói cao hứng, tên lính đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lạnh. Nhưng, khi quay đầu nhìn lại thì cái gì cũng không có, chẳng lẽ nhanh như vậy đã đến mùa đông rồi?

Mỹ nhân dịu dàng, nhẹ nhàng hỏi: “Lều của quân sư và phụ nhân sắp đến chưa?”

“Sắp rồi, kia, chính là cái lều phía trước.” Người lính đưa tay, chỉ, “Lều lớn hơn là của quân sư, còn bên cạnh là của phụ nhân. Trong quân doanh không được có nữ nhân, quân sư vì tránh bị đàm tiếu nên cũng không ở chung với phụ nhân.”

“À, là như vậy sao?” Giọng nói của mỹ nhân không thay đổi nhưng trong mắt lại ẩn ý cười, hướng về phía người lính kia, nói: “Cảm ơn tiểu ca, tới đây để ta tự đi thì tốt hơn, Ngụy tướng quân đã viết thư báo quân sư phu nhân rồi.”

“Ừ, có chuyện gì có thể tìm ta giúp một tay!” Người lính kia bị nụ cười của mỹ nhân quyến rũ, nói một câu hào sảng rồi vui vẻ rời đi.

Mỹ nhân vén rèm đi vào, nhìn về phía nữ nhân đang ngồi sau một đồng giấy tờ, cười cười lên tiếng: “Nương tử, người ta tới tìm nàng đây.”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Cổ Linh khẽ rùng mình một cái. Lãnh Dật Hàn không phải nhanh như vậy đã tìm đến quân doanh rồi chứ? Tuy biết sớm hay muộn hắn cũng sẽ tìm ra nàng, nhưng không nghĩ rằng dù đã sắp đặt nhiều bẫy như thế mà hắn vẫn có thể tìm ra nhanh đến vậy.

Cổ Linh ngẩng lên, phản ứng đầu tiên là ngây ra, sau đó cắn cắn đôi môi đỏ mọng. Cuối cùng, nàng nhin không được, tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc vang lên. Một hồi sau, bắt gặp ánh mắt uy hiếp của Lãnh Dật Hàn, nàng mới ngừng cười một chút, bả vai rung rung kiềm chế.

Trời ạ, đừng trách nàng không biết giữ bình tĩnh, thật sự là Lãnh Dật Hàn trang điểm quá buồn cười. Vốn dĩ làn da hắn đã trắng nõn, gương mặt đẹp như tranh, cho dù không hoá trang, chỉ cần mặc quần áo nữ vào là có thể trở thành mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành. Nhưng, đáng tiếc, cách trang điểm này của hắn quá là khủng khiếp đi!

Tuy bộ quần áo đỏ tươi có thêu một đóa hoa mẫu đơn rất hợp với khí chất tiểu thụ của hắn, nhưng mà, rốt cuộc cái búi tóc to oạch phức tạp kia là gì đây? Trên đầu hắn lúc này có đủ các loại trâm cài và ngọc trai. Hai má trét đầy phấn hồng, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp. Lúc này, cặp mắt mị hoặc kia đang phát ra hàn khí nhẹ nhàng nhìn Cổ Linh, ngữ vực lên tiếng: “Nương tử, không nhận ra chồng của nàng sao?”

Cổ Linh quan sát sắc mặt của hắn, vội vàng trả lời: “Nhận ra, nhận ra chứ. Bộ dạng của người, thật đúng là, người so với hoa còn đẹp hơn vài phần nha.”

Lãnh Dật Hàn nghe thấy Cổ Linh dùng những từ nàng từng tả hắn hôm trước, nhin không được sa sầm mặt. Bộ dạng này, tự hắn nhìn còn thấy ớn, nha đầu kia rõ ràng là đang cố tình giễu cợt hắn mà.

Không thèm tranh cãi, Lãnh Dật Hàn nhanh chóng gỡ búi tóc trên đầu xuống rồi tẩy sạch hóa trang, xoa mái tóc đen ra ngoài bộ quần áo đỏ tươi, ẩn bên trong vẫn là lớp quần áo thường ngày. Chỉ một thoáng, hắn đã trở về dáng vẻ tiểu thụ quen thuộc, đưa đôi mắt thâm tình nhìn Cổ Linh, khẽ lên tiếng: “Nương tử, người ta mang theo toàn bộ tài sản tới tìm nàng đây.” “Toàn bộ tài sản”, bốn chữ này được hắn cố ý nhấn mạnh, vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào mắt Cổ Linh.

Cổ Linh nhìn mỹ nam trước mặt, nghĩ đến tình cảnh đêm đó, gương mặt bỗng ửng đỏ, nhẹ giọng, nói: “Ta, chuyện đó...”

Lãnh Dật Hàn không chờ Cổ Linh trả lời, lập tức ngồi sát vào cạnh Cổ Linh, trưng ra bộ dạng tiểu thụ, nói bằng giọng vừa thâm tình vừa ai oán: “Nương tử, nàng sao lại không cần người ta?” Vừa nói hắn vừa mềm nhũn nhích lại gần.

26. Chương 26

Chương 26: Như Hoa nhà hoàn 1

“Nương tử, nàng sao lại không cần người ta?”

Cổ Linh nghe thấy lời lên án ai oán kia, khẽ động trong lòng. Tuy Lãnh Dật Hàn vẫn dùng vẻ mặt đáng thương đầy gian manh thường ngày nhìn nàng, nhưng thâm tình và sự đau khổ trong lời nói của hắn không hề giả dối. Rõ ràng, ẩn trong ý của hắn còn có chút nhớ nhung và chua xót. Dù nàng đi mà không từ biệt,

chỉ để lại mỗi tờ giấy, hấn vẫn không giận dữ. Vì tìm nàng, hấn không ngại gian khổ, không nổi điên lại càng không thừa dịp nơi này không có người mà bắt nàng đi, chỉ ai oán hỏi tại sao nàng không cần hấn...

Cổ Linh càng nghĩ càng tủi lòng, nhìn Lãnh Dật Hàn bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng xen lẫn áy náy.

Lãnh Dật Hàn khoái chí trong lòng, thành công rồi! Không uổng công mình hy sinh lớn như vậy, khổ nhục kế, mỹ nam kế đều xài hết. Lần này, tuyệt đối không để cho nha đầu kia có ý định rời đi nữa!

Hạ quyết tâm trong lòng, Lãnh Dật Hàn tiếp tục dùng ánh mắt bi thương và tình cảm không ngừng phóng điện, nhân lúc Cổ Linh ngây người, hấn hướng về phía đôi môi đỏ mọng quyến rũ của nàng, chậm rãi đưa người tới...

“Phu nhân, ta về rồi.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, lập tức đánh tan bầu không khí ám muội bên trong. Cổ Linh giật mình, đẩy Lãnh Dật Hàn ra theo bản năng, thầm mắng bản thân vô dụng vì lại bị mỹ nam kế hạ gục rồi ngượng ngùng, nói: “A Ngọc, chàng đã về rồi, mọi việc có thuận lợi không?”

Thật ra, Cổ Linh chính là đột nhiên bị hôn nên mới xấu hổ đẩy Lãnh Dật Hàn ra. Nhưng, trong ánh mắt của hấn, thì nàng lại là một thê tử bị trượng phu của mình bắt gặp đang cùng kẻ khác làm điều ám muội trên giường nên mới bối rối. Nghĩ vậy, ánh mắt của Lãnh Dật Hàn chợt trở nên lạnh giá, hấn cố tình đặt tay bên hông Cổ Linh, khiêu khích nhìn Đông Phương Ngọc.

“Ừ,” Đông Phương Ngọc thản nhiên đáp một tiếng, liếc mắt quan sát mỹ nam tử bên cạnh Cổ Linh, giả vờ hỏi: “Đây là nha hoàn mới của nàng sao? Nghe nói là do Ngụy Bân cứu thoát từ tay sơn tặc?”

“Nha hoàn?” Cổ Linh sửng sốt. Lúc Đông Phương Ngọc về lẽo có tình cờ gặp Ngụy Bân, hấn đã sớm đem chuyện này nói cho nàng. Nhưng Cổ Linh cả ngày nay chưa bước chân ra ngoài, dĩ nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này, Lãnh Dật Hàn đã rửa người vừa quấy rầy giây phút mặn nồng của hấn và nương tử cả trăm lần. Nhìn Đông Phương Ngọc, hấn thầm đánh giá trong lòng, ừm, tướng mạo của tên này kém hơn mình nhiều. Với mức độ háo sắc của nha đầu kia, lần này khả năng mình chiến thắng mang nàng về không thấp chút nào. Nghĩ xong, hấn liền đưa lá thư Ngụy Bân viết cho Cổ Linh, nịnh nọt nói: “Người ta là vì muốn ở cạnh nương tử mà ngay cả hình tượng đều hy sinh hết.”

Cổ Linh đọc xong thư, thầm mắng Ngụy Bân bị mù, nam hay nữ còn chẳng phân biệt được, không chừng lúc này hấn còn đang tự đắc nghĩ rằng mình là anh hùng cứu mỹ nhân. (Người nào đó tha hồ chỉ trích Ngụy Bân mà hoàn toàn quên mất chuyện mình từng hoảng hồn vì hiểu nhầm Lãnh Dật Hàn là nữ) Đông Phương Ngọc cũng cầm lá thư đọc sơ qua rồi đưa lại cho Cổ Linh. Nhìn tên mỹ nam trước mặt, nàng liền hiểu được đây chính là người đã giúp Cổ Linh giải độc, có lẽ cũng là cha của đứa nhỏ trong bụng Cổ Linh. Đông Phương Ngọc cảm thán trong lòng, tên này thật sự vô cùng xinh đẹp, chẳng trách mà sư tỷ hoàn toàn bị mê hoặc. Hơi thở của hấn không tệ, võ công cao cường nhưng cách làm việc quái lạ. Tướng mạo đã giống nữ nhân mà còn giả trang nữ nhân tới quân doanh, đúng là người của ma cung. Lôi hết tất cả các loại tin tức có được ra đánh giá, đối với thân phận của người trước mặt, Đông Phương Ngọc dường như đều đã hiểu rõ.

Tuy rằng hấn cứu sư tỷ nhưng chuyện hấn lợi dụng cơ thể của sư tỷ là thật, không thể không giáo huấn hấn một chút.

Nghĩ đoạn, nàng thản nhiên lên tiếng: “Nha hoàn này của phu nhân thật đúng là xinh đẹp như hoa. Nếu đã như vậy, bản quân sư sẽ ban thưởng cho người một cái tên. Như Hoa, nghe cũng được lắm. Phu nhân, nàng thấy thế nào?”

Người cố tình chơi xấu? Lại còn dùng cái tên như vậy để hạ nhục ta? Lãnh Dật Hàn đột nhiên cầm tay Cổ Linh, ôm nàng vào lòng: “Người không nghe thấy sao? Đây là nương tử của ta, ta là tướng công của nàng. Người chỉ là người ngoài lại còn ở đây nói năng lung tung?”

Cổ Linh không cách nào giãy ra được, đành lúng túng nhìn sư muội, vội vàng lên tiếng: “A Ngọc, không phải...”

“Nàng không cần giải thích, phu nhân, ta hiểu!” Đông Phương Ngọc dùng giọng nói đau khổ ngắt lời Cổ Linh, “Ta biết nàng là bất đắc dĩ. Dù sao, Mê Diệt Đào hương được tính quá mạnh, cần phải có người giải

độc. Nếu nàng không chọn hắn, lỡ rơi vào tay lũ sơn tặc thì còn thê thảm đến nhường nào, đúng không, phu nhân?”

Hừ, luận về thể lực của ma cung, làm sao lại không có thuốc giải Mê Diệt Đào hương? Người chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, còn giả vờ ngây thơ cái gì! Đông Phương Ngọc cười lạnh trong lòng.

“Nương tử là vì thích bản công tử,” Lãnh Dật Hàn không cam lòng, lên tiếng: “Bằng không, nàng sẽ không trao sự trong trắng cho bản thiếu chủ, đúng không, nương tử? Không phải nàng còn khen ta có kỹ thuật tốt đó sao?” Hắn vừa nói vừa chớp mắt mê hoặc.

Bị hai bên cùng tấn công, Cổ Linh thông minh bèn lựa chọn im lặng. Nhớ tới tờ giấy “Tình ý miên miên” để lại cho Lãnh Dật Hàn, nàng nhịn không được mà đỏ mặt. Lúc gần đi, vì giận Lãnh Dật Hàn nên nàng tùy tiện viết vài chữ: “Kỹ thuật không tệ, thưởng người bạc, đây chính là toàn bộ tài sản của bản cô nương”, không hề nghĩ rằng Lãnh Dật Hàn sẽ lấy nó ra làm cớ để tranh cãi.

Quả nhiên, không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn. Loại người này cái gì cũng có thể lấy ra để giành ưu thế được.

Lúc này, Đông Phương Ngọc mới nhìn đến Lãnh Dật Hàn bằng một nửa con mắt, không thèm để ý lời hắn nói, tiếp tục dả kích: “Đây là ma cung thiếu chủ Lãnh Dật Hàn? Ừm, quả nhiên giống như lời thiên hạ đồn đại, nam không ra nam, nữ không ra nữ.”

Lãnh Dật Hàn lập tức sa sầm mặt, cố nén giận, quỵn rừ cười: “Đã nghe thấy đại danh của quân sư từ lâu, trăm nghe không bằng một thấy. Hôm nay, quân sư có thể so tài cùng ta một chút được không?”

Đông Phương Ngọc nhú mày, rốt cuộc hôm nay là ngày gì mà lúc nào cũng có người muốn tìm nàng đánh nhau? Tuy rằng, trình độ của tên này có cao hơn một chút.

Nhưng mà, nàng không rảnh lãng phí sức lực vào chuyện không cần thiết. Vấn đề này, vẫn là nên để sư tỷ tự quyết định thì tốt hơn. Dù sao, lòng người khó đoán, đặc biệt là ở phương diện tình cảm. Chuyện Cổ Linh mang thai đã khiến cho Đông Phương Ngọc xác định được là sư tỷ có vài phần thích Lãnh Dật Hàn, nên nàng cũng không muốn can thiệp quá nhiều. Nếu Cổ Linh không có tình cảm với người này, nàng đã sớm giết hoặc là phế hắn đi để diệt trừ hậu hoạn rồi...

Huống chi, Lãnh Dật Hàn võ công cao cường lại tà môn, nếu giao đấu chỉ e rằng khó nắm được phần thắng. Cứ cho là lần này đuổi được hắn đi, dựa vào sự mặt dày của người này, khẳng định cũng sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. Dây dưa mãi không bằng giải quyết một lần.

Rõ ràng dứt khoát, không dồng dãi chính là nguyên tắc của nàng. Chỉ có chuyện liên quan đến người thân mới khiến nàng suy tính chu đáo cẩn thận.

Nghĩ đến đây, Đông Phương Ngọc thân nhiên trả lời: “Bây giờ không cần thiết phải so tài nữa rồi, Lãnh thiếu chủ.”

27. Chương 27

Chương 27: Như Hoa nha hoàn 2

Lãnh Dật Hàn ngẩn ra một chút rồi vội vàng vận công, phát hiện nội lực hoàn toàn biến đâu hết, chết tiệt! Dùng giọng nói đã chuyển sang lạnh lùng, hàn khản khản lên tiếng: “Người hạ độc bản thiếu chủ?”

“Thì sao?” Đông Phương Ngọc lạnh lùng cười một tiếng, trên người nàng tỏa ra luồng khí lạnh lẽo, cao ngạo đến mức khiến cho người khác sợ hãi: “Người có thể thử giải độc. Chỉ có điều là, tỉ lệ thành công e rằng tương đối thấp. Thuốc giải ta có, khi nào thích thì ta sẽ đưa cho người.”

Lãnh thiếu chủ, có câu, người quân tử không nói lời mờ ám. Người nói những điều ám muội như thế vì mục đích gì, trong lòng chúng ta đều biết rõ. Cổ Linh là phu nhân của ta. Mặc kệ trước đây các người từng có chuyện gì với nhau thì lúc này, nàng vẫn là phu nhân của ta.”

Đông Phương Ngọc cố ý nhấn thật mạnh hai chữ “của ta”, hàm ý biểu đạt quyền sở hữu của mình, tựa hồ một người chồng bá đạo. Nghỉ một chút, không thêm để ý đến gương mặt đang sa sầm như đáy nồi của Lãnh Dật Hàn, nàng lại tiếp tục cất giọng: “Bây giờ, ta cho người thời gian nửa nén hương để nói chuyện cùng phu nhân ta. Quyết định thế nào đều tùy theo nàng ấy, người thấy sao?”

Lãnh Dật Hàn kinh ngạc trong lòng, người này có phải là quá hào phóng rồi không? Hay là vì hấn khẳng định rằng Cổ Linh sẽ không thay đổi, sẽ luôn ở bên cạnh hắn?

Bất kể thế nào, người này chắc chắn không phải là một nhân vật đơn giản. Chỉ cần nhìn vào chuyện ngay cả khi nào hắn hạ độc mình cũng không biết, cũng đủ có thể thấy được tên này rất khó nắm bắt.

Cổ Linh quẹo rũ cười, tựa như hoa đào nở rộ, nhìn Đông Phương Ngọc gật gật đầu: “Được.” Đông Phương Ngọc im lặng làm dấu tay, ý nói với Cổ Linh rằng, nàng sẽ ở ngay sát vách, tỷ không phải lo gì cả rồi thông thả đi ra ngoài.

Cổ Linh hiểu, dụng ý của sư muội là muốn cho nàng quyền lựa chọn. Cho dù lựa chọn đó có ảnh hưởng thế nào đến kế hoạch của muội ấy thì muội ấy vẫn sẽ ủng hộ.

A Ngọc, muội luôn như thế, cứ thản nhiên mà sắp xếp thỏa đáng cho người khác. Sư tỷ làm sao có thể để cho muội thất vọng được?

Hơn nữa, nàng cũng chưa xác định được tình cảm đối với Lãnh Dật Hàn, nên lúc này, tốt nhất là cứ tương kế tựu kế cùng A Ngọc giấu hấn chuyện mang thai đã. Lúc này nghe A Ngọc nói, nàng mới giật mình nhớ tới chuyện lúc trước, chắc hẳn là Lãnh Dật Hàn có thuốc giải. Rõ ràng, hấn chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đương nhiên, phải để cho hấn bị giáo huấn một chút!

Nụ cười quẹo rũ lại nở rộ trên môi Cổ Linh, mang theo một tia nguy hiểm. Lãnh Dật Hàn nhìn nụ cười của nàng, bất giác lạnh cả người, vội vàng mở miệng nói trước: “Nương tử, tên Dư Đông Phương đó căn bản là không coi trọng nàng, cưới gã không thể chọn làm người nhà. Nàng yên tâm, dù có chuyện gì xảy ra, ta đều ở bên cạnh nàng, tuyệt đối không rời đi!” Vừa nói hấn vừa gơ tay lên thề.

Lãnh Dật Hàn lần này hy sinh không nhỏ, tình nguyện hóa trang thành bộ dạng kinh khủng kia thật ra đều đã có tính toán kĩ càng. Hấn hiểu tính tình Cổ Linh, tuy rằng chưa biết tại sao Cổ Linh lại đột nhiên bỏ đi, nhưng nếu có thể đi một lần, khẳng định có thể đi lần thứ hai, lần thứ ba. Cho dù ép nàng ở lại, e rằng cũng không được. Trước mắt, chỉ còn cách ở lại bên cạnh nàng, từ từ khiến cho Cổ Linh cam tâm tình nguyện đi theo hấn mới là thượng sách.

Người đã là của mình thì sớm muộn trái tim cũng sẽ thuộc về mình thôi. Lãnh Dật Hàn thâm tính toán, hạ quyết tâm lần này, nhất định sẽ không rời nương tử nửa bước.

Cổ Linh cười, tên hồ ly này đúng là rất thức thời, “Nếu đã như vậy thì người ở lại đi,” Lãnh Dật Hàn chưa kịp mừng xong, nàng lại nói tiếp, “Có điều, người chỉ có thể làm nha đầu thôi, Như – Hoa.”

Cổ Linh cố ý kéo dài giọng, thành công trong việc khiến cho Lãnh Dật Hàn sa sầm mặt, nhõng nhẽo lên tiếng: “Nương tử, nàng có thể đổi tên cho ta không? Tên này khó nghe lắm.”

“Không thể. Còn nữa, không được gọi ta là nương tử!” Cổ Linh trừng mắt nhìn hấn.

“Linh nhi –” Lãnh Dật Hàn bám riết không buông, tiếp tục làm nũng.

“Đừng nũng nịu nữa, người không còn nhiều thời gian để suy nghĩ nữa đâu.” Cổ Linh quyết liệt đưa ra tối hậu thư.

Bởi thế, đến khi Đông Phương Ngọc bước vào, cả hai người còn đang nhìn nhau chăm chăm. Một người thì ăn canh, còn một người thì uống trà, không khí vô cùng kì quái.

Thế nào? Đông Phương Ngọc dùng ánh mắt hỏi Cổ Linh.

Đã xong! Cổ Linh đắc ý chớp mắt.

“Khụ khụ,” Nhìn thấy hai người này “mất đi mây lại”, Lãnh Dật Hàn khó chịu ho khan hai tiếng, “Bản thiếu chủ quyết định ở lại làm nha hoàn cho nương tử sai bảo. Quân sư, người không có ý kiến gì chứ?”

“Chỉ cần là điều phu nhân muốn, bản quân sư đều không có ý kiến.” Đông Phương Ngọc biểu hiện thái độ vợ là số một rồi nhìn về phía Lãnh Dật Hàn, nói: “Nếu đã quyết định như vậy thì, bây giờ, người đi xuống phòng bếp mang điểm tâm đến cho phu nhân đi.”

Ta nhìn, ta nhìn! Hít sâu vài lần, Lãnh Dật Hàn rốt cuộc cũng khôi phục khuôn mặt hồ ly tươi cười, đứng dậy đi ra ngoài.

“Khoan đã,” Đông Phương Ngọc lên tiếng, “Người tính mặc đồ như vậy đi ra ngoài để phá hoại danh dự phu nhân ta sao? Người vẫn là nên mặc lại trang phục của người đi, đúng không, Như Hoa?”

Lãnh Dật Hàn nhìn cái váy thêu hoa mẫu đơn, đau xót cho hình tượng của mình hai giây. Sau đó, ngẫm lại, thấy Đông Phương Ngọc nói có lý, cũng là vì nương tử nhà mình, rốt cuộc, hắn cắn răng mặc váy vào, lắc lắc người như rần nước rồi đi ra ngoài lấy điểm tâm.

Bên trong lều, Cổ Linh cuối cùng nhìn không được, cười ra tiếng: “A Ngọc, muội thật tài tình, sao lại có thể nghĩ ra cái tên Như Hoa vậy? Cười chết ta luôn.”

“Vì hắn xinh đẹp như hoa, sư tỷ à.” Thanh âm của Đông Phương Ngọc lại bắt đầu trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Sư tỷ, tỷ thật sự là rất háo sắc, bằng không, sao lại phải gặp phiền toái như thế này?”

Cổ Linh le lưỡi, nàng quả thật không có cách nào chống cự trước sắc đẹp. Chợt nghĩ đến một chuyện, Cổ Linh khó hiểu, hỏi: “A Ngọc, muội hạ độc hắn như thế nào vậy?”

“Trên tờ giấy.”

Cổ Linh đột nhiên hiểu ra, A Ngọc vốn đã tính đến tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối. Lúc muội ấy cầm lá thư của Ngụy Bán, nhìn một cái rồi trả lại cho nàng, nàng liền thuận tay đưa cho Lãnh Dật Hàn. Nhưng mà, nghĩa là: “Ta đây, cũng trúng độc?” Nói xong, Cổ Linh vận khí, quả nhiên.

Cổ Linh ai oán: “A Ngọc, muội làm sao có thể, ngay cả sư tỷ cũng không buông tha...?”

Đông Phương Ngọc vỗ vỗ trán: “Sư tỷ à, tỷ mang thai hình như đầu óc cũng chậm chạp đi thì phải. Nếu là muội đưa thì tên Lãnh Dật Hàn gì đó dám nhận sao? Đương nhiên là phải nhờ tỷ hỗ trợ.” Nói đoạn, nàng đưa một cái bình sứ màu xanh cho Cổ Linh: “Thuốc giải. Tổng cộng có ba viên, muội đều đưa cho tỷ hết.”

Đợi Cổ Linh ăn thuốc giải, cất bình sứ xong, Đông Phương Ngọc dặn dò nàng vài câu rồi đi ra ngoài.

Việc đưa thuốc giải cho sư tỷ, dĩ nhiên nàng đều đã có tính toán. Lãnh Dật Hàn võ công rất cao, sư tỷ căn bản không phải đối thủ của hắn. Trước hết, tạm thời cứ triệt tiêu nội lực hắn đã. Nếu không làm như thế, nàng thật đúng là không dám để một nhân vật nguy hiểm như vậy ở lại.

Còn nữa, tình cảm của Lãnh Dật Hàn đối với sư tỷ, tựa hồ, là thật tâm. Hắn không ngại cải trang thành nữ nhân để có thể ở lại bên cạnh sư tỷ nên cũng có thể tạm thời bảo đảm, hắn sẽ không làm điều gì nguy hiểm đến tỷ. Chẳng những thế, nếu sư tỷ gặp nguy hiểm, hắn ăn thuốc giải vào là có thể bảo vệ cho tỷ, ít nhất sẽ không giống lần trước, để cho tỷ bị Hách Liên Ứng hãm hại. Minh không thể thường ở cạnh sư tỷ, có vệ sĩ miễn phí như vậy đúng là vẫn tốt hơn.

Rất lâu về sau, Lãnh Dật Hàn rốt cuộc mới biết mình bị tính kế lợi dụng hoàn toàn như thế, liền nói thẳng rằng Đông Phương Ngọc âm hiểm. Đông Phương Ngọc lạnh lùng, cười, đáp: “Ta chỉ là tận dụng triệt để thôi.” Khiến cho Lãnh Dật Hàn á khẩu, không nói nên lời.

Cổ Linh đứng một bên chỉ cười cười nhưng không nói gì.

Trước mắt, việc an bài “nha hoàn” này đã xong, Đông Phương Ngọc lại trở về lều trại của mình. Nay, tình hình khẩn trương, còn có rất nhiều chuyện phải làm. Bên Bắc Minh tựa hồ lại có động thái mới.

Đông Phương Ngọc xoa xoa trán, mở xấp giấy quân báo trên giường ra, cẩn thận đọc.

28. Chương 28

Chương 28: Do thám Bắc Minh

Bóng đêm dần bao phủ khắp không gian. Một mảnh trăng cong đương nằm lơ lửng trên đầu ngọn cây, phát ra thứ ánh sáng trắng lạnh lùng. Toàn bộ quân doanh chỉ còn vài binh lính nghiêm trang đứng canh gác, lâu lâu lại nhỏ giọng nói với nhau vài câu.

Trong lều quân sự, Đông Phương Ngọc đang kiểm tra trang bị lần cuối, bao gồm một ít thuốc và ám khí. Tiếp theo đó, nàng mặc bộ y phục đen chuyên dùng của thích khách và đeo bao tay đen vào, chỉ để lộ đôi mắt sáng. Chuẩn bị xong, nàng xoay người đi ra khỏi lều. Dừng khinh công bay vọt lên, thân ảnh nhanh chóng biến mất trong bóng đêm mờ昧, hướng về phía quân doanh Bắc Minh mà đi.

Lần này, nàng nửa đêm đến do thám quân doanh Bắc Minh chủ yếu là vì muốn tận mắt tìm hiểu trận pháp Bắc Minh. Thứ trận pháp khiến cho người khác phải kinh hãi ấy làm cho một người tinh thông kỳ môn độn giáp như nàng rất tò mò. Nhưng, quan trọng nhất vẫn là, tên Hách Liên Ưng khôn kiếp dám hăm hại sư tỷ Cổ Linh, thật sự là tội không thể tha thứ!

Đã không thể buông tha cho tên khôn Hách Liên Ưng thì những kẻ liên quan đến hắn như Hách Liên Hồng và quân Bắc Minh đều phải trả giá!

Hơn nữa, dù sao nàng cũng mang danh là quân sư, không thể cứ ngồi không hưởng lộc được. Tuy rằng, trước khi Cổ Linh đến, nàng quả thật không có ý định giúp đỡ cho Thiên Hữu.

Đông Phương Ngọc khinh công tuyệt đỉnh, lên xuống vài cái đã vượt xa hơn trăm trượng, để lại những tàn ảnh mờ ảo trên không trung. Cả cơ thể tựa hồ đã hợp nhất với bóng đêm.

Vào buổi đêm, khi thời tiết vừa chớm sang đông, những cơn gió đã bắt đầu lạnh lẽo. Lướt trong không gian với tốc độ cực đại, ánh mắt Đông Phương Ngọc lộ ra những tia thích thú. Bầu không khí này chính là loại mà đệ nhất sát thủ như nàng thích nhất. Cũng giống như kiếp trước, nàng thường phóng xe thể thao trên núi vào đêm khuya. Khi ấy, cả thể xác và tinh thần đều được thả lỏng, trong nháy mắt có thể cho rằng, mình thực sự là một người tự do.

Nàng thích đêm tối. Ban đêm có thể cảm nhận được rất nhiều điều tuyệt diệu mà ban ngày không cách nào cảm nhận được. Hơn nữa, càng không cần phải che dấu chính mình.

Bản thân nàng, chính là thuộc về bóng tối.

Bóng tối, đối với nàng, không phải để tự vệ, mà nó chính là, bản sắc của nàng.

Khi gần đến quân doanh Bắc Minh, tính cảnh giác thiên bẩm làm cho nàng lập tức nhận ra có người đang theo dõi mình. Theo hơi thở của hắn, nàng đoán chắc hắn là một cao thủ. Hơn nữa, trình độ của người này không hề kém nàng chút nào. Có điều, hơi thở này, dường như có chút quen thuộc?

Mặc kệ nó, tiên hạ thủ vi cường!

Sau một hồi yên lặng tập trung nghe ngóng, một con dao mỏng nhanh chóng được phóng ra, lao về phía tán cây đằng trước. Lực phóng cực mạnh nhưng lại không hề phát ra chút tiếng động nào.

Thanh âm quần áo bị cắt qua vang lên khiến Đông Phương Ngọc cả kinh. Hắn, thế nhưng có thể né tránh được phi đao của nàng! Nàng tấn công bất ngờ, hơn nữa còn tập trung tám phần nội lực trên dao, góc độ lại hiểm hóc, vậy mà hắn vẫn có thể né tránh.

Trước mắt nàng, Mộ Dung Lạc Cẩn từ trên cây nhanh nhẹn nhảy xuống. Tư thế của hắn tuyệt đẹp, đáp đất không một tiếng động, trên cánh tay áo bị cắt qua một đao, còn để lại một lỗ thủng. Hắn tao nhã lên tiếng, không chút lúng túng hay ngại ngùng, như thể là gặp được bạn tốt lâu năm: “Đông Phương huynhnh cũng đến đây? Xem ra chúng ta thật là có duyên, ở nơi này mà cũng có thể gặp nhau.”

Gặp nhau? Lại còn không hẹn mà gặp?

Đông Phương Ngọc nhin không được, kinh ngạc trong lòng. Nàng đã hóa trang thế này mà hắn vẫn còn có thể nhận ra?

Mộ Dung Lạc Cẩn tựa hồ nhận ra được suy nghĩ của nàng, không nhanh không chậm, nói: “Đông Phương không cần kinh ngạc, ta chỉ là nhận ra cái chuôi của con dao này thôi. Chẳng trách tại sao ngày đó huynh lại kiên quyết muốn thêm thép vào bên trong, quả nhiên là sắc bén vô cùng.” Ngay cả ta mà cũng còn bị đả thương!

Thì ra là thế. Đông Phương Ngọc nhẹ nhàng thở phào một cái. Nàng đã cố ý bực cả người như xác ướp thế này mà còn dễ dàng bị nhận ra thì thật sự là có thể bỏ nghề rồi nha.

Nghĩ đến đây, nàng kéo chiếc khăn xuống, để lộ ra gương mặt thiếu niên thanh tú, lên tiếng bằng giọng đùa giỡn: “Đúng vậy, thực khéo nha, Mộ Dung công tử, huynh ra ngoài ngắm trăng sao?” Dứt lời, nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm tối như mực, chỉ le lói vài đốm sáng nhợt nhạt, ảm đạm, “Có điều, bây giờ chỉ có vài ngôi sao, ánh sáng lại mờ mờ, tựa hồ không thích hợp để ngắm lắm đâu. Huynh ăn mặc thế này, chắc không phải là lén lút hẹn giai nhân đó chứ?”

Mộ Dung Lạc Cẩn thể nhưng không giận, ngược lại, dường như còn có chút hài lòng, thản nhiên, đáp: “Đông Phương nói đùa, mục đích của ta, chỉ sợ cũng giống như huynh, đều là đến dò thám Bắc Minh.”

Đông Phương Ngọc nhin không được, khinh bỉ trong lòng. Dò thám doanh trại của địch mà còn ăn mặc cái kiểu công tử như vậy, không phải là quá tự tin hay sao? Khinh công của người xem chừng còn không bằng bốn cô nương. Hay là người nghĩ, nếu lỡ bị bắt thì sẽ dùng mỹ nam kế?

Mộ Dung Lạc Cẩn không biết Đông Phương Ngọc đang suy nghĩ mông lung trong lòng, lại cất tiếng, nói: “Nhìn vào thái độ của Đông Phương huynh, chắc là ta đoán không sai. Nếu đã như vậy, chi bằng chúng ta cùng đi. Đối với trận pháp kia, ta cũng rất tò mò.”

Dứt lời, không cần biết Đông Phương Ngọc có đồng ý hay không, hắn đứng dậy phi thẳng về hướng quân doanh Bắc Minh.

Vốn dĩ, có người dẫn đường thì đỡ tốn sức lực hơn nên dĩ nhiên, Đông Phương Ngọc cũng theo sát sau hắn.

Dọc trên đường đi, Mộ Dung Lạc Cẩn có chút kinh ngạc trong lòng. Hôm nay, khi Đông Phương Ngọc so tài ở thao trường, hắn đã biết nàng có võ công cao cường. Nhưng thấy nàng gầy ốm, nhỏ người, lại cũng không bộc lộ bao nhiêu nên hắn không biết rốt cuộc nội công của nàng ở mức nào, cứ cho rằng nàng chỉ biết một ít quyền cước công phu. Nào ngờ, đêm nay dò thám Bắc Minh, hắn bị cây dao nhỏ của Đông Phương Ngọc gây thương tích. Hơn nữa, từ nãy đến giờ, trên suốt cả đoạn đường, tuy hắn dùng khinh công đi trước nhưng Đông Phương Ngọc vẫn có thể duy trì khoảng cách hai thước không đổi. Thế mới biết, Đông Phương Ngọc thì ra cũng là một cao thủ!

Công phu của nàng giỏi như vậy, e rằng còn không thua kém mình. Xem ra, chuyện hắn lo lắng cho an toàn của nàng là lo bỏ trắng răng rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn đột nhiên không hiểu sao có chút không thoải mái. Không tiện biểu hiện ra ngoài, hắn đành phải gia tăng tốc độ, hy vọng gió lạnh có thể thổi bay nỗi phiền não vô cớ.

Mộ Dung Lạc Cẩn vốn đã tìm hiểu từ trước nên chẳng mấy chốc đã có thể tìm đến lều của Hách Liên Hồng. Hai người không hẹn mà cùng ẩn thân ngoài lều, yên lặng lắng nghe.

Vừa nghe xong, cả hai lại đồng thời cảm thấy xấu hổ.

Hách Liên Hồng đang ân ái cùng một nữ nhân ở bên trong. Tiếng nam nhân thô thiển cùng nữ nhân rên rỉ không ngừng vang lên, đan vào nhau. Tuy rằng âm thanh không to, nhưng vào lúc đêm khuya tĩnh lặng thế này liền trở nên rất rõ ràng.

Trong khi Đông Phương Ngọc không hề cảm thấy gì thì gương mặt của Mộ Dung Lạc Cẩn phía sau đã hơi đỏ lên, may nhờ có bóng đêm che lấp.

Trước mặt hắn, thân thể nhỏ bé kia đang đứng gần đến mức hắn thậm chí có thể ngửi được mùi hương thơm ngát trên người nàng. Lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã cảm giác được, người nàng có một mùi hương rất đặc biệt. Tuy có chút pha trộn mùi thảo dược nhưng vẫn không che giấu được hương thơm vừa có điểm giống tuyệt liên, lại vừa giống hoa mai thanh khiết đó. Hỗn hợp mùi hương dễ chịu này hiện tại cứ thi nhau bay vào mũi hắn.

Trong lúc hắn đang mất tập trung, giọng nói thì thầm của Đông Phương Ngọc vang lên: “Này, huynh xác định đây là lều trại của Hách Liên Hồng?”

“Phải, nghe tiếng động thì chính là hắn.” Mộ Dung Lạc Cẩn nhỏ giọng đáp.

Nghe tiếng động? Đông Phương Ngọc ngạc nhiên, hỏi: “Mộ Dung tướng quân, chẳng lẽ huynh đã nghe trộm Hách Liên Hồng làm chuyện này rất nhiều lần rồi?”

Mộ Dung Lạc Cẩn: “...”

Quá thất sách, làm sao lại có thể nói lên một câu như vậy? Mộ Dung Lạc Cẩn thầm bực bội trong lòng, thật sự là lỗ mồm. Trước đây, hắn chỉ mới nghe qua một lần thôi.

Đông Phương Ngọc thế nhưng không tiếp tục dây dưa đề tài này nữa, thì thầm nói tiếp: “Sao bọn họ còn chưa xong nữa? Hay là thế này, huynh rạch một đường nhìn xem có thể đánh thuốc mê hai người kia không?”

Mộ Dung Lạc Cẩn đã bốt xấu hổ, lấy lại tinh thần, nói: “Sao huynh không tự xem đi?”

Đông Phương Ngọc không quay đầu lại, thấp giọng đáp: “Đau mắt ta.”

Mộ Dung Lạc Cẩn: “...”

Người nhìn thì đau mắt, chẳng lẽ ta thì không sao?

29. Chương 29

Chương 29: Quân đội dưới lòng đất 1

Nghe câu nói có phần trề con của Đông Phương Ngọc, khóe môi Mộ Dung Lạc Cẩn hơi cong lên. Nụ cười trên gương mặt tao nhã chậm rãi nở rộ như hoa quỳnh lặng lẽ nở trong đêm. Hắn thoáng do dự, nhẹ nhàng rạch một khe hở, liếc mắt qua rồi lên tiếng bằng chất giọng khàn khàn: “Không cần phải đánh thuốc mê.”

Quả nhiên, rất nhanh sau đó, bên trong lều truyền đến tiếng thét thỏa mãn chói tai. Kế đến, thanh âm mỉa mai của nữ nhân vang lên: “Lão gia, ngài cũng thật lợi hại, người ta mém nữa là tưởng mình chết rồi.” Hách Liên Hồng nghe mỹ nhân khen ngợi, đắc ý lên tiếng: “Dĩ nhiên, người không biết ta là ai sao!”

Trong chiếc lều hồng, nữ nhân đưa cánh tay vòng quanh cổ Hách Liên Hồng, nói: “Lão gia, ngày mai người có đến nữa không?”

“Ngày mai?” Tam hoàng tử Hách Liên Hồng nham hiểm cười, đặt tay trên cổ nữ nhân, nhẹ nhàng vuốt ve như một người tình dịu dàng, “Người nghĩ đến ta như vậy thật sao? Không sợ đại hoàng tử của người đau lòng ư?”

“Lão gia”, nữ nhân gồng người một chút nhưng liền khôi phục lại rất nhanh, thanh âm kéo dài yếu điệu vang lên, “Ngài saoỡ nói vậy? Trong lòng người ta chỉ có mình ngài.”

“Thật không?” Năm ngón tay của Hách Liên Hồng chậm rãi xiết chặt, ánh mắt lộ rõ tia hung ác, nham hiểm, “Người nghĩ rằng ta không biết gì sao? Đồ ngu Hách Liên Ưng này, hắn còn nghĩ rằng bốn hoàng tử cũng háo sắc như hắn, sẽ thua trong tay nữ nhân hay sao?”

Bên ngoài lều, Đông Phương Ngọc nghe thấy câu nói ngoài dự đoán của Hách Liên Hồng, thầm cười lạnh trong lòng. Xem ra, bất kể là quốc gia hay chủng tộc gì thì hoàng thất lúc nào cũng đều xấu xa. Vì tranh quyền đoạt lợi, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Chỉ đáng thương cho những quân cờ trong tay họ, sẽ không bao giờ có kết cục tốt đẹp.

“Lão gia! Người –” Nữ nhân trừng hai mắt hoảng sợ, tựa hồ không tin được nam nhân trước mặt chính là người vừa mới cùng nàng mây mưa, ân ái lúc này. Trong đêm yên tĩnh, nữ nhân nghe rõ ràng tiếng xương cổ rắc rắc vang lên, một chữ cũng không thốt lên được.

Hách Liên Hồng rút khăn ra xoa xoa tay, nhìn thi thể đang ngả trên giường, tựa hồ có chút tiếc rẻ, mở miệng: “Thật ra người cũng không tệ, đáng tiếc, là do người phò sai chủ!”

Dứt lời, hắn đứng dậy mặc quần áo, xoay người đi ra ngoài, hướng về một lều trại cách đó không xa.

Đông Phương Ngọc và Mộ Dung Lạc Cẩn không hẹn mà đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ đứng dậy đuổi theo.

Lúc này, đối với người của Hách Liên gia, Đông Phương Ngọc vô cùng ác cảm trong lòng. Đầu tiên là chuyện Cổ Linh bị Hách Liên Ứng hãm hại, suýt nữa phải chịu nhục. Hôm nay, lại tới Hách Liên Hồng, có thể không do dự bóp chết người vừa ân ái với mình, máu lạnh và độc ác đến cực điểm.

Có điều, Hách Liên Hồng có thể phát hiện gian tế bên người, không bị sắc đẹp mê hoặc, thủ đoạn tàn nhẫn quyết đoán, so với tên Hách Liên Ứng kia rõ ràng mạnh hơn không ít. Chẳng trách mà hắn có thể nắm giữ binh quyền của Bắc Minh. Người này thâm hiểm, xảo hoạt, thật là một đối thủ không tệ.

Đáng tiếc, dâm dục tội của người của ta, chỉ có thể trách người xui xẻo. Đông Phương Ngọc nhìn bóng dáng Hách Liên Hồng, ánh mắt hơi nheo lại, để lộ một tia nguy hiểm.

Đến bên ngoài lều, Hách Liên Hồng không đi thẳng vào mà ở ngoài cửa sờ soạng một hồi. Sau khi vài tiếng gõ vang lên, nghe được thanh âm ầm ầm cửa mở, hắn mới lách mình đi vào.

Mộ Dung Lạc Cẩn nhỏ giọng giải thích: “Cái cơ quan này, lần trước ta cũng có tới được đây nhưng vẫn chưa vào được.”

“Chúng ta đi ra đó xem sao.” Đông Phương Ngọc yên lặng đến bên ngoài lều, nhìn kỹ xuống dưới, nàng phát hiện lều trại này thì ra chỉ là lớp ngụy trang. Bên trong lều là một gian nhà đá, cơ quan ở cửa tựa như mặt mã máy tính ngày nay. Mỗi lần đi vào đều dùng phương thức khác nhau. Nếu có ai đó lén tiến vào, cho dù lúc ấy không bị bắt thì cũng sẽ bị phát hiện.

Đông Phương Ngọc nhíu mày suy tư trong chốc lát rồi đánh vài cái. Đợi cửa cơ quan mở ra, nàng lách mình tiến vào. Phía sau, Mộ Dung Lạc Cẩn bám sát theo nàng, không quên thấp giọng hỏi: “Đông Phương, chúng ta cứ tiến vào như vậy sao? Nếu sau khi rời khỏi đây chúng ta bị Hách Liên Hồng phát hiện thì không phải đã bứt dây động rừng sao?”

Đông Phương Ngọc cười nhẹ: “Không lo, ta có cách. Cứ đi vào trước rồi nói sau.”

Mộ Dung Lạc Cẩn kinh ngạc trong lòng, nghĩ rằng quân sư quả nhiên đại tài, lại có cách phá cơ quan này. Lúc trước, sau khi do thám trở về, hắn từng cẩn thận nghiên cứu tìm tòi rất lâu nhưng đều không nghĩ ra cách nào có thể giữ nguyên hiện trạng của cơ quan. Không thể ngờ rằng, Đông Phương chỉ nhìn một cái liền lập tức hiểu được điều ảo diệu trong đó.

Trong lòng bội phục một chút, hắn lặng lẽ theo sát nàng tiến vào, ngay thơ không hề biết rằng mình đã bị người nào đó xếp vào danh sách chuẩn bị lợi dụng.

Nhà đá không lớn, bố trí giống như một thư phòng bình thường. Một tảng đá xanh lộ ra trên chiếc bàn đang chất tán loạn một đống sách. Cạnh bàn là một bình sứ trắng to, đựng đầy tranh vẽ thiếu nữ. Trên chiếc giường dựa vào tường là bộ chăn mền dùm dỏ, có vẻ như đã lâu không ai đụng vào.

Bên trong phòng vô cùng yên tĩnh, như thể chưa từng có ai đến. Hách Liên Hồng tựa hồ bốc hơi, mất tung mất tích.

Đông Phương Ngọc phóng tầm mắt từ nóc nhà đến góc tường. Sau khi nhìn chung quanh một vòng, nàng mỉm cười. Xem ra Hách Liên Hồng này rất xảo quyệt, đúng là một đối thủ đáng gờm.

Căn phòng thoạt nhìn rất đơn giản, không có chút khác thường, có thể thấy hắn đã thiết kế vô cùng tinh vi. Đáng tiếc là, bảo dưỡng không đủ. Đông Phương Ngọc thầm tiếc rẻ trong lòng, tên Hách Liên Hồng này thật đúng là không biết trân trọng của quý, chẳng thèm lau chùi tử tế. Nghĩ xong, nàng yên lặng lắng nghe thanh âm bánh răng va vào nhau vang lên từ tứ phía, tựa hồ tiếng đã thú mài răng chuẩn bị cắn người.

Mộ Dung Lạc Cẩn trước kia chưa từng tiến vào sâu bên trong nên khi nhìn thấy hàng động trước mặt, hắn không khỏi kinh ngạc. Rõ ràng là Hách Liên Hồng đã thông qua mật đạo này để đến nơi khác. Hắn chợt liếc nhìn Đông Phương Ngọc đang quần kín cả thân người, chỉ để lộ ra đôi mắt còn sâu hơn đáy hồ Mộ

Dung sơn trang, sáng hơn những ngôi sao trên bầu trời đêm, vừa trong suốt lại vừa lạnh lùng. Đôi mắt ấy cứ thản nhiên khắc sâu vào lòng hắn.

Lúc này, trong con người kia đang ẩn ý cười vui vẻ, khiến cho người nhìn thấy bất chợt nghe tim mình rung động.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt kì lạ của Mộ Dung Lạc Cẩn, Đông Phương Ngọc đột nhiên quay đầu lại, cất giọng nghi vấn: “Mộ Dung tướng quân, có chuyện gì sao?”

Mộ Dung Lạc Cẩn nhanh chóng hoàn hồn, ho nhẹ một tiếng để che lấp thần thái mất tự nhiên vừa rồi, giả vờ, hỏi: “Đông Phương huynh đã tìm được cửa vào động rồi sao?”

“Ừm, phải thử đã. Huynh đi theo ta đi, trăm ngàn lần không được bước sai đâu đấy.” Đông Phương Ngọc thản nhiên trả lời. Cửa này dùng cách bước chân dựa trên bắc đẩu thất tinh cùng bát quái trận tạo thành, đặt trên sàn nhà, có lẽ là đi thông xuống lòng đất hoặc một hang núi bí mật nào đó.

Mộ Dung Lạc Cẩn bước theo Đông Phương Ngọc rất tự nhiên, cẩn thận đạp lên các tảng đá xanh dưới nền. Trái hai bước, phải một bước, tiến ba bước, lùi một bước, tất cả các tảng đá đều được đạp qua một lần, sau đó đứng ở trung tâm dùng sức đạp mạnh vào một tảng đá bên phải.

Âm thanh rầm rầm vang lên, toàn bộ sàn nhà dần tách ra, để lộ một đoạn thang đá hẹp.

30. Chương 30

Chương 30: Quân đội dưới lòng đất 2

Hai người nhìn nhau, đều phát hiện ra trong đáy mắt đối phương một tia hưng phấn, tựa hồ ánh mắt của người thợ săn khi thấy con mồi.

Mộ Dung Lạc Cẩn giành đi trước, bước xuống bậc thang mấy bậc, đột sáng một que diêm rồi quay đầu lại, nói: “Đông Phương, huynh đi theo sau ta đi. Nếu lỡ có chuyện gì thì huynh hãy rút lui trước.” Nơi này khắp nơi đều âm u kì quái. Hắn giành đi trước, chính là cam tâm chận nguy hiểm cho nàng.

Tuy nói là rút lui nhưng trên thực tế, ý của hắn là muốn nàng có thể đào tẩu trước. Đông Phương Ngọc bấu môi trong lòng, trầm nghĩ, chỉ cần người không đụng nhằm vào cơ quan thì hắn là sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Có điều, nàng cũng không thể cự tuyệt ý tốt của người ta lạnh lùng như vậy, chỉ còn cách giữ vẻ thản nhiên, nói: “Huynh yên tâm, cho dù bị phát hiện, bất kể địch đồng thể nào, bằng khinh công của huynh và ta, chạy trốn vẫn không thành vấn đề.”

Nàng không thích vô duyên vô cớ nợ ân tình của người khác. Huống chi, khinh công của nàng quả thật rất giỏi. Cho nên mới nói, có chạy thì hai người cùng chạy.

Mộ Dung Lạc Cẩn thể nhưng lại rất hưng phấn vì những lời này của nàng, trầm nghĩ rằng, Đông Phương quả nhiên có tình có nghĩa, không muốn bỏ rơi mình. Nghĩ xong, hắn không nói gì nữa, lập tức men theo cầu thang đá hẹp trước mặt lần xuống. May mà đường phía trước không còn cơ quan nào nữa. Sau khi cả hai đi một hồi, không gian trước mắt đột nhiên trở nên to lớn. Đông Phương Ngọc trong lòng kinh ngạc, cuối thang đá này, chính là một tòa thành dưới lòng đất!

Trước mắt là không gian rộng hàng trăm trượng vuông. Nền đất được lát bằng đá xanh, bốn phía là phòng ốc. Trên tường, cứ cách năm bước thì có một cây đuốc, hừng hực cháy. Hách Liên Hồng lúc này đang đứng trên đài cao, kiểm tra huấn luyện binh lính. Một người đàn ông trung niên mặc áo giáp đang báo cáo cho hắn cái gì đó, nghe không được rõ ràng lắm. Chỉ thấy Hách Liên Hồng thỉnh thoảng gật đầu, tựa hồ có chút vừa lòng.

Mộ Dung Lạc Cẩn nhỏ giọng, nói: “Người đó là thân tín của Hách Liên Hồng, là phó tướng trong quân Bắc Minh.”

Đông Phương Ngọc gật gật đầu, hỏi: “Trước kia, huynh có từng nghe qua tin Hách Liên Hồng xây thành dưới lòng đất chưa?”

Mộ Dung Lạc Cẩn lắc đầu: “Không có. Từng có chuyện một lượng binh lính lớn đột nhiên xuất hiện rồi biến mất ở doanh trại Bắc Minh, ta cũng có nghi ngờ hắc bí mật tìm chỗ luyện binh. Có điều, tuy đã phái người điều tra, nhưng lại không tra ra được gì. Thật không ngờ hắc lại xây một tòa thành lớn như vậy dưới lòng đất.”

Đông Phương Ngọc càng kinh ngạc trong lòng. Tòa thành này thật vô cùng bí ẩn, bố trí hoàn hảo, công trình rất hoành tráng. Nếu muốn không có người biết thì phải thi công bí mật không dưới một năm. Dựa vào thế lực của Mộ Dung Lạc Cẩn, không thể nào lại không phát giác ra chuyện lớn như thế này. Vì vậy, hẳn là, tất cả đều đã được Hách Liên Hồng sớm chuẩn bị từ trước. Sau khi khơi mào chiến tranh, hẳn lại cố ý đóng quân ở đây nhằm che dấu tai mắt người ngoài. Suy tính thâm hiểm của Hách Liên Hồng khiến cho Đông Phương Ngọc âm thầm bội phục, từ chuyện Tần Tĩnh bị hạ độc rồi đến tòa thành trong lòng đất. Xem ra, tên này chẳng những khôn ngoan, giỏi che dấu mà dã tâm cũng thật lớn.

Cẩn thận nhìn về đám binh lính đang huấn luyện, càng xem càng cảm thấy có gì đó không đúng, nàng nhú mày nhìn về phía Mộ Dung Lạc Cẩn: “Huynh xem, đám binh lính đó dường như có điểm kì lạ phải không?”

Mộ Dung Lạc Cẩn cũng chú ý tới điểm khác thường đó, nhẹ giọng, nói: “Những người này rõ ràng là đang tập luyện trận pháp kia, nhưng chiêu thức tàn nhẫn, chỉ công mà không thủ. Về mặt cũng rất quái lạ, không giống như binh lính bình thường. Có lẽ, đó là cấm tử quân của Bắc Minh.”

Đông Phương Ngọc gật gật đầu: “Ta cũng nghĩ vậy, sắc mặt bọn họ xám xanh, hẳn là đều đã dùng thuốc. Loại thuốc này có thể trong khoảng thời gian ngắn gia tăng thực lực, nhưng sẽ gây tổn thương rất lớn đến cơ thể, có thể nói là tự mình hại mình. Bình thường, nếu không phải là đến đường cùng thì không nên sử dụng.”

Xem ra, Hách Liên Hồng muốn huấn luyện những người này thành cỗ máy giết người trên chiến trường. Dùng tới năm ngàn người làm vật hy sinh, đúng là tâm địa độc ác.

Đông Phương Ngọc hơi hơi cau mày, cẩn thận quan sát trận pháp, càng xem càng cảm thấy kì quái, nhưng mơ hồ cũng có điểm quen thuộc. Đám binh lính này, tiến lui có bài bản, phối hợp rất trật tự tuy không được hoàn chỉnh cho lắm. Một số thì hung hãn đánh giết, còn số khác thì chỉ đi qua đi lại, không có động tác gì khác. Tuy nhiên, dựa vào hơi thở để phán đoán, đám người này thực lực có phần mạnh hơn.

Nhìn một lúc, Đông Phương Ngọc bỗng nhiên hiểu ra, đây chính là nhất bộ phân trận pháp! Chỉ có đám binh lính trong vòng kia là đang tập luyện, còn số chỉ qua lại mà không đánh đấm gì hẳn là canh chừng trận pháp.

Bố trí kiểu này, thật hợp với phong cách của Bách Quỷ lão nhân.

“Mộ Dung tướng quân, huynh có biết lều trại của Bách Quỷ lão nhân nằm đâu không?”

Mộ Dung Lạc Cẩn nhẹ giọng, đáp: “Lều trại của hắc ở góc đông bắc. Đông Phương, huynh muốn đi tìm trận đồ sao?”

“Phải.” Đông Phương Ngọc thản nhiên trả lời.

Hai người đang âm thầm suy tính, chợt có một người đàn ông mặc áo xanh vội vàng chạy tới, thì thầm vài câu vào tai Hách Liên Hồng. Sau đó, sắc mặt Hách Liên Hồng trở nên u ám, dùng khinh công rời đi.

Hai người vội vàng né tránh, nhanh chóng dọc theo cầu thang đá mà rút lui. Nếu bị Hách Liên Hồng phát hiện tại tòa thành dưới lòng đất này, e rằng muốn trở về sẽ rất khó.

Đi thẳng đến nhà đá, Đông Phương Ngọc liền khởi động cơ quan tiến ra ngoài. Mộ Dung Lạc Cẩn kinh ngạc, nói: “Đông Phương, huynh làm như vậy chẳng phải sẽ bị phát hiện sao?”

Lúc này người chẳng đã nói là có cách ư? Tại sao cũng chẳng thay đổi gì cả?

Đông Phương Ngọc gian manh mỉm cười, mang theo một tia nghịch ngợm và mưu mô. Nhìn sắc mặt ngờ ngạc của Mộ Dung Lạc Cẩn, nàng nhanh chóng tiến lại thì thầm một câu vào tai hắc: “Tất cả nhờ vào

huynh, ta đi tìm trận đồ đây.”

Trong lúc nói chuyện, bàn tay trắng nõn của Đông Phương Ngọc giơ lên, phát bên hông Mộ Dung Lạc Cẩn một cái, một món đồ liền bị vứt ra ngoài, bay thẳng về phía Hách Liên Hồng đang đi tới!

Mộ Dung Lạc Cẩn còn đang sững sờ, Đông Phương Ngọc đã dùng khinh công vọt qua người hắn, để lại mùi hương đặc biệt kia quanh quần ở chóp mũi hắn. Bị bàn tay nhỏ bé mềm mại phớt qua bên hông, trong chốc lát, Mộ Dung Lạc Cẩn chợt cảm thấy hạnh phúc lâng lâng, phảng phất như gió xuân đang thổi. Cảm giác vừa ấm áp vừa kỳ diệu này khiến cho trái tim của hắn nhện không được mà nhảy nhót trong lồng ngực.

Còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, Mộ Dung Lạc Cẩn đã nghe thấy thanh âm cười lạnh cùng đắc ý của Hách Liên Hồng vang lên: “Thì ra là Mộ Dung công tử, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Không biết đêm khuya ghé thăm Bắc Minh ta, có chuyện gì không?”

Mộ Dung Lạc Cẩn nhìn một bên người mình, phát hiện Đông Phương Ngọc đã sớm đi mất.

Người thông minh như Mộ Dung Lạc Cẩn dĩ nhiên lập tức có thể hiểu được, nhưng vẫn không khỏi sa sầm mặt một chút. Thì ra đây chính là “cách” mà Đông Phương Ngọc đã nói, chính là bắt hắn đi bán!

Đông Phương Ngọc không hề thay đổi cơ quan mà cố tình đẩy hắn ra chịu trận. Như vậy, dù cho Hách Liên Hồng phát hiện có người đột nhập vào thì cũng chỉ cho rằng là hắn xông vào, sẽ không mấy may hoài nghi còn có người đồng lõa khác. Lúc này, hắn là nàng đã sớm đi trộm trận đồ. Vì để khiến cho Hách Liên Hồng nhận ra, Đông Phương Ngọc còn ném ngọc bội tùy thân của hắn!

Cũng thật là quá nham hiểm đi! Mộ Dung Lạc Cẩn không thốt nên lời. Nhưng, có điều, không hiểu sao đến nước này mà trong lòng hắn vẫn không hề tức giận, thậm chí, còn thấy nàng có chút đáng yêu.

Tạm dập tắt những suy nghĩ mông lung trong đầu, Mộ Dung Lạc Cẩn lại khôi phục phong độ tao nhã cao quý chỉ đệ nhất công tử mới có, chấp tay hướng về phía Hách Liên Hồng, nói: “Hách Liên hoàng tử lễ độ như vậy, Lạc Cẩn thật không dám nhận. Ta chỉ là đêm khuya nhầm chán, muốn ra ngoài đi dạo một chút.”

“Đi dạo một chút?” Hách Liên Hồng cười lạnh, “Mộ Dung công tử cũng thật biết cách chọn chỗ nha. Nếu đã như vậy, chỉ bằng ở lại uống chén trà, để cho bổn hoàng tử có thể làm tròn nghĩa vụ của chủ nhà một chút.”

Trong lúc Hách Liên Hồng nói chuyện, đã có đến mười hắc y nhân đồng loạt nhảy ra, vây quanh Mộ Dung Lạc Cẩn, sẵn sàng trận địa đón quân địch.

31. Chương 31

Chương 31: Bắc Minh trận đồ

“Uống trà thì không cần.” Mộ Dung Lạc Cẩn nhìn về phía Hách Liên Hồng, ừm, chính xác thì là ngọc bội trong tay Hách Liên Hồng, tao nhã mở miệng: “Có điều, Hách Liên hoàng tử có thể trả lại cho bổn công tử ngọc bội gia truyền đó được không? Đây là ngọc bội chỉ truyền cho con dâu của Mộ Dung gia.” Mộ Dung Lạc Cẩn dừng một chút, lên tiếng bằng giọng nói có vẻ như vô cùng đau khổ và tiếc nuối, “Tình cảm của Hách Liên hoàng tử, bổn công tử xin được nhận. Nhưng, thật có lỗi, đối với chuyện đoạn tụ, bổn công tử từ trước đến giờ đều không có hứng thú. Vậy nên, xin Hách Liên hoàng tử, có thể cho châu về Hợp Phố hay không?”

(Châu về Hợp Phố: Những cái quý giá không thể mất đi được, trước sau cũng quay về với chủ nó.

Do tích sau:

Thời Hậu hán, có tên thái thú bạo tàn, thường bắt dân đi lấy ngọc châu.

Vì thế, châu từ Hợp Phố sang hết quận Giao Chỉ.

Mãi sau, Mạnh Thường về thay chức thái thú, bỏ hết lệ luật cũ, ngọc châu lại quay về Hợp Phố.

Lại truyền rằng, do sự cai trị hà khắc, thuế tô quá nặng, người làm nghề trai ngọc Hợp Phố bỏ quê, phân tán nhiều nơi.

Mãi sau, chính sách cai trị có nói lỏng, quan lại thanh liêm hơn, ít sách nhiễu dân chúng, những người làm nghề lấy hạt châu lại trở về Hợp Phố.)

Tuy ngoài miệng nói xin lỗi, nhưng trên vẻ mặt kia lại như rõ ràng viết lên mấy chữ: Mau trả lại cho ta đi, bản công tử không có hứng nói chuyện đoạn tụ với người.

Hách Liên Hồng xám mặt tức giận. Trước kia, hắn và Mộ Dung Lạc Cẩn có quen biết ở trên chiến trường. Nhưng, đến tận lúc này, hắn vẫn không thể nào ngờ rằng đệ nhất công tử Thiên Hữu vang danh thiên hạ này lại có thể vô sỉ đến thế, có thể nhẫn tâm bêu xấu hắn là đoạn tụ! Dưới cơn nóng giận, những chuyện cũ đã từng nghe được, hắn đều quên hết, lập tức ra hiệu cho đám hắc y thị vệ đồng loạt xông lên, đánh thẳng vào Mộ Dung Lạc Cẩn.

Hách Liên Hồng giận dữ cười lạnh. Mộ Dung Lạc Cẩn, ta còn đang định giữ ngươi lại làm con tin để khiến Thiên Hữu nhục nhã một chút. Thế mà ngươi lại dám chán sống nói xấu bổn hoàng tử như vậy, chỉ bằng giờ ta tiêu diệt ngươi ở Bắc Minh. Bổn hoàng tử nhất định sẽ gửi ngọc bội cho người nhà ngươi đến nhận xác!

Hơn mười hắc y nhân cùng xông lên, người nào người nấy đều mang sát khí đằng đằng. Khuôn mặt của Mộ Dung Lạc Cẩn nửa ẩn nửa hiện dưới ánh sáng mờ ảo của cây đuốc, càng toát lên vẻ tuấn tú vô cùng. Không ai nhìn thấy hắn ra tay như thế nào, chỉ thấy Mộ Dung Lạc Cẩn tay cầm sáo ngọc, phi người lên cao, từ chiếc sáo ngọc xuất hiện tia chớp xé đôi bầu trời đêm. Một chiêu vừa đánh ra, phân nửa hắc y thị vệ ngã xuống đất, không dậy nổi. Lập tức, Mộ Dung Lạc Cẩn chuyển hướng, nhắm thẳng về Hách Liên Hồng, tuy không mang sát khí nặng nề nhưng vẫn toát lên uy lực có thể áp chế người khác.

Công phu của Hách Liên Hồng không địch lại Mộ Dung Lạc Cẩn nhưng cũng không kém hơn nhiều lắm. Hắn nhanh chóng nghiêng người né tránh, chụm tay đánh về phía Mộ Dung Lạc Cẩn, từ móng tay phát ra tia sáng xanh.

Mộ Dung Lạc Cẩn cầm cây sáo ngọc lia một cái, nhanh chóng giành lại ngọc bội của mình trong lúc Hách Liên Hồng đang vận công ra chiêu, khó khăn tránh né chiêu giết người của hắn. Nhìn lướt qua đám hắc y nhân đang tấn công tới, Mộ Dung Lạc Cẩn không có hứng thú đánh tiếp. Quan sát thấy một góc trống sơ hở, hắn liền nói: “Đa tạ ý tốt của Hách Liên hoàng tử. Nhưng tiếc là bản công tử còn có chuyện quan trọng, thứ lỗi không thể tiếp ngài.” Lời còn chưa dứt, người đã mất tung mất tích.

Hách Liên Hồng tức giận điên cuồng, biết rõ đuổi theo không kịp, vẫn cố sai người đuổi theo. Trong đêm tối, hắn âm thầm nghĩ rằng, Mộ Dung Lạc Cẩn, bổn hoàng tử sẽ không bỏ qua cho ngươi! Lần này, ta nhất định sẽ san bằng Thiên Hữu!

Lúc bấy giờ, sau khi bỏ rơi người nào đó, Đông Phương Ngọc không hề cảm thấy chút áy náy, lập tức hướng về phía đông nam mà đi. Chỉ trong vài phút, nàng đã tìm thấy lều trại của quân sư đương nhiệm quân Bắc Minh- Bách Quỷ lão nhân.

Lều trại của Bách Quỷ cũng không khó tìm. Trước kia, Đông Phương Ngọc cũng có quen biết hắn một chút, thù mới hận cũ đều đủ cả. Người này võ công cao cường, am hiểu cách dùng độc, là một kẻ nham hiểm giả dối. Hắn tự cho rằng bản lĩnh của mình lợi hại nên cũng không thêm khiêm tốn che giấu bản thân, lại thêm tính vô cùng thích hưởng lạc, hiển nhiên sẽ không chịu ở một lều trại bình thường. Đông Phương Ngọc phi thân thẳng đến đỉnh của chiếc lều to nhất, quả nhiên chính là nó.

Tuy Bách Quỷ không thêm che giấu bản thân nhưng khuôn mặt kia thì hắn đúng là không muốn giấu cũng không được, chỉ có thể suốt ngày đeo theo cái mặt nạ quỷ đã tạo nên danh hiệu “Bách Quỷ lão nhân”. Đông Phương Ngọc thầm hạ quyết tâm trong lòng, lần này chỉ cần có cơ hội, nàng nhất định phải cho hắn thành quỷ thật, đồ phải luôn gặp cảnh âm hồn không tan.

Hiện tại, Bách Quỷ không ở trong lều. Đám binh lính ngoài cửa hoàn toàn không thành vấn đề với nàng. Bọn chúng còn chưa kịp nhảy mắt, Đông Phương Ngọc đã có thể lách người, không một tiếng động đột nhập vào lều trại của Bách Quỷ.

Quả nhiên là vô cùng xa hoa, tráng lệ! Khoan hẵng nói đến diện tích mà chiếc lều nhỏ dành cho một người của nàng không tài nào sánh được, chỉ cần cách bố trí này thôi cũng đã có thể vượt qua nội thất của một cung điện cỡ nhỏ. Đồ đạc trong phòng không phải bằng vàng thì bằng bạc, trên nền còn trải một chiếc thảm

lông cao cấp chuyên dùng cho hoàng gia. Loại thảm này khi dẫm lên thì mềm mịn vô cùng, chẳng hề phát ra một tiếng động nào, rất hợp cho thích khách đột nhập vào giữa đêm khuya như nàng. Chỉ có điều, chính giữa lều tự dừng lại đặt một cái lò luyện đan, nhìn rất vô duyên.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng lều trại, lục lọi vài chỗ, Đông Phương Ngọc thuận lợi tìm thấy một chiếc hòm được giấu trên đầu giường Bách Quỷ. Dùng chìa khóa vạn năng tự chế, nàng mở hòm ra, phát hiện bên trong là mấy cuộn giấy làm bằng da trâu. Vừa lật ra, Đông Phương Ngọc nhin không được cảm thán một tiếng rồi nhanh chóng xem qua một lần, âm thầm học thuộc. Sau đó, nàng đem trận đồ đặt lại trong hòm, xếp lại y như cũ xong xuôi thì nhanh chóng rời đi.

Bách Quỷ lão nhân này càng ngày càng âm hiểm. Lần này, e rằng hẳn thật sự sẽ phải biến thành quỷ đây.

32. Chương 32

Chương 32: Thiên Sát tử trận

Đông Phương Ngọc bay một mạch về thẳng lều trại của mình rồi nhanh chóng về lại trận đồ. Trận đồ của nàng và của Bách Quỷ lão nhân nhìn không khác là mấy. Nàng quan sát kiệt tác mình vừa hoàn thành xong, sau đó cẩn thận nghiên cứu một chút mới chịu đi ngủ. Bận rộn cả đêm, cũng coi như là có thu hoạch.

Rạng sáng hôm sau, Tần Tĩnh nguyên soái liền triệu tập các tướng lĩnh đến nghị sự. Mọi người thấy trước mặt mình là một tờ giấy lớn thì rất đổi thắc mắc. Ngoại trừ Mộ Dung Lạc Cẩn và Đông Phương Ngọc thì không ai hiểu đó là gì.

Trời ạ, ai có thể nói cho bọn họ biết, rốt cuộc cái tờ giấy màu trắng được vẽ mấy vòng tròn tròn như hoa hồng, lại như vẽ bùa này là gì không? Chẳng lẽ là bùa dùng để tránh quỷ thật?

Đội các tướng lĩnh hoặc nghi ngờ hoặc chẳng hiểu gì cả xem qua xong, Tần nguyên soái mới trầm giọng mở miệng, trong thanh âm xưa nay luôn nghiêm túc lại có một tia vui sướng và thoải mái khó che giấu: “Các vị, không cần phải nghi ngờ nữa. Đêm qua, Lạc Cẩn và Đông Phương đã đến do thám địch doanh, lấy được trận đồ của Bách Quỷ lão nhân. Chính là trận đồ trên tờ giấy này.”

Mọi người vừa nghe xong, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, đồng loạt nhìn về phía Mộ Dung Lạc Cẩn và Đông Phương Ngọc bằng ánh mắt tràn đầy sự kính nể, sùng bái. Sau đó, họ lại nhìn một lần nữa về phía tờ giấy lớn, ánh mắt vô cùng tò mò, bùa vẽ quỷ được thẳng cấp thẳng thành bùa thần. Ngụy Bán nhìn một hồi, cuối cùng nhin không được, lên tiếng: “Mộ Dung tướng quân và Dư quân sư thật lợi hại, có thể mạo hiểm thân mình để lấy vật cơ mật trọng đại này. Lần này, rốt cuộc chúng ta có thể trả được mối nhục rồi!”

Tạ Lưu Phong hơi do dự một chút, nhưng sau đó vẫn mở miệng hỏi: “Mộ Dung, huynh xác định đây là thật? Hơn nữa, huynh trộm trận đồ của Bách Quỷ lão nhân như vậy có bút dây động rừng, bị người khác phát hiện không?”

Mộ Dung Lạc Cẩn chậm rãi đáp, giọng nói hoa mỹ, nghe rất thư thái: “Chắc là thật. Thứ này là do Đông Phương tìm ra từ trong lều của Bách Quỷ lão nhân. Ta nhìn qua thì thấy rất giống đội hình của Bắc Minh trong trận chiến lần trước ở Thanh Bình trấn, nhất là phần này.” Dứt lời, ngón tay thon dài của hắn chỉ đến vị trí dưới góc trái tờ giấy.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều bắt đầu nhớ lại. Quả thật, rất giống. Lúc ấy, Thiên Hữu bị đánh thê thảm. Tình hình đó vẫn còn kéo dài tới tận bây giờ.

Đông Phương Ngọc lên tiếng, tiếp lời: “Chuyện này sẽ không bị phát hiện. Ta không lấy trận đồ của Bách Quỷ. Đây là do ta vẽ lại, so với trận đồ thật cũng không khác lắm.”

Đông Phương Ngọc vừa dứt lời, mọi người càng thêm kinh ngạc trong lòng. Quân sư này thật đúng là thâm tàng bất lộ! Tình cảm ngưỡng mộ đối với Đông Phương Ngọc lại tăng lên một tầng, nhất là Triệu Tử Tề. Quân sư thoát nhìn cứ ngỡ yếu đuối, nào ngờ đầu không những y thuật vô cùng giỏi, công phu cũng tốt mà hiện tại, còn có thể vẽ lại một trận đồ phức tạp như thế. Có quân sư như vậy, lo gì không thắng? Nghĩ xong, hắn liền dùng sức vỗ vỗ lên bả vai Đông Phương Ngọc: “Đông Phương huynh đệ, người thật là đa tài! Triệu Tử Tề ta xin bội phục!”

“Triệu tướng quân quá khen.” Đông Phương Ngọc cười nhẹ, trong lòng lại âm thầm kêu khổ. Đại ca, không có việc gì lại mạnh tay như vậy là sao? Lúc này, nàng không thể dùng nội lực chống cự, chỉ có thể gồng mình chịu đựng. Nhưng, khi không dùng nội lực, thể chất của nàng thật sự rất yếu. Lần này, bị tên kia vỗ vài cái, xương vai của nàng cái nào cái nấy đều đau nhức. Nếu không phải nàng có chút hiểu Triệu Tử Tề thì không chừng còn tưởng là hấn mượn cơ hội trả thù chuyện lần trước trên thao trường.

Nguyên soái Tần Tĩnh lên tiếng rất đúng lúc: “Trận pháp này vô cùng uy lực. Lần trước, mọi người cũng đã từng cùng tìm cách giải. Lần này, nhân lúc có được toàn bộ bản đồ, ta triệu tập các vị đến là muốn thương thảo một chút. Trận pháp này phải phá giải như thế nào, các vị có thượng sách gì không?”

Mọi người im lặng trầm tư. Lần trước đại bại, may nhờ có Mộ Dung Lạc Cẩn ngăn cơn sóng dữ. Lần này, tuy có trận đồ nhưng nó quá đổi kì lạ, đến xem còn không hiểu thì làm sao có thể có cách phá giải?

“Nguyên soái, Đông Phương có biết chút ít về trận đồ này.” Trong lúc không gian trở nên yên lặng, giọng nói thanh thanh lạnh lùng của Đông Phương Ngọc vang lên, lập tức đẩy lên ngọn lửa hy vọng trong ánh mắt mọi người, khiến tất cả đều không hẹn mà cùng nhìn sang.

Đông Phương Ngọc không nhanh không chậm giải thích: “Trận này tên là Thiên Sát, đáng sợ vô cùng. Theo cách bày trận đồ trên đây thì rõ ràng là Bách Quỷ lão nhân đã thay đổi một chút, còn nham hiểm ác độc hơn. Mọi người đều biết, trong thuật kì môn độn giáp*, trận bình thường được chia làm bát môn Hư, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai. Dù cho là trận pháp phức tạp thế nào thì đều là nhờ có Sinh môn mới có thể không ngừng biến hóa, lưu chuyển tròn vẹn. Nhưng mà...”

Đông Phương Ngọc chỉ ngón tay lên điểm đánh dấu đỏ, “Chỗ này vốn là Sinh môn của Thiên Sát trận, lại bị Bách Quỷ biến đổi, sắp đặt cấm tử quân thủ trận. Điều này khiến cho trận này trở thành một tử trận, không thể phá giải.”

Cấm tử quân? Mộ Dung Lạc Cẩn khẽ nhíu mày, nói: “Đêm qua, cái chúng ta nhìn thấy là đang huấn luyện cấm tử quân?”

“Không sai. Hơn nữa, đám quân đó đều đã uống thuốc tăng lực. Tuy rằng tổn hại rất lớn đến thân thể, nhưng có thể trong khoảng thời gian ngắn tăng sức chiến đấu lên nhiều lần. Đại khái, đội quân này có khoảng năm ngàn người.” Đông Phương Ngọc chậm rãi trả lời.

“Này Đông Phương, ngươi có phương pháp phá giải không?” Triệu Tử Tề nóng vội lên tiếng đầu tiên, nói lên tiếng lòng của mọi người.

Đông Phương Ngọc chớp mắt, vẫn dùng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, ôn tồn đáp: “Không có.”

“...” Mọi người đồng loạt nghẹn ngào một chút. Đông Phương Ngọc am tường trận pháp như thế, vốn tưởng rằng có thể phá giải. Nào ngờ cũng chẳng khác gì, haizzz!

“Quả thật không có,” Đông Phương Ngọc vờ như không thấy biểu tình của mọi người, nói tiếp: “Trận pháp này vốn rất khó phá giải. Nếu như là Thiên Sát trận thì còn có thể đánh một trận. Nhưng, hiện tại, đây lại biến thành một tử trận, quả thật không có cách nào phá giải.” Sau đó, nàng lập tức giải thích đơn giản về trận pháp cho mọi người cùng hiểu, như thế nào Khai trận, như thế nào là lưu chuyển tiến lui. Nhưng, cho dù điều binh khiển tướng thế nào, mỗi khi đến Sinh môn đều sẽ bị đám cấm tử quân ngăn cản. Nếu chuyển sang hướng khác, e rằng còn bị chết thảm hại hơn.

Nghĩ đến cảnh chém giết thảm thiết lần trước, các tướng lĩnh đều nhin không được mà thở dài. Chẳng lẽ lần này, chỉ có thể ngồi chờ chết hay sao?

Trong lúc tình hình có vẻ bi thảm, Mộ Dung Lạc Cẩn tao nhã mở miệng: “Trước mắt, vấn đề lớn nhất tại đây là đám cấm tử quân. Nếu có thể giải quyết nhóm người này, có phải còn có khả năng phá trận hay không?” Ngữ điệu của hắn không nhanh không chậm, không nghe ra được cảm xúc như thế nào. Chỉ là, ánh mắt nhìn Đông Phương Ngọc, vô cùng nóng bỏng.

(Kỳ Môn Độn Giáp là một môn cổ học tinh hoa của người Trung Hoa được phát minh vào khoảng 5 ngàn năm trước đây. Từ thời Hoàng Đế lập quốc đã được sử dụng trong trận chiến với Si Vương. Sau này, được các Thánh hiền khác như Thái Công, Lã Vọng, Trương Lương, Gia Cát Lượng Khổng Minh, Lưu Bá Ôn,...

phát triển và hoàn chỉnh thêm. Thời xưa, chủ yếu được dùng trong đấu tranh chính trị và quân sự. Hiện nay, Kỳ Môn Độn Giáp đã được áp dụng rất rộng rãi trong mọi lĩnh vực trong đời sống hàng ngày.

Kỳ Môn Độn Giáp nguyên gọi là Tam Nguyên Kỳ Môn Độn Giáp. Tam Nguyên tức là Thượng Nguyên, Trung Nguyên, Hạ Nguyên (có nơi còn gọi là Thiên Nguyên, Nhân Nguyên, Địa Nguyên dựa trên cơ sở Tam Tài là Thiên Địa Nhân rồi tìm ra Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa.)

Kỳ là Tam kỳ và Lục Nghi trong 10 Thiên can thì Ất, Bính, Đinh được gọi là Tam Kỳ, còn Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý được gọi là Lục Nghi. Con giáp được ẩn động trong Lục Nghi nên gọi là Độn Giáp.

Môn là Bát Môn, tức là tám cửa. Gồm có Hưu Môn, Sinh Môn, Thương Môn, Đỗ Môn, Cảnh Môn, Kinh Môn, và Khai Môn. Tám cửa này là từ tám phương vị của Bát Quái mà ra. Trong quân sự còn có tên khác là Bát Trận Đồ mà Gia Cát Khổng Minh đã sử dụng để nhốt Lục Tồn. Tên trong Bát Trận Đồ là Thiên Môn, Địa Môn, Phong Môn, Vân Môn, Long Môn, Hổ Môn, Diểu Môn, và Xà Môn. Bát Trận Đồ này xem thì rất đơn giản, dễ dàng nhưng kỳ thực thì thiên biến vạn hóa, cao siêu thần diệu. Cái kỳ diệu đó có lẽ cũng chỉ có một số nhà quân sự vĩ đại như Gia Cát Khổng Minh, Tôn Tử, Thái Công, Trương Lương, Lưu Bá Ôn mới hiểu hết được cái thần diệu vĩ đại của nó. Ở Việt Nam chỉ có cụ Trạng Trình là thấu hiểu được môn khoa học này. Vậy Bát Môn thực tế là tám loại cảm ứng điện từ của hệ Mặt Trời và Trái Đất đối với con người ta.)

33. Chương 33

Chương 33: Trao tặng ngọc bội 1

Đông Phương Ngọc bị hấn nhìn chăm chăm cũng trở nên mất tự nhiên. Sau một lúc chần chừ, nàng mở miệng, nói: “Trên lý thuyết là vậy.”

Mọi người vừa nghe xong liền không khỏi cảm thấy nghi hoặc, trên lý thuyết? Vậy trên thực tế thì sao?

Không để mọi người thắc mắc lâu, Đông Phương Ngọc tiếp tục lên tiếng: “Mộ Dung tướng quân nói rất đúng. Quả thật, Thiên Sát trận tuy rằng phức tạp khó giải, lực công kích rất mạnh, nhưng cũng có nhược điểm chí mạng, chính là bị khống chế bởi người bày trận. Vậy nên, nếu có thể trực tiếp bắt người chỉ huy khống chế trận pháp thì có thể khiến cho quân địch tự động sụp đổ. Có điều, muốn lấy được tính mạng của Bách Quỷ lão nhân hoặc Hách Liên Hồng trong hàng vạn quân như vậy thật không dễ. Do đó, tiêu diệt quân cảm tử trước thật ra là một biện pháp hay. Chỉ là...”

Đông Phương Ngọc dừng một chút rồi lên giọng, nói: “Chỉ là, chúng ta không có binh lực đủ mạnh để đối kháng với nhóm quân này.”

Lời vừa dứt, mọi người lập tức trở nên trầm mặc. Quả đúng là, không có. Nếu điều binh như vậy, không chừng đám quân đó còn chưa giải quyết xong thì quân mình đã thiệt hại hơn một nửa. Haizz, lý luận và thực tế vẫn là khác nhau rất xa.

Tần nguyên soái thấy sĩ khí của mọi người hạ xuống liền lên tiếng: “Đông Phương tiểu huynh đệ, nếu là Thiên Sát trận bình thường, người biết phương pháp phá giải chứ?”

“Ừm,” Đông Phương Ngọc hơi hơi gật đầu, “Có thể dùng Ngũ Hành trận hợp với Mai Hoa trận để phá.”

“Vậy xin mời Đông Phương tiểu huynh đệ giảng giải rõ ràng cho mọi người để chúng ta có thể thảo luận một chút.” Tần Tĩnh dùng ánh mắt thành tâm nhìn Đông Phương Ngọc, trong lòng thầm túa mồ hôi. Lời này nói ra, hẳn thực có chút không tự tin. Cái gì gọi là mọi người cùng thảo luận chứ, rõ ràng chỉ có một người độc thoại thôi.

Đông Phương Ngọc lên tiếng bằng ngữ điệu thanh thanh, lạnh lùng, cố gắng giải thích đơn giản nhất có thể cho mọi người hiểu cách phá trận. May mà, dù mọi người không biết trận pháp này, nhưng bởi vì lần trước tại Thanh Bình Trấn từng đối mặt, nên hoặc nhiều hoặc ít đều có thể hiểu được, việc lý giải cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Ít nhất là, Mộ Dung Lạc Cẩn hiểu khá tường tận, nếu không hiểu thì cũng có thể đi hỏi nàng sau.

Rốt cuộc đã nói xong, Đông Phương Ngọc thầm oán trong lòng. Làm quân sư thật đúng là phiền toái. Chỉ riêng việc giảng giải về trận pháp này, so với những gì nàng nói trong cả tháng còn nhiều hơn. Thêm nữa, lại chẳng lẽ ai được đồng nào, rõ ràng chính là làm cu li mà.

Trong khi Đông Phương Ngọc đang mặc niệm cho sức lao động bị bán giá rẻ của mình thì hình tượng của nàng đối với mọi người đã vĩ đại đến mức khó có thể hình dung. Bác học đa tài, không gì không biết, quả thực chính là thần nhân. Mộ Dung Lạc Cẩn lẳng lặng nhìn Đông Phương Ngọc, trong lòng nổi lên tầng tầng gợn sóng, như cơn gió thổi qua mặt nước tĩnh lặng. Đôi mắt đen láy của người kia, lúc nào cũng như vậy, trong trẻo mà lạnh lùng bình tĩnh, vừa như hồ sâu, lại như yên tĩnh. Tựa hồ, dù chuyện gì xảy ra thì nàng cũng không để đôi mắt ấy có chút gợn sóng. Khi nàng chậm rãi giải thích cách phá trận cũng giống như lúc giải độc cho Tần nguyên soái đều tính toán kỹ càng, bình tĩnh, khí chất tao nhã khó che dấu.

Suy nghĩ một chút, Mộ Dung Lạc Cẩn bỗng nhận không được mà hự hẫng trong lòng. Sâu sắc như hắc, dĩ nhiên có thể nhận ra được rằng, Đông Phương Ngọc không phải là người đơn giản. Nàng tựa như núi Tuyết Liên cao vợi vợi, nhìn như ôn nhu nhưng thực ra lạnh lùng, cao ngạo. Người thường chỉ có thể đứng nhìn nàng ở một khoảng cách nhất định, chứ tuyệt đối không thể tiếp cận.

Nghe xong phương pháp phá giải, sắc mặt Tần Tĩnh càng trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: “Chuyện này vô cùng trọng đại, liên quan đến tồn vong của Thiên Hữu quốc, cần phải thảo luận kỹ càng. Nếu ta dùng Ngũ Hành trận và Mai Hoa trận đối địch, còn ở Sinh môn này thì tăng số cao thủ lên để giải quyết cảm tử quân, các vị nghĩ như thế nào?”

Mọi người nghe xong, tự cân nhắc một chút, đều cảm thấy có thể làm được. Ít ra, đây là biện pháp tin cậy nhất vào lúc này.

Nhưng mà, lấy cao thủ ở đâu đây?

“Chỉ dựa vào binh lính của Hồ Uy doanh ư? Rõ ràng khó có thể đối kháng với đám quân kia,” Tần Tĩnh cau mày, lên tiếng, “Các vị tướng lĩnh đều phải lãnh đạo quân sĩ, nhân lực không đủ, vấn đề này phải làm thế nào cho phải đây?”

Mộ Dung Lạc Cẩn chậm rãi cười, nói: “Nguyên soái đừng vội. Tuy rằng, trong quân doanh ta nhân lực không đủ, nhưng mà, chúng ta có một vị tham tướng rất hữu dụng.”

Tham tướng? Hiên Viên Hạo Thiên! Đông Phương Ngọc liền hiểu ra, thì ra Mộ Dung Lạc Cẩn muốn đẩy chuyện này lên người nhị hoàng tử. Cũng đúng, lúc Hiên Viên Hạo Thiên đến quân doanh có dẫn theo một ngàn thị vệ. Lão hoàng đế xót ruột con trai cưng nên đã phái cấm vệ quân tinh anh nhất của kinh thành đi, thực lực không thể khinh thường. Số binh lực này, dĩ nhiên có thể tranh thủ lợi dụng.

Tần nguyên soái cũng lập tức hiểu được, vui vẻ nói: “Người nói là thị vệ của nhị hoàng tử?”

“Không sai. Ta từng lén hỏi nhị hoàng tử, những người này đều là cao thủ cấm vệ quân, hẳn là có thể đối kháng với đám quân cảm tử của địch.” Mộ Dung Lạc Cẩn chậm rãi nói.

“Nhưng mà,” Tạ Lưu Phong thắc mắc, “Nếu điều những người này đi, làm sao có thể bảo đảm an toàn cho nhị hoàng tử? Nhị hoàng tử lần này đến quân doanh, tin tức không hề che giấu, khẳng định là phía Bắc Minh cũng biết. Nơi chiến trường hung hiểm này, nếu Hách Liên Hồng thừa cơ...”

Trong lều trại, không khí lại một lần nữa trở nên yên lặng. Cũng phải, nếu lỡ nhị hoàng tử có chuyện gì, hoàng đế trách tội xuống thì biết giao phó thế nào?

Sau vài giây trầm mặc ngẩn ngui, Mộ Dung Lạc Cẩn bình tĩnh mở miệng, trên mặt còn trưng ra một nụ cười tao nhã: “Nếu vậy, hai phần ba số thị vệ thì thế nào? Ta sẽ phái Mạc Ly đi bảo vệ nhị hoàng tử, nhị hoàng tử nhất định sẽ đồng ý.”

Hiên Viên Hạo Thiên người mà dám không đồng ý, thì chắc chắn ta sẽ khiến cho cuộc sống nơi quân doanh này của người trở nên phong phú, nhiều màu sắc vô cùng!

Nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn tươi cười, có thể đoán được Hiên Viên Hạo Thiên lần này cần chịu thiệt thòi. Chỉ là, điều động hai phần ba cấm vệ quân, còn có thể cam đoan Hiên Viên Hạo Thiên sẽ đồng ý, Đông Phương Ngọc thầm cân nhắc trong lòng. Xem ra, Mộ Dung Lạc Cẩn và nhị hoàng tử này có quan hệ không tệ.

“Được! Quyết định như vậy đi!” Tần nguyên soái đánh nhịp một cái, hai phần ba tuy rằng hơi nhiều, nhưng lúc sống còn thế này, an nguy của hoàng tử vốn không quan trọng nữa. Huống chi, thị vệ thân tín của Mộ Dung Lạc Cẩn võ công rất cao. Có hắc ở bên, hắc là sẽ không có vấn đề gì.

Tiếp theo đó, Đông Phương Ngọc kinh ngạc nhìn Tần nguyên soái, vị chủ tướng luôn trầm tĩnh, rất ít khi lên tiếng sắp xếp nhiệm vụ cho các tướng quân và tham tướng một cách nhanh chóng và hùng hồn. Mỗi người mang bao nhiêu binh, phụ trách bộ phận nào, tất cả đều vô cùng nghiêm túc. Đông Phương Ngọc đương nhiên không cần mang theo binh, thậm chí còn bị phái người theo bảo vệ để có thể chỉ huy trận pháp một cách hoàn hảo nhất.

Nguyên soái thật đúng là nguyên soái, rất có phong độ. Đông Phương Ngọc thầm cảm thán một chút rồi theo các tướng lĩnh đi khỏi lều trại.

Một mỗi quá, lúc này, sư tỷ chắc hẳn đã làm xong điểm tâm. Phải nhanh đi ăn để còn về nghỉ ngơi một giấc.

Nhưng mà, “Đông Phương,” còn chưa đi ra được hai bước, nàng chợt nghe thấy tiếng nói hoa mỹ của Mộ Dung Lạc Cẩn vang lên bên tai. Đông Phương Ngọc quay đầu, trong lòng kinh ngạc. Mặc kệ là Mộ Dung Lạc Cẩn muốn nói gì với nàng, cũng không nhất thiết phải đứng gần như vậy chứ? Tuy mùi hương trên người hắn rất dễ chịu, nhẹ nhàng khoan khoái, còn có lẫn hương trúc thơm ngát...

Nhích người ra xa, Đông Phương Ngọc nhanh chóng hoàn hồn, khó hiểu hỏi: “Mộ Dung tướng quân, có chuyện gì?”

Mộ Dung Lạc Cẩn không khỏi khó chịu đối với giọng điệu vừa xa cách vừa có chút ngán ngẩm này của nàng. Cứ cho là hắn gọi nàng lại chẳng có chuyện gì quan trọng đi nữa...

Nhưng mà, dù sao tối qua hai người cũng cùng nhau xâm nhập địch doanh, cùng nhau mạo hiểm. Dĩ nhiên, cũng tính luôn cả chuyện Đông Phương Ngọc không chút do dự bán đứng Mộ Dung Lạc Cẩn.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Lạc Cẩn mỉm cười, cảm ngọc bội treo bên hông của mình, đưa cho Đông Phương Ngọc, nói: “Ta thấy Đông Phương dường như rất thích khối ngọc bội này nên muốn tặng cho Đông Phương, huynh xem có được không?”

34. Chương 34

Chương 34: Trao tặng ngọc bội 2

Muốn tặng ngọc bội cho nàng? Hai người cũng không thân thiết đến mức đó đi, chẳng lẽ hắn có ý nhắc nhở nàng chuyện tối hôm qua? Thật không nghĩ Mộ Dung Lạc Cẩn lại là người nhỏ mọn và âm hiểm như vậy.

Cho dù không phải ý đó, vô duyên vô cớ đối xử ân cần, nếu không phải có ý đồ xấu thì cũng là trộm cướp. Đối với thứ không rõ lai lịch, tốt nhất là nên quyết đoán từ chối. Huống chi, trừ binh khí và độc dược, nàng luôn không thích mang theo những thứ khác bên người.

Nghĩ đến đây, Đông Phương Ngọc lễ phép nở một nụ cười: “Đa tạ ý tốt của Mộ Dung tướng quân, bản quân sư xin ghi nhớ trong lòng. Nhưng ngọc bội của huynh, ta không có hứng thú. Nếu không còn chuyện gì nữa, ta xin cáo từ trước.”

Dứt lời, nàng nhắc chân bước đi, trong lòng rửa thầm, con mắt nào của người nhìn thấy bốn cô nương thích ngọc bội kia hả? Đúng là ranh rồi sinh nông nổi mà, bốn cô nương còn đang phải vội đi nghỉ ngơi cái đã.

Lúc đầu, Mộ Dung Lạc Cẩn đúng thật là quá ranh rồi nên muốn tìm chuyện để làm. Nhưng, hiện tại, nhìn thái độ này của Đông Phương Ngọc, hắn đột nhiên quyết tâm muốn đem ngọc bội tặng cho nàng. Nghĩ nghĩ một chút, hắn liền dùng dáng vẻ tao nhã chặn đường Đông Phương Ngọc, tiếp tục treo nụ cười tươi rói lên khuôn mặt: “Đông Phương không cần cự tuyệt, ngọc bội này, ta đã quyết đem tặng cho Đông Phương. Đây là ngọc bội gia truyền của nhà ta. Về sau, nếu huynh gặp phiền toái gì thì cũng có thể lấy ra sử dụng.”

Sợ Đông Phương Ngọc hiểu lầm, Mộ Dung Lạc Cẩn vội vàng bổ sung, nói: “Không phải là ta lo Đông Phương ứng phó không được, chỉ là, phiền toái, có thể tránh thì nên tránh vẫn tốt hơn.” Nói xong, hắn tiến thêm một bước, cầm ngọc bội đặt lên tay Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Ngọc nghi ngờ trong lòng, vị đệ nhất công tử này rốt cuộc là trở nên đông dãi như vậy từ khi nào? Nhưng nói đi phải nói lại, nếu nàng khẳng khái không nhận ngọc bội này, liệu có phải là quá vô tình rồi không? Nghĩ thế, Đông Phương Ngọc đành đưa tay ra nhận, thản nhiên nói: “Đa tạ Mộ Dung tướng quân.”

Tối hôm qua, nàng chỉ cầm ngọc bội này một chút, liền cảm thấy lòng bàn tay ấm lên. Hôm nay nhìn kỹ, càng cảm thấy sắc ngọc óng ánh trong suốt, không hề có chút tạp chất, chạm tay vào thì ấm lên, đúng là một khối ngọc tốt. Chà, quả thật không tệ. Về sau, nếu không có tiền còn có thể đi bán.

Mộ Dung Lạc Cẩn không biết Đông Phương Ngọc đang thầm cân nhắc ngọc bội gia truyền của hắn có giá thị trường là bao nhiêu, thấy Đông Phương Ngọc không chút do dự xoay người đi, trong lòng quýnh lên, vội vàng mở miệng: “Đông Phương huynh...” Vì chưa kịp nghĩ ra lý do nào hợp lý một chút nên hắn cứ như vậy, đứng sững sờ tại chỗ nhìn người trước mặt.

Đông Phương Ngọc lúc này đã hết kiên nhẫn, lại thấy bộ dạng Mộ Dung Lạc Cẩn giống như một cậu bé đang sượng sùng, đột nhiên nổi hứng lên muốn chọc ghẹo hắn một chút, liền ôn hòa cười, nói: “Mộ Dung tướng quân phải chăng có chỗ nào không khỏe? Huynh cứ thoải mái tâm sự với ta. Yên tâm đi, lương y như từ mẫu, dù là bệnh không tiện nói ra, ta cũng tuyệt đối không kì thị huynh.”

Mộ Dung Lạc Cẩn ngẩn ra, hắn khi nào thì có bệnh không tiện nói, sợ bị kì thị đây? Chẳng lẽ Đông Phương còn muốn giúp hắn xem bệnh để đáp lễ? Tên tiểu tử này thật là! Nhanh chóng tỉnh trí lại, hắn lên tiếng: “Bệnh không tiện nói ra thì không có, ta chính là, mắt có chút rát.”

Mắt bị rát? Đông Phương Ngọc bĩu môi trong lòng, rát cái gì mà rát? Đây còn không phải là đang muốn trêu chọc bọn cô nương sao?

Thấy nàng không có phản ứng, Mộ Dung Lạc Cẩn lại không ngừng cố gắng, nói tiếp: “Chuyện này, hình như đúng là ta bị đau mắt.”

Vốn đã biết người này hẹp hòi, không ngờ lại còn là kẻ thích đem chuyện cũ ra gây sự! Đông Phương Ngọc cố nặn ra nụ cười: “Vậy sao? Lần trước, Mộ Dung tướng quân ở ngoài lều nghe người khác thân mật, không biết lỗ tai có bị đau không?”

Hừ, lúc ấy, đêm Cổ Linh vừa đến, nàng nghe thấy được hơi thở của hai đại cao thủ ở bên ngoài. Một người, xác định là ám vệ bên cạnh Hiên Viên Hạo Thiên. Còn một người khác, nàng thử dò xét vài lần, phát hiện trong quân doanh này, không nhiều người giỏi võ công cho lắm. Tính từ trên xuống, hắn kẻ đó chính là đệ nhất công tử đang đứng trước mặt nàng. Lần trước, hắn nghe lén lâu như vậy, lỗ tai lại không có vấn đề gì được sao?

Nàng vừa dứt lời, khuôn mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Lạc Cẩn chợt trắng nhợt một chút, trong mắt thoáng hiện lên vẻ đau xót, nhưng rồi lại như nghĩ tới điều gì đó, khôi phục rất nhanh. Sau khi thần sắc thay đổi liên tục, hắn rốt cuộc cũng trở về vẻ bình tĩnh, đáp: “Cái đó thì không có. Chẳng qua ta nghe thấy, kỹ thuật của Đông Phương tựa hồ rất tốt.”

Trên đời này có cái gì gọi là vô sỉ? Thì chính là đây!

Vốn đang tập trung quan sát biểu tình của Mộ Dung Lạc Cẩn, lúc này, chút buồn ngủ của Đông Phương Ngọc đã hoàn toàn bị lửa giận thay thế. Hiện tại, khẳng định là đỉnh đầu của nàng đều đã bốc toàn hơi nước.

Dù đã biết người trước mắt chẳng phải quân tử gì, ngoại trừ gương mặt thoát nhìn tao nhã cao thượng, thì toàn là một bụng đen tối, nham hiểm. Nhưng mà, nàng thật là không nghĩ tới, hắn lại có thể vô sỉ đến mức này! Bị vạch trần đi nghe lén người khác, vậy mà còn không chút xấu hổ, trả lại cho người ta một câu “Kỹ thuật rất tốt”. Mộ Dung Lạc Cẩn, cái danh hiệu đệ nhất công tử của người rốt cuộc là do ai cấp?

Càng tức giận, trên mặt càng bình tĩnh, Đông Phương Ngọc tự an ủi trong lòng một hồi. Mộ Dung Lạc Cẩn cũng không có nghe sai, kỹ thuật của nàng quả thật rất tốt. Có điều, đó chỉ là kỹ thuật mắt xa huyết đạo

mà thôi...

Vẫn duy trì khuôn mặt bình tĩnh, Đông Phương Ngọc nhếch môi, thản nhiên nói: “Mộ Dung tướng quân nói đùa. Cảm giác kia đương nhiên là rất tuyệt vời, chỉ tiếc là,” Đông Phương Ngọc quay đầu lại, đưa đôi mắt có chút tiếc nuối nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn, “Người chỉ có hứng thú với đàn ông, lão xử nam* như Mộ Dung tướng quân, chắc là sẽ không thể hiểu được.”

Dứt lời, không thèm để tâm tới khuôn mặt đã chuyển sang tái mét của Mộ Dung Lạc Cẩn, nàng lạnh lùng bước đi.

Mộ Dung Lạc Cẩn đứng sững tại chỗ, cảm thấy hơi thở cũng muốn ngừng lại, lão xử nam? Hắn là một thanh niên mười tám tuổi cường tráng cơ mà. Tuy rằng, trong giai đoạn này, vì muốn tăng cường nội công tâm pháp nên hắn thật sự phải giữ gìn thân trong trắng....

Nhưng mà, sao nàng lại có thể nói một cách thẳng thừng, khinh bỉ rõ ràng như vậy được chứ?

Sau khi hít sâu hai lần rồi suy nghĩ một chút, Mộ Dung Lạc Cẩn mới lấy lại được bình tĩnh, đi thẳng về lều trại của mình. Bây giờ, cuối cùng, hắn cũng có thể hiểu tại sao đêm qua, sau khi Hách Liên Hồng bị nói là đoạn tụ thì liền đột nhiên tức giận hạ đòn sát thủ như vậy.

Bởi vì, cảm giác kia, thật sự là rất ám ức. Nhưng cũng may là, hiện tại, bên cạnh hắn không có người. Bằng không, hắn chắc chắn là sẽ lên cơn giết người diệt khẩu!

35. Chương 35

Chương 35: Tân đấu thuật

Do tình hình chiến cuộc ngày càng khấn trương, hai ngày nay, Đông Phương Ngọc đã chính thức bước vào quỹ đạo cuộc sống của một quân sư thực thụ, công việc lu bù cả lên. Đầu tiên, nàng phải kết hợp thuật cận chiến vốn có trong quân doanh Thiên Hữu với thuật vật lộn hiện đại để tạo nên một loại đấu thuật mới. Đấu thuật này bị Tần Tĩnh nguyên soái đặt cho một cái tên vô cùng không cá tính, đó là: Hổ Uy quyền.

Thật ra, ban đầu Tần Tĩnh định dùng danh hiệu của Đông Phương Ngọc để đặt tên, gọi là cái gì “Dư thị Hổ Uy tất thắng thuật cận chiến”. Đông Phương Ngọc vừa nghe thấy liền toát mồ hôi hột, thầm nghĩ rằng bản thân nàng không phải họ Dư, mà trong tương lai, đấu thuật này cũng có thể được giữ lại dùng. Hơn nữa, quyền pháp dựa trên boxing kiểu này làm sao có thể sử dụng cái tên chán ngắt như vậy. Nghĩ xong, nàng liền liên tục xua tay cự tuyệt, chỉ nói đây là môn võ do sư phụ sáng tạo ra, không dám kể công. Thêm nữa, quyền pháp này lại là do nàng so tài cùng các tướng lĩnh Hổ uy doanh mới có thể áp dụng trong quân, cũng coi như là hữu duyên, nên cứ gọi Hổ Uy quyền là được.

Đông Phương Ngọc không truyền thụ tất cả tinh hoa của thuật cận chiến cho các tướng sĩ, không phải xuất phát từ tâm ích kỷ, muốn giấu diếm cho riêng mình. Mà, là vì, khi các thuộc hạ ở Sa Vũ các và Vô Ảnh lâu mới gia nhập, Đông Phương Ngọc đã truyền thụ đầy đủ thuật cận chiến hiện đại cho họ. Ngoài mặt, Sa Vũ các và Vô Ảnh lâu đều do đại sư tỷ Cổ Linh quản lý. Còn Đông Phương Ngọc, ngoại trừ lúc đeo mặt nạ đi làm nhiệm vụ thì không hề lộ diện. Nay, nếu nàng dạy cho binh lính Thiên Hữu đầy đủ thuật cận chiến, e rằng một ngày nào đó sẽ bị người khác nhìn ra.

Huống chi, Hiên Viên Hạo Thiên, người này đến giờ vẫn chưa rõ thể nào, lại thêm Mộ Dung Lạc Cẩn, kẻ lén nghe trộm nàng, tuy rằng không biết nguyên nhân nhưng hành vi này thật khiến cho người ta tức giận. Dưới tình hình như vậy, cẩn thận vẫn tốt hơn hết. Bởi thế nên, thuật cận chiến vô cùng công phu này, cứ bị biến thành Hổ Uy quyền đơn giản như vậy.

Tần Tĩnh lại không hề biết những điều Đông Phương Ngọc đang suy nghĩ, trong lòng vô cùng bội phục. Nghe lời nói ngày thường của Đông Phương tiểu huynh đệ thì hắn là người trong giang hồ, thể nhưng cũng không để ý đến quyền pháp độc môn mà hết lòng truyền thụ. Không giống những người, rõ ràng là võ công đầy mình mà chỉ biết viện cớ “Không truyền cho người ngoài” hoặc là “Bí kỹ gia truyền” để giấu diếm. Hơn

nữa, chẳng những thoải mái chỉ dạy thuật cận chiến của môn phái mình, Đông Phương Ngọc còn ra sức cải tiến đấu thuật, không kể công, lại không kiêu ngạo, khiến cho Tần Tĩnh không khỏi cảm khái. Rốt cuộc là sư phụ cao siêu thế nào mới có thể dạy dỗ một đồ đệ tốt như vậy.

Nghĩ đến đây, chút cảnh giác đối với Đông Phương Ngọc trong lòng hắn cũng dần dần tan biến. Nhờ vậy, thái độ với Cổ Linh cũng càng tốt hơn, còn sai người đem tặng một ít vật bổ dưỡng cho nàng.

-Trong lều quân sự-

Đông Phương Ngọc đang dùng bút lông không ngừng viết cái gì đó lên cuộn giấy lớn đã được nàng chia thành từng tờ A4 nhỏ. Một hàng chữ thanh tú nhỏ nhắn nổi trên tờ giấy, vài tờ giấy đã viết xong còn kèm thêm hình vẽ, vừa to vừa rõ ràng.

Ở bàn bên cạnh, Cổ Linh đang vẽ lại hình ảnh Hồ Uy quyền quyền pháp theo các bức họa của Đông Phương Ngọc. Nàng cầm bút lông đặc chế cẩn thận vẽ. Bút lông này so với bút lông bình thường thì to hơn, đầu bút có đến hai ngòi. Vẽ một lần có thể được hai nét, tất nhiên là có thể tiết kiệm không ít công sức.

Cuối cùng cũng vẽ xong rồi, Cổ Linh nhẹ nhàng thở ra, cùng trò chuyện câu được câu không với Đông Phương Ngọc. Sau khi vẽ xong bức cuối cùng và thêm chú thích rõ ràng, Cổ Linh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đông Phương Ngọc còn đang viết viết vẽ vẽ thì thắc mắc hỏi: “A Ngọc, muội còn muốn sửa lại đấu thuật sao? Đã viết hơn nửa canh giờ rồi mà lại còn vội vàng như vậy?”

Đông Phương Ngọc ngẩng đầu về phía Cổ Linh, liếc mắt một cái, cười nhẹ, nói: “Không phải, đây là các hạng mục cần chú ý khi mang thai, từ ăn uống đến nghỉ ngơi, cái gì cũng có. Vì an toàn của sư tỷ, tất cả những điều này đều không được bỏ sót. Thứ này đã mất không ít tâm huyết của muội, tỉ nhất định phải tuân thủ đấy.”

Cổ Linh cười bằng ánh mắt, trong lòng cảm động, lên tiếng: “A Ngọc, đứa nhỏ bây giờ còn chưa đến nửa tháng, một chút cảm giác cũng không có, muội sao lại nóng vội như vậy? Còn cố ý dùng bút lông viết, ta nhớ rõ muội luôn không thích dùng thứ này cơ mà.”

Đông Phương Ngọc cũng lộ rõ ý cười trong mắt, đáp đơn giản một câu: “Bút lông chữ to lại rõ ràng, rất thuận tiện cho sau này.”

Sau này có thể bán xấp hạng mục này giá cao, vì trang giấy nhiều hơn.

Cổ Linh nhìn thấy nàng tươi cười, biết nàng lại đang lập ra kế hoạch quỷ quái nào đó, cười hỏi: “A Ngọc, lần này muội nhắm đến ai vậy?”

Đông Phương Ngọc mỉm cười: “Cũng không phải là nhắm đến ai. Lần này, muội chỉ là Khương Thái Công câu cá* – có người sẽ tự mắc câu. Hôm trước, không phải tỷ nói Vô Ảnh lâu hiện đang thiếu tiền sao? Qua một thời gian ngắn nữa, nhất định sẽ có người tới gõ cửa. Lúc đó, mang các hạng mục cần chú ý này đi bán, ít nhất cũng được mấy trăm vạn lượng. Có điều, đến lúc đó, tỷ đừng đau lòng nha.”

Cổ Linh nghe đến đây, trong lòng hiểu rõ, khẽ nháy mắt: “Không đời nào! Vẫn là đến lúc đó rồi nói sau đi.”

Đông Phương Ngọc cười cười, tạm thời dừng viết bản các hạng mục chú ý khi mang thai, cầm các bức vẽ của Cổ Linh rồi hướng về phía thao trường mà đi.

- Trên thao trường -

Mộ Dung Lạc Cẩn đang chiếu theo chỉ thị của Đông Phương Ngọc, chỉ huy mọi người luyện tập Ngũ Hành trận. Còn Ngụy Bản, Tạ Lưu Phong, Triệu Tử Tề và vài tham tướng khác, mỗi người điều khiển một đội nhân mã tập trận rất nghiêm túc.

Từ sau khi bị Đông Phương Ngọc “tổn thương” lần trước, Mộ Dung Lạc Cẩn đã hai ngày không xuất hiện trước mặt nàng. Hắn ngày ngày chăm chỉ luyện binh, đồng thời tăng cường tập luyện võ công của mình, mong sớm đột phá tầng thứ chín. Ngâm lại, hiện tại, hắn đúng là một lão xử nam đáng thương.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung tướng quân lại trưng vẻ mặt bi phẫn ra, cật lực điều khiển binh lính, chỉ hận không thể lên chiến trường để phát tiết một chút.

Vừa lệnh cho các tướng lĩnh nghỉ ngơi tại chỗ xong, hắn đã nhìn thấy Đông Phương Ngọc từ phía xa xa đi đến.

*Khương thái công câu cá (nguyên văn: Thái ông điều ngư, nguyên giả thượng câu):

“Thái công” ở đây là chỉ Khương Thái Công, tức Khương Thượng thời đầu Xuân Thu, còn gọi là Khương Tử Nha. Nguyên ý là chỉ Khương Thái Công dùng lưỡi câu thẳng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn mắc câu. Thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ dậm đầu vào

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Vũ vương phạt thảo bình thoại”.

Khương Thái Công là một nhân vật rất nổi tiếng trong thời kỳ đầu Xuân Thu, ông đã giúp Chu Văn Vương và Chu Vũ Vương lật đổ ách thống trị tàn bạo của Thương Thảo Vương và dựng nên triều Tây Chu.

Khi còn chưa được Chu Văn Vương trọng dụng, Khương Thái Công vốn sống ẩn cư ở bên bờ sông Vị Thủy tỉnh Thiểm Tây. Đây là khu vực thuộc quyền thống trị của Chu Văn Vương khi còn làm vương chư hầu của triều nhà Thương, Khương Thái Công ẩn cư tại đây là mong có một ngày Chu Văn Vương biết được tài năng của mình. Điều khác đời là ông câu cá bằng lưỡi câu thẳng và không có mồi, lưỡi câu không thả xuống nước mà treo lơ lửng trên mặt nước đến ba thước. Ông vừa ngồi câu cá vừa lẩm bẩm: “Nếu cá không muốn sống thì hãy cắn câu đi”.

Sau khi nghe Khương Thái Công câu cá bằng phương pháp quái đản này, Chu Văn Vương nghĩ người này tất là kỳ tài, bèn thân hành đem hậu lễ đến mời Khương Thái Công ra giúp mình. Khương Thái Công rất cảm động trước thái độ chân thành của Chu Văn Vương liền nhận lời ngay. Về sau, Khương Thái Công đã thực hiện được nguyện vọng lập công dựng nghiệp của mình, giúp Chu Vũ Vương diệt được triều nhà Thương, dựng nên triều nhà Chu.

36. Chương 36

Chương 36: Ai nham hiểm hơn 1

Mộ Dung Lạc Cẩn nhìn về phía Đông Phương Ngọc đang từ xa xa đi đến. Nàng, một thân áo dài trắng, phối cùng chiếc áo choàng đen, càng toát lên vẻ thanh tú nhỏ nhắn, phong độ ngời ngời. Hắn nhìn một hồi, nhìn không được, thầm suy nghĩ trong lòng. Đông Phương, người này có khí chất thanh nhã xuất trần, tựa hồ rất thích hợp mặc đồ màu trắng, nhưng, từ khi gặp nàng, chưa từng thấy nàng mặc qua. Lúc vào quân doanh, hắn cũng chưa từng thấy nàng mặc áo giáp, cứ nghĩ là vì nàng không thích giết chóc nơi chiến trường.

Có điều, bây giờ còn chưa đến tháng mười một, võ công của Đông Phương lại cao, mà nội công cũng thâm hậu hơn người. Nàng bình thường cũng không sợ lạnh, vậy mà hôm nay lại ăn mặc thế này? Bên trong áo choàng còn được đệm thêm một tầng lông thỏ!

Khi Mộ Dung Lạc Cẩn đang mãi suy nghĩ, Đông Phương Ngọc đã đi đến trước mặt hắn, cầm bản vẽ trong tay đưa lên, nói: “Mộ Dung tướng quân, đây là quyền phổ của Hổ Uy quyền.” Thanh âm nàng lạnh lùng đến độ Mộ Dung Lạc Cẩn nghe xong, trong lòng không khỏi phiền muộn. Tiếp nhận bản vẽ, hắn chấp tay, đáp: “Đã làm phiền Đông Phương rồi.”

“Tướng quân khách khí.” Xã giao đại khái hai câu, Đông Phương Ngọc quay đầu bước đi, không hề có chút ý muốn nán lại.

“Đông Phương...” Đến đây thì Mộ Dung Lạc Cẩn tựa hồ nhin không được nữa, gọi to một tiếng.

“Mộ Dung tướng quân, có việc gì?” Đông Phương Ngọc quay đầu lại, ôn hòa cười.

Nụ cười này của nàng khiến cho Mộ Dung Lạc Cẩn căng thẳng trong lòng. Thảm! Đây chính là nụ cười mà hôm đó khi hắn tặng nàng ngọc bội... Trong lòng hoảng hốt, hắn đột nhiên không biết nên nói cái gì. Chẳng lẽ lại giống lần trước, nói cái gì bị đau mắt, định trêu đùa người khác rồi cuộc lại bị châm biếm thành lão xử nam? Kiểu này thật không ổn mà.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Lạc Cẩn ho nhẹ hai tiếng, treo lên một nụ cười tao nhã, nhưng thật ra lo lắng trong lòng, nhìn Đông Phương Ngọc, nói: “Đông Phương, là như vậy, các tướng sĩ đang luyện tập trận pháp, muốn mời quân sư chỉ dạy một chút.”

Dù sao người cũng là quân sư, chắc không phải là ngay cả yêu cầu thể này cũng không đồng ý đó chứ? Mộ Dung Lạc Cẩn thầm nghĩ.

“Được thôi.” Đông Phương Ngọc nhàn nhạt lên tiếng. Chỉ bảo thì chỉ bảo, dù sao thì đây cũng là trận để đối kháng Bách Quỷ. Nếu như thua thì mặt mũi của mình biết cất chỗ nào.

Lúc hai người nói chuyện, đám người Ngụy Bân cũng tụm lại, nói là trận pháp này, vẫn có chỗ không tin tưởng. “Quân sư, ở đây chúng ta huấn luyện phương pháp phá trận thể này, liệu bên Bắc Minh có thể cải biến Thiên Sát trận hay không? Dù sao, hành tung của Mộ Dung cũng đã bị Hách Liên Hồng phát hiện, bọn họ chắc hẳn sẽ có hành động.” Tạ Lưu Phong hỏi.

“Đúng vậy, quân sư, trận pháp này còn dùng được không?” Ngụy Bân cau mày, nói tiếp, “Mộ Dung, huynh cũng thật, võ công cao như vậy, sao lại bị Hách Liên Hồng phát hiện?”

Mộ Dung Lạc Cẩn giữ vững vẻ yên lặng, nét mặt không chút thay đổi, chỉ len lén nhìn Đông Phương Ngọc. Đông Phương Ngọc vờ như không thấy, thản nhiên lên tiếng: “Sẽ không có chuyện đó. Thiên Sát trận vô cùng phức tạp, rất khó huấn luyện. Một khi đã luyện thành, bình thường cũng không dễ cải biến. Huống chi, đám quân cảm tử đều đã dùng thuốc. Nếu muốn phát huy uy lực, ít nhất phải trong vòng một tháng, bằng không, thuốc sẽ phản tác dụng, uy lực cũng mất hết. Do đó...”

Đông Phương Ngọc dừng một chút, giọng nói trầm ổn của nàng nghe qua cực kì tự tin, “ Từ sau khi phát động chiến tranh, Bắc Minh sẽ không cải biến trận pháp. Chư vị tướng quân, xin cứ yên tâm.”

Mọi người nghe Đông Phương Ngọc nói có lý, trong lòng bội phục, cũng không hoài nghi gì nữa. Nhìn bản vẽ trên tay Mộ Dung Lạc Cẩn, họ lại chuyển sang thảo luận sôi nổi về Hồ Uy quyền. Triệu Tử Tề từ sau lần thua dưới tay Đông Phương Ngọc, liền trở nên rất hứng thú với thuật cận chiến này. Lúc thấy bản vẽ, hắn vội vàng đoạt lấy để xem, rồi la hét rằng khi luyện thành sẽ cùng Đông Phương Ngọc so tài lại.

Đông Phương Ngọc thầm áy náy một chút. Chỉ luyện tập bản vẽ có một nửa quyền pháp thể này dĩ nhiên không thể thắng nàng.

Mọi người tinh thần hăng hái, hết lời khen rằng thuật cận chiến này so với đấu thuật cũ thì tốt hơn rất nhiều. Nghe thấy những lời khen thật tình này, Đông Phương Ngọc không khỏi có chút xấu hổ, đang nghĩ tới cách để chuyển đề tài sang luyện binh, chợt nghe thấy một tiếng kêu nũng nịu: “Quân sư ~!” Thanh âm vừa the thé lại vừa lả lướt, khiến cho nàng nhin không được mà nổi da gà.

Vừa quay đầu lại, nàng đã thấy Lãnh Dật Hàn mặc bộ quần áo đỏ chói, phong cách “Như Hoa cô nương”, mang theo một hộp thức ăn trên tay, đi từ phía đông thao trường từng bước tiến đến. Đoạn đường ngắn ngủi, nhưng dưới quang cảnh mùa đông cây khô gió lạnh, đám quân lính bị vẻ lẳng lơ của hắn quyến rũ, không khỏi lay động.

“Quân sư ~” Lãnh Dật Hàn mở hộp thức ăn ra, nũng nịu mở miệng, chớp chớp mắt, “Thiếp đem điểm tâm đến cho ngài đây. Thời tiết lạnh thế này, ngài trăm ngàn lần phải chú ý giữ gìn thân thể nha.” Vừa nói hắn vừa nhích lại gần Đông Phương Ngọc, có vẻ muốn tự tay đút thức ăn cho nàng.

Hừ, đồ chết tiệt Dư Đông Phương, dám tranh giành nương tử với ta? Bản thiếu chủ muốn người chờ xem! Lãnh Dật Hàn trưng nụ cười xinh đẹp trên mặt, trong lòng lại âm thầm cắn răng. Vốn dĩ, hắn đã thành công ở lại trong quân doanh, thỏa ý nguyện được ở cạnh Cổ Linh như Hòa Thân được ở gần mẹ ruột. Theo

quan sát của hắn, hắn cũng biết Dư Đông Phương này không đáng ghét, vì nhìn thế nào cũng không thấy người này và Cổ Linh giống như một đôi vợ chồng.

Nhưng mà, mới cách đây không lâu, trong lều quân sự...

Lúc Lãnh Dật Hàn nhìn thấy nường tử của mình thì Cổ Linh đang xếp điểm tâm vào hộp. Lãnh Dật Hàn ném thử mấy miếng, quả thực là mỹ vị nhân gian! Hắn lập tức vui mừng hí hửng, khen tay nghề làm bếp của Cổ Linh là số một! Trong lòng mừng thầm, về sau mình có lộc ăn.

Nào ngờ, Cổ Linh chớp đôi mắt to, cười cười rồi đem hộp thức ăn, giao cho “Như Hoa cô nương”: “Đi, đem cái này đưa cho quân sư, ngài ấy cơm trưa chưa ăn được bao nhiêu.”

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh thiếu chủ tối sầm ngay lập tức. Hay cho tiểu nha đầu, người nấu nướng giỏi như vậy, thế mà mấy ngày ở cạnh ta chưa làm chút gì cho ta ăn, ta còn chưa tính. Người lại còn dám bắt bản thiếu chủ đi đưa điểm tâm cho Dư Đông Phương? Người đúng là muốn bản thiếu chủ làm nha hoàn thật?

Trong lúc nóng giận, Lãnh thiếu chủ nhất thời quên mất chuyện mình đã bị mất nội lực hoàn toàn, định “trừng phạt” nường tử một chút. Nào ngờ, chỉ thấy Cổ Linh xinh đẹp cười duyên rũ...

Sau đó, Lãnh thiếu chủ bị đánh một trận tơi tả. Sau đó nữa, thì đã đến thao trường đưa điểm tâm.

Hừ, không phải là mọi người đều biết người đang cùng nường tử ta là phu thê ân ái đó sao? Bản thiếu chủ sẽ đem người tạo thành một người chồng phụ tình! Đến lúc đó, nường tử có rời đi thì người cũng không thể trách người khác!

Nói đi phải nói lại, tâm lý của Lãnh thiếu chủ tuy có chút quái lạ nhưng làm việc cực kỳ hiệu quả. Bằng chứng là, hiện tại, ánh mắt của các tướng lĩnh đều đang hướng về phía này, các binh lính đang nghỉ ngơi trên thao trường cũng có không ít người chăm chăm nhìn. Đến khi nghe được giọng điệu nhõng nhẽ của “Như Hoa cô nương”, vài người lớn mặt thậm chí bắt đầu ồn ào, nói rằng quân sư thật có điểm phúc.

Khi Ngụy Bàn “cứu” Lãnh Dật Hàn, cách hóa trang của hắn đúng thật khiến người ta không dám khen. Nhưng, hôm nay, hắn không hoá trang, lại còn mặc bộ váy kia, vốn là đã giống y nữ nhân, nay thoát nhìn lại mười phần mỹ nữ. Tướng sỹ trong quân doanh đã bao nhiêu lần gặp qua người đẹp thế này, bất giác đều bị hút hồn. Vậy nên, khi thấy mỹ nhân dường như yêu thương nhưng nhớ quân sư thì đều cực kỳ hâm mộ.

Haizzz, quân sư người ta, phu nhân thì đích thực là một đại mỹ nữ. Chẳng những thế, đến cả nha hoàn cũng đẹp như tiên, có thể không hâm mộ sao?

Nhìn Lãnh Dật Hàn đang cố dựa vào, Đông Phương Ngọc hơi hơi tránh đi, ôn nhu cười cười.

37. Chương 37

Chương 37: Ai nham hiểm hơn 2

Nhìn Lãnh Dật Hàn đang cố dựa vào, Đông Phương Ngọc hơi hơi tránh đi, ôn nhu cười cười.

Tuy bực bội trong lòng nhưng Lãnh Dật Hàn vẫn tươi cười như thường, không quên chớp chớp đôi mắt long lanh phóng điện. Còn Mộ Dung Lạc Cẩn, dù sắc mặt vẫn giữ nguyên như lúc này nhưng trong lòng lại thầm vui vẻ, xem ra có người muốn tự chuốc họa vào thân rồi đây.

Các tướng lĩnh nhìn thấy Đông Phương Ngọc cười, đều thầm cảm thán trong lòng. Quả nhiên, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Quân sư người này, tuy bình thường lạnh lùng như băng nhưng nhìn thấy người đẹp thế kia thì cũng trở nên ôn nhu. Bất chợt, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng từ Đông Phương Ngọc vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của các tướng lĩnh: “Đây là do phu nhân ta tự tay làm?”

Lãnh Dật Hàn dù cho có không cam lòng như thế nào đi nữa cũng chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu, rồi nũng nịu mở miệng: “Nhưng là người ta cố ý mang tới cho quân sư mà. Quân sư, ngài nếm thử đi.” Dứt lời, hắn bốc lên một miếng điểm tâm đưa cho nàng.

“Ta không ăn đâu, điểm tâm phu nhân làm bốn quân sư đã được ăn từ nhỏ đến lớn rồi,” Đông Phương Ngọc cười nhẹ, “Nếu Như Hoa cô nương đã có lòng mang tới thì mọi người đều nếm thử đi. Tay nghề của phu nhân ta rất tuyệt đấy.” Nói xong, không thèm để ý đến bàn tay đang chụm lại thành hình hoa lan của Lãnh Dật Hàn, nàng cầm hộp thức ăn đi thẳng đến chỗ các tướng lĩnh.

Mọi người cũng không khách sáo, lập tức mỗi người cầm mấy miếng nếm thử rồi khen lấy khen để. Hộp điểm tâm nhanh chóng vơi hết.

Lãnh Dật Hàn nghe thấy danh hiệu ghét cay ghét đắng của mình, lại nhìn sang mấy người đang ăn ngấu nghiến điểm tâm nương tử làm trong khi bản thân chỉ có thể đứng lặng bên cạnh. Tất cả hợp cùng câu nói vừa nãy của Đông Phương Ngọc “Ăn từ nhỏ đến lớn” tạo thành nỗi phẫn hận tột cùng trong lòng hắn. Một đám dã nhân, thật đúng là phí phạm của trời! Tên chết tiệt Dư Đông Phương này, một chút cũng không biết quý trọng tâm ý của nương tử. Uống công nương tử lo lắng cho hắn cơm trưa ăn chưa no, thật đúng là không xem người ta ra gì! Không được, mình nhất định phải tiếp tục cố gắng.

Nghĩ xong, hắn vừa lắc lắc cái eo nhỏ của mình vừa tiến đến bên cạnh Đông Phương Ngọc, chớp chớp mắt, nũng nịu nói: “Quân sư, đó là tâm ý của người ta...” Dứt lời, hắn hơi hơi cúi đầu, ngừng không nói nữa, tỏ vẻ e thẹn, vô cùng quyến rũ. Mọi người nhìn thấy càng cảm thấy ám muội.

Ngay từ đầu, khi Đông Phương Ngọc nhìn thấy Lãnh Dật Hàn đến thì đã phần nào đoán được, lúc này nghe lời hắn vừa nói, càng khẳng định được là người nọ đang ăn phải dấm chua. Nàng bất đắc dĩ than thầm, sư tỷ, tỷ thích chọc ghẹo hắn thì cứ làm, sao lại đổ lên đầu muội thể này? Lãnh Dật Hàn này, rõ ràng là muốn hy sinh nhan sắc để làm bại hoại thanh danh của mình. Mình đã đem điểm tâm chia đi hết, không dám ăn miếng nào mà người này còn không chịu buông tha. Một khi đã như vậy, bản quân sư cũng giúp người toại nguyện, chuẩn bị chu đáo mọi thứ cho người.

Quyết định xong, Đông Phương Ngọc không thèm để ý đến các loại ánh mắt đang chứa thẳng vào mình, cầm hộp thức ăn đã trống không giao cho Lãnh Dật Hàn, thản nhiên nói: “Như Hoa cô nương yên tâm. Tâm ý của người, bản quân sư hiểu được. Ta khẳng định sẽ không để cho người phải thất vọng.”

Lãnh Dật Hàn ngạc nhiên tột độ, người này sao tự nhiên lại phối hợp với hắn? Không phải là không phân biệt nam nữ, muốn ăn luôn bản thiếu chủ đó chứ? Nghĩ như vậy, hắn nhất thời lạnh cả người, cũng không dám nán lại thêm nữa, vội vàng nhận lấy hộp thức ăn. Trước khi đi, hắn còn liếc mắt đưa tình với Đông Phương Ngọc một cái, nở nụ cười xinh đẹp, rồi từng bước uốn éo, cực kì lẳng lơ đi về.

“Quân sư, người thật đúng là vô cùng điểm phúc nha.”

“Chính thế, chính thế. Ngay cả nha hoàn cũng đẹp như vậy, người ta lại còn ‘tâm ý’ nữa chứ.

Mỹ nhân vừa đi, các tướng lĩnh liền sôi nổi trêu đùa Đông Phương Ngọc. Nào ngờ, Đông Phương Ngọc lại nghiêm mặt, nói: “Các vị trăm ngàn lần đừng hiểu lầm. Cuộc đời này của Đông Phương chỉ cần có mình phu nhân là đủ.” Nói đoạn, nàng trưng ra biểu tình của một trượng phu thâm tình.

Thấy mọi người kinh ngạc, Đông Phương Ngọc cũng không giải thích thêm, chỉ mỉm cười, lấy từ tay áo ra một chiếc khăn gấm, đưa cho Ngụy Bán: “Ngụy tướng quân, chiếc khăn gấm này ta giao cho huynh. Đây là tâm ý của Như Hoa cô nương, huynh trăm ngàn lần đừng phụ cô ấy nha.”

Ngụy Bán nhận khăn gấm, mở ra, phát hiện trên góc dưới của chiếc khăn gấm có thêu một chữ “Bân” nhỏ, lập tức hơi đỏ mặt, im lặng không biết nên nói gì.

Mọi người thầm giật mình, thì ra tâm ý mà Như Hoa cô nương nói là hướng về Ngụy Bán. Cũng khó trách, nghe đâu cô nương này lúc trước chính là được Ngụy Bán cứu thoát trong tay sơn tặc. Nàng ta nhất thời cảm động nguyện phò thác cả đời cũng là điều dễ hiểu.

Thật ra, lúc Ngụy Bán cứu Như Hoa, trong đầu không hề suy nghĩ điều gì, đương nhiên là do cách hóa trang của Lãnh Dật Hàn khi ấy thật khiến cho người ta khó chấp nhận. Nhưng, bây giờ, “cô nương” Như Hoa lại đột nhiên xinh đẹp thế này, làm hắn nhìn không được mà tim đập thình thịch. Ban nãy, thấy Như Hoa “cô

nương” liếc mắt đưa tình với quân sư, trong lòng hẳn cũng có chút khó chịu, không hề nghĩ rằng, thì ra trái tim của mỹ nhân vẫn hướng về mình. Quân sư đối với phu nhân thâm tình sâu nặng, chỉ có bản thân mình đáng chết, lại đem dạ tiểu nhân đo lòng quân tử...

Ngụy tướng quân thật thà, ngượng ngùng mở miệng: “Quân sư, ta...”

Đông Phương Ngọc thấy hẳn muốn nói, liền nhanh chóng đổi đề tài: “Không phải nói muốn nhìn trận pháp sao? Người cũng nghỉ ngơi xong, điểm tâm cũng đã ăn rồi, chi bằng chúng ta tiếp tục luyện binh?”

“Được! Ta còn muốn thỉnh quân sư chỉ giáo nhiều hơn.” Mộ Dung Lạc Cẩn thu hồi ý cười trong mắt, chỉ huy mọi người tiếp tục tập luyện.

Lãnh Dật Hàn như thế nào cũng không ngờ tới, “tâm ý” chưa nói hết của mình đã bị Đông Phương Ngọc giải quyết “gọn ghẽ”. Từ đó, cứ cách hai ngày, Ngụy tướng quân ngậy thơ lại lần lượt “tình cờ” gặp Như Hoa “cô nương” tại khắp các địa điểm ở quân doanh, khiến Như Hoa “cô nương” phải nhận lấy không ít ánh mắt ám muội. Lãnh Dật Hàn cảm tức vô cùng, dĩ nhiên đối xử không có chút hòa nhã với Ngụy Bán. Nhưng, lại ngại vì cuộc chiến tranh giành vương tử, không thể để mất thể diện, hẳn đành phải tìm đường xa để trốn đi, trong lòng thầm hận Đông Phương Ngọc nham hiểm. Đường đường là thiếu chủ ma cung, lại phải chịu uất ức như vậy?

Ngụy Bán liên tiếp bị đối xử lạnh nhạt, trong lòng buồn bực, thầm nghĩ có lẽ mình đã hiểu sai ý người ta. Một lần tình cờ gặp Đông Phương Ngọc ở gần lều trại quân y, hẳn liền tâm sự cái gì là cảm ơn quân sư đã tác hợp, rồi thì mình vô phúc không nhận được, v.v... Nào ngờ, quân sư lập tức trưng ra bộ dáng thấu hiểu lòng người, thản nhiên nói: “Đó là do cô nương người ta thẹn thùng.”

“Nhưng mà, bây giờ, nàng ấy cứ thấy ta là lại đi đường vòng.” Ngụy Bán đau khổ lên tiếng.

Dưới nỗi lòng đau khổ của Ngụy Bán, quân sư chỉ nhàn nhạt ném ra một câu: “Liệt nữ sợ triền nam”* rồi thản nhiên phất tay áo mà đi, để Ngụy Bán một mình ở lại với khuôn mặt rất đổi tâm trạng. Hẳn nghĩ nghĩ, quân sư có thể lấy được quân sư phu nhân xinh đẹp như vậy, hẳn là những lời này do đúc kết từ kinh nghiệm mà ra.

Vì thế, Ngụy Bán lại tiếp tục kiên trì theo đuổi Như Hoa “cô nương”, khiến cho Lãnh thiếu chủ giận đến mức muốn giết người. Hẳn chạy tới vương tử nhà mình kêu khổ, Cổ Linh lại chỉ trừng mắt: “Đáng đời, ai bảo người thổ lộ lung tung?”

Lãnh thiếu chủ tự an ủi, thầm nhủ rằng vương tử đang ghen tị rồi bám dính lấy vương tử, sẵn tiện trốn tránh Ngụy Bán.

May mà Ngụy Bán làm tướng quân nên cực kì bận rộn, mỗi ngày đều thao luyện. Gần đây, Đông Phương Ngọc cũng phải hoặc chỉ huy luyện binh hoặc hướng dẫn mọi người luyện tập phương pháp pháp trận. Chẳng mấy chốc đã đến tháng mười một, thời gian Thiên Hữu và Bắc Minh đại chiến, cũng sắp gần kề.

38. Chương 38

Chương 38: Hai quân đối đầu

- Bình Dương thành, đầu tháng mười một -

Vùng biên cương đã sớm tiến vào mùa đông, bầu trời âm u, tựa hồ sắp có tuyết rơi. Trong không gian mù mịt, quân Thiên Hữu và Bắc Minh đang đối đầu. Lính hai bên đều đông nghìn nghịt, không thể quan sát hết bằng mắt thường. Dưới cơn gió lạnh vù vù không ngừng thổi qua, những chiếc quân kỳ bay phấp phật. Lúc này, trên chiến trường, tất cả mọi người đều trở nên trang nghiêm và hùng hục khí thế.

Hôm nay, ở biên giới thành Bình Dương, quân Thiên Hữu và Bắc Minh sẽ hoàn toàn phá vỡ cục diện đã giằng co suốt hai tháng nay.

Lúc này, hai quân ước chừng cách xa nhau ba mươi trượng. Mỗi bên đều đã sắp đặt trận địa sẵn sàng đón quân địch. Đứng đầu quân Bắc Minh là Hách Liên Hồng, Bách Quỷ lão nhân theo sát bên cạnh hắn, vẫn đeo theo chiếc mặt nạ quỷ dữ tợn của mình. Tám vị tướng lĩnh đứng gần đó xếp thành một hàng ngang trên những con ngựa cao to, trang bị vũ khí sáng lóa, ánh mắt lộ ra sự hung hãn và cao ngạo của đàn ông nơi thảo nguyên. Tuy đây không phải là lần đầu tiên Đông Phương Ngọc nhìn thấy Hách Liên Hồng, nhưng là lần đầu nàng đối mặt với hắn. Người này mặc một thân giáp sắt, che giấu đi một ít thâm độc và nham hiểm của ngày thường.

Đại hoàng tử Hách Liên Ưng cũng đang ở trong quân Bắc Minh. Nhưng, dựa vào thực lực và quan hệ của hắn với Hách Liên Hồng, hắn vẫn chưa được xếp vào Thiên Sát trận, chỉ có thể dẫn đầu một đội nhân mã đứng bên ngoài. Hách Liên Ưng đối với vị trí của mình hiểu rất rõ, cảm thấy giận dữ vô cùng. Vậy nên, trên mặt hắn, dĩ nhiên không có chút cung kính như các tướng lĩnh khác đối với Hách Liên Hồng, ngược lại càng phát ra biểu cảm âm u, thâm độc.

Nhân số quân Thiên Hữu tuy ít hơn một chút, nhưng khí thế không hề thua kém. Nguyên soái Tần Tĩnh cười trên người bạn lâu năm của mình, tuấn mã Truy Phong, một thân mặc áo giáp đen, tay cầm trường thương, uy phong lẫm liệt dẫn đầu cả binh đoàn. Phía sau là Đông Phương Ngọc, Mộ Dung Lạc Cẩn, Hiên Viên Hạo Thiên, Tạ Lưu Phong, Ngụy Bàn và Triệu Tử Tề, cũng xếp theo một hàng ngang. Trừ Đông Phương Ngọc một thân áo dài trắng cùng áo choàng đen ở ngoài, thì những người khác đều mặc áo giáp, nét mặt trang nghiêm.

Sau khi Đông Phương Ngọc yên vị trên ngựa, liền cẩn thận quan sát tình hình. Đây là lần đầu tiên nàng tham dự một cuộc chiến tranh quy mô thế này, bất giác không khỏi cảm thấy hứng thú. Nhìn quanh một hồi, nàng đột nhiên nhận không được mà nhớ đến những cảnh trong phim cổ trang thời hiện đại từng xem, cũng quy mô hoành tráng, nhưng chỉ khác là không có được sát khí thế này. Hơn nữa, các tướng lĩnh trẻ tuổi ở đây thật ra đẹp trai không kém các diễn viên ngôi sao chút nào.

Lúc này, một bên là Mộ Dung Lạc Cẩn tao nhã thông dong, trưng ra biểu tình vân đạm phong khinh*, tựa hồ không hề lo lắng đến cuộc chiến ác liệt sắp tới, phong thái xuất chúng vô cùng. Bên cạnh hắn là Hiên Viên Hạo Thiên, vẫn với dáng vẻ anh tuấn, phong lưu thường ngày. Dù mặc áo giáp, cười chiến mã, nhưng cũng không thoát lên được cảm giác dịu dàng của một vị tướng.

Chuyện tên nhị hoàng tử ngày thường chỉ biết nữ sắc này đột nhiên lại cố ý yêu cầu được ra chiến trường, vốn dĩ đã nằm trong dự kiến của Đông Phương Ngọc. Nghe nói là vì ứng phó khảo hạch của lão hoàng đế, lại thêm mục đích muốn nâng cao sĩ khí nên Tần Tĩnh cũng chấp thuận ý của hắn, sắp xếp cho hắn và Mộ Dung Lạc Cẩn cạnh nhau. Ngoài mặt là hỗ trợ đối phó quân cảm tử, nhưng đã âm thầm phái Mạc Ly và cấm vệ quân bảo vệ an toàn cho hắn. Đông Phương Ngọc có chút bất mãn với chuyện này, cảm thấy hắn sẽ ảnh hưởng không mấy hay ho đến toàn cục. Mộ Dung Lạc Cẩn biết như vậy, cũng chỉ có thể tao nhã cười, nói: “Không còn cách nào khác, như vậy thì toàn bộ cấm vệ quân đều được điều động. Dù sao, trên chiến trường, chuyện ngoài ý muốn lúc nào cũng có thể xảy ra.”

Đông Phương Ngọc nghe vậy, chỉ cười cười, cũng không nói thêm gì nữa. Còn Hiên Viên Hạo Thiên thì ngược lại. Bị lời của Mộ Dung Lạc Cẩn làm hoảng sợ, hắn liền trưng ra bộ dạng của một phụ nữ bị chồng ruồng bỏ, ngón tay run run chỉ vào Mộ Dung Lạc Cẩn, mắng to rằng Mộ Dung Lạc Cẩn bội tình bạc nghĩa. Không ngờ, Mộ Dung Lạc Cẩn liền không khách sáo mà ném hắn ra khỏi lều trại.

Hiện tại, Đông Phương Ngọc đang tập trung âm thầm quan sát. Lúc này, không khí trên chiến trường đã trở nên hết sức khẩn trương và căng thẳng, đến độ tưởng chừng chỉ cần chạm một cái thì liền phát nổ.

“Tần nguyên soái, người nhiều năm qua trấn thủ biên cương, bản lĩnh cao cường ít người địch lại. Bổng hoàng tử xưa nay rất ngưỡng mộ.” Hách Liên Hồng đứng đối diện mở lời trước, cố ý dùng nội lực, khiến cho nhân mã hai bên đều có thể nghe được rõ ràng, “Hai nước xảy ra chiến tranh, cái chết dĩ nhiên là không thể tránh khỏi. Nhưng, người chịu khổ nhất vẫn là dân chúng. Chi bằng, Tần nguyên soái gia nhập Bắc Minh ta, trận chiến này không cần diễn ra nữa, người thấy như thế nào?”

Đông Phương Ngọc nhận không được mà nhìn chằm chằm vào mắt Hách Liên Hồng, trong lòng buồn bực.

Hắn nghĩ thế nào mà lúc lâm trận mới chiêu hàng, đối tượng lại còn là nguyên soái quân địch, liệu có khả năng thành công sao? Nhìn bộ dáng khôn khéo của Hách Liên Hồng, lại không nghĩ ra được màn mở đầu nào thông minh hơn một chút ư?

“Ha ha ha ha!” Tần Tĩnh cao giọng cười to, âm thanh vang trời, “Vào trận mới chiêu hàng? Tam hoàng tử không phải là người hồ đồ đó chứ? Lão phu cả đời quang minh lỗi lạc, khinh thường nhất là bọn tiểu nhân lén la lén lút. Những lời nhảm nhí này, tốt nhất là nên quên đi! Hôm nay, ngươi, ta, hai quân đối địch, liền phân thắng bại! Ta thay mặt nam nhi Thiên Hữu, sẽ giết sạch Bắc Minh ngươi không chừa mảnh giáp!”

Hách Liên Hồng biết Tần Tĩnh đang có ý nhắc đến chuyện hắn âm thầm hạ độc, cũng không phản bác lại, chỉ lạnh lùng cười: “Từ xưa đến nay, thắng làm vua, thua làm giặc. Thiên Hữu các ngươi lần trước bị đánh cho tan tành ở Thanh Bình trấn, may mà chạy thoát được vài tướng lĩnh. Lần này, Thiên Sát trận còn mạnh hơn, Tần nguyên soái cho là, các ngươi sẽ có được vận may như trước hay sao?”

“Trên sa trường, không phân định bằng mồm mép!” Tần Tĩnh lo sợ khí hạ, liền cao giọng đáp, “Ai thắng ai bại, cứ đánh rồi sẽ biết! Ta, Thiên Hữu nam nhi, thề sẽ sống chết đền nợ nước!”

“Thề sống chết đền nợ nước! Thề sống chết đền nợ nước!” Các tướng sĩ cùng hô to, trường thương giơ cao, khí thế âm ầm như sấm nổ.

Đông Phương Ngọc khẽ động trong lòng, xem ra chiêu kêu gọi trước khi lâm trận thế này không hề vô dụng tí nào. Vốn dĩ, nàng có chút khinh bỉ đối với phương thức đánh giặc này, cảm thấy là cứ nên đánh bất ngờ hoặc bày mưu phủ đầu trước, vv... Dù dùng cách nào, cũng không phải là chờ đối phương sắp xếp xong đội hình rồi mới đánh. Đây là chiến trường, như thế nào lại có thể biến thành sân thi đấu thể thao?

Nhưng, đến lúc thật sự rơi vào hoàn cảnh này, nàng mới phát hiện làm như thế là cần thiết. Cả hai bên có hơn mười vạn binh mã, nếu chỉ dựa vào vũ khí và trận pháp để giành phần thắng, e rằng không thể phát huy hết uy lực. Kiểu đối thoại trước khi lâm trận này, thoát nhìn như vô dụng, nhưng trên thực tế, vừa có thể khích quân địch, lại vừa gia tăng sĩ khí.

Hách Liên Hồng mặc dù lời nói xảo trá, song, Tần Tĩnh rõ ràng là một lão tướng kỳ cựu, dày dặn kinh nghiệm chiến trường, dĩ nhiên không để cho hắn chiếm ưu thế.

Đang suy nghĩ, nàng chợt nghe thấy tiếng cười nham hiểm của Bách Quỷ lão nhân vang lên, cực kỳ chói tai, khiến cho quân lính bị chấn động, không khỏi đau đớn: “Tần Tĩnh lão nhân, ngươi chớ có ngạo mạn! Xem tên quân sư tiểu tử, miệng còn hôi sữa kia, dựa vào cái gì mà đòi phá giải Thiên Sát trận của bản quân sư!” Nói đoạn, hắn giơ tay lên, chỉ thẳng về phía Đông Phương Ngọc, biểu cảm vô cùng khinh thường.

Đông Phương Ngọc không chút kinh ngạc. Dù sao, người trên chiến trường này, chỉ có mỗi nàng và Bách Quỷ là không mặc áo giáp, dĩ nhiên dễ dàng đoán được nàng chính là quân sư. Đông Phương Ngọc lập tức cười nhẹ, lên tiếng: “Bách Quỷ, ngươi còn mang cái mặt nạ quỷ đó theo à? Thế nào, vẫn ngại ngùng con rùa đen trên mặt nên không dám lộ diện sao?” Giọng nàng nhẹ nhàng như tiếng nước chảy róc rách trên núi cao, nhưng lại có thể rõ ràng rơi vào tai mỗi quân lính bên dưới.

Lời này vừa nói ra, người khác tưởng hai người chỉ là đang bóng gió qua lại, không hề biết rằng, gương mặt ẩn sau mặt nạ của Bách Quỷ lão nhân đang tái xanh, vừa sợ lại vừa giận. Sợ là vì, tên thiếu niên trẻ tuổi này, làm sao lại có thể biết rõ ràng chuyện của nhiều năm trước đến thế? Khuôn mặt này, từ khi hắn đeo mặt nạ, những người từng thấy qua đều phải chết trong tay hắn. Tên thiếu niên này rốt cuộc từ chỗ nào mà biết được? Giận là vì, khuôn mặt của hắn, dù không thể nói là bị thương gì, nhưng là nổi sẩn nhọc cả đời hắn, làm hại hắn không dám nhìn mặt ai. Nay, bí mật chôn kín trong lòng nhiều năm qua, lại bị người khác nói toạc ra hết, hắn làm sao có thể không giận?

Trận chiến này, mặc kệ thắng bại như thế nào, tên quân sư thiếu niên kia, đều phải chết!

39. Chương 39

Chương 39: Máu chảy thành sông 1

Bách Quỷ lão nhân đưa ánh mắt thâm độc nhìn Đông Phương Ngọc, sát khí tựa như bốc lên ngàn ngút, khiến cho các tướng lĩnh Bắc Minh bên cạnh hắn đều nhin không được mà nhíu mày.

Đông Phương Ngọc lại nở nụ cười, dùng giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lên tiếng: “Các vị tướng sĩ, trận chiến hôm nay, bản quân sư sẽ cho các vị biết khuôn mặt rùa của Bách Quỷ lão nhân uy danh hiển hách, rốt cuộc là như thế nào mà lúc nào cũng rứt đầu, không dám gặp người!”

“Được! Được!” Binh lính phía sau cùng hô to.

Bách Quỷ lão nhân nổi điên trong lòng, biết mồm mép không bằng Đông Phương Ngọc, hắn cũng không muốn dây dưa thêm nữa, mắng lớn: “Thằng nhóc khôn kiếp!” Đoạn, hắn dùng mắt ra hiệu cho Hách Liên Hồng rồi hét lên: “Bày trận!”. Lời hắn vừa dứt, vài vị tướng lĩnh giục ngựa rời đi, đều tự trở về vị trí cũ. Các binh lính cũng bắt đầu di chuyển. Bách Quỷ lão nhân vẫn bất động tại chỗ, mang vũ khí của mình - là một cây đao sắt hình thù kì dị, lưỡi lõm bất thường - ra, nhìn về phía Đông Phương Ngọc bằng ánh mắt sắc mùi chết chóc.

Đông Phương Ngọc lại khẽ cười, điều nàng muốn chính là thế này! Bách Quỷ phải đeo mặt nạ, chuyện này có thể nói là nàng có một nửa công lao. Khuôn mặt kia của hắn, không phải nhiều người biết.

Giờ nàng kích động hắn một chút, đỡ phải đến lúc đó, hắn ngay cả nàng cũng không nhận ra thì thật chẳng hay ho tí nào.

Thấy đối phương bắt đầu bày trận, quân Thiên Hữu bên này, theo mệnh lệnh của Tần Tĩnh, các tướng lĩnh cũng đều tự trở về vị trí cũ, nhanh chóng tạo đội hình. Đông Phương Ngọc giục ngựa đi thẳng đến đài cao ẩn trong đám binh lính, chuẩn bị chỉ huy mọi người đối địch.

Chiều cao của cái đài này hơn một trượng, nàng đứng trên đây, tầm mắt trở nên cực kì rõ ràng. Dựa vào thị lực hơn người của mình, những động tĩnh của Bắc Minh dù to, nhỏ thế nào cũng đều khó có thể qua mắt nàng. Nàng một thân áo dài trắng, đứng giữa đài cao, bất giác cảm thấy bản thân thật có phong cách Gia Cát Lượng. Có điều, liếc nhìn binh lính xung quanh, Đông Phương Ngọc nhin không được mà thầm oán Tần Tĩnh. Cái đài cao thế này, mục tiêu rõ ràng như thế, nguyên soái người không sợ quân sư nhà mình bị một mũi tên bay thẳng vào người hay sao? Đám quân lính bên dưới làm sao có thể bảo vệ an toàn cho nàng?

Vẫn là võ công của mình hữu dụng, Đông Phương Ngọc thầm xem thường Tần Tĩnh một cái rồi rút ra lá cờ ngũ sắc ở bên cạnh, chuẩn bị nghênh chiến. Muốn chống lại Thiên Sát trận, dĩ nhiên cần phải nghiên cứu kĩ lưỡng mới được.

Thật ra, thắng bại như thế nào, nàng một chút cũng không để tâm. Vốn dĩ, Thiên Sát trận của quân Bắc Minh đã đại thành rồi, đám quân cảm tử quả nhiên bị sắp đặt ở Sinh môn. Toàn bộ trận pháp vừa bố trí hoàn chỉnh xong thì sát khí ồ ồ xuất hiện. Nhưng còn quân Thiên Hữu bên này, trận pháp lại chỉ mới luyện tập nửa tháng, lấy Ngũ Hành trận làm trận chính, phối hợp cùng Mai Hoa trận. Hiện tại, Mộ Dung Lạc Cẩn đang mang theo một đội nhân mã đứng chính giữa, bên cạnh là Hồ Uy doanh tinh anh, Hiên Viên Hạo Thiên và các cao thủ cấm vệ quân. Tuy nàng đã thành công chọc giận Bách Quỷ, nhưng phần thắng cũng không gia tăng bao nhiêu.

Đông Phương Ngọc yên vị đứng trên đài cao, bắt đầu chỉ huy. Thiên Sát trận phức tạp khổng lồ, di chuyển qua lại khiến người xem hoa cả mắt. Bách Quỷ không ngừng đưa cây đao thép của mình lên, xuống, trái, phải, lộ ra vẻ điên cuồng và nham hiểm vô cùng. Động tác của Đông Phương Ngọc đơn giản hơn hắn nhiều. Các tướng lĩnh dẫn binh theo cờ hiệu của nàng, tiến lui chém giết kịch liệt. Tần Tĩnh, Tạ Lưu Phong, Ngụy Bán, Triệu Tử Tề cùng Mộ Dung Lạc Cẩn chỉ huy năm chi đội tạo thành hình hoa mai, bao vây lính Bắc

Minh ở giữa. Hai bên không ngừng bổ sung quân lực liên tục, thế trận nhìn như đơn giản nhưng thực ra biến hóa vô cùng.

Lúc này, Đông Phương Ngọc và Bách Quỷ đang thâm đánh giá đối phương. Vừa giao đấu bằng ánh mắt, vừa tránh những mũi tên thỉnh thoảng lao tới. Trên chiến trường, dĩ nhiên không thể tránh khỏi cảnh chém giết thảm thiết. Dao, thương, kiếm, kích, người tới ta đi. Binh lính hai bên hừng hực đánh rồi lại chém, máu thịt bay tán loạn, quyết liều mạng sa trường. Đông Phương Ngọc nhìn tình hình chiến đấu bên dưới, dù nàng có lạnh lùng thế nào thì giờ phút này, cũng nhịn không được mà có chút nhiệt huyết sôi trào. Chiến trường thời cổ giống như quang cảnh địa ngục, kinh khủng đến mức cây cỏ phải đau lòng, gió mây phải biến sắc. Thật có thể nói là vô cùng thâm, vô cùng đau xót.

Hai bên kịch chiến từ lúc mặt trời mọc cho đến quá trưa, uy lực của Thiên Sát trận khiến cho Thiên Hữu tổn thất nghiêm trọng. Cho dù dưới sự chỉ huy của Đông Phương Ngọc, quân Thiên Hữu có thể tránh được kết cục không hay, nhưng tất cả đều phải cố hết sức. May mà, các binh lính một lòng muốn rửa nhục, dũng mãnh không sợ chết nên lực lượng cũng coi như ngang nhau. Có điều, tình huống của Mộ Dung Lạc Cẩn lúc này đang vô cùng gian nan.

Vị đệ nhất công tử tao nhã, ung dung ngày thường này, hiện đang giao chiến cùng đám cảm tử quân bên kia. Hắn thâm suy nghĩ, chân mày hơi hơi nhăn lại. Vốn dĩ, hắn đã sớm biết được đám cảm tử quân sẽ không dễ đối phó, nhưng lại không nghĩ rằng khó đến mức độ này! Bởi vì, trừ đám cảm tử quân ra, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng sát khí ép người mà ngay cả vận nội lực cũng chống đỡ khó khăn. Mộ Dung Lạc Cẩn kinh ngạc trong lòng, uy lực của Thiên Sát trận hôm nay đã đạt đến mức độ cao nhất. Nếu không nhờ Đông Phương hiểu được cách phá trận, chỉ e rằng, dù võ công giỏi thế nào thì cũng phải chết trong tay chúng!

Nghĩ vậy, động tác của Mộ Dung Lạc Cẩn lại càng tăng lên. Một loạt cảm tử quân đổ gục trước vó ngựa của hắn. Chiêu thức của hắn càng lúc càng tàn nhẫn, chỉ dùng công không dùng thủ, khiến cho các tơ máu trong mắt không khỏi mỗi lúc một đỏ lên.

Đông Phương Ngọc quan sát sự biến hóa của trận chiến, mỉm cười. Mộ Dung Lạc Cẩn này quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người. Đám quân khó nhằn kia đã bị giải quyết hơn phân nửa, Sinh môn đã mở ra, thời cơ đến!

Nàng lập tức vận nội công, lấy ra một chiếc còi bạc, lớn tiếng thổi lên. Trên chiến trường, các tướng lĩnh nghe thấy âm thanh này, tinh thần vô cùng phấn chấn. Rốt cuộc cũng có thể phản kích rồi! Theo cờ lệnh của Đông Phương Ngọc, trận hình cũng nhanh chóng biến hóa, như đóa hoa mai năm cánh, chậm rãi nở rộ, không cách nào ngăn lại được.

Bách Quỷ lão nhân trong lòng kinh sợ, thấy tình hình không ổn, sắc mặt hắn liền trở nên u ám. Lúc này, Hách Liên Hồng đang hăng máu chém giết, nhìn thấy ánh mắt của Bách Quỷ lão nhân, hắn cắn răng nói: “Bách Quỷ, chẳng lẽ Thiên Sát trận cũng có thể bị phá sao?” Thanh âm tràn đầy phẫn nộ và sát khí.

“Sinh môn vừa mở ra, nhưng thắng bại khó đoán được.” Bách Quỷ lão nhân đáp, “Nay, chỉ có thể bắt người bày trận thì mới nắm chắc phần thắng.”

“Được!” Hách Liên Hồng nhìn về thiếu niên thanh tú trên đài cao phía xa xa, lạnh lùng cười. Hắn lấy cây cung thép dưới lưng ngựa, căng cung, cài tên. Mũi tên tựa như sao rơi, bay thẳng về phía Đông Phương Ngọc rồi bất chợt tách ra thành ba mũi...

40. Chương 40

Chương 40: Máu chảy thành sông 2

Tướng sĩ Bắc Minh vốn có sở trường là cưỡi ngựa bắn cung, Hách Liên Hồng lại là nhân tài kiệt xuất trong số đó. Dưới dây cung, ba mũi tên nhọn lao thẳng đến Đông Phương Ngọc, tiếng xé gió vù vù vang lên, mang theo sát khí hùng hực, chớp mắt đã thấy tới nơi.

Vài tướng lĩnh phát hiện tình hình bên này, chỉ có thể bất lực, không cách nào cứu viện. Xung quanh đài, binh lính giờ thuấn chặn tên, nhưng lại bị lực tên chấn động, đẩy lui ra phía sau vài bước, tro mắt nhìn tên bay vùn vụt.

Mộ Dung Lạc Cẩn vừa chém ngã một tên cầm tử quân, nắm chặt trường kiếm đến nỗi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh thì nhau túa ra. Đông Phương, người có thể né ba mũi tên sát thủ của hoàng tử Bắc Minh không?

Đông Phương Ngọc đã sớm nhìn thấy Hách Liên Hồng căng cung bắn tên, cũng không vội vã tránh né. Thấy tên đến trước mặt, đầu tên lóe sáng, nàng mới ra tay, nhanh như chớp nắm lấy cả ba mũi tên.

Tướng sĩ Thiên Hữu thấy quân sư dũng mãnh phi thường, mũi tên sát thủ như vậy mà cũng không thể khiến nàng bị thương, liền không khỏi hưng phấn, càng đánh càng hăng. Phía xa xa, trong khi ánh mắt của Bách Quỷ lão nhân càng thêm phần hung ác nham hiểm thì Hách Liên Hồng chỉ ha ha cười: “Dư quân sư, hảo công phu! Nhưng, trên chiến trường, không thể cứ dựa vào cái dũng của kẻ thất phu! Có bản lĩnh thì hãy phá Thiên Sát trận đi! Nếu không, bốn hoàng tử nhất định phải mời quân sư đến Bắc Minh ta một chuyến!”

Thanh âm lạnh lùng của Đông Phương Ngọc liền vang lên, đáp lại: “Hách Liên hoàng tử nói phải. Một khi đã như vậy, bản quân sư trước hết cứ bắt người bày trận này cái đã!”

Hừ, dám hạ độc thủ với bà đây, lại còn bôi độc lên mũi tên, người chết chắc rồi. Dù sao, Thiên Sát trận vốn do một mình Bách Quỷ chỉ huy. Giờ mình giết lão quỷ này, với thực lực của quân Thiên Hữu, thắng lợi khẳng định chẳng còn là vấn đề.

Nghĩ đến đây, Đông Phương Ngọc lại ra hiệu bằng lá cờ ngũ sắc, ý nói Tần Tĩnh nguyên soái chỉ huy các tướng lĩnh, đối địch theo kế hoạch đã bàn trước. Đoạn, nàng từ đài cao phi thân xuống, hướng về phía Bách Quỷ lão nhân mà đi, cất giọng thanh thanh: “Bách Quỷ, hôm nay, người, ta, thù mới hận cũ, kết thúc một lần đi!”

Lúc này, Đông Phương Ngọc chỉ mặc một bộ áo dài trắng, hai chân đạp trên lưng chiến mã của mình. Nàng toàn thân tao nhã, băng băng trên sa trường, vượt qua đầu các binh lính, lao thẳng về hướng Bách Quỷ. Hai mắt nàng lấp lánh như sao sáng, toát lên chính khí khó che giấu. So sánh với mặt nạ quỷ dữ tợn của Bách Quỷ kia, lại càng tăng thêm vài phần thanh tú.

Bách Quỷ lão nhân nhìn quân sư trẻ tuổi nhưng lại dám khiêu chiến với mình, trong lòng khinh thường đến cực điểm, cũng không để tâm đến câu nói “thù mới hận cũ” của Đông Phương Ngọc, chỉ nghĩ rằng nàng tới báo thù. Hắn cả đời làm chuyện ác vô số, sao có thể nhớ được rõ ràng? Nghĩ xong, hắn lập tức nở nụ cười khinh miệt: “Tiểu tử, chớ có khẩu xuất cuồng ngôn! Lão phu khuyên người tốt nhất là nên tự kết liễu đi, để đỡ phải chịu nhục trước vạn quân!”

Đông Phương Ngọc mỉm cười: “Phải không? Bản quân sư cũng sẽ không cho người tự kết liễu đâu!” Nếu như thế thì quá lợi cho người rồi! Dứt lời, nàng phi thân lên, bắt đầu xuất chiêu. Nàng rút thanh đoản kiếm màu đen không biết đã mang theo từ lúc nào ra, cùng Bách Quỷ lão nhân giao chiến.

Các tướng lĩnh của Thiên Hữu không biết Đông Phương Ngọc đã sớm tính toán hoàn hảo trận chiến với Bách Quỷ, đều nói Bách Quỷ lão nhân này giả dối thâm độc, thành danh đã lâu, Dư quân sư liệu có thể là đối thủ không? Nhịn không được lo lắng trong lòng, Triệu Tử Tề la lớn: “Đông Phương! Không cần hành động theo cảm tính!”

Tần Tĩnh đoán được Đông Phương Ngọc hẳn đã sắp xếp trước, biết nàng nhất định phải nắm chắc bảy phần thắng mới tấn công Bách Quỷ. Quả nhiên, Bách Quỷ vừa mất tập trung, uy lực của Thiên Sát trận lập tức giảm mạnh. Vì tình hình toàn cục, dĩ nhiên phải đánh một trận. Nghĩ xong, không chần chừ thêm, hắn lập tức cất cao giọng nói: “Các tướng sĩ Thiên Hữu! Quân sư vì phá trận, không tiếc hy sinh tính mạng, sống chết không màng đến! Chúng ta thân là nam nhi Thiên Hữu, có thể tham sống sợ chết sao?! Giết!”

“Giết!” Hơn mười vạn tướng sĩ ầm ầm đáp lại, thanh âm vang vọng trên chiến trường, bi tráng vô cùng. Mọi

người đều nghĩ quân sư đã không màng sống chết, liền hăng máu chém giết kịch liệt. Đám người Triệu Tử Tề trong lòng đau như cắt, nhưng cũng hiểu được là không thể trợ giúp, lại tiếp tục chém giết. Mộ Dung Lạc Cẩn thế nhưng không hề vội vã, hắn đã sớm biết Đông Phương Ngọc võ công không tệ. Cho dù đánh không lại, dựa vào kinh công của mình, chạy thoát không thành vấn đề với nàng.

Nghe thấy tiếng hô ầm ầm trên chiến trường, Đông Phương Ngọc nhịn không được mà nhếch miệng một cái. Quả nhiên là gừng càng già càng cay. Tần nguyên soái, người thật đúng là rất biết tận dụng. Thật là, một đám ngốc nghếch, sao lại có thể định ninh rằng bốn cô nương sẽ thất bại chứ?

Bách Quỷ lão nhân nội lực thâm hậu, chiêu thức tàn nhẫn, cây đao sắt trên tay vù vù uy vũ. Đông Phương Ngọc ngược lại, thân pháp linh hoạt, thanh tú vô cùng. Nàng cầm thanh đoản kiếm trong tay, lúc đánh lúc giữ, thoát nhìn nhẹ nhàng, nhưng chiêu nào cũng là chiêu sát thủ. Nàng cố tình tạo tư thế tuyệt đẹp, áo dài trắng phất phơ như cánh bướm nhịp nhàng. Hai người kịch chiến giữa không trung, nháy mắt đã vượt qua hơn trăm chiêu.

Bách Quỷ lão nhân vung đao sắt nghênh chiến, khuôn mặt dưới mặt nạ càng thêm u ám. Hai bên giao chiến đã hơn trăm chiêu, nhưng thiếu niên này không những không yếu đi, ngược lại càng đánh càng mạnh. Nếu tiếp tục dây dưa thế này, e rằng Bắc Minh sẽ thua chắc. Hắn vốn am hiểu dùng độc, lúc này cũng không thêm nghĩ đến đạo nghĩa gì nữa, liền chuẩn bị độc. Hắn thầm nghĩ, nếu ngoài sáng đánh không lại người thì người vẫn phải chết dưới tay lão phu.

Nào ngờ, Đông Phương Ngọc đã nhân lúc sắp lại gần hắn, tung bột phấn ra. Bách Quỷ lão nhân nhất thời không phòng bị, hít phải không ít. Lúc này, hơi thở khó khăn, hắn liền cảm thấy giận dữ. Tự trách bản thân đã nhiều năm dùng độc giết người, nay lại sơ ý trúng độc thế này. Nghĩ xong, hắn vừa đánh vừa chửi: “Tiểu tử khốn kiếp, lão phu có thâm cừu đại hận gì với người? Sao lại hạ độc thủ như thế?”

Thâm cừu đại hận gì? Đông Phương Ngọc cười lạnh trong lòng. Chuyện xảy ra mười năm trước, nàng không bao giờ quên! Rồi nhàn nhạt, nàng trả lời: “Bách Quỷ, người có còn nhớ mấy ngày trước tại bìa rừng, người phục kích ta và phu nhân ta, khiến bản quân sư bị trọng thương, còn phu nhân thì phải nhảy xuống sông. Thế nào, mới đây mà người đã quên rồi sao?”

Bách Quỷ ngẩn ra. Hắn tuy làm ác nhiều, nhưng hai tháng nay luôn ở trong quân doanh, làm sao có thể ra ngoài phục kích thanh niên này? Không phải là có người vu oan đó chứ? Suy nghĩ một hồi, hắn liền vội vàng nói: “Bản tay của lão phu đã từng lấy mạng không biết bao nhiêu người, không việc gì phải câu nệ một, hai mạng con con! Chuyện này không phải do lão phu gây nên, người đừng đứng đây ăn nói bừa bãi!”

“Người đúng là làm ác quá nhiều, không thể nhớ được gì nữa rồi!” Đông Phương Ngọc ngoài miệng thản nhiên, nhưng trong lòng thầm cười trộm. Đương nhiên là có người vu khống người rồi. Dù sao, thanh danh của người vốn cũng chẳng hay ho gì, chỉ bằng để bốn cô nương “rửa sạch” cho người.

Thấy Bách Quỷ lão nhân trúng độc, dần dần không còn khả năng chống đỡ, nàng liền đâm một kiếm, mềm dẻo như linh xà. Bách Quỷ lão nhân khó khăn lắm mới tránh được, vừa ngẩng đầu lên, Đông Phương Ngọc đã kịp đổi chiêu, đoản kiếm như một tia chớp màu đen, bổ thẳng vào mặt hắn!

“Bốp” một tiếng, mặt nạ của Bách Quỷ lão nhân vỡ thành hai nửa, rơi xuống đất.

Đông Phương Ngọc nhìn khuôn mặt hắn, lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt rét lạnh.

41. Chương 41

Chương 41: Mượn chiến trường báo thù riêng

Mặt nạ quý dữ tợn vỡ vụn, rơi thẳng xuống đất. Gương mặt mà Bách Quỷ lão nhân cố gắng che giấu suốt mười năm nay, rốt cuộc đã hiển hiện trước bàn dân thiên hạ.

Khuôn mặt của hắn giống như một cụ ông với các nếp nhăn sâu, ngũ quan bình thường đến nỗi khiến người khác vừa nhìn thấy thì liền có thể quên ngay. Hắn thậm chí còn không có một vết sẹo nào để chứng tỏ mình là người đã lăn lộn nhiều năm trong giang hồ.

Có điều, kì quái ở chỗ, trên khuôn mặt hắn có vẽ hình một con rùa. Thêm nữa là, con rùa này rất to, che hết cả khuôn mặt hắn. Vết mực lại đậm vô cùng.

Có thể nhìn ra được, tác giả của con rùa tựa hồ vẽ rất vội vàng, chỉ dùng mỗi một nét bút. Nhưng, toàn bộ con rùa vẫn được vẽ đầy đủ, vỏ rùa, đầu đuôi, tứ chi, tất cả đều đủ hết. Tứ chi nằm ở hai mắt và gò má, còn đuôi rùa thì vừa khít ngay miệng, động đậy theo cái môi đang run run của Bách Quỷ lão nhân, nhìn rất buồn cười.

Lúc này, thắng thua trên sa trường đã được định đoạt. Các tướng sĩ Thiên Hữu càng đánh càng dũng mãnh, khiến quân Bắc Minh vất vả chống đỡ, mỗi lúc một bị đẩy lùi. Bầu trời vốn đã âm u, nay lại mù mịt mây, mơ hồ có vài hạt tuyết nhỏ rơi xuống.

Trong khi máu thịt bay tán loạn trên chiến trường thì Đông Phương Ngọc và Bách Quỷ lão nhân đang nhìn nhau chằm chằm, lửa giận hòa cùng sát khí bốc lên ngùn ngụt. Hiện tại, Bách Quỷ lão nhân đã tức giận đến nói không ra lời, cây đao sắt trong tay cũng không khỏi rung rung. Khuôn mặt này, hắn đã cố giấu mười năm nay, lúc này, lại bị bắt lộ ra trước mặt mọi người. Hắn vừa sợ vừa giận, xấu hổ không chịu nổi. Hắn đưa tay, run run chỉ vào Đông Phương Ngọc: “Ngươi! Ngươi...” Muốn mắng, nhưng lại chẳng nói được lời nào.

Đông Phương Ngọc lạnh lùng nhìn Bách Quỷ lão nhân, khí lạnh quanh người nàng bắt đầu tỏa ra mạnh mẽ. Nàng quan sát con rùa đen trước mặt, nói: “Thế nào? Rửa không sạch thì dùng đao rọc đi là được rồi. Bách Quỷ, ngươi thật đúng là vô dụng.”

Vừa nhìn là biết lão già này không có cách xóa con rùa đi, kết quả, càng xóa lại càng chẳng ra sao, chỉ có thể bó tay. Nghĩ đến chuyện Bách Quỷ đã nhiều năm như vậy mà vẫn không tẩy được hình rùa, bất đắc dĩ phải đeo mặt nạ để che đi, Đông Phương Ngọc liền cảm thấy trong lòng có chút thoải mái.

Mực Thiên Tăng này, quả nhiên là đồ tốt.

Bị Đông Phương Ngọc châm chọc, Bách Quỷ lão nhân giận dữ, không thèm để ý lúc này vừa trúng độc, nội công đã giảm mạnh. Hắn vung cây đao sắt nhào tới, tựa hồ muốn quyết tử.

Đông Phương Ngọc cười nhẹ: “Bách Quỷ, ngươi tức giận quá độ mà hồ đồ luôn rồi sao? Muốn tự tìm cái chết chứ gì?” Thanh đoản kiếm run lên, tiếp tục đón chiêu của hắn, vừa thông dong lại vừa nhàn hạ, hết như chú mèo đang thích thú vờn chuột.

Với tính tình thường ngày của Bách Quỷ, nhất định sẽ không kích động thế này. Gặp trường hợp như bây giờ, hắn chắc chắn sẽ lui về sau để tìm cách thoát thân, nhằm bảo vệ tính mạng. Nhưng, hôm nay, hắn lại hành động khác thường đến vậy, chẳng qua là do khiếp sợ quá mức. Thiên Sát trận bị phá, bí mật nhiều năm của hắn bị lộ, lại còn bị Đông Phương Ngọc làm nhục, hắn bất đắc dĩ mới bày ra vẻ quyết tử, muốn lấy mạng đổi mạng. Lúc này, vừa nghe thấy Đông Phương Ngọc nói xong, lại nghĩ tới chuyện mình đã trúng độc, hắn nhịn không được mắng to: “Thằng nhóc vô sỉ! Ngươi lại đi hạ độc trên chiến trường, đúng là tiểu nhân vô sỉ!”

“Ha ha,” Đông Phương Ngọc cười khê, “Bách Quỷ, ngươi đúng là sống lâu quá nên da mặt cũng dày thật. Lời này mà ngươi cũng có thể nói. Không phải ban nãy ngươi định hạ độc bản quân sư trước hay sao? Bản quân sư chỉ là lấy gậy ông đập lưng ông mà thôi. Muốn nói vô sỉ, ai có thể so được với ngươi?”

Lời còn chưa dứt, thanh đoản kiếm lại vạch qua vạch lại trên người Bách Quỷ, khiến hắn bị dày vò không ít.

Đến lúc này, Bách Quỷ lão nhân trong lòng kinh hãi, hắn thầm tiếc rẻ thanh danh nửa đời lăn lộn trên giang hồ của mình. Người này, sau khi dùng độc, rõ ràng có thể trực tiếp giết chết hắn. Nhưng lại cố tình phá mặt nạ của hắn, làm cho hắn bẽ mặt, bây giờ còn trêu đùa hắn. Nghĩ lại, ban nãy hắn định khiến cho Đông Phương Ngọc phải tự kết liễu, chịu nhục trước vạn quân. Nào ngờ, lúc này, tự hắn phải ném đòn của mình!

Trong khi tâm tư xoay chuyển liên hồi, hắn mở miệng nói: “Người, tiểu tử này, rốt cuộc là có thâm cừ đại hận gì với lão phu? Tại sao người phải làm khổ ta như vậy?”

“Thâm cừ đại hận?” Hơi thở của Đông Phương Ngọc càng phát ra khí lạnh như băng, “Năm đó, trong tuyết sơn tuyết cảnh, đối với cô nhi quả phụ, người còn có thể nổi cơn háo sắc, vô sỉ uy hiếp. Bách Quỷ, người nói xem, ta vì sao phải làm khổ người?” Nàng gần từng tiếng, như lưỡi dao sắc nhọn, lạnh lẽo thấu xương.

Ban đầu, khi hai người khẩu chiến, đều dùng nội lực để lên tiếng. Lúc này, Bách Quỷ trúng độc, muốn tiết kiệm khí lực. Còn Đông Phương Ngọc thì không muốn người khác biết thù cũ giữa mình và Bách Quỷ, nên cũng không dùng nội lực nói chuyện. Cuộc đối thoại này chỉ có hai người nghe thấy.

Tuyết sơn tuyết cảnh? Cô nhi quả phụ? Háo sắc? Uy hiếp? Những hình ảnh rời rạc dần hiện lên trong đầu Bách Quỷ, hắn đột nhiên cả kinh, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của Đông Phương Ngọc, run giọng, nói: “Là người!”

Đúng vậy, chính là “nó”, thằng nhóc con năm đó nhân lúc hắn nhất thời không phòng bị đã dùng thứ kì lạ này vẽ hình rùa lên mặt hắn, báo hại hắn suốt mười năm không dám lộ diện. Dù cho hắn đã không tiếc công sức nghiên cứu, nhưng vẫn không thể tìm ra phương pháp tẩy hình rùa!

Hắn nhất định là không nhận nhầm người. Ánh mắt như đầm sâu thăm thẳm, giá lạnh thấu xương, sát khí rét lạnh như vậy, hoàn toàn không phải là ánh mắt một đứa trẻ năm tuổi nên có. Nhiều năm như thế, ánh mắt này vẫn không hề thay đổi.

Nhưng mà, đứa trẻ kia không phải đã sớm chết đuối dưới sông sao? Cho dù không phải do hắn ra tay, thì với mức độ ác độc của kẻ kia, không thể nào lại nương tay. Thế nhưng, trước mắt...

“Nhớ ra rồi?” Đông Phương Ngọc đột nhiên ôn nhu cười, cất giọng thanh thanh, “Đúng vậy, là ta. Hôm nay, ta mượn chiến trường này để kết thúc ân oán cá nhân. Người nhớ ra là tốt rồi. Lúc làm quỷ cũng không phải bỏ ngõ.” Dứt lời, thanh đoản kiếm mềm dẻo như linh xà của nàng, lập tức đâm xuyên qua tim Bách Quỷ lão nhân.

Bách Quỷ lão nhân lúc này, sắc mặt trắng bệch, nhin không được phun ra một miệng máu tươi. Hắn nhìn Đông Phương Ngọc bằng ánh mắt như muốn ăn thịt người. Nhưng, con rùa trên mặt lại như làm phản hắn, khiến cho hắn chẳng còn chút dữ tợn nào. Hắn cố dùng sức, khó khăn mở miệng: “Người, không phải, đã chết sao?”

“Thật có lỗi, khiến người thất vọng rồi.” Đông Phương Ngọc thản nhiên đáp, “Người mang theo con rùa trên mặt xuống địa ngục đi. Hình rùa vẫn còn rất đầy đủ, khi đó ta về không tệ.” Vừa nói, nàng vừa chậm rãi rút đoản kiếm ra. Trên chiếc đoản kiếm màu đen, máu tươi chậm rãi nhỏ xuống.

Bách Quỷ, ân oán của ta và người, hôm nay thanh toán xong. Người tội ác tày trời, chỉ có thể dùng mạng mà đền.

Có điều, người yên tâm, những kẻ khác, ta cũng sẽ nhất định không bỏ qua!

Cách đó không xa, Hách Liên Hồng đang bị các tướng sĩ tấn công, không thoát ra được. Hắn tận mắt thấy Bách Quỷ lão nhân bị giết, cũng không thể ngăn cản. Lúc này, bất gặp vẻ mặt nặng nề của Đông Phương Ngọc, hắn nghĩ nàng vừa giết Bách Quỷ, có lẽ tâm tư không tập trung, liền phi ám khí ra, đánh úp về phía Đông Phương Ngọc.

Bên này, Đông Phương Ngọc nhanh chóng rút đoản kiếm đỡ ám khí, một tiếng keng vang lên. Nàng đang muốn xuống giáo huấn Hách Liên Hồng, nào ngờ, cánh tay của Bách Quỷ lão nhân đã ngã gục vật vờ giơ lên, lấy ra một vật, ném về phía nàng, trong ánh mắt lộ ra tia oán giận vô cùng.

Đông Phương Ngọc đang tránh né ám khí, không ngờ rằng Bách Quỷ còn chưa chết, lại nhân lúc này đánh lên nàng. Nàng nhất thời không né kịp, cảm thấy dường như có gì đó va vào trán. Sau đó, một giọt chất lỏng, tựa hồ là nước, từ trán nàng rơi xuống.

“Ha ha, lão phu muốn người phải thê thảm gấp trăm lần ta! Vĩnh viễn không dám gặp người.” Bách Quỷ giãy dụa nói xong câu cuối cùng, trong ánh mắt lại hiện lên một tia vui mừng. Hắn trừng mắt nhìn Đông

Phương Ngọc, rồi gục xuống.

42. Chương 42

Chương 42: Chết không nhắm mắt

Gặp biến cố, ánh mắt Đông Phương Ngọc lại càng trở nên bình tĩnh. Nàng không chút do dự rút ra ba chiếc dao mỏng, ném về phía Hách Liên Hồng. Đoạn, không thèm liếc nhìn hắn, nàng nhanh chóng lấy khăn tay lau đi chất lỏng trên mặt. Đập vào mắt nàng lúc này, chính là màu mực đen quen thuộc.

Đông Phương Ngọc chậm rãi cười ha ha. Quả nhiên là mực Thiên Tăng, còn có bỏ thêm độc rắn trộn lẫn cùng các loại độc khác nữa. Mực Thiên Tăng vốn được lấy từ túi mật của loài mực dưới biển sâu, hợp cùng mấy chục loại dược liệu kì lạ, cộng thêm máu cáo trắng mới có thể luyện thành. Các bước chế tạo tuy khó khăn, phức tạp nhưng ngoài khó tẩy rửa ra thì loại mực này chẳng còn tác dụng gì khác.

Nhớ ngày đó, vì không muốn học theo thừa mà nàng đã lén gạt mẫu thân xinh đẹp của mình, bỏ bao nhiêu công sức vất vả mới chế ra được thứ này. Đơn giản, chỉ vì nó có thể in hình lên quần áo, vừa nhanh vừa tiện. Thật không nghĩ rằng, lại có cơ hội dùng nó để vẽ lên mặt tên Bách Quỷ, khiến cho hắn phải thụt đầu không dám lộ diện.

Lúc này, trước khi chết, Bách Quỷ ném ra thứ này, là muốn ăn miếng trả miếng sao? Đông Phương Ngọc lạnh lùng cười, có lẽ hắn đã nghiên cứu ra loại mực này từ hình vẽ trên mặt, lại còn thêm độc vào. Quả nhiên là bản chất của Bách Quỷ, nham hiểm giả dối. Hiện tại, trên chiếc khăn trắng, chỗ nàng vừa lau, đang có dấu vết bị ăn mòn xuất hiện. Mặt nàng cũng có chút cảm giác đau đớn, hẳn là mặt nạ bị phá hư rồi.

Lúc ở bờ sông Hắc Thủy, vì tránh bị đuổi giết, nàng đã đội mặt nạ thiếu niên này. Vốn nàng chỉ muốn che giấu tung tích, thật không ngờ, hôm nay, nó lại có thể giúp nàng một chuyện lớn như vậy.

Đông Phương Ngọc liếc nhìn Bách Quỷ lão nhân một cái, khinh thường nói: “Muốn dùng cái này để khiến cho ta phải thê thảm hơn người gấp trăm lần? E là, người thật sự phải chết không nhắm mắt rồi.” Dứt lời, nàng lấy ra một cái bình sứ nhỏ từ trong ngực rồi đổ một chút thuốc màu trắng lên tay, bôi lên gò má. Một hồi sau, nàng chậm rãi bóc chiếc mặt nạ hoàn mỹ trên mặt ra.

Bách Quỷ lão nhân lúc này, đang cố gắng dùng hơi sức cuối cùng để nhìn gương mặt kẻ thù bị tàn phá. Hắn thấy trên mặt Đông Phương Ngọc có vết màu đen xuất hiện và dần loang ra nhanh chóng thì liền nhìn không được mà vui sướng trong lòng. Nào ngờ, thiếu niên kia đưa ánh mắt giễu cợt, còn có một tia thông cảm, nhìn hắn. Sau đó, nàng gỡ mặt nạ ra, để lộ gương mặt thật...

“Phụt!” Dưới cơn giận vô cùng, trước khi chết, Bách Quỷ lại phun ra một miệng máu tươi, đôi mắt trợn trừng, tràn đầy tia không cam lòng và oán hận.

Đông Phương Ngọc vẫn lo lắng, nàng rút cây dao găm ra, hung hăng chém một đao vào cổ Bách Quỷ. Đáng kiếp, ai bảo người đã sắp chết rồi mà còn muốn ám sát bổn cô nương, thiếu chút nữa là khiến dung mạo ta bị hủy hoại. Bây giờ thì tốt rồi, người chết không nhắm mắt là đúng lắm.

Cắt nước thuốc và dao găm xong, Đông Phương Ngọc còn chưa kịp xoay người, đã nghe thấy thanh âm run rẩy từ đằng sau vang lên: “Đông Phương?”

Bình tĩnh xoay người lại, Đông Phương Ngọc thản nhiên nhìn người dù ở trên chiến trường vẫn tao nhã cao quý trước mặt mình, lên tiếng hỏi: “Mộ Dung tướng quân, có việc gì?”

Có việc gì? Hỏi thừa, đương nhiên là có việc! Ngực khí cực kì bình tĩnh này của nàng khiến cho Mộ Dung Lạc Cẩn nén không được lửa giận. Lúc này, khi Đông Phương Ngọc bị Hách Liên Hồng lén phóng ám khí,

tiếp theo thì bị Bách Quỷ lão nhân dùng cái gì đó đánh trúng, hấn ở xa, vội vàng đến độ hai mắt đều đỏ lên, một kiếm chém ngã ba cảm tử quân, dùng tốc độ cao nhất để phi tới bên Đông Phương Ngọc. Không ngờ, vừa đến nơi, lại nhìn thấy chuyện giết mình thế này, Đông Phương đang chậm rãi kéo chiếc mặt nạ da trên mặt xuống!

Gương mặt đằng sau mặt nạ kia, khiến cho hấn nhin không được mà ngẩn ngơ, quên mất ở trên chiến trường này, chỉ cần một chút sơ ý thì liền có thể mất mạng. Gương mặt này, ngũ quan đẹp đẽ, nước da trắng nõn, chiếc mũi tinh xảo, môi anh đào nhỏ nhắn. Chỉ duy nhất một thứ không thay đổi, chính là ánh mắt thăm thẳm như đầm sâu kia. Nàng mặc một thân áo dài trắng, hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng, hợp cùng khuôn mặt như thế, quả là...

Hoàn mỹ!

Đúng vậy, chính là hoàn mỹ, tựa hồ tiên nhân vô tình lạc trên chiến trường, đang vội vã muốn rời đi.

Hấn có rất nhiều điều muốn hỏi, nào là, nàng có bị thương hay không, mặt nạ trên mặt là như thế nào. Hấn còn muốn hỏi nàng rốt cuộc là ai, có phải là quân sư Thiên Hữu, vừa ôn hòa lại vừa lãnh đạm thường ngày không. Hấn đang muốn hỏi rất nhiều thứ, nhưng khi nhìn thấy nàng dùng dao chém vào cổ Bách Quỷ, nghĩ rằng có lẽ nàng không sao. Tâm trạng dần bình tĩnh lại, rốt cuộc, bao nhiêu thứ trong đầu lại chỉ có thể thốt lên hai chữ: “Đông Phương?”, giọng điệu hàm chứa chút run rẩy khó giấu.

Nàng không có việc gì, đúng vậy, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi. Bất kể nàng rốt cuộc là ai, từ đâu tới, chỉ cần không có việc gì, là tốt rồi.

Nhưng mà, nàng đúng là vô lương tâm, mình vì nàng mà lo lắng như thế, lo lắng muốn chết đi được, vội vã phi thân đến bên nàng, nàng lại có thể bình tĩnh hỏi: Có việc gì? Thật khiến cho người ta tức điên. Mộ Dung Lạc Cẩn suy nghĩ một hồi, không nói lời nào, chỉ là khuôn mặt tuấn tú tựa hồ càng lúc càng xám xịt.

Đông Phương Ngọc lúc này, khí lạnh quanh người đã dần dần tiêu tan hết. Nàng lại khôi phục bộ dáng quân sư ôn hòa nhưng lạnh lùng thường ngày, nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn. Nàng biết hấn bị nàng chọc giận, nhưng mà, ai bảo hấn, tự nhiên chưa gì đã vội vã chạy tới? Hấn tới chậm một chút thì ít nhất nàng đã có thể nghĩ cách để đeo mặt nạ lại, thật là. Nghĩ vậy, nàng cũng không thềm mở miệng, hai người cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau.

Lại nói tới Hách Liên Hồng bên kia, hấn tuy tránh thoát được hai chiếc dao của nàng, nhưng lại bị chiếc cuối cùng đâm vào ngực phải, ba phần thấu thịt. Thấy Bách Quỷ đã chết, Thiên Sát trận bị phá, binh lính Bắc Minh chết hơn phân nửa, hấn thậm biết không thể tiếp tục cuộc chiến, bèn sai người thổi vang sừng trâu, nhanh chóng lui binh. Có tướng lĩnh vội vàng chạy đến, thì thẳm vào tai hấn gì đó, mơ hồ nghe được có liên quan đến đại hoàng tử. Hách Liên Hồng nhăn mặt, nhưng không thềm để ý tới, thẳng thừng dẫn binh, giục ngựa mà đi. Các tướng lĩnh cũng lần lượt đi theo.

Thấy quân địch thua chạy, Tần Tĩnh cũng không đuổi theo. Dù sao, tuy rằng Thiên Hữu đại thắng, nhưng tổn thất cực kì nghiêm trọng. Chỉ là, hấn nhin không được mà trong lòng phẫn chấn, vận nội lực cất cao giọng, nói: “Các tướng sĩ, chúng ta thắng rồi! Mau thu binh, về doanh trại!”

Tiếng hoan hô vang lên một hồi, các tướng sĩ tuy mệt mỏi nhưng vẫn hân hoan. Chỉ riêng Mộ Dung Lạc Cẩn lúc này, lại tựa hồ mắt điếc tai ngơ, sắc mặt vẫn hầm hầm, chằm chằm nhìn Đông Phương Ngọc, tỏ thái độ: nếu nàng không mở miệng, ta sẽ không động đây.

Đông Phương Ngọc thẳm nhíu mày, người này trước giờ luôn bình tĩnh, bộ dạng như nắm tất cả mọi chuyện trong tay. Sa trường đầm máu thậm chí vẫn không thể khiến cho hấn phải chậ vật, ngược lại còn tăng thêm vài phần khí khái. Thế mà vào lúc này, sao hấn lại có thể ngây thơ như vậy?

Quên đi. Dù sao, chuyện hấn bất chấp mọi thứ mà vội vã chạy đến bên nàng, quả thật là xuất phát từ lòng lo lắng. Do đó, nàng không cần chấp nhặt với hấn, mất công lại khiến người khác chú ý. Quyết định xong, Đông Phương Ngọc mở miệng, nói: “Này, Mộ Dung tướng quân, đến lúc thu binh rồi, chúng ta cũng về đi.”

Hai chữ “chúng ta” của nàng đã lấy được lòng Mộ Dung Lạc Cẩn. Hấn thẳm vui vẻ, nhưng trên mặt vẫn u ám, gật gật đầu, đáp: “Được, chúng ta, cùng về đi.”

Đông Phương Ngọc đang mãi suy nghĩ lúc về doanh trại nên giải thích chuyện mặt nạ thế nào, nên cũng không để ý đến câu nói kỳ quái của Mộ Dung tướng quân. Nàng xoay người, nhảy lên ngựa, cùng Mộ Dung Lạc Cẩn rời đi.

Trên bầu trời lúc này, mây mù dày đặc, các hạt tuyết nhỏ đã biến thành bông tuyết, từ từ bay xuống, bao trùm những vệt máu hoặc đồ tươi hoặc đã sạm màu trên chiến trường. Mênh mang giữa trời đất, một luồng gió lạnh cô đơn thổi qua.

43. Chương 43

Chương 43: Khẩu chiến 1

>

- Quân doanh Thiên Hữu, trong lều nguyên soái -

Sau khi thu binh trở về quân doanh, các tướng lĩnh băng bó qua loa xong liền tụ họp trong lều nguyên soái, vết máu trên mặt còn chưa kịp tẩy. Nguyên soái Tần Tĩnh ngồi ở vị trí chủ trì, trưng ra vẻ vô cùng nghiêm túc. Mộ Dung Lạc Cẩn cùng các tướng lĩnh, mỗi người có một thần sắc khác nhau. Nhưng, đều lẳng lặng, tập trung nhìn về phía Đông Phương Ngọc, người vừa vén rèm lên, đang chậm rãi đi tới. Ánh mắt bọn họ kinh ngạc có, sợ hãi có, khó hiểu có, tò mò cũng có.

Người trước mặt, một thân áo dài trắng, cổ tay áo thêu mấy nhành trúc, vừa phóng khoáng vừa thanh tú. Còn khuôn mặt kia, đẹp đến mức khó có thể hình dung, khuynh quốc khuynh thành, lộ ra vẻ tao nhã và thánh thiện bất phàm. Cả người nàng trong trắng nhưng lạnh lùng, tựa hồ tiên nhân không nhiễm bụi trần. Đây thực sự là quân sư mà bọn họ đã quen thuộc sao? Diện mạo tuy không giống, nhưng cảm giác thanh thanh lạnh lùng này, thì rõ ràng chính là nàng.

Đông Phương Ngọc không để tâm đến đủ các loại ánh mắt đang nhìn mình, đi thẳng đến chỗ của nàng, ngồi xuống. Xong xuôi, nàng ho nhẹ hai tiếng, phá vỡ bầu không khí lúng túng trong phòng, cất giọng thanh thanh, nói: “Nguyên soái, Đông Phương có lỗi, xin nguyên soái trách phạt.” Lời tuy như thế, nhưng sắc mặt nàng lại bình tĩnh vô lo. Ánh mắt sâu thẳm, lộ ra vẻ bi thương, tựa hồ đang cố gắng áp chế nỗi đau vô cùng, khiến cho người nhìn thấy bất giác cũng phải đau lòng theo.

Cố gắng nhớ lại chuyện cũ để tạo vẻ mặt bi thảm, Đông Phương Ngọc lúc này đang vận dụng kĩ thuật diễn xuất tốt nhất, hy vọng có thể lấp bớt chuyện dung mạo thật của nàng.

Dù sao, lần này Thiên Hữu đại thắng, nàng đúng là đã lập công lớn, nhưng việc nàng cố ý giấu diếm dung mạo cũng là thật. Giả như trên mặt nàng có vết sẹo gì, hoặc là giống Bách Quỷ lão nhân, bị vẽ hình như vậy thì việc đeo mặt nạ còn có thể hiểu được. Đáng tiếc, hiện tại, với tướng mạo này, cộng thêm thân thể không rõ của nàng, chắc chắn sẽ không tránh khỏi hoài nghi.

Vì công việc về sau, nàng nhất định phải giải quyết chuyện này một lần dứt điểm, không thể lưu lại mầm mống tai họa sau này. Đông Phương Ngọc cân nhắc một hồi, rồi cuộc quyết định tiên hạ thủ vi cường, cứ chủ động thỉnh tội trước. Nàng lén nhìn quanh bốn phía, ừm, hiệu quả quả nhiên không tệ. Bằng chứng là, ánh mắt mọi người đều có tia áy náy, ngoại trừ Mộ Dung Lạc Cẩn. Lúc này, đôi mắt đen láy kia đang mang theo chút tâm tối, khiến cho người ta không nhìn ra được cảm xúc của hắn.

Đúng là phiền toái. Đông Phương Ngọc nhìn không được oán thăm, chỉ tại người này tới quá nhanh. Nếu hắn trễ một chút thì nàng chỉ ít đã có thể nghĩ cách che đậy. Nhưng bây giờ thì sao, rồi cuộc nàng còn phải tự dâng mình cho người khác trách phạt.

Sau khi lời xin thỉnh tội của Đông Phương Ngọc vừa dứt, các tướng lĩnh liền như nổ tung, đầu tiên là Triệu Tử Tề. Hắn đứng lên, chấp tay, nói: “Nguyên soái, ngài không thể qua cầu rút ván. Quân sư vừa mới giúp ngài đánh thắng trận lớn, nếu ngài trừng phạt người ta thì thật không phải!”

“Đúng vậy, đúng vậy, quân sư đã lập không ít công. Sao có thể bị phạt chỉ vì chút chuyện nhỏ thế này?” Lập tức, có người lên tiếng phụ họa.

Các tướng lĩnh bình thường thắng thắn, nghĩ gì nói đó. Chưa kể việc họ mới vừa chiến đấu hăng hái, đồng sinh cộng tử, hơn nữa, đối với các tướng sĩ đã quen xông pha trận mạc, thì nghĩa khí là quan trọng nhất. Dĩ nhiên, họ không thể trơ mắt nhìn Đông Phương Ngọc bị phạt. Quân sư vì đấu thuật, trận pháp đã bỏ bao nhiêu sức lực, mọi người đều rõ. Các tướng lĩnh cương trực vì thế mà tự nhiên lên tiếng bênh vực, bất bình cho quân sư, nghị sự không ngừng nghỉ.

Đang trong lúc mọi người hăng say nói, tướng quân Ngụy Bân chăm chú nhìn Đông Phương Ngọc, tựa hồ có cái gì khó nói, hần do dự một lát rồi mới mở miệng: “Quân sư, chuyện này, khuôn mặt hiện tại của huynh, là thật sao?”

Đông Phương Ngọc chột sa sầm mặt nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, thâm nghĩ, người này tư duy thật đúng là độc đáo. Đoạn, nàng quan sát những ánh mắt tò mò đang đợi câu trả lời, lặng lẽ xem thường trong lòng một cái, rồi bất đắc dĩ gật đầu: “Phải. Hiện tại, ta không đeo mặt nạ.”

“Quân sư, nếu vậy thì huynh thật đúng là, một mỹ nam tử nha. Tuy rằng, có chút giống nữ nhi...” Ngụy Bân ngạc nhiên một chút, nói ra tiếng lòng của mọi người.

Đông Phương Ngọc: “...”

“Tức là như vậy, Dư quân sư, tướng mạo của người rõ ràng đẹp thế này, sao lại còn muốn giấu đi?” Nhị hoàng tử Hiên Viên Hạo Thiên lại vào lúc này mở miệng, một câu nói trúng đích, “Người như vậy, so với Mộ Dung Lạc Cẩn còn đẹp hơn. Đúng không? Lạc Cẩn.” Dứt lời, hần khẽ nhú mày nhìn Đông Phương Ngọc. Bộ dáng của hần phong lưu anh tuấn, chỉ tiếc là ánh mắt cợt nhả vô cùng.

Mộ Dung Lạc Cẩn lạnh lùng trừng mắt nhìn Hiên Viên Hạo Thiên, không thèm trả lời. Đông Phương Ngọc thấy vậy, mỉm cười, nói: “Nhị hoàng tử hỏi rất hay. Đông Phương đeo mặt nạ, không phải là có ý định lừa gạt. Chỉ là bởi vì, lúc trước bị Bách Quỷ phục kích, ta đành phải che dấu hành tung. Sau trốn tới quân doanh, do không muốn gây phiền toái nên ta vẫn đeo.”

Dừng một chút, nàng nói tiếp: “Về phần diện mạo, con người bất kể là xấu hay đẹp, trăm năm sau cũng sẽ trở thành một bộ hài cốt, cần gì cứ phải tự tìm phiền não? Nhị hoàng tử xinh đẹp như vậy, hần là càng hiểu được đạo lý này?”

Hiên Viên Hạo Thiên cười yếu ớt, lên tiếng: “Quân sư quả là thấu tình đạt lý.” Mộ Dung Lạc Cẩn lúc này, sắc mặt tuy không thay đổi, nhưng trong mắt lại ẩn ý cười. Tiểu tử này, thật đúng là không chịu thua ai bao giờ.

Trong khi Đông Phương Ngọc và Hiên Viên Hạo Thiên khẩu chiến, Tần Tĩnh đang vô cùng đau khổ, khó xử. Một nhân tài như vậy, chẳng lẽ chỉ vì hần giấu diếm diện mạo của mình mà bỏ đi sao? Nếu thế thì nguyên soái như hần cũng quá tệ rồi. Bình tĩnh mà xem xét, hần vốn cực kì yêu thích quân sư trẻ tuổi này. Không những có thể giải độc, phá trận, mà tính cách lại rất khiêm tốn, lễ độ, tuy vô công đầy mình nhưng không hề khoe khoang. Người như vậy, rất hiếm có.

Thế nhưng, dù sao, việc cấp bách lúc này, vẫn là phải thông qua cửa ải của nhị hoàng tử cái đã.

44. Chương 44

Chương 44: Khẩu chiến 2

Việc cấp bách bây giờ lúc này, chính là phải thông qua cửa ải của nhị hoàng tử...

Tần Tĩnh cân nhắc một hồi, bất giác hướng ánh mắt về phía Mộ Dung Lạc Cẩn, ý nói: “Dư Đông Phương là người do người mang vào, chức quân sư cũng là người hứa hẹn cho hần. Hơn nữa, quan hệ giữa người và nhị hoàng tử cũng không tệ. Tình hình này, mọi sự đều trông cậy vào người đấy.”

Mộ Dung Lạc Cẩn lúc này, trong lòng vô cùng buồn bực. Cho tới nay, hắn thật sự rất tín nhiệm Dư Đông Phương. Bởi thế, hắn mới dễ dàng ưng thuận trao chức quân sư cho nàng, còn phó thác để nàng giải độc giúp Tần Tĩnh. Tuy rằng đã dùng tất cả thế lực của Mộ Dung sơn trang vẫn không tra ra lai lịch của nàng, hắn cũng chẳng hề để ý. Sau đó, chuyện luyện binh bày trận, hắn cũng không mấy may nghi ngờ nàng. Mộ Dung Lạc Cẩn càng ngày càng bị thiếu niên thanh tú này hấp dẫn, còn luôn nghĩ rằng mình đã thân thiết với “hắn”, hiểu “hắn”. Mặc dù bề ngoài, người này luôn lạnh như băng, nhưng lại đối xử với hắn không giống những người khác. Hơn nữa, dù gì, nàng cũng đã nhận ngọc bội gia truyền của hắn, không phải sao?

Tuy rằng ngọc bội này biểu tượng cho điều gì thì hắn không dám nói cho Đông Phương Ngọc...

Nhưng mà, thật không thể ngờ, người này lại lừa dối hắn như thế, còn giấu diếm tất cả mọi người. Đừng nói dung mạo, ngay cả cái tên này, chưa chắc đã là thật! Mộ Dung Lạc Cẩn thầm nhớ lại, hắn mỗi ngày đều tìm cách tiếp cận nàng, vậy mà cũng không phát hiện ra điều gì. Hơn nữa, quan trọng là, nàng rõ ràng chưa từng nghĩ tới chuyện nói cho hắn biết! Hừ! Mộ Dung Lạc Cẩn nghĩ nghĩ một hồi, trong lòng vừa tức giận vừa phiền não. Hắn dĩ nhiên không thêm để ý đến ánh mắt của Tần Tĩnh, tiếp tục hằm hằm, làm hại Tần Tĩnh nháy mắt ra dấu đến nỗi nhức cơ.

Trong khi đó, Đông Phương Ngọc cùng Hiên Viên Hạo Thiên đang mãi chăm chăm nhìn nhau, chẳng thèm để ý đến thái độ của hai người bên kia. Một người thì bình tĩnh, tao nhã, thông dong, còn một người thì tươi cười sáng lạn, vừa phong lưu vừa gian tà. Hai người giằng co qua lại, người tới ta đi, sát khí kịch liệt, tia lửa văng khắp nơi.

“Quân sư thật đúng là thâm tàng bất lộ. Nhưng mà, người giỏi võ công như quân sư, không biết lúc trước làm sao lại bị Bách Quỷ phục kích?” Hiên Viên Hạo Thiên nhướn mày cười, vờ ra vẻ nghi ngờ, nói, “Không đúng nha. Bỗng hoàng tử nhớ rõ, lúc trước quân sư nói là bị sơn tặc tập kích, sao lại biến thành...” Hắn nói tới đây thì ngừng lại, cố tình chừa không gian cho mọi người tưởng tượng.

“Nhị hoàng tử nói đùa. Sư phụ của Đông Phương từng dạy, võ công rất quan trọng. Tuy rằng, hoàng đế trị quốc giỏi, nhưng không có nghĩa là sơn tặc Thiên Hữu không có loại trình độ cao thế này.” Gương mặt Đông Phương Ngọc vừa ung dung vừa lạnh lùng, nàng lên tiếng bằng ngữ điệu bình thản, “Về phần Bách Quỷ, đó là ân oán cá nhân, không cần thiết phải nói ra.” Đối phó với loại người nham hiểm này, tốt nhất là cứ nói thẳng. Cái kiểu pha trò của hắn thật sự khiến nàng khó chịu. Ta không muốn nói cho người đấy, làm gì nhau nào? Đường đường là hoàng tử mà còn muốn chơi trò bói móc sao?

“Vậy có nghĩa là quân sư vừa báo được cả hận nước lẫn thù nhà. Xin chúc mừng, chúc mừng.” Hiên Viên Hạo Thiên tiếp tục mỉm cười.

“Đa tạ.” Đông Phương Ngọc thản nhiên đáp, sắc mặt trầm tĩnh.

Thật ra, trong lòng Hiên Viên Hạo Thiên không hề hoài nghi Đông Phương Ngọc, chỉ là hắn muốn giáo huấn nàng một chút, để mai sau khi nàng vào triều đình, sẽ không gây ra phiền toái gì. Nào ngờ, hắn vừa mở miệng thì lập tức gây nên khẩu chiến. Hàng năm, hắn đều đến các làng chơi, không có loại người nào là chưa từng gặp qua. Bởi vậy, hắn tự nhận rằng mình có tài ăn nói, da mặt cũng dày, không nghĩ rằng có ngày lại đụng độ phải một người miệng lưỡi thì lấu cá, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh như tiền thế này!

Có điều, người này quả thật ngay thẳng. Hiên Viên Hạo Thiên quan sát Đông Phương Ngọc, trên môi lại nở nụ cười thích thú đầy gian manh.

Mộ Dung Lạc Cẩn nhìn thấy nụ cười của Hiên Viên Hạo Thiên, thầm nghĩ không tốt, hối hận vì mình đã không sớm mở miệng, khiến cho tên nhị hoàng tử nổi tà tâm với Đông Phương Ngọc. Nghĩ xong, hắn liền nhìn quanh lều trại bằng ánh mắt bình tĩnh, trấn an các tướng lĩnh. Đoạn, hắn chậm rãi lên tiếng, thanh âm trầm thấp tao nhã: “Các vị, Đông Phương là do Mộ Dung Lạc Cẩn ta mang vào quân doanh, cũng là ta hứa trao chức quân sư cho hắn. Từ xưa đến nay, nếu nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người. Bởi vậy, bản tướng quân nguyện lấy danh dự của Mộ Dung sơn trang để đảm bảo cho Đông Phương. Không biết như vậy, nhị hoàng tử còn có vấn đề gì không?”

Lời này vừa nói ra, tâm tư của mọi người liền trở nên phức tạp. Tần Tĩnh thầm trách, tiểu tử người, rốt cuộc cũng chịu mở miệng. Sao vừa rồi người không nói sớm? Làm hại mắt của lão phu bây giờ còn thấy

khó chịu. Có điều, người lấy danh dự của thiên hạ đệ nhất sơn trang ra đảm bảo, có phải là hơi quá hay không...

Đông Phương Ngọc xem thường trong lòng một cái, bà đây là do người mang vào sao? Rõ ràng là ta bị thương nên mới bị các người bắt sung quân. Người đảm bảo làm cái gì? Bà đây cũng không phải là nghi phạm, người làm gì mà phải chuyện bé xé ra to như thế.

Trong khi Đông Phương Ngọc hăm hừ khó chịu thì Ngụy Bân, Tạ Lưu Phong cùng đám người còn lại không khỏi kinh ngạc. Từ khi nào mà Mộ Dung Lạc Cẩn và Dư Đông Phương lại có quan hệ tốt như vậy, khiến cho hắn dám đem cả danh dự của thiên hạ đệ nhất sơn trang ra đảm bảo? Đối với chuyện Đông Phương Ngọc đeo mặt nạ, bọn họ vốn không có ý kiến gì, nay thấy Mộ Dung Lạc Cẩn khẳng định như thế, liền vội vàng phụ họa.

Hiên Viên Hạo Thiên khẽ nhíu mày, tên Mộ Dung Lạc Cẩn này rốt cuộc là có ý gì? Tại sao trước giờ hắn không biết người này cũng có lúc hào phóng, tốt bụng như thế? Sau khi thầm thắc mắc một hồi, Hiên Viên Hạo Thiên liền lên tiếng, hỏi: “Mộ Dung tướng quân, người xác định người người đảm bảo là Dư Đông Phương sao?” “Dư Đông Phương”, ba chữ này hắn cố ý nhấn mạnh, ý nói, người có thể xác định danh tính của người này là thật hay không mà dám bảo đảm?

Mộ Dung Lạc Cẩn khẽ động trong lòng, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, chỉ đưa mắt nhìn Đông Phương Ngọc, trong ánh mắt còn mang theo chút tâm trạng khác thường, tựa hồ vừa chờ mong lại vừa kháng cự.

Đông Phương Ngọc, thế nhưng lại không để tâm đến hắn, chỉ bình thản mở miệng: “Tại hạ họ Kép là Đông Phương, lấy một chữ Ngọc làm tên, tức là Đông Phương Ngọc.”

Cái tên Hiên Viên Hạo Thiên thật là lẩm chuyện. Thôi, nói cũng đã nói rồi. Dù sao, cũng chỉ là một cái tên, một cái danh hiệu mà thôi, có gì quan trọng? Huống chi, dấu cho ta có nói cho người tên thật, thì chắc chắn người cũng sẽ không tra ra được cái gì! Ta đối với Sa Vũ lâu, vẫn là rất tin tưởng.

Mộ Dung Lạc Cẩn đập trán một cái, quả nhiên người ở giữa là xui xẻo nhất, ngay cả tên của nàng cũng là giả! Có điều, tiểu tử này quả thật là rất lười. Muốn giả tên họ thì liền đem tên thật trộn lại vài chữ, đúng là phong cách của nàng.

Nghĩ xong, hắn liền tao nhã lên tiếng: “Đông Phương Ngọc? Quân tử như ngọc, bản tính ôn hòa, tên thật giống người. Mặc kệ tên của quân sư là gì, bản tướng quân đều đảm bảo cho huynh.”

Đúng vậy, mặc kệ nàng là ai, hắn đều nguyện vì nàng đảm bảo. Chỉ là, trước giờ vẫn gọi nàng là “Đông Phương”, nhưng, hiện tại xem ra, thật đúng là...

Hiên Viên Hạo Thiên nghe vậy, ha ha cười, cất cao giọng, nói: “Được! Đông Phương quân sư có tài như vậy, bốn hoàng tử vẫn là nên vì triều đình mời chào. Chỉ là chiến trường hiểm ác, ta không thể không cẩn thận. Xin quân sư chớ trách! Có điều, dung mạo của quân sư xinh đẹp thế này, về sau vẫn là không nên đeo mặt nạ gì nữa.” Ngữ khí của hắn có vẻ trêu đùa, nhưng lại ngầm mang theo ý cảnh cáo.

Đông Phương Ngọc thầm kinh ngạc trong lòng, nhị hoàng tử này sao tự nhiên lại đổi tính như vậy? Chỉ uy hiếp ngoài miệng qua loa xong thì liền cho qua? Nàng nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không tìm ra nguyên nhân, liền thản nhiên, nói: “Nhị hoàng tử nghiêm trọng rồi. Nếu không phải vì tình huống đặc biệt thì bản quân sư cũng không thích đeo mặt nạ trên mặt.”

Tuy trong lòng nghĩ ngợi nhưng với vị nhị hoàng tử này, không thể cứ lên tiếng hỏi. Bởi vậy, Đông Phương Ngọc đành im lặng ngồi nghe nguyên soái Tần Tĩnh tổng kết. Đơn giản là Thiên Hữu phúc lớn, các tướng lĩnh anh dũng, sau này nên trung thành trả nợ nước, v.v... Nàng nghe một hồi, nhin không được mà bực bội. Không phải Tần Tĩnh nhiều năm qua đóng quân ở biên cương, mỗi khi xuất binh đánh giặc thì ít có địch thủ sao? Vậy thì việc gì phải dài dòng như thế? Không phải là do đánh bại được Bắc Minh nên hưng phấn quá mức đó chứ?

Thật ra, đoạn phát biểu của Tần Tĩnh cũng không phải là dài, chỉ mất chưa đến nửa nén hương. Nhưng, do Đông Phương Ngọc xưa nay ít nói, cũng không thích nghe người khác nói nhiều. Nên, rốt cuộc, vừa nghe Tần Tĩnh lên tiếng: “Mọi người vất vả rồi, mau nghỉ ngơi sớm đi”, thì nàng liền đứng dậy, xã giao cùng

Triệu Tử Tế và đám người kia vài câu rồi về thẳng lều trại, chẳng thèm đoái hoài đến ánh mắt mãnh liệt đằng sau lưng mình.

Mộ Dung Lạc Cẩn nhìn bóng dáng thản nhiên của nàng mất dạng, chỉ có thể âm thầm buông một tiếng thở dài, rồi xoay người bước đi.

45. Chương 45

Chương 45: Cổ Linh ra ụy

>

Đông Phương Ngọc mượn chiến trường, tranh thủ báo thù riêng, giết chết Bách Quỷ, trong lòng không khỏi thoải mái. Chỉ có điều, người nhân cơ hội báo thù, không phải mỗi mình nàng.

- Trong Ma Cung, tại một rừng cây u ám -

Hách Liên Ứng từ từ tỉnh dậy, phát hiện mình bị trói trên một thân cây. Hắn cố động dậy thì thấy cả người cứng ngắc, đau đớn. Xem ra, thời gian hắn bị trói không ngắn. Trên bầu trời, một mảng lớn bông tuyết bay xuống đều, người hắn, đông kết lại thành một lớp băng. Mỗi khi có gió thổi qua đều khiến hắn lạnh thấu xương.

Rùng mình một cái, Hách Liên Ứng lập tức tỉnh táo lại, hắn không phải đang giết địch trên chiến trường sao? Làm thế nào mà lại bị trói ở cái nơi âm u quỷ quái này? Mơ mơ hồ hồ, hắn nhớ lại cảnh quân sư Thiên Hữu khiêu chiến Bách Quỷ lão nhân. Lúc ấy, khi hai người đang kịch chiến, hắn ngẩng đầu nhìn, sau đó...

Sau đó, trước mắt hắn tối sầm, tỉnh lại thì đã ở nơi này, còn bị người khác trói!

Hắn chuyển động cái cổ đang cứng đờ, nhìn quanh bốn phía. Dường như có bóng người vụt qua, rồi thì một âm thanh kì lạ truyền đến, không biết là tiếng chim gì, vừa thê lương vừa quỷ quái, cộng thêm không gian u ám trong rừng cây, dọa cho Hách Liên Ứng sợ tới mức toát mồ hôi lạnh đầy người.

Cố gắng lấy lại tinh thần, Hách Liên Ứng la lớn: “Là lũ đạo chích phương nào? Mau ra đây! Các người dám ám toán bốn hoàng tử như thế, Bắc Minh ta sẽ không bỏ qua cho các người! Mau ra đây!”

Không gian hoàn toàn yên tĩnh, hắn chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập. Chẳng lẽ đối phương muốn trói chết mình ở chỗ này? Hách Liên Ứng đang định mở miệng la tiếp thì xung quanh bỗng có ánh đuốc sáng lên, cùng với tiếng cười duyên của nữ nhân: “Ôi cha, ai lại làm cho Hách Liên hoàng tử tức giận thế này? Đứng dưới tuyết lâu như vậy mà người vẫn còn bốc hỏa được, thật là uống phí tâm ý của người ta mà.”

Tiếng cười vừa dứt, một nữ nhân mặc áo đỏ đi tới, dáng người lả lướt, trên cái eo nhỏ còn được điểm xuyết bằng một chiếc thắt lưng màu vàng. Gương mặt trái xoan trắng nõn, đôi mắt long lanh chớp nhẹ nhàng, rung động lòng người. Người nam tử bên cạnh đang che dù cho nàng, cũng mặc một thân áo đỏ, mặt mày như tranh vẽ, ánh mắt mê hoặc. Hai người song song đi tới, bất giác như thấp thêm ánh sáng cho khu rừng tối tăm.

Đúng vậy, hai người này, chính là Cổ Linh cùng “Như hoa nha hoàn” của nàng, Lãnh Dật Hàn.

“Là người?” Hách Liên Ứng cẩn thận quan sát trong chốc lát, rốt cuộc cũng nhận ra người kia chính là cô gái đã từng bị hắn vây bắt tại Ma Cung rừng rậm, Lăng cô nương. Hai mắt hắn híp lại, thanh âm nham hiểm vang lên, “Tại sao người lại trói bốn hoàng tử lại như vậy? Người luyện tiếu bốn hoàng tử sao?”

Cổ Linh bĩu môi, tên này thật đúng là trơ trên có thừa. Nàng đang định mở miệng đáp thì Lãnh Dật Hàn đột nhiên dùng sức ôm nàng vào lòng, đầu hơi tựa vào vai nàng, cất giọng u oán: “Nương tử, nàng nhìn hắn xem, bộ dạng xấu như vậy mà còn dám thăm thẳm thương trộm nhớ nàng! Nàng trăm ngàn lần không được

luyện tiếc hần, bằng không, người ta sẽ đau lòng lắm.” Thanh âm của hần mềm mại động lòng người, nhưng ánh mắt nhìn về phía Hách Liên Ưng thì lại hằm hằm sát khí.

Hừ, dám giở trò với nương tử ta, để bản thiếu chủ đây cho người học hỏi chút kiến thức, thế nào gọi là thủ đoạn chân chính của ma cung!

Hách Liên Ưng nghe xong lời này của Lãnh Dật Hàn, không khỏi ngạc nhiên, tên này là nam nhân sao? Đoạn, hần liền nhếch miệng, khinh thường nói: “Thâm thương trộm nhớ? Hừ, người đừng quá coi trọng, chẳng qua ả cũng chỉ là tàn hoa bại liễu mà thôi!”

Nữ nhân này trúng Mê Diệt Đào hương, phải trốn vào Ma Cung rừng rậm, vậy mà bây giờ vẫn bình an vô sự. Thế thì làm sao có thể giữ thân trong trắng?

Lãnh Dật Hàn nghe vậy liền giận dữ, nương tử của hần có thể để tên khốn Hách Liên Ưng này nhục mạ được sao? Ngón tay hần khẽ nhúc nhích, đang định ra tay thì một bàn tay trắng nõn, nhỏ bé giữ chặt tay hần. Cảm giác tiếp xúc mềm mại làm cho hần xao động trong lòng.

Sau khi ngăn Lãnh Dật Hàn lại, Cổ Linh liền nở nụ cười quyến rũ: “Chàng đừng tức giận, tức giận vì một kẻ như thế, không đáng. Dù sao,” Ánh mắt Cổ Linh lay động, nhìn về phía Lãnh Dật Hàn, “Hần nói cũng không sai, ta hiện giờ...”

Chẳng những đã trao thân cho người, lại còn mang thêm một đứa nhỏ nữa.

Lãnh Dật Hàn không biết suy nghĩ trong lòng Cổ Linh, chỉ thấy nàng muốn nói lại thôi, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu chu. Hần nghĩ nàng đang đề cập đến chuyện oan ức, bị hãm hại lúc trước, vội vàng ôn nhu an ủi: “Được được, đều nghe theo nương tử, ta không thêm tức giận cùng người như hần. Chỉ cần nàng không giận là tốt rồi.” Hần lại liếc Hách Liên Ưng, ánh mắt rét lạnh. Hừ, tạm thời ta buông tha cho người, đợi lát nữa, người cứ chờ mà xem!

Hách Liên Ưng hừ lạnh: “Muốn liếc mắt đưa tình thì đến chỗ khác đi! Đừng làm bẩn mắt của bổn hoàng tử! Biết điều thì mau thả bổn hoàng tử ra, ta còn có thể khoan hồng độ lượng không truy cứu chuyện trước kia! Bằng không...”

“Bằng không thì như thế nào?” Đôi mắt to long lanh của Cổ Linh hơi hơi nheo lại, “Bằng không, sẽ giết bổn cô nương sao? Ai cha, tiểu nữ tử ta rất sợ đó nha.” Nàng vừa nói vừa cố ý khoa trương vỗ ngực, trong ánh mắt lại lộ ra rõ ràng vẻ trêu tức và đùa cợt.

“Người!” Hách Liên Ưng giận dữ, “Bắc Minh ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các người!”

“Phải không?” Lãnh Dật Hàn cười cười, chế nhạo Hách Liên Ưng ngu xuẩn, “Người cho là, chúng ta đem người từ trên chiến trường đến đây, lại còn có thể để cho người trở về sao? Ta khuyên người, Hách Liên hoàng tử, tốt nhất là nên ngoan ngoãn đợi ở Ma Cung của ta đi. Với lại, Bắc Minh thật là của người sao? Nếu thế, người mất tích lâu như vậy, sao ở quân doanh Bắc Minh, một chút động tĩnh cũng không có?”

Hách Liên Ưng nghẹn lời, quả thật, Bắc Minh không phải là của đại hoàng tử hần. Với dã tâm của Hách Liên Hồng, chắc hần chỉ mong hần sớm biến mất. Chẳng lẽ hôm nay, hần thật sự phải chết như thế này sao?

Nghĩ đến đây, bản năng sinh tồn rất cuộc cũng khiến cho hần tạm gạt đi sự kiêu ngạo của một vị hoàng tử. Hần lên tiếng bằng giọng điệu lạnh lùng: “Các người muốn thế nào? Nếu giết bổn hoàng tử thì đối với các người chẳng có chút ích lợi gì cả. Ngược lại, nếu đồng ý thả bổn hoàng tử, chuyện hôm nay, ta sẽ không truy cứu, còn dâng vàng, bạc, châu báu cho các người. Các người muốn bao nhiêu đều được! Cho dù Hách Liên Hồng muốn ta chết, thì phụ hoàng nhất định sẽ không cho phép.”

Ừm, xem ra tên Hách Liên Ưng này cũng không phải là quá đần, Cổ Linh thâm nghĩ. Đáng tiếc, người không nên dấn vào bổn cô nương.

Nghĩ xong, nàng liền nở nụ cười tươi rói với Hách Liên Ưng, còn làm ra vẻ rất đổi nuối tiếc: “Đa tạ ý tốt của Hách Liên hoàng tử. Nhưng mà, đáng tiếc, so với tiền tài, bổn cô nương cũng có hứng thú với người.” Nói đến đây, giọng điệu của nàng lập tức thay đổi, “Đừng hiểu lầm, là có hứng thú tra tấn người.”

Trong nháy mắt, sắc mặt của Hách Liên Ứng xanh mét, ánh mắt không che dấu được tia hoảng sợ. Nữ nhân này định đối phó hần như thế nào?

Cổ Linh quay sang Lãnh Dật Hàn, không hề để tâm đến vẻ u oán trên mặt hần, thản nhiên hỏi: “Chuẩn bị xong chưa? Có thể bắt đầu được rồi.”

“Ừ, đều đã chuẩn bị xong.” Lãnh Dật Hàn gật gật đầu, nhìn ánh mắt hưng phấn của nương tử, không biết tại sao đột nhiên cảm thấy hơi rùng mình. Tiểu nha đầu này, bắt hần chuẩn bị nhiều thứ kì quái như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?

Sự hiếu kì của Lãnh thiếu chủ được thỏa mãn rất nhanh chóng. Bởi vì, lúc này, Cổ Linh đang tiến hành biểu diễn trên người Hách Liên Ứng, còn hỏi hần cái nào có hiệu quả tốt hơn. Lãnh Dật Hàn thầm cảm thấy may mắn trong lòng, may mà hần đã nhanh tay điểm huyết cam của Hách Liên Ứng. Bằng không, với tình hình thảm thiết hiện tại, hần là tiếng kêu của tên này đều có thể dọa cô hồn dã quỷ chạy hết. Ngẫm lại, ban nãy, Lãnh Dật Hàn còn sợ rằng Cổ Linh có chút luyến tiếc tên Hách Liên Ứng thật. Nhưng hiện tại, xem ra, quả là hần đã lo lắng dư thừa.

Lúc trước, khi Cổ Linh bị hần giữ lại ở Ma Cung, đã dùng đủ loại biện pháp để rời đi, gian manh vô cùng, làm cho hần không khỏi cảm thán. Nay, nhìn thấy thủ đoạn tra tấn của nương tử, nhận thức của hần lại tăng thêm một tầng. Thủ đoạn này, chắc chắn, hần chỉ xem thôi mà mồ hôi hột đã chảy ròng ròng. Nghĩ nghĩ một hồi, hần thầm hạ quyết tâm trong lòng, sau này đắc tội ai cũng không thể đắc tội nương tử, thật sự là quá đáng sợ!

Có điều, thủ đoạn thiên biến vạn hóa, vô cùng kì quái của nàng, thật sự là, rất phù hợp với phong cách Ma Cung! Lãnh Dật Hàn nhìn Cổ Linh đang đùa giỡn dã man trên người Hách Liên Ứng, nở một nụ cười rạng rỡ.

46. Chương 46

Chương 46: Tiếng sáo trong đêm tuyết

Sưu tầm:

Khi Đông Phương Ngọc về đến lều trại của mình, liền rửa mặt nằm xuống, định bụng đánh một giấc. Nhưng, khổ nỗi, nàng cứ trần trọc mãi, làm cách nào cũng ngủ không được, trong lòng vì thế mà không khỏi buồn bực. Sáng sớm hôm nay, nàng chẳng những phải chỉ huy bày trận, lại còn cùng Bách Quỷ kịch chiến, đã lao tâm, lao lực không ít. Thêm nữa, đến tối, nàng còn phải động não đối phó với tên Hiên Viên Hạo Thiên nham hiểm về chuyện mặt nạ, thân thể đã sớm mệt mỏi. Nhưng, cái thân thể này cũng thật khó chiều, càng mệt mỏi thì lại càng tỉnh táo.

Đêm dần khuya, tiếng gió vẫn gào thét cả ngày cũng đã trở nên yên lặng, chỉ còn những mảng bông tuyết bay xuống, phản chiếu ánh sáng mờ mờ vào trong lều. Đêm tới bông tuyết thứ một trăm rơi trên đỉnh lều, Đông Phương Ngọc rốt cuộc cũng không thể nằm nổi nữa. Nàng vốn luôn bình thản, không mấy lay động. Nhưng hôm nay, đột nhiên lại có thể mất ngủ, thật sự là càng ngày càng tệ, haizzz.

Thở dài xong, Đông Phương Ngọc đứng dậy khoác áo choàng rồi lấy cây sáo ra. Nàng nhanh chóng mất dạng, hướng thẳng về phía đồi núi hẻo lánh nằm ở đông bắc quân doanh. Thân hình nhẹ nhàng như mây trôi, nàng dùng khinh công đạp lên tuyết mà đi, tựa hồ tiên nhân đang du ngoạn giữa đêm, chỉ cần đảo mắt một cái thì liền không thấy đâu nữa.

Trên ngọn núi có một ngôi đền nhỏ, rách nát, tro bụi đứng trong màn đêm tuyết phủ. Ở đỉnh đền, vài ngọn cỏ khô héo đang vất vả đương đầu với những bông tuyết đọng trên thân, lạnh run rẩy. Đông Phương Ngọc đứng trong đình, đưa tay hứng từng bông tuyết, chăm chú nhìn chúng hóa thành những giọt nước nhỏ, thỉnh thoảng tuột xuống đất.

Hít thở không khí đêm khuya lạnh lẽo, Đông Phương Ngọc cảm tiêu, bắt đầu thổi. Làn điệu uyển chuyển, du dương, khiến cho những bông tuyết như hòa cùng tiếng tiêu, chậm chậm bay xuống.

Bài hát này, tên là Vong Tương Tư, do Liễu Như Thi sáng tác. Ý muốn nói, thà cố nhớ chi bằng sớm quên.

Liều Như Thi là người con gái xinh đẹp, thoát nhìn tướng như nhu nhược nhưng thực ra vô cùng kiên cường. Người ấy, chính là mẫu thân của nàng.

Đông Phương Ngọc ngẩng nhìn bầu trời mờ mịt tuyết, suy nghĩ cũng từ từ lay động theo tiếng sáo. Kiếp trước, nàng là một cô nhi. Từ khi hiểu chuyện đã bị bồi dưỡng thành sát thủ, phải trải qua đủ loại huấn luyện và nhiệm vụ tàn khốc, tạo cho nàng một tính cách vô cảm lạnh lùng, không buồn không vui.

Ban đầu, khi nhiệm vụ yêu cầu, nàng còn phải sắm vai vô số nhân vật, trong một lúc có thể diễn tả đầy đủ vui, buồn, tức giận, xót xa... Tuy nhân vật mỗi lần đều khác nhau, nhưng mục đích thì không hề thay đổi. Dù sao, nàng cũng chỉ là một sát thủ, trong dòng đời vội vã này, cuối cùng, nàng cũng chỉ còn lại một mình.

Nhiều năm sau đó, kỹ năng và thủ đoạn của nàng càng ngày càng lợi hại, nhưng lại rất ít khi cần nguy trang, dần dà, nàng cũng lười đóng kịch. Mỗi lần ra tay, nàng đều một chiêu giết chết, vô cùng dứt khoát. Người khác đều nói nàng bình tĩnh, nhưng thật ra, nàng biết, đó chỉ là, tử thủy vô ba. (Tử thủy vô ba: Nước lặng, không gợn sóng)

Loại cuộc sống này cũng giống như một bộ xương chết, mặc dù đầy đủ bộ phận, nhưng không có máu thịt và sinh khí.

Nàng không khỏi cảm thấy buồn cười, trong hai mươi năm cuộc đời, có hơn mười năm nàng luôn phải cố gắng giết người để nuôi sống bản thân mình. Rốt cuộc, đến khi nàng trở thành đệ nhất sát thủ, kiếm được một khối lượng lớn tiền tài, giành lại “tự do” cho bản thân, thì đã không thể lấy lại được những cảm xúc bị đánh mất.

Tuy mạng còn nhưng tâm đã chết, có gì đáng buồn hơn?

Tiếng sáo véo von mà nặng trĩu, Đông Phương Ngọc đang thổi lên tâm sự trong lòng. Tiếng sáo càng bi ai thì lại càng lạnh giá, cô quạnh vô cùng.

Người nghe thấy tiếng sáo bất giác, không thể không đau lòng.

Xa xa, lần theo tiếng sáo tìm đến, Mộ Dung Lạc Cẩn, đang thính lặng lắng nghe. Lúc này, mặc cho tuyết rơi thành một lớp dày trên người, đệ nhất công tử tựa hồ hóa đá, đứng yên bất động.

Đúng vậy, trong lòng hắn đang rất đau, đau vì người thổi sáo kia. Bởi lẽ, bản thân hắn hiểu được sự cô quạnh bi ai của nàng, lại chỉ có thể yên lặng lắng nghe, không thể làm gì. Một khi đã như vậy, hắn nguyện cùng nàng cô quạnh nơi này, như vậy cũng tốt rồi.

Trong ngôi đình rách nát, Đông Phương Ngọc một thân áo trắng, những bông tuyết lả tả bay quanh nàng. Mặc cho trời lạnh thấu xương, nàng vẫn thản nhiên thổi, làn điệu ngân nga.

Nàng cả đời cô đơn, không nghĩ rằng lại có thể một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới. Thật lòng, nàng không mấy lưu luyến với cuộc đời. Nếu sau khi trùng sinh vẫn là cuộc sống cũ, thì nàng thà rằng không sống lại.

Đông Phương Ngọc bất giác nhớ về người phụ nữ kia, từ khi nàng nhận thức được, đã có thể nghe thấy tiếng nói mềm mại, dịu dàng của bà ấy. Ngay từ lúc nàng còn là một bào thai nằm trong bụng, mẫu thân đã bắt đầu dạy dỗ nàng. Bà đọc cho nàng nghe đủ loại thi từ ca phú, giảng giải chuyện trong triều đình, giang hồ, thậm chí còn tìm một số truyện tiểu lâm đọc cho nàng. Ban đêm, bà thường tâm sự với thai nhi, vừa như vô vọng lại vừa kiên định: “Con ngoan, bất kể thế nào, mẹ đều muốn sinh con ra. Tương lai, nếu phải chịu khổ, con trăm ngàn lần đừng trách mẹ, được không? Con ngoan của ta.” Đông Phương Ngọc nhẹ nhàng động một cái đáp lại, bà liền vui mừng vô cùng.

Thanh âm ôn hòa nhưng đau thương của người phụ nữ kia, mặc dù chẳng hề thú vị, nhưng lại giống như khắc vào xương tủy, khiến nàng không thể nào quên. Ngày qua ngày, nàng dần dần biết, sự đau thương này, là xuất phát từ gã đàn ông ở phía hải đảo xa xôi, người đã khiến mẫu thân vừa hận vừa yêu, tên là Nam Cung Tuyết.

Toàn bộ tình yêu người phụ nữ kia dành cho nàng, nàng cũng có thể cảm nhận được. Bởi vậy, nàng rất tự nhiên tiếp nhận thân phận mới của mình. Tại đây, một thế giới lạ lẫm mở ra, nàng có một mẫu thân yêu thương nàng. Sự quan tâm, chăm sóc của mẫu thân, đã lấp đầy máu thịt cho bộ xương chết ngày nào, khiến nó dần dà trở nên có sinh khí, dần dà sống như một con người thật sự.

Nàng thuận theo số phận của mình, một lần nữa trải qua thêm một thời thơ ấu, giống như những đứa trẻ bình thường. Tay chân hoạt bát, vui vẻ chơi đùa, nhõng nhẽo kêu mẩu thân. Nàng luôn trưng ra vẻ mặt hạnh phúc, thậm chí đem nỗi đau ngày nào giấu kín tận đáy lòng, cố gắng loại bỏ.

Vậy mà, những ngày tháng êm đềm ngắn ngủi này, đã sớm kết thúc tại Tuyết Sơn tuyết cảnh. Tất cả vui mừng cùng hạnh phúc, tội ác cùng sầu khổ, giận dữ cùng chịu đựng, như bùng nổ một lúc rồi rồi cuộc đều vùi lấp dưới lớp tuyết dày.

Từ đó, sự lạnh lẽo quen thuộc lại đeo bám nàng, như bạn thân không rời, ngày lại một ngày, năm lại một năm.

Tuyết càng lúc càng dày, giá lạnh chết người. Khóe miệng Đông Phương Ngọc khẽ chậm rãi cười, nhìn tuyết bay mờ mịt. Mẩu thân, người không cần áy náy. Dù sao, lúc trước, chúng ta đều không có lựa chọn nào khác.

Quyết định này, ta không hối hận. Dù hậu quả thế nào, ta cũng đều vui vẻ gánh vác.

Ta chỉ có một tâm nguyện duy nhất trong cuộc đời ngắn ngủi này, đó là có thể thoải mái yêu ghét, sống một cuộc đời tự do, phóng khoáng.

Con đường phía trước dù có mịt mù, có gian nguy thế nào, nàng cũng không e ngại. Dù sao, nàng cũng đã quen đường đầu một mình. Chỉ là, mỗi khi đêm về khuya, lúc mọi vật đều yên tĩnh, nỗi đau tận đáy lòng nàng lại trỗi dậy như cỏ dại, giày xéo tâm can. Thế nhưng, lại không thể cho người khác biết, lại chỉ có thể chịu đựng một mình.

May thay, nàng còn có sư phụ, có Cổ Linh sư tỷ tinh quái, sư muội Dạ Băng lạnh lùng. Trong cuộc sống với muôn điều ngang trái này, rốt cuộc cũng có điều khiến cho nàng lưu luyến.

Sự giá lạnh trong tiếng sáo dần tắt, tựa hồ băng tuyết vào sáng mùa đông, khi ánh mặt trời hé lộ, liền tan chảy thành nước, róc rách hòa vào dòng sông. Lòng người đột nhiên ấm lại, tiếng sáo cũng chỉ còn vài dư âm lượn lờ.

Đông Phương Ngọc buông sáo, quay đầu lại, nhìn về phía người đã “nghe lén” một hồi lâu kia, thản nhiên nói: “Mộ Dung tướng quân, có việc gì?”

47. Chương 47

Chương 47: Giữa đêm say rượu 1

Sư tử tằm:

Đông Phương Ngọc buông sáo, quay đầu lại, nhìn về phía người đã “nghe lén” một hồi lâu kia, thản nhiên nói: “Mộ Dung tướng quân, có việc gì?”

Lời nàng vừa dứt, những gì Mộ Dung Lạc Cẩn muốn nói ra đều như đông cứng lại ở cổ họng. Đây đã là lần thứ ba nàng dùng loại ngữ khí vô cùng bình tĩnh và lạnh nhạt này để hỏi hắn: “Mộ Dung tướng quân, có việc gì?” Một lần là ở bên ngoài lều, hắn bị nàng cười nhạo thành lão xử nam, một lần là ở trên chiến trường, bị nàng chọc tức đến bốc hỏa. Lúc này đây, không biết có thể may mắn thoát khỏi vết xe đổ hay không...

Trong lòng âm thầm đề phòng, Mộ Dung Lạc Cẩn chăm chú quan sát kỹ tình hình hiện tại. Giữa những bông tuyết đang bay xuống, người trước mặt hắn, hai tay chấp sau lưng, thần thái rất đối bình yên. Dù nàng đang khoác một chiếc áo choàng dày cộm, vẫn khiến cho người ta có cảm giác nhanh nhẹn như thường. Đôi mắt nàng bình tĩnh, không hề có tia tức giận vì bị quấy rầy. Những lời này nàng vừa nói, chỉ đơn thuần là gặp người quen trên đường nên thuận miệng hỏi, vậy thôi. Như thế này, chắc là, sẽ không sao, đúng không?

Nghĩ vậy, Mộ Dung Lạc Cẩn ho nhẹ một cái, dùng khinh công nhảy lên, nhẹ nhàng như chim yến đập nước tiến vào trong ngôi đình, lộ ra nụ cười tao nhã của đệ nhất công tử rồi chậm rãi nói: “Đêm khuya nhàm chán, ta ra ngoài đi dạo một chút, không ngờ lại có thể nghe được tiếng sáo tuyệt diệu của Đông Phương huynh. Cơ duyên xảo hợp, thật là may mắn.” (Cơ duyên xảo hợp: ý nói tình cờ, ngẫu nhiên)

Về mặt của hắn rõ ràng rất ngay thẳng, hay nói cách khác là chính trực vô cùng. Nhưng, không biết là do vừa mới quá nhập tâm thối khúc nhạc đau thương, hay là do ánh sáng mờ ảo từ những bông tuyết, Đông Phương Ngọc bất chợt sinh ra ảo giác, không khỏi nhớ tới câu tán gẫu kinh điển trong Liêu Trai: “Đêm dài miên man, ta không tài nào chớp mắt được, không ngờ lại hữu duyên nhìn thấy công tử”...vv. Nghĩ một hồi, nàng nhin không được mà khước miệng cong lên. Nhìn lớp băng mỏng đóng trên tóc hắn, nàng thầm cười khê trong lòng, Mộ Dung tướng quân này cũng thật là rãnh rỗi nha. Lúc trước sao mình không phát hiện ra, người này còn có tư chất của hồ tiên như vậy?

(Hồ Tiên nằm trong tiểu thuyết Liêu Trai Chí Dị của Bồ Tùng Linh, kể về những mối tình giữa người và yêu, giữa thực và ảo, giữa quá khứ và hiện tại. Câu chuyện Hồ tiên xoay quanh việc Ninh Thái Thần và nữ Hồ ly Nhiếp Tiểu Thiện, từ hận trở thành yêu.)

Nàng đã cố ý chạy thật xa để thối tiêu, vì sợ làm phiền người khác ngủ, không nghĩ tới còn có người có thể “cơ duyên xảo hợp” nghe được, thật là cái cố quá nhảm chán.

Đông Phương Ngọc xem thường trong lòng, định mở miệng nói muốn về lều. Mộ Dung Lạc Cẩn tựa hồ đoán ra được ý đồ của nàng, liền dùng thân người chắn trước mặt nàng, vui vẻ, nói: “Đêm nay trời lạnh thế này, Lạc Cẩn muốn mời quân sư cùng uống một ly, có được không?”

Nhìn ánh mắt híp lại của Đông Phương Ngọc, dường như đang suy nghĩ đề nghị của hắn, Mộ Dung Lạc Cẩn vội vàng bổ sung: “Ta có mang đến vài vò rượu trân quý nhất của Mộ Dung sơn trang, Tam Đàn Trần Niên Thiên Nhật tủy. Đông Phương, huynh có muốn thưởng thức một chút không?”

Haizz, trước đây, vốn dĩ hắn gọi “Đông Phương” là có ý muốn thân thiết với nàng. Nhưng mà, đêm nay, hắn mới biết được thực ra đây chỉ là họ của nàng. Hiện tại, hắn muốn gọi nàng là Ngọc nhi, nhưng nghĩ đến tính tình thường ngày của nàng, lại đành phải thôi. Suy nghĩ một hồi, Mộ Dung tướng quân nhin không được mà cảm thấy thất bại trong lòng, đành phải đưa ánh mắt tha thiết nhìn Đông Phương Ngọc, hy vọng nàng có thể nhận lời mời của hắn.

Thiên Nhật tủy, lại còn là loại Trần Niên? Rượu này nghe nói rất quý, chỉ cần uống mấy chén thì cho dù là người có tửu lượng cao đến mấy cũng đều sẽ say, thậm chí còn có thể say mấy ngày không tỉnh.

Đông Phương Ngọc yên lặng đánh giá Mộ Dung Lạc Cẩn một hồi rồi thần nhiên cười, nói: “Không dễ gì mới có được thịnh tình của Mộ Dung tướng quân, bản quân sư liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Thấy nàng đồng ý, Mộ Dung Lạc Cẩn trong lòng vui vẻ, cũng không so đo chuyện nàng cố ý đem thân phận hai người phân biệt rõ ràng, thẳng hướng về phía quân doanh mà đi.

- Trong lều trại -

Mộ Dung Lạc Cẩn đang đứng sau tấm bình phong thay y phục đã ướt. Thị vệ thân tín Mạc Ly của hắn bê đến vài hũ rượu, dọn trái cây lên mâm rồi đốt than lên. Sau khi Mộ Dung Lạc Cẩn và Đông Phương Ngọc ngồi xuống, hắn đứng một bên đợi lệnh như thường lệ, lại bất gặp ánh mắt của công tử nhà mình, đành phải hoang mang lặng yên lui ra.

Đây là có đại sự gì muốn thương lượng sao? Mạc thị vệ tỏ vẻ nghi hoặc. Bình thường chẳng bao giờ hắn thấy công tử hào phóng như vậy, lúc chiều đãi ai cũng chỉ dùng một ly trà xanh là đủ. Từ khi đến quân doanh tới nay, đây là lần đầu tiên công tử mang rượu ngon ra đãi khách. Chẳng lẽ...

Mạc Ly động trong lòng một cái. Hắn nhớ đến hình dáng của Đông Phương Ngọc lúc mới gặp, khi quân sư tháo mặt nạ trên chiến trường, rồi lại chuyển sang cảnh công tử cùng quân sư “thâm tình nhìn nhau”, liền bất giác hoảng hốt. Trời ạ, thật là khiến cho người ta kinh hãi mà. Phu nhân biết tin tức này, có khi nào âm ỷ đòi tự sát hay không?

Thôi thôi, không nên tưởng tượng quá xa, hắn cái gì cũng không biết. Đúng, cái gì cũng không biết. Mạc Ly tự an ủi mình xong, mang theo những tưởng tượng đầy áp trong đầu, nhanh chóng che miệng rồi đi.

Trong lều, sau khi hâm rượu xong, Mộ Dung Lạc Cẩn lấy ra hai cái chén bạch ngọc, rót rượu cho Đông Phương Ngọc và mình, động tác tao nhã, chậm rãi. Đoạn, hắn lên tiếng: “Đây là rượu đã ủ hai mươi năm, mùi vị tuyệt mỹ, lại không làm đau bao tử. Đông Phương huynh đừng ngại, cứ thoải mái uống nhiều một chút.”

Nước rượu trong suốt, khê đưng đưa trong chiếc chén bạch ngọc hình lá sen, hấp dẫn mê người. Đông Phương Ngọc đưa tay nhận lấy, ngón tay vô tình chạm phải ngón tay của Mộ Dung Lạc Cẩn. Nàng hơi nhú mi lại, nhưng cũng không để ý lâu, bưng thẳng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, rồi nói: “Rượu ngon.”

Có điều, nhiệt độ hôm nay quá thấp, không biết phải uống bao nhiêu chén mới say.

Mộ Dung Lạc Cẩn hơi ngẩn ra, cú chạm khê chớp nhoáng lúc này khiến hắn sững sờ một chút. Quen biết đã lâu như vậy, hắn hiểu Đông Phương Ngọc, người này tuy nhìn như ôn hòa nhưng thực ra rất lạnh lùng. Trừ lúc bắt mạch cho bệnh nhân thì dù là kẻ nào, nàng cũng đều không tiếp xúc. Nhờ cú đụng chạm vô tình lúc này, hắn mới phát hiện ra, bàn tay trắng nõn như ngọc của nàng lạnh vô cùng, trong lòng lo lắng, muốn hỏi nhưng lại cảm thấy đường đột. Nghĩ đến chuyện cả ngày hôm nay nàng đã vất vả chém giết trên chiến trường, lại còn thổi tiêu giữa đêm khuya, rất đổi cô quạnh đau thương. Chẳng lẽ là vì như vậy, nên tay nàng mới lạnh đến thế?

Hắn đưa mắt nhìn lên, thấy Đông Phương Ngọc đang tào nhả uống cạn chén rượu. Bàn tay trắng nõn tương phản cùng màu chén ngọc, tựa hồ một bức điêu khắc hoàn mỹ, đẹp đến rung động lòng người. Nghe nàng khen rượu ngon, hắn nghĩ uống rượu nóng có thể làm ấm người, liền kính thêm một ly, chậm rãi hỏi: “Không biết tử lượng của Đông Phương huynh như thế nào?”

“Đừng nói tới tử lượng,” Đông Phương Ngọc cười nhẹ, “Từ nhỏ, sư phụ ta đã cấm không cho ta uống rượu. Có điều, ta vẫn luôn lén uống trộm một ít.”

Mộ Dung Lạc Cẩn trong lòng mừng thầm, nói: “Không thể tưởng tượng được có lúc Đông Phương còn phải uống trộm rượu. Một khi đã như vậy, hôm nay, cứ thoải mái chè chén một phen.” Dứt lời, hắn cùng Đông Phương Ngọc, người một ly ta một ly, uống. Hai người nói hết từ chuyện trời nam biển bắc, đến thế cục của thiên hạ, phong cảnh trữ tình của Thiên Hữu, rồi lại chuyển sang cầm kỳ thư họa, càng tán gẫu càng vui vẻ. Đông Phương Ngọc nói không nhiều lắm, nhưng luôn đúng lúc đệm vào hoặc là sâu sắc tổng kết một hai câu. Nàng đối với chuyện nào cũng đều có cái nhìn độc đáo, rất có hiểu biết, cùng Mộ Dung Lạc Cẩn trò chuyện vui vẻ, rượu cũng càng uống càng nhiều.

Mộ Dung Lạc Cẩn thầm giật mình. Hắn xuất thân từ thiên hạ đệ nhất sơn trang, vốn có tiếng học giỏi từ lâu, thiên phú trời cho. Thuở nhỏ, hắn đã được danh sư dạy dỗ, văn thao vũ lược, không gì không giỏi. Hơn nữa, hắn lại từng đi theo sư phụ du lịch khắp nơi, tự nhận là kiến thức rất rộng, so với những người cùng thế hệ, ít có kẻ địch lại. Không ngờ, Đông Phương Ngọc nhỏ hơn hắn mấy tuổi, kiến thức lại không hề thua kém. Từ lúc bắt đầu uống đến bây giờ, hai người đều là rượu đến chén cạn. Bốn vò rượu không đã quăng hết một bên, nhưng lại chẳng hề thấy Đông Phương Ngọc có chút vẻ say rượu nào, ánh mắt vẫn vô cùng minh mẫn, lạnh lùng.

Bây giờ phải làm sao cho phải đây? Mộ Dung tướng quân trong lòng bối rối, nhưng trên mặt vẫn nói nói cười cười. Hiểu được suy nghĩ của hắn, Đông Phương Ngọc buông chén rượu, lên tiếng: “Ta có một phương pháp thưởng thức rượu mới. Không biết Mộ Dung tướng quân có muốn thử hay không?”

48. Chương 48

Chương 48: Giữa đêm say rượu 2

Phương pháp thưởng thức rượu mới?

Nhìn đôi mắt to mang chút tia giảo hoạt của Đông Phương Ngọc, trực giác Mộ Dung Lạc Cẩn liền mách bảo rằng có bẫy. Nhưng, trong lúc nhất thời, không rõ là do say hay do điều gì, hắn mơ hồ gật gật đầu, nghe theo ý của Đông Phương Ngọc, lấy ra mười mấy chén quý mà ngày thường hắn không dùng đến.

Những chiếc chén này có chất liệu, hình dạng khác nhau, nhưng đều được chế tác tinh xảo, đường cong khéo léo. Ngay cả Đông Phương Ngọc, người vốn không mấy để ý đến những vật này, cũng có thể nhận ra được những chiếc chén này không hề tầm thường. Nàng nhìn không được, khê cảm khái trong lòng. Kể có tiền quả nhiên có khác, mỗi việc uống rượu thôi mà cũng phải kì công, màu mè như vậy. Xem ra, lúc trước, khi nàng giải độc cho Tần nguyên soái chỉ chào giá năm vạn lượng, thật sự là quá ít rồi. Lẽ ra không nên nương tay!

Đông Phương Ngọc trong lòng thầm hối hận, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười ôn nhu, lên tiếng: “Nói là phương pháp mới, thật ra chỉ là đem các loại rượu khác nhau trộn lẫn lại mà thôi. Như vậy, có thể khiến màu rượu đẹp hơn, vị cũng nặng hơn.” Dứt lời, nàng tiện tay lấy ra một cái chén sừng tê giác, đem chút rượu Thanh Điền cùng với rượu Thu Lộ Bạch, trộn lại với nhau rồi lắc nhẹ. Sau khi đợi dịch rượu hòa lẫn trộn vện, nàng đưa cho Mộ Dung Lạc Cẩn, nói: “Uống như vậy mùi sẽ càng thơm.”

Mộ Dung Lạc Cẩn vừa nhận lấy đã thấy, dịch rượu trong suốt có lẫn chút sắc xanh lá, hương thơm nức mũi. Hắn chậm rãi uống vào, dịch rượu mềm mại trôi vào miệng, nhịn không được mà cảm thán: “Rượu ngon”. Hắn vừa buông chén, đã thấy Đông Phương Ngọc đang xếp các chén rượu theo thứ tự một hàng ngang. Nàng như nhà ảo thuật điêu luyện, nhịp nhàng trộn lẫn lượt Thiên Nhật Túy cùng Trúc Diệp Thanh, La Phù Xuân, rượu Thanh Điền, Đỗ Khang, Hồ Phách lại với nhau theo một tỉ lệ nhất định. Chỉ một thoáng, hương rượu đã trở nên nồng đậm. Trong chén rượu, màu sắc rất phong phú, có chút vàng nhạt, chút hồng cùng chút xanh bích đan vào, dịch rượu đục đờ, hấp dẫn mê người.

“Đông Phương sao lại có thể nghĩ ra phương pháp như thế này? Thật là thần kỳ.” Mộ Dung Lạc Cẩn bưng một chén rượu lên, ra vẻ thuận miệng hỏi, nhưng trong lòng âm thầm nghi hoặc. Nhìn cử chỉ của Đông Phương, rõ ràng là tửu lượng rất cao, uống nhiều như thế mà không hề có vẻ say rượu. Hơn nữa, nàng còn bỏ sức nghiên cứu rượu, các loại rượu phối hợp nhìn như tùy ý, nhưng đều khiến cho cả màu, mùi lẫn vị của rượu tăng thêm nhiều lần, thậm chí ngay cả chén cũng chọn đúng loại phù hợp. Chẳng lẽ ý định của mình đã sớm bị nhìn thấu ngay từ đầu?

Đông Phương Ngọc biết hắn đang nghi ngờ, thản nhiên đáp: “Đây là thói quen của phu nhân ta. Nàng không có tửu lượng cao nhưng lại thích thưởng thức rượu nên đành nghĩ ra biện pháp này, nói là uống như vậy sẽ không dễ bị say.”

Đây rõ ràng là lời nói dối. Biện pháp chế rượu này là nàng dạy cho Cổ Linh. Hơn nữa, căn bản, không phải là uống không dễ say, mà hoàn toàn ngược lại. Đêm nay, rượu nàng điều chế, tuy rằng bề ngoài có vẻ rất tuyệt mỹ, hương vị lại còn có vẻ nhu hòa. Nhưng, khi đã uống vào, tuyệt đối rất dễ say, tác dụng rất mạnh, chưa kể, nàng còn cố ý bỏ thêm Thiên Nhật Túy.

Mộ Dung Lạc Cẩn nghe vậy, bàn tay đang nắm chén lặng lẽ bóp chặt một chút, ánh mắt u ám, không hề tiếp tục đề tài này, chuyển sang vừa bàn rượu, vừa tán gẫu phong tục các nơi. Đông Phương Ngọc cũng uống tiếp, thỉnh thoảng còn điều chế một ít rượu mới. Chỉ là, trong rượu, tỉ lệ Thiên Nhật Túy càng ngày càng cao. Hai người cao hứng uống, lại mở thêm một vò Thiên Nhật Túy.

Lại thêm hai vò rượu không được vắt ra bên cạnh, vẻ say rượu của Mộ Dung Lạc Cẩn đã hơi lộ ra. Tác dụng của rượu do Đông Phương Ngọc điều chế đang âm thầm bộc phát. Kiếp trước, nàng tham gia không ít tiệc rượu, đã từng thấy vẻ say rượu của không biết bao nhiêu người, tự nhận là hiểu biết rất sâu sắc. Thông thường, đàn ông và phụ nữ say rượu không giống nhau. Sau khi đàn ông uống rượu say, tia mắt đỏ lên, con ngươi u ám, bất kể là ngày thường có tuấn tú cỡ nào, thì đều sẽ lộ ra vài phần tệ hại. Còn phụ nữ khi choáng váng, hai má ửng hồng, ánh mắt phong tình như nước sông trong vắt, càng thêm quyến rũ mê người. Có điều, lúc này, Mộ Dung Lạc Cẩn trước mặt nàng, đã có ba bốn phần say, nhưng vẫn anh tuấn phóng khoáng, lộ ra vẻ phong lưu cuốn hút. Đông Phương Ngọc nhìn thấy hắn như vậy, không khỏi cảm khái. Người này ngày thường luôn ra vẻ đạo mạo, nghiêm trang, phong thái lỗi lạc, khi uống rượu vào lại cũng có thể giữ vững hình tượng, không chút kệch cỡm, thật sự là hiếm có khó tìm.

Chỉ tiếc là, hắn không nên nghĩ đến chuyện chuốc say bản cô nương. Đông Phương Ngọc cười nhạt, lại kính Mộ Dung Lạc Cẩn một ly, trong lòng đắc ý. Muốn chuốc say bà ư? Kiếp sau đi! Nàng không phải quá ngông cuồng, mà đó là do khả năng thật sự, ít nhất, là trong chuyện uống rượu này.

Năm đó, trong lúc hoảng hốt, nàng đã nuốt thẳng Hải Linh châu vào bụng, khiến cho cơ thể lưu lại hàn độc. Hậu di chứng là, cứ mỗi tháng khi chất độc phát tác, sẽ đau đớn vô cùng. Nhưng, không phải là không có điểm tốt, uống rượu chính là một trong số những ưu điểm đó. Sau khi nàng uống vào, chỉ cần vận nội công một cái thì có thể lợi dụng hàn độc làm tiêu rượu, khiến cho rượu cũng trở thành nước thường, chẳng qua là hơi nóng lên một chút. Huống chi, đây lại còn là Thiên Nhật Túy lừng danh, nếu muốn chuốc say người nào đó, hoàn toàn không thành vấn đề.

Mộ Dung Lạc Cẩn lúc này quả thật đã ngà ngà say. Tửu lượng của hắn vốn rất tốt, lần này lại còn lén vận

công để giảm bớt cảm giác say. Thật không nghĩ tới, lại có lúc hắn trở nên hoảng hốt trước cảnh tượng trước mắt. Hắn nhìn nàng, lúc này bởi vì uống rượu nên đôi mắt xinh đẹp ngày thường càng trong vắt mê hoặc, hàng lông mi dài yêu kiều khẽ chớp một cái. Đôi má vốn dĩ vẫn tái nhợt cũng hơi hơi ửng hồng, mắt đi vài phần về lạnh lùng, xa cách. Đôi môi anh đào mẫm mẫm còn dính chút dịch rượu, quyến rũ khó cưỡng lại.

Ta thật muốn, thật muốn ném thử đôi môi đó một chút...

Nghĩ như vậy, thân người Mộ Dung tướng quân bất giác hướng về phía trước, nhưng lại không phát hiện ra suy nghĩ và hành động của mình lúc này có chút kinh động, cũng không để tâm đến khả năng sẽ bị Đông Phương Ngọc cho một bài học nhớ đời. Trước mắt hắn bây giờ, chỉ có bóng hình xinh đẹp như hoa quỳnh mới nở, đôi môi anh đào hơi nhếch lên, dụ dỗ hắn tiến đến gần, nhắm nháp.

Gần, càng gần...

Đông Phương Ngọc khẽ nhú mào, nhìn ánh mắt mơ màng của Mộ Dung Lạc Cẩn, thấy hắn đang chậm rãi đưa người về phía mình, bèn lách sang một bên, tránh đi. Nàng đem ngọc bội Mộ Dung Lạc Cẩn đã tặng lúc trước, ra vẻ ngây thơ, hỏi: “Mộ Dung tướng quân, ngọc bội này...”

Mộ Dung Lạc Cẩn lắc lắc đầu mới nhìn rõ trước mắt là cái gì, thanh âm có chút hàm hồ, lên tiếng: “Ngọc bội này, là, là Mộ Dung gia tổ truyền, tặng cho...”

Lời còn chưa dứt, đầu hắn đã ngã quỵ trên bàn, mơ hồ không rõ đang níu non cái gì.

“Ê! Người đừng ngủ.” Đông Phương Ngọc nhin không được, nâng giọng lên, chợt nghe thấy Mộ Dung Lạc Cẩn hàm hàm hồ hồ mở miệng: “Ngọc nhi, đừng đi. Ngọc nhi, tay của người...” Hắn quay đầu đi, hoàn toàn không phát ra tiếng gì nữa.

Không phải chứ? Đông Phương Ngọc nhìn người đang ngã trên bàn, nhin không được tặng cho hắn một cái xem thường thật to. Ai là “Ngọc nhi”? Không phải nói ta đó chứ? Nàng nghĩ nghĩ, cảm thấy rõ là buồn nôn, nhin không được, rùng mình một cái. Nói khách sáo với người say thật đúng là thất bại. Mình còn chưa bắt đầu mà nhân vật chính đã gục rồi, ngay cả một câu cũng chưa nói xong. Mộ Dung công tử, người tốt cuộc là say thật hay là giả say đây? Chưa cho người ta cơ hội hỏi gì đã gục rồi là sao?

Nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn say đến nằm bẹp một chỗ, không tài nào dậy nổi, Đông Phương Ngọc thở dài, nhẹ giọng nói: “Nể tình người đã đãi ta không ít rượu ngon, ta cho người một lời khuyên, Mộ Dung tướng quân. Lần sau, người muốn chúc say người khác, trăm ngàn lần không nên biểu hiện rõ ràng như vậy.” Ánh mắt kia, thật sự là tha thiết quá mức, nhìn thế nào cũng không ra ý tốt.

Dứt lời, nàng thuận tay lấy một vò Trần Châu Nhưỡng, xoay người rời đi, ánh mắt tỉnh táo, không hề có chút về say rượu.

Đằng sau, khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Lạc Cẩn đang nằm úp sấp trên bàn, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, nụ cười ảm áp nhu hòa.

49. Chương 49

Chương 49: Chuyện ngoài ý muốn (1)

Sau khi trả xong thù cũ, Cổ Linh cùng Lãnh Dật Hàn mang Hách Liên Ứng đang hấp hối quăng vào trong rừng sâu, rồi tránh binh lính tuần tra, lặng lẽ về quân doanh.

Cổ Linh trong lòng hưng phấn, báo thù xong quả thật rất thoải mái. Vật nàng mới chế tạo hiệu quả khá tốt, chỉ là vẫn cần phải cải tiến thêm một chút. Nghĩ vậy, lập tức bắt chập đã một mẻ cả đêm, nàng vội vàng đi tìm Đông Phương Ngọc, dẫn theo Lãnh Dật Hàn đang sa sầm mặt bên cạnh.

Trái với sự hưng phấn của Cổ Linh, “Như Hoa mỹ nhân” bây giờ, vẻ mặt u oán, trong lòng giận dữ. Hắn đã phải rất vất vả mới xin được thuốc giải từ Cổ Linh, công lực khôi phục, vốn định sau khi giáo huấn tên Hách Liên Ứng xong sẽ thừa lúc đêm không trăng, bốn bề vắng lặng, mang nương tử lên lúc trở về đình viện của hắn. Thật không ngờ, Cổ Linh cố ý đòi về, còn nói cái gì mà cả đêm không về, sẽ tổn hại danh dự.

Ban đầu, khi Cổ Linh vừa dứt lời, Lãnh Dật Hàn liền quynh rũ cười, nói: “Nương tử, người ta đã sớm là người của nàng. Nàng còn lo lắng vẫn vợ làm gì?” Nói xong, hắn chớp chớp mắt, trong ánh mắt rõ ràng hiện lên dòng chữ: Nương tử, trước mặt ta, nàng thật sự không cần phải lo đến vấn đề danh dự.

Nào ngờ, Cổ Linh lại xinh đẹp cười, đáp: “Ta nói là, làm tổn hại danh dự A Ngọc, hiểu chưa?” Ngụ ý, cô nương ta là phụ nữ đã có chồng, cho dù không nghĩ cho mình, cũng phải suy nghĩ cho phu quân.

Lời này của Cổ Linh khiến cho Lãnh Dật Hàn tức giận đến nổi đỉnh đầu bốc hơi nước, nhưng lại không dám dùng vũ lực, đành phải ngậm ngùi từ bỏ “Ngày xuân cảnh đẹp” trong đầu, ngoan ngoãn trở về.

Thật không ngờ, vừa về đến nơi, Cổ Linh liền vội vã đi tìm Đông Phương Ngọc, còn làm ra vẻ “một ngày không gặp như cách ba thu”, mặc kệ hắn ở bên cạnh ăn dấm chua đến phồng má trợn mắt. Lãnh thiếu chủ trong lòng oán hận, thầm đem Đông Phương Ngọc nguyên rửa một hồi. Tên này hôm qua mới đánh nhau kịch liệt với Bách Quỷ, ta cầu cho người bị thương đầy người! Hừ!

Lúc này, Đông Phương Ngọc đang ở trong lều trại của Vương Bình thái y, tắt bật bắt mạch, viết đơn thuốc. Đoạn, nàng ngẩng đầu lên, nói: “Vương ngự y, tướng sĩ bị thương trên chiến trường hôm qua đa phần là ngoại thương, sau khi cầm máu xong thì không cần phải lo lắng nữa. Nhưng mà, thuốc cầm máu trong quân doanh lại không nhiều lắm, có lẽ chỉ khoảng ngày mười lăm sẽ dùng hết.”

“Quân sư nói đúng.” Vương Bình vuốt râu, vẻ mặt sầu lo, “Nhưng thuốc men tiếp viện nhất thời không thể đến kịp, ta cũng đang không biết phải làm thế nào.”

“Mấy ngày trước, ta thấy trên núi gần đây có thuốc cầm máu. Bây giờ có thể sai người hiểu biết được liệu đi tìm trước, nếu không có việc gì thì ta cũng sẽ lên núi hái thêm.” Đông Phương Ngọc thản nhiên nói, ánh mắt bình tĩnh, không nhìn ra được suy nghĩ.

“Như thế thì vất vả cho quân sư quá.” Vương Bình lên tiếng, “Vậy thì, mấy ngày này, trước hết, ta sẽ dạy cho vài người nhận biết được liệu...”

Vương Bình chưa dứt lời, Cổ Linh đã vén rèm tiến vào, vừa thấy Đông Phương Ngọc, nàng hồ hởi lên tiếng: “A Ngọc, việc lần này đặc biệt thuận lợi, chỉ là có vài thứ...” Đang nói, nàng đột nhiên dừng lại, vẻ mặt kinh ngạc: “A Ngọc, mặt nạ của người đâu? Sao lại...”

Nàng chỉ mới văng mắt có một ngày, A Ngọc thế nào mà ngay cả mặt nạ cũng không đeo? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Nhìn tình hình này, chắc là A Ngọc vẫn khỏe đó chứ?

Đông Phương Ngọc bình tĩnh đáp: “Bị hư rồi, không đeo nữa.” Ngữ khí bình thản như thể đang nói “Hôm nay thời tiết đẹp, cho nên không mang ô”. Rồi, dừng một chút, nàng bổ sung tiếp: “Tên cũng đổi lại rồi, bây giờ là Đông Phương Ngọc.”

Đúng là phương thức trả lời điển hình của Đông Phương Ngọc. Cổ Linh nhún nhún vai, ra vẻ thật ra cũng chẳng sao cả, nói: “Vậy thì đừng đeo nữa.” Khuôn mặt này xinh đẹp hơn nhiều, nhìn cũng đã mắt.

Trong lòng Lãnh Dật Hàn nổi sóng không ít, không phải vì chuyện thân phận của Đông Phương Ngọc đã thay đổi. Tên là cái gì, chẳng có nghĩa lý gì cả, trên giang hồ, người dùng tên giả, nhiều lắm. Điều làm hắn kinh ngạc chính là, khuôn mặt của Đông Phương Ngọc, thật sự ...

So với Lãnh thiếu chủ xinh đẹp, khuôn mặt này, có thể nói là mỗi người mỗi vẻ. Hơn nữa, người này chỉ lẳng lặng ngồi yên một chỗ như vậy, cũng đã có thể toát ra khí chất thanh nhã bất phàm.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của nương tử nhà mình, Lãnh thiếu chủ thầm kéo vang chuông cảnh báo cấp mười hai trong đầu. Vốn dĩ, hắn luôn cho rằng, hắn cùng Cổ Linh có quan hệ rất “mật thiết”. Hơn nữa, tiểu nha đầu này háo sắc như thế, dựa vào gương mặt đẹp trai ngồi ngồi của hắn, sớm muộn gì cũng có thể chiếm được trái tim nàng. Nhưng, hôm nay, tự nhiên lại xuất hiện một tình địch đẹp không kém, thử hỏi, hắn sao có thể không gấp gáp trong lòng?

Nghĩ đến đây, hần lập tức nhỏ giọng, thì thầm nói: “Phu nhân, nàng không phải nói là trong người không được khỏe sao? Nàng vẫn là nên đi về nghỉ ngơi trước đi.” Nói xong, hần nắm chặt tay Cổ Linh.

Đông Phương Ngọc nhìn thái độ của hần, nhin không được cảm thấy buồn cười, nói: “Nếu phu nhân không khỏe, thì bản quân sư sẽ bắt mạch cho nàng.” Nha đầu kia, chắc là cả đêm lo báo thù, không thèm nghỉ ngơi. Thật là không có chút tự giác nào của người sắp làm mẹ mà.

Dứt lời, nàng kéo tay Cổ Linh qua, đầu ngón tay đặt lên, hơi hơi nhúu mày. Một lát sau, nàng viết ra một đơn thuốc, đưa cho Lãnh Dật Hàn: “Phu nhân, thân thể của nàng không có gì đáng lo. Như Hoa cô nương, người theo đơn thuốc này mà nấu, uống ba thang là được rồi.”

Ánh mắt Lãnh Dật Hàn bốc hỏa, giãi cho Đông Phương Ngọc nhà người, lại còn dám sai bản thiếu chủ như nha hoàn! Trong lòng tức giận, nhưng hần vẫn cười cười nhận đơn thuốc. Chỉ là, nụ cười kia, nhìn thế nào cũng thấy méo xệch.

Cổ Linh thầm cười trộm trong lòng, duyên dáng nói: “Người ta không muốn uống thuốc. A Ngọc, chàng cho ta ăn mấy món như lần trước được không? Được không ~ ?” Cổ Linh vừa nói vừa phe phẩy ống tay áo của Đông Phương Ngọc, bộ dạng hết như một cô bé đang nũng nịu. Đông Phương Ngọc không động đậy, dùng ánh mắt bình tĩnh nói cho Cổ Linh biết: Miễn thương lượng!

Bên cạnh, Lãnh Dật Hàn bây giờ thật sự nhìn không nổi nữa. Nha đầu chết tiệt kia! Ngày thường nàng ta, nếu không phải trêu đùa mình, thì là cãi nhau, hoặc là khiến cho lửa dục của hần nổi lên rồi lên chuồn mất. Sao chưa từng thấy nàng nũng nịu đáng yêu như vậy với hần? Lập tức, hần dùng sức kéo Cổ Linh lại, thanh âm trầm giận, lên tiếng: “Lại đây!”

Cổ Linh ngẩn ra, trừng mắt nhìn Lãnh Dật Hàn, định mở miệng nói thì đột nhiên cảm thấy đầu váng mắt hoa, thân mình mềm nhũn, ngã xuống!

50. Chương 50

Chương 50: Chuyện ngoài ý muốn (2)

Trưa đến, những tia nắng ấm áp len lỏi vào căn lều. Trên giường, một người con gái đang ngủ say dưới ánh vàng nhạt của nắng. Ngồi bên cạnh nàng, mỹ nam tử mặc áo đỏ, lúc này, chân mày đang khẽ nhăn lại, nhìn nàng chăm chú không hề chớp mắt, ánh mắt tràn đầy sự tự trách và lo lắng.

Linh nhi, nàng tỉnh lại đi được không? Đều là do ta sai, ta không nên ăn bậy dấm chua rồi mạnh tay với nàng như thế. Chỉ cần nàng tỉnh lại, nàng muốn trừng phạt ta thế nào cũng được! Nàng mở mắt ra, liếc ta một cái, được không?

Lãnh Dật Hàn nắm chặt tay Cổ Linh, trong lòng thầm cầu nguyện.

Bỗng nhiên, người con gái đang nằm trên giường nhẹ nhàng động đậy, đôi mi run rẩy, hơi hơi mở mắt ra. Nàng nhìn thấy gương mặt xinh đẹp trước mặt, mơ màng mở miệng: “Di? Dật?” Thanh âm của Cổ Linh có phần không tỉnh táo, tiếng nỉ non phát ra từ trong tiềm thức.

Nghe giọng điệu xưng hô vô cùng thân thiết của nàng, Lãnh Dật Hàn trong lòng vui vẻ. Hần nhanh chóng buông tay Cổ Linh, ngồi thẳng người, bày ra một bộ mặt lạnh, mơ hồ toát ra khí thế của Ma Cung thiếu chủ, lạnh giọng mở miệng: “Tỉnh rồi à?”

Cổ Linh tỉnh táo lại, nhúu nhúu mi, từ từ nhớ đến cảnh Lãnh Dật Hàn kéo người nàng, sau đó nàng ngã xuống, dường như là ngã vào một vòng tay ấm áp rắn chắc. Ừm, chắc hần hần chính là người đã đỡ nàng. Chỉ có điều...

Người gây ra họa cũng là hần. Đang yên đang lành tự nhiên đi hại mình té xỉu, bây giờ thì trưng cái bản mặt lạnh lùng ấy ra, cho ai xem không biết? Lại còn tỏ vẻ như đây là lều của hần nữa chứ?

Tuy rằng giường của “Như Hoa cô nương” cũng đặt ở một góc lều...

“Thế nào? Nàng không có gì muốn nói với ta sao?” Lãnh Dật Hàn bất mãn khi thấy Cổ Linh dáo dác nhìn xung quanh, lại một lần lạnh giọng mở miệng, ngay cả lối tự xưng yêu thích thường ngày của hắn là “Người ta” cũng được đổi thành “Ta”, đưa ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào Cổ Linh.

“Người uống nhầm thuốc phải không?” Cổ Linh trừng mắt, “Bổn cô nương còn chưa truy cứu lỗi của người. Người hại ta ngất xỉu như thế, bây giờ lại còn nói vớ vẩn gì vậy hả?”

Không biết tại sao Lãnh Dật Hàn đột nhiên đổi tính, Cổ Linh trong lòng buồn bực. Đồng thời, căn cứ vào nguyên tắc không bao giờ chịu thua của mình, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Dật Hàn, tựa hồ muốn nện ra đóa hoa trên mặt hắn thật.

Lãnh Dật Hàn bất chợt cười, nụ cười quyến rũ mà sắc mùi nguy hiểm. Đoạn, hắn lên tiếng: “Nương tử, nàng không muốn biết vì sao nàng té xỉu ư?”

Cổ Linh ngẩn ra. Đúng vậy, nàng mặc dù không thể so sánh với các đại cao thủ, nhưng nếu là với người bình thường thì công phu của nàng vô cùng tốt. Tại sao lại có thể bị kéo một cái thì liền té xỉu? Chắc không phải là...

Nguy rồi! Cổ Linh hoảng hốt trong lòng, lẽ nào đã bị người này phát hiện? Tuy đang thầm bối rối đến cực độ, nhưng trên mặt nàng vẫn là nụ cười sáng lạn: “Chuyện này thì có gì khó? Y thuật của A Ngọc giỏi như vậy, ta tìm hắn hỏi là biết ngay.”

Biểu tình biến hóa của Cổ Linh không qua khỏi ánh mắt Lãnh Dật Hàn. Hắn cố gắng áp chế sự vui sướng và chờ mong trong lòng, bình tĩnh nói: “Không cần hỏi nữa, ngự y Vương Bình đều nói cho ta biết cả rồi. Về phần quân sự, hắn còn đang bận nấu thuốc cho nàng ở bên kia kia.” Hừ, đến lúc này rồi mà còn muốn giả nai để chọc tức ta? Tiểu nha đầu, người cũng đừng có hối hận nha.

Nha đầu kia, khẳng định là đã ước định gì đó với tên Đông Phương Ngọc, cho nên, dù té xỉu cũng không chịu nói cho hắn biết nguyên nhân. Đáng tiếc, nơi này vẫn còn có ngự y. Tuy rằng cũng không lợi hại gì nhưng lấy ra để hù dọa nàng thì vẫn có thể.

Từ lúc hắn vào quân doanh, liền lấy thân phận Như Hoa cô nương để được ở chung lều với Cổ Linh. Mặc dù, trong lều có hai chiếc giường, nhưng mỗi tối hắn đều thừa dịp Cổ Linh ngủ say, lén đến ôm nàng. Nha đầu này mấy ngày gần đây luôn ngủ li bì, buổi sáng thức dậy còn buồn nôn khó chịu. Cho dù nàng cật lực che giấu, làm sao có thể giấu giếm được người luôn ở bên và quan tâm nàng như hắn?

Huống hồ, hắn đối với Cổ Linh cực kỳ yêu thương. Lúc ấy, tuy rằng hắn đang ghen tuông vô cùng, nhưng cũng đã cố giảm lực đi rất nhiều. Hơn nữa, nha đầu kia cũng không phải là một nữ nhân bình thường, sao lại có thể chỉ vì bị kéo một cái thì liền ngất đi?

Lãnh Dật Hàn không phải kẻ ngốc, không cần nghe Đông Phương Ngọc nói, chỉ cần nhìn vào ánh mắt cũng biết người này nhất định sẽ không cho hắn biết sự thật. Bởi vậy, hắn lặng lẽ đem tình hình của Cổ Linh đi hỏi Vương Bình ngự y. Lão ngự y sau khi nghe xong liền vuốt râu, cười vui vẻ, nói: “Theo triệu chứng như vậy, quân sư phu nhân hắn là đã có thai.”

Những lời này giống như sét đánh, khiến cho hắn sững sờ tại chỗ một hồi, trong đầu lặp đi lặp lại hai chữ: “Có thai”. Sau đó, mặc cho Vương Bình căn dặn phải chú ý cái gì, hắn ngay cả một chữ cũng không nhét vào tai, vội vã khinh công về lều, ngơ ngác nắm lấy tay Cổ Linh vốn đã ngất xỉu hơn hai canh giờ, trong lòng hối hận muốn chết. Nếu lỡ Cổ Linh có chuyện gì thì hắn thật sự chỉ có thể lấy cái chết tạ tội.

Nhìn bộ dạng của nha đầu kia, hắn là thật sự có thai. Chính là, không hiểu sao, nàng còn chưa muốn nói thật. Có điều, cũng không thành vấn đề. Lãnh Dật Hàn nhíu nhíu mày, Lãnh thiếu chủ hắn tự khắc biết phải làm thế nào!

Nụ cười của Cổ Linh lúc này tựa hồ đã đông cứng trên mặt, trong lòng không ngừng kêu rên. Xong rồi, xong rồi, sao lại có thể tự nhiên té xỉu ở lều của Vương Bình ngự y như vậy chứ? Nhìn khuôn mặt tuấn tú đang tỏ vẻ lạnh lùng của Lãnh Dật Hàn, nàng ngượng ngùng mở miệng: “Chuyện này, người biết không? Ta...” Cổ Linh nói năng lộn xộn hai câu, không biết tại sao, đột nhiên trong lòng bỗng cảm thấy tức giận. Bà cô đây lại chẳng nỡ nắn gì người, dựa vào cái gì mà muốn ta phải ăn nói khép nép như vậy? Lập tức,

nàng một tay chống nạnh, giận dữ, nói: “Phải, đúng là ta mang thai đấy, thì sao nào? Người trưng ra cái vẻ mặt này làm gì? Ta cũng không muốn, nhưng mà, ừm, người...” Những lời còn lại của Cổ Linh bị nhấn chìm giữa hai làn môi, chỉ còn thoát ra được một tiếng “Ừm”.

Nghe thấy Cổ Linh chính mồm nói “Là ta mang thai”, Lãnh Dật Hàn trong lòng mừng như điên. Nhưng, tiếp theo, chợt nghe nàng nói cái gì “Ta cũng không muốn”, hắn lập tức lửa giận bốc lên. Người cũng không muốn? Người làm sao biết ta không thích con của chúng ta? Người làm sao có thể không thích nó? Nghĩ đến đây, không đợi Cổ Linh nói xong, hắn liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ xinh của nàng, không cho nàng chọc tức hắn thêm nữa. Hắn hung hăng liếm mút đôi môi nàng, dữ dội đến mức khiến cho Cổ Linh thở không nổi mới buông ra.

Cổ Linh hồng hộc thở từng ngụm, từng ngụm, mồ hôi lấm tấm trên gương mặt xinh xắn, đôi môi sưng đỏ, giận dữ trừng mắt Lãnh Dật Hàn. Đáng tiếc, ánh mắt gợn nước trong suốt của nàng, chẳng những không có uy lực nào mà ngược lại càng như liếc mắt đưa tình.

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Cổ Linh, Lãnh Dật Hàn mở miệng nói: “Nàng rốt cuộc đã chịu thừa nhận rồi? Được. Vậy giờ mau nói cho ta biết vì sao nàng muốn gạt ta? Nàng chán ghét ta, chán ghét con của chúng ta đến thế sao?” Do vừa hôn xong, hơi thở của hắn vẫn chưa bình thường lại. Hắn dùng giọng nói tràn đầy xót xa, ánh mắt đau thương cùng tuyệt vọng nhìn Cổ Linh.

Bộ dáng này của hắn lập tức làm cho tình yêu của Cổ Linh vỡ òa, chưa kịp suy nghĩ đã vội vàng lên tiếng: “Không phải, ta không có chán ghét người, người đừng đau lòng mà.”

“Vậy còn con của chúng ta?” Lãnh Dật Hàn cố ý nói chậm lại, mắt rưng rưng lệ, bày ra tư thế như thể “nếu người không an ủi ta thì ta sẽ khóc cho người xem”, khuôn mặt lạnh lùng lúc đầu không biết đã biến đi đâu mất.

“Ta càng không chán ghét con của chúng ta!” Cổ Linh không biết rằng đã trúng kế, lập tức khai ra toàn bộ, “Ta chỉ là, không biết nên đối mặt như thế nào. Dù sao, đó cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Hơn nữa, người lại còn trưng bộ mặt lạnh lùng đó với ta, làm ta...” Nàng càng nói thanh âm càng thấp. Cuối cùng, không biết tại sao lại đột nhiên buồn bã cúi đầu, không hề ngược lên nhìn Lãnh Dật Hàn.

Lãnh thiếu chủ vẻ mặt hưng phấn, ôm nường tử vào lòng, dịu dàng an ủi: “Nường tử, nàng đừng tức giận được không? Làm mặt lạnh là ta không đúng, nhưng mà, chỉ là, ta giận nàng vì nàng gạt ta thôi. Nàng đừng nóng giận nữa, được không?”

Đây thật là chuyện tốt ngoài ý muốn nha. Linh nhi, nàng có biết, ta vui mừng thế nào không?

Sau khi nhẹ giọng an ủi một hồi, Lãnh Dật Hàn nhịn không được, hỏi: “Nường tử, đứa nhỏ có từ lúc nào?” Tốt nhất không nên là lần đầu tiên. Lúc đó, nường tử trúng mị được, không tốt cho đứa nhỏ.

Vừa nghe lời này, Cổ Linh nhịn không được, mặt hơi đỏ lên, chỉ tại lúc đó mình không cưỡng lại được sức quyến rũ của hắn. Nghĩ đến đây, nàng xoay đầu sang một bên, nhẹ giọng nói: “A Ngọc bắt mạch, nói là lần thứ hai.”

Hắc hắc, Lãnh Dật Hàn đang thâm đắc ý trong lòng, đột nhiên lại nhớ tới Đông Phương Ngọc, lên tiếng bằng giọng khó chịu: “Cái tên chết tiệt kia, nhất định không chịu nói cho ta biết nàng có thai. May mà bản thiếu chủ thông minh, bằng không, e là còn bị lừa dài dài!”

Đợi chút? A Ngọc không nói cho hắn biết sao? Cổ Linh lập tức hiểu ra, giạt mình chỉ tay vào Lãnh Dật Hàn: “Người nói cái gì? A Ngọc không nói cho người? Vậy làm sao người biết đây là con của người?”

Thảm, tự nhiên khi không lại tự khai, thật đúng là muốn không có đường về nhà mà!

51. Chương 51

Chương 51: Không thích nữ nhân

Lãnh Dật Hàn nghe vậy, cười đắc ý, cũng không trả lời, chỉ chăm chú nhìn Cổ Linh, tựa hồ muốn khắc sâu hình ảnh của nàng vào máu, vào xương. Gương mặt đẹp như tranh vẽ chậm rãi tiến tới gần Cổ Linh.

Cổ Linh bị lạc trong ánh mắt thâm tình ấy, bất giác đỏ mặt, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Sau một lúc lâu không thấy động tĩnh gì, nàng vừa mở mắt, đã thấy Lãnh Dật Hàn đang trừng ra vẻ mặt cười như không cười nhìn nàng, trong ánh mắt là ý đùa cợt và trêu tức khó che giấu.

Biết mình vừa bị chọc ghẹo, Cổ Linh lập tức từ thẹn hóa giận, đỏ mặt giơ tay tấn công Lãnh Dật Hàn. Lãnh Dật Hàn né cú đánh của nàng rồi bất ngờ cầm cổ tay nàng, nói: “Bây giờ nương tử đã hiểu chưa?”

“Hiểu cái gì?” Cổ Linh sững sốt, “Chuyện này với chuyện người biết đứa nhỏ là con người thì có liên quan gì?” Hoàn toàn chẳng dính dáng chút nào hết.

Nha đầu này, chẳng phải ngày thường rất thông minh đó sao? Trong ánh mắt hàm chứa ý cười, Lãnh Dật Hàn đáp: “Nha đầu ngốc, lúc nàng cùng cái tên Đông Phương Ngọc ở cạnh nhau, cho tới bây giờ, chưa có khi nào đỏ mặt.” Dừng một chút, hắn nói tiếp: “Nàng và hắn, thật ra căn bản không hề có quan hệ gì phải không?”

Cổ Linh ngẩn ra, không phải chứ, lại bị người khác phát hiện dễ dàng như vậy? Quả thật, khi nàng đứng trước mặt A Ngọc, mặt không hề đỏ. Biết rõ đã bị lừa dối, nhưng trên mặt vẫn biểu hiện vẻ không chịu thua, Cổ Linh hùng hổ nói: “Ai bảo là không có quan hệ gì? Ta là sư tỷ của hắn, lại còn là quân sư phụ nhân đó thôi!”

Lãnh Dật Hàn lại lộ ra nụ cười nguy hiểm quyến rũ: “Phải không? ‘Hắn’ cũng làm thế này với nàng sao?” Dứt lời, Lãnh Dật Hàn liền hôn lên đôi môi xinh xắn đỏ mọng trước mặt.

Hôn xong, Lãnh Dật Hàn ôm chặt lấy Cổ Linh, đắc ý mở miệng: “‘Hắn’ cũng làm như vậy với nàng à? Đúng không?” Âm cuối hắn cố tình kéo giọng thật dài, ngụ ý, nàng mà còn nói thế thì ta sẽ hôn nàng nữa cho coi.

Cổ Linh nghiêng đầu qua chỗ khác, không trả lời. Trong lòng thầm nghĩ, người này cũng thật vô lại, lần nào cũng dùng chiêu này. Nhưng bức nhất là, nàng chẳng lần nào chống đỡ được sức quyến rũ của hắn, thật là!

Lãnh Dật Hàn nhìn bộ dạng thẹn thùng của Cổ Linh, tâm tình vui vẻ. Tiểu nha đầu này tuy háo sắc, nhưng chỉ là nói mồm, chứ thực ra không phải là người bừa bãi. Đứa nhỏ, đương nhiên là con của mình! Huống chi, Đông Phương Ngọc người này, tuy không tiếp xúc nhiều là mấy, nhưng cũng có thể biết hắn không phải người dễ chọc. Người như thế, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho tình địch của mình ngênh ngang ở cùng một lều với thê tử? Dựa vào thủ đoạn hắn đã dùng để đối phó Bách Quỷ lão nhân, nếu Cổ Linh và hắn thật sự có cái gì, chỉ sợ đã sớm đến tìm mình quyết đấu.

Nếu đổi lại là ta, ai dám đụng tới nương tử, ta nhất định sẽ đem kẻ đó đi tra tấn, khiến cho hắn phải hối hận vì đã sinh ra trên đời này!

Trước mắt, đến con cũng có rồi, phần thắng lại nắm thêm vài phần, Lãnh Dật Hàn thầm đắc ý, quyết định phải nhanh tay rèn sắt khi còn nóng: “Nương tử, nàng cùng người ta về Ma Cung được không? Nàng xem, chúng ta, đến con cũng đã có rồi...” Đúng vậy, con của Lãnh Dật Hàn hắn, làm sao có thể lưu lạc bên ngoài?

Về Ma Cung? Nghe thấy lời này, Cổ Linh lập tức tỉnh táo lại: “Không được, ta còn muốn suy nghĩ thêm, không thể cứ về đơn giản như vậy.” Đùa gì thế? Cứ như vậy trở về, rõ là quá lợi cho người rồi? Bọn họ ngay từ lúc bắt đầu vốn dĩ đã là chuyện ngoài ý muốn, ai có thể đoán trước kết quả rồi sẽ ra sao? Huống hồ, nàng cũng cần một thân phận để ở lại bên cạnh A Ngọc, như vậy, mới có thể giúp A Ngọc báo thù.

Lãnh Dật Hàn nhìn thần sắc kiên định của Cổ Linh, trong lòng biết không thể miễn cưỡng. Haizzz, có đứa nhỏ này rồi, nương tử hắn là có muốn cũng không chạy được. Tự an ủi xong, Lãnh thiếu chủ cẩn thận mở miệng: “Nương tử, người ta biết nàng không có hứng thú đối với cái tên hồ ly kia. Nhưng mà, nàng có thể cam đoan, về sau, hắn sẽ không có ý gì với nàng chứ? Nương tử, nàng đừng rời xa ta nha ~” Dứt lời, hắn

đưa ánh mắt u oán nhìn Cổ Linh, như thể một chú cún nhỏ đáng yêu bị vứt bỏ, đang cầu xin chủ nhân mình rằng: Chủ nhân, xin đừng bỏ rơi em

~ Cổ Linh nhin không được, khoe miệng khe cong lên, tên hồ ly? Hình như vị đại nhân trước mặt ta thích hợp với biệt danh này hơn ấy chứ? Nghĩ vậy, nhưng đối diện với gương mặt giả vờ đáng thương của Lãnh thiếu chủ, bản năng làm mẹ và sự háo sắc cùng nhau trào ra, Cổ Linh liền dịu dàng trấn an hần: “Yên tâm, A Ngọc chắc chắn là không có chút tình ý gì với ta. Từ nhỏ đến lớn, ta trêu ghẹo hần nhiều năm như vậy, hần luôn hoặc là không thèm để ý, hoặc là thấy mặt ta thì liền trốn đi.”

Cái gì? Nương tử nhà mình trêu ghẹo Đông Phương Ngọc? Còn từ nhỏ đến lớn? Trong chốc lát, sự cảnh báo về tình địch nguy hiểm Đông Phương Ngọc do hần tự tưởng tượng ra lại tăng lên theo cấp số nhân.

Nghĩ vậy, Lãnh thiếu chủ lập tức mất bình tĩnh, quần quýt lấy Cổ Linh, bắt nàng thề độc, tuyệt đối không được có gì đó với Đông Phương Ngọc. Nếu lỡ Đông Phương Ngọc có ý gì với nàng, thì phải nhanh chóng giết chết hần. Cổ Linh bị quần lấy, không còn cách nào khác, ánh mắt nàng chợt thay đổi một cái, nhẹ giọng nói: “A Ngọc hần, hần không thích nữ nhân.”

Không thích nữ nhân? Đoạn tụ? Lãnh thiếu chủ vừa mới yên lòng một chút, lại nghĩ tới vẻ đẹp của mình, vội vàng khẩn trương nói: “‘Hần’ thích nam nhân, vậy chẳng phải là rất nguy hiểm cho người ta sao?”

Cổ Linh “xi” một tiếng rồi nở nụ cười: “Yên tâm, A Ngọc không thích người đã có nương tử như người đâu.” Nếu không phải do A Ngọc cố ý tác hợp, người làm sao có thể thuận lợi ở lại trong quân doanh như vậy, lại còn được ở cùng một nơi với bốn cô nương? Đương nhiên, lời này, nàng sẽ không nói cho Lãnh Dật Hàn, nhìn hần ghen, rất là thoải mái nha. Cổ Linh nghĩ đến đây, nụ cười tươi rói lại nở rộ.

Trong khi Lãnh thiếu chủ đang lo lắng cho trình tiết của mình, thì Đông Phương Ngọc đang bưng chén thuốc đứng bên ngoài lều. Nàng hít thở sâu hai lần, rồi bình tĩnh ngẩng đầu nhìn trời, cố gắng kìm nén cảm giác muốn đánh người, quyết đoán xoay lưng, đi thẳng về lều trại của mình, vừa đi, vừa tự an ủi: Ừm, cũng đúng thôi, sự tỷ đâu có nói sai, mình quả thật là không thích nữ nhân.

Tuy rằng, cũng chưa từng biết thích nam nhân là thế nào...

Chưa kịp đi vào lều, nàng chợt nghe thấy tiếng kêu lo lắng của Mạc Ly: “Quân sư! Quân sư!” Sau khi chạy như bay đến chỗ nàng, hần không chờ nàng mở miệng, vội la lên: “Quân sư, người đến xem thiếu gia nhà ta giúp với. Công tử sau khi cùng quân sư uống rượu hôm qua thì tới giờ vẫn chưa tỉnh lại.” Từ lượng của công tử vốn rất tốt, chưa từng bị say bao giờ. Lần này, công tử đã ngủ gần bốn canh giờ, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

“Thật sao? Vậy thì đi xem.”

- Trong lều tướng quân -

Đông Phương Ngọc nhìn gương mặt ngủ say của Mộ Dung Lạc Cẩn, thâm cảm thán trong lòng. Khuôn mặt của người này khi ngủ thật đúng là đẹp nha. Đoạn, nàng đưa tay bắt mạch, rồi thản nhiên nói: “Không có gì đáng lo, Mộ Dung tướng quân chỉ là uống quá chén, ngủ thêm một lát thì sẽ tỉnh thôi.”

“Nhưng mà quân sư,” Mạc Ly do dự một chút, nhưng vẫn quyết định hỏi rõ ràng, “Công tử nhà ta chưa từng bị say. Lần này, chắc không phải là có vấn đề gì chứ?”

“Yên tâm, công tử nhà người chẳng qua là do uống cả vò Thiên Nhật Túy nên mới say đến vậy.” Lại còn không phải say ư? Người dám nghi ngờ y thuật của bốn cô nương? Còn dám nói như vậy nữa, ta sẽ cho người từ không có việc gì cũng thành có việc. Ngừ điệu Đông Phương Ngọc nghe có vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra lại ẩn một tia bất mãn.

A? Thiên Nhật Túy? Lại còn là cả vò? Chẳng trách mà công tử ngủ say như thế. Mạc Ly nghĩ xong, ngượng ngừng nói: “Ra là vậy, đa tạ quân sư.”

“Ừm.” Đông Phương Ngọc lạnh lùng “ừm” một tiếng xem như đáp lại rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Để Mạc Ly đứng chôn chân tại chỗ với vẻ mặt rầu rĩ như thể cha mẹ chết. Xong rồi, xong rồi, ta lỡ đắc tội quân sư rồi, chắc là sẽ không bị hần ném độc đây người đó chứ? Công tử, người mau tỉnh lại đi, tiểu nhân là vì người nên mới đắc tội quân sư.

Có điều, nói đi phải nói lại, công tử đã say thành như vậy, sao quân sư lại chẳng hề hấn gì? Lúc rạng sáng lại còn có thể tự đi về.

Quên đi quên đi, vẫn là chờ công tử tỉnh lại rồi tính sau. Haizzz, bây giờ đành làm tốt nhiệm vụ thị vệ trước cái đã. Không biết mấy ngày tới đây số phận của mình sẽ thế nào đây...

52. Chương 52

Chương 52: Bắc Minh cho mời

Sáng sớm ngày mười một tháng mười hai,

Bầu trời trong veo, ánh sáng nhàn nhạt của nắng chiếu rọi khắp không gian, xua đi một ít sắc xơ xác, tiêu điều nơi chiến trường.

Trong quân doanh Thiên Hữu, nhóm binh lính vừa trải qua trận chiến ác liệt đang được tĩnh dưỡng. Tuy tuyến phòng vệ vẫn nghiêm túc như trước, không dám lơ đãng, nhưng niềm vui đại thắng của quân Bắc Minh lại lộ ra khắp nơi, ngay cả binh lính tuần tra cũng mang gương mặt tươi cười hơn hẳn.

Đông Phương Ngọc đi trong quân doanh, các binh lính gặp nàng đều giật mình, sau đó nhanh chóng điều chỉnh tư thế, đứng thẳng tắp, cung kính chào hỏi bằng thanh âm to khỏe, tinh thần sảng khoái: “Chào buổi sáng, quân sư!”

Đông Phương Ngọc quả thật rất muốn dùng ngữ điệu kinh điển nói một câu “Các đồng chí vất vả rồi!” Nhưng, nhìn thần sắc của mọi người, nàng nghĩ đến cần phải bảo vệ hình tượng, nên sau khi lạnh nhạt, thần nhiên đáp: “Chào buổi sáng”, thì liền nhanh nhẹn rời đi.

Nàng vừa mới khuất dạng, đám binh lính phía sau lập tức âm ỉ nghị luận.

“Thấy sao, thấy sao? Ôi chào, quân sư, nhìn quân sư kìa!”

Tên binh lính có dáng người nhỏ thó vừa mở miệng, lúc này, trên đầu đã trúng vài cái bóp.

“Nói nhảm! Các ca đây chẳng lẽ không có mắt à? Thì rõ ràng là quân sư đó thôi.”

“Ngươi xem, quân sư vừa giỏi trận pháp lại biết y thuật, bộ dạng lại tuấn tú lịch sự, đẹp trai thật nha!”

“Chỉ phải chỉ phải, đẹp như tiên nữ vậy đó!”

Lời vừa dứt, tên lính nhỏ thó ban nãy lập tức bị bao vây, lại trúng thêm vài cú bóp bạo lực.

“Ngươi muốn chết hả? Lại dám ngang nhiên khinh nhờn quân sư như vậy! Ngươi sao lại dám nói quân sư giống nữ nhân?”

“May mà quân sư đã đi xa rồi, bằng không, để cho quân sư nghe thấy, ta xem ngươi thế nào!”

“Đúng vậy! Quân sư võ công lợi hại, lúc giết Bách Quỷ, ta đứng ngay bên cạnh. Máu tươi đầm đìa, đầu văng loạn xạ, rất ghê gớm đó nha!”

“Phải không?” Gã lính nhỏ thó vỗ vỗ ngực, “May mà quân sư đã đi xa, không nghe thấy.”

Đông Phương Ngọc: “...”

Huynh đài, ta quả thật đã đi xa, có điều, vẫn có thể nghe thấy. Còn vị đại ca kia, ta nhớ là chỉ đâm Bách Quỷ một kiếm, làm sao mà lại thành “Máu tươi đầm đìa, đầu bay loạn xạ” chứ?

Nàng lắc đầu, bắt đầu dĩ cời cời, nàng ra chiến trường lần này, thật đúng là đã cung cấp không ít chuyện cho binh lính giải trí. Lúc trước không nhận ra, nàng còn có tố chất làm ngôi sao đó nha.

Đang nghĩ mông lung, nàng chợt nhìn thấy một con chiến mã đang chạy như bay đến. Tiếng vó ngựa lọc cọc vang lên rõ ràng trong buổi sớm yên tĩnh. Tuần mã cả người màu đen, móng ngựa được làm bằng vàng. Lúc nó chạy, toát ra ánh vàng lấp lánh, rất có khí thế. Trên lưng ngựa không phải tướng sĩ Thiên Hữu, mà là một gã to lớn mặc trang phục của Bắc Minh. Người này phi ngựa chạy như điên, xông qua binh lính tuần tra, phóng thẳng về phía lều trại của nguyên soái.

Đông Phương Ngọc hơi hơi nheo mắt lại, gã Bắc Minh này, tại sao lại xông vào quân doanh Thiên Hữu? Nhìn màu da và gương mặt của hắn, cũng không giống người Bắc Minh lắm, không biết tại sao lại có điểm nhìn rất quen. Có điều, hắn dám xông vào như vậy, e rằng phải chịu giáo huấn không ít.

Quả nhiên, một mũi ám khí bay vút ra, đánh trúng khớp chân trước của tuần mã. Con ngựa bị đau, ngã quỵ xuống. Tên to con lập tức phi thân nhảy xuống, công phu không tệ. Hắn vung vàng đứng bên ngoài lều nguyên soái, lớn tiếng quát: “Bắc Minh tín sử Hách Đạt! Phụng hoàng mệnh đến Thiên Hữu! Hai quân giao chiến, không chém tín sử, đây chính là phong cách đãi khách của Thiên Hữu các ngươi sao?!” Khi nói chuyện, hắn cố ý vận nội lực, giọng nói như chuông đồng, tựa hồ truyền khắp toàn bộ quân doanh.

Sau khi Mộ Dung Lạc Cẩn phóng ám khí trúng ngựa của tên kia, liền từ trong lều đi ra. Thấy tên to con này nói như thế, hắn cũng không phản bác, chỉ mỉm cười tao nhã, lên tiếng: “Trong quân doanh Thiên Hữu, nghiêm cấm phóng ngựa xông loạn. Người là khách, mà ngay cả một chút lễ nghĩa cơ bản như vậy cũng không có hay sao? Huống chi, bản tướng quân chỉ đánh gãy một cái chân ngựa của Hách Đạt tín sử, chứ chưa hề nói muốn chém muốn giết người. Tín sử, người không cần phải lo lắng quá.” Thanh âm của hắn rất êm dịu, âm lượng không cao, như thể đang nói chuyện bình thường. Rõ ràng, so với tên Hách Đạt cố ý vận nội công kia, cao thượng hơn không ít.

Binh lính xung quanh nghe xong liền cười ầm một trận, “Phải a, người ta còn chưa nói muốn giết người, người khấn trương làm gì? Sợ chết đến vậy à?” Tên tín sử to cao kia giận tím mặt, nhưng lại không có cách nào phản bác, chỉ có thể xấu hổ đứng bất động tại chỗ.

Đông Phương Ngọc cũng nhin không được mà mỉm cười. Mộ Dung Lạc Cẩn thật đúng là âm hiểm, chưa kể đến hậu phát chế nhân*, còn đánh gãy chân ngựa của người ta, kêu tên này sau khi đưa tin xong rồi thì trở về kiểu gì?

(“Hậu phát chế nhân”, nói một cách khác là “Lấy Tĩnh Chế Động” hoặc “Phòng Thủ Để Tiến Công” có nghĩa là phải nhẫn nhục, chờ đợi thời cơ đến để đối phương bộc lộ khuyết điểm. Khi ấy ta từ “Thụ Động” chuyển sang tấn công. Hoặc khi đối phương đang ở thế khó khăn, vì một lý do nào đó mà bị dồn vào ngõ cụt thì chắc chắn đối phương sẽ dốc hết toàn lực ra chống. Khi ấy là thời điểm mà chúng ta ra tay. Chỉ cần một “Đòn” bén nhọn là chúng ta có thể “Chế Nhân”).

Hách đạt xấu hổ đến cực điểm, nhưng vẫn lớn tiếng nói: “Không đôi co vớ vẩn với người! Đây là thư nghị hòa của Hách Liên hoàng tử cùng thiệp mời, mời nguyên soái và quân sư các ngươi đến Bắc Minh nghị sự! Đừng sợ tới mức không dám tới đó!” Dứt lời, hắn lấy từ trong lòng ra một phong bao thư da trâu ném về phía Mộ Dung Lạc Cẩn.

Mộ Dung Lạc Cẩn thoải mái nhận lấy, không thèm liếc mắt nhìn một cái, chỉ thản nhiên nói với gã tín sử: “Về nói cho hoàng tử nhà ngươi biết, Thiên Hữu ta nhất định đến! Có điều, nguyên soái bận rộn sự vụ, không chắc là có thể đi.”

Hách đạt nghe xong, cất giọng lạnh lùng, nói: “Như vậy thì đối tượng quân! Nhưng còn tên quân sư kia thì nhất định phải tới!” Hắn vốn định rằng thêm hai câu, nhưng nghĩ lại, dù gì đây cũng là địa bàn của người ta. Kẻ kia chỉ tùy tiện phóng một cái ám khí thì tuần mã của hắn đã bị thương. Sau khi cân nhắc một hồi, hắn không dám làm càn, rút đao giết hắc mã của mình rồi giận dữ rời đi trong tiếng cười vang của binh lính Thiên Hữu.

Biết phải lập tức thảo luận chuyện này, Đông Phương Ngọc bước nhanh về phía lều nguyên soái, trong lòng bất mãn. Tên Mộ Dung Lạc Cẩn đáng giận này, nguyên soái bận rộn sự vụ, chẳng lẽ bản quân sư thì rất nhàn hạ sao?

Bộ dạng của tên Hách Đạt kia dường như có thâm cừu đại hận gì đó với nàng, nhưng khi cẩn thận suy xét thì lại không giống. Tên này võ công không cao, nếu thực sự có mối hận gì, chắc hẳn đã sớm bị nàng giết từ lâu, nương tay cho kẻ thù vốn không phải phong cách của nàng.

- Trong lều nguyên soái -

Tần Tĩnh cùng các vị tướng lĩnh đang ngồi vây quanh một chỗ, nhìn chăm chăm thư nghị hòa và thiệp mời trên bàn.

Thư nghị hòa thư có nội dung rất đơn giản, đại ý chính là, hai quốc giao chiến, chỉ có dân chúng phải chịu khổ. Nay, dưới tình hình này, song phương chỉ bằng nghị hòa, hóa thù thành bạn, còn cụ thể đình chiến như thế nào thì sẽ quyết định sau khi nghị sự. Trên tấm thiệp mời đẹp đẽ còn ghi vài dòng khách khí, nói là mời nguyên soái Tần Tĩnh cùng quân sư Đông Phương Ngọc đến Bắc Minh làm khách. Có điều, do không biết thân phận của Đông Phương Ngọc đã thay đổi, nên trên thiệp vẫn viết ba chữ “Dư Đông Phương”.

Ở cuối thiệp còn đặc biệt ghi rõ, Dư quân sư dung mạo như tiên, Hách Liên hoàng tử cùng toàn quân Bắc Minh vô cùng ngưỡng mộ. Do đó mới có ý mời quân sư đại giá quang lâm... v.v.

Phần kí tên có dấu con ấn của Hách Liên Hồng, thời gian thương nghị là giờ Dậu hôm nay.

Vô cùng ngưỡng mộ? Đông Phương Ngọc xem thường một cái. Tên Hách Liên Hồng này thật đúng là, cái gì cũng nói được. Chuyện toàn quân Bắc Minh ngưỡng mộ chắc chắn là không có, e là chỉ có muốn rút gân róc da nàng cho hả giận mà thôi.

53. Chương 53: Có Đi Hay Không, Căn Bản Không Phải Là Vấn Đề

Trong lều nguyên soái, mọi người đều đang tập trung bàn luận.

Có đi hay không, đây là một vấn đề.

Không đi? Đối phương đã đưa ra lý do đường hoàng như vậy. Nếu không đi, chẳng phải là nhát gan, lại càng củng cố thêm uy phong cho kẻ địch hay sao? Hơn nữa, tại cuộc chiến lần trước, Thiên Hữu tuy đại thắng, nhưng tổn thất cũng rất lớn. Hiện tại, binh lực, quân lương và tiền bạc đều đã không đủ để chống đỡ thêm cuộc chiến nào nữa. Nghị hòa thật đúng là chủ ý rất tốt, còn có thể thừa thắng để đặt điều kiện với Bắc Minh. Mặc dù không thể làm cho bọn họ thần phục, nhưng ít ra cũng có thể một lần nữa xác định biên giới.

Đi? Dù gì cũng chỉ mới đánh xong chưa đến hai ngày, sao đối phương lại đề nghị nghị hòa nhanh như thế? Hách Liên Hồng người này xưa nay vốn thâm độc, lần này mời rõ ràng là hồng môn yến, chỉ e hắn có âm mưu bắt giữ nguyên soái và quân sư. Đến lúc đó, đợi cho Thiên Hữu như rắn mất đầu, bọn chúng sẽ ngóc đầu trở lại. Theo cách nói của tên Hách Đạt tén tử kia, đối phương tựa hồ có thâm cừu đại hận gì đó với quân sư. Lần này nếu đi, thật sự quá nguy hiểm.

Các tướng lĩnh lẳng lặng nhìn nhau, không biết phải quyết định như thế nào. Thấy tình hình không ổn, nguyên soái Tần Tĩnh mạnh mẽ vỗ bàn một cái, trầm giọng nói: “Chủ ý nghị hòa này, nếu làm tốt, sẽ có khả năng chấm dứt chiến loạn giữa hai nước, dân chúng không còn phải chịu khổ. Bỏ soái, quyết định phải đi! Bất quá, ta hy sinh tánh mạng này là được! Đông Phương tiểu huynh đệ, ngươi có nguyện cùng bản soái đến Bắc Minh không?”

Mọi người có ý muốn khuyên nhủ, nhưng nhìn vẻ mặt kiên quyết của Tần Tĩnh, lời muốn nói đều nuốt trở vào, yên lặng chờ câu trả lời của Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Ngọc vốn dĩ không hề muốn nhúng tay vào chuyện này. Chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày mười lăm, lúc đó, hàn độc sẽ phát tác. Bởi vậy, nàng phải mau chóng tìm chỗ an toàn để trốn đi. Hơn nữa, tư tưởng vì dân quên mình của Tần Tĩnh, nàng thật đúng là không có bao nhiêu. Chỉ có điều, đối phương lần này là cố tình nhắm vào nàng. Nếu không đi, chẳng phải là tự hạ giá trị của mình, thừa nhận tài nghệ

không bằng người nên không dám đến đó sao? Chưa kể, lần này, nàng còn có sư tỷ đang ở ngay trong quân doanh, chắc hẳn dám thuộc hạ đã núp đầu đó để đợi lệnh, tùy thời cơ mà tiếp ứng. Vậy nên, dù có nguy hiểm thật, hẳn là cũng sẽ không thành vấn đề.

Huống chi, đích thân nguyên soái đã mở miệng, quân sư còn có thể làm sao bây giờ? Cùng lắm, đánh không lại thì bỏ chạy. Sau khi suy nghĩ một hồi, nàng thần nhiên lên tiếng: “Đông Phương nguyên cùng nguyên soái đến Bắc Minh.” Thần sắc bình tĩnh, không hề có một tia dao động.

“Đông Phương tiểu huynh đệ thật can đảm!” Tần Tĩnh khen lớn, trong lòng cũng thầm bội phục. Đông Phương Ngọc còn nhỏ tuổi, chưa kể đến chuyện thân thủ bất phàm mà đối với vấn đề lớn như núi Thái Sơn trước mặt, vẫn có thể mặt không đổi sắc, bình tĩnh thông dong, thật đúng là nhân tài khó tìm.

Các tướng lĩnh đều thầm bội phục nàng không ít. Nhưng, đồng thời, trong lòng họ cũng lo lắng không yên, chẳng biết nói làm sao. Không phải bọn họ sợ chết, nhưng đối phương quả thật là muốn đích danh quân sư phải đi, bọn họ còn có thể làm được gì bây giờ?

Khi mọi người còn đang bối rối, đã thấy Mộ Dung Lạc Cẩn mỉm cười, lên tiếng: “Nguyên soái, chi bằng cho Lạc Cẩn cùng quân sư đến Bắc Minh trước.” Không đợi mọi người đặt câu hỏi, hắn tiếp tục giải thích: “Tên tín sử cũng đã nói, nếu nguyên soái bận rộn không đến được thì có thể đổi tướng quân khác, chỉ cần quân sư đến là được. Đúng không, Đông Phương?” Lúc nói đến chữ “Lạc Cẩn” cùng “quân sư”, hắn cố ý nhấn mạnh, đưa ánh mắt khiêu khích, mỉm cười nhìn Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Ngọc nhìn vẻ mặt tươi cười đáng ghét của hắn, cố gắng áp chế bức bối, thầm mắng Mộ Dung Lạc Cẩn âm hiểm. Bà đây rốt cuộc là có thù oán gì với người, sao lại nhất định muốn ta đi như vậy? Chẳng lẽ ban đầu khi nhận được thiệp mời, hắn nói cái gì mà “nguyên soái bận rộn sự vụ”, là vì đã sớm có chủ ý này? Nếu đúng là như vậy thì người này quả thật cũng rất biết tính kế, suy nghĩ tinh vi vô cùng.

Sau khi nhìn quanh một vòng, Mộ Dung Lạc Cẩn bày ra bộ dạng yêu nước yêu dân, trầm giọng nói: “Chuyến đi nguy hiểm này, ta cùng quân sư đến trước. Nếu lỡ xảy ra vấn đề gì, còn có nguyên soái lãnh đạo trong quân doanh, không sợ quỷ kế của Hách Liên Hồng.”

“Tốt lắm! Mộ Dung thật biết suy nghĩ vì đại cục, vậy chúng ta cứ quyết định thế đi!” Tần nguyên soái đánh nhịp một cái, “Người sẽ cùng đi với Đông Phương tiểu huynh đệ! Còn bây giờ, mọi người sẽ thảo luận cụ thể nội dung nghị hòa!”

Mọi người khí thế ngất trời, bắt đầu thảo luận, nào là điều kiện ngưng chiến, rồi thì vạch ra biên giới,...vv, để lại một mình Đông Phương Ngọc thầm buồn bức trong lòng. Đầu tiên là về lời nói dối ngưỡng mộ gì đó của Hách Liên Hồng, bắt nàng phải tiếp nhận thư mời. Kế đến là câu hỏi đầy nhiệt huyết của Tần Tĩnh, rồi thì chuyện tên Mộ Dung Lạc Cẩn nguyện ý cùng đi với nàng. Rõ ràng có cảm giác như dù nàng có gạt đầu hay không thì cuối cùng kết quả cũng chỉ có một.

Đối với quân sư như nàng mà nói, có đi hay là không, căn bản không phải là vấn đề.

Dù sao, đây cũng chính là sự thật trong cảnh chiến loạn này.

Mặc dù có không ít suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, nhưng, đúng giờ Dậu (từ năm đến bảy giờ chiều), Đông Phương quân sư cùng Mộ Dung tướng quân vẫn xuất hiện trong quân doanh Bắc Minh theo dự định. Hai người đều không mặc áo giáp, Đông Phương Ngọc một thân áo dài trắng, dung nhan tuyệt sắc của nàng lại càng thêm phần thanh nhã xuất trần. Còn Mộ Dung Lạc Cẩn mặc quần áo màu đen, gương mặt đẹp đẽ như ngọc, phong độ vô cùng. Hai người đều có dung mạo xuất sắc, khí chất bất phàm. Lúc này, cả hai đứng chung một chỗ, trước mặt các tướng lĩnh của Bắc Minh, lại càng thu hút ánh nhìn.

Hách Liên Hồng nhìn hai người xuất chúng kia, hơi hơi nheo mắt lại. Sau khi đánh giá xong, hắn trưng ra vẻ mặt thoát nhìn có chút chân thành, tươi cười nói: “Mộ Dung tướng quân cùng Dư quân sư đại giá quang lâm, bốn hoàng tử vinh hạnh vô cùng! Trong lều đã chuẩn bị rượu cho hai vị. Đãi khách xong chúng ta sẽ thương lượng nội dung nghị hòa, ý của hai vị thế nào?”

Mộ Dung Lạc Cẩn chớp mắt nhìn Đông Phương Ngọc, thấy nàng thanh thanh lạnh lùng đứng yên, không có chút dấu hiệu muốn trả lời, trong lòng thầm kêu không tốt. Xem ra, người này lại giận mình! Lập tức, hắn xuất ra biểu cảm đệ nhất công tử quen thuộc của mình, mỉm cười mở miệng: “Mong Hách Liên hoàng

tử yêu dân như con, mới đưa ra chủ ý nghị hòa, bản tướng quân sao lại có thể không đến? Chỉ có điều, chiến cuộc quan trọng, ta thật không dám hưởng lạc một mình. Chúng ta cứ nên bàn chính sự cho thỏa đáng trước đã. Hách Liên hoàng tử, người xem có được không?”

Đông Phương Ngọc quả thật đang bắt măn chuyện Mộ Dung Lạc Cẩn tính kế với nàng ngay từ đầu, nhưng lại không muốn dây dưa với loại người này. Cho nên, từ lúc đến đây, nàng luôn tỏ thái độ thờ ơ lạnh nhạt, lẳng lặng nhìn hai người trước mặt đối đáp. Một người là tam hoàng tử Bắc Minh, còn một người là đệ nhất công tử Thiên Hữu, cả hai đều cười cười khiêm tốn, ra vẻ như bạn bè tốt nhiều năm không gặp. Về mặt thân thiện nhưng lời nói ẩn chứa dao kiếm, đối chọi gay gắt. Nếu người ám chỉ ta binh lực không mạnh, chỉ nhờ vào may mắn mà thắng thì ta cười nhạo người hai lần chiến công hiển hách cũng chỉ vậy mà thôi. Đôi bên khẩu chiến, ngụ ý thâm hiểm, khẩu phật tâm xà, mãi cho đến lúc Hách Liên Hồng đồng ý nghị sự trước rồi đến uống rượu, Mộ Dung Lạc Cẩn mới tao nhã tươi cười, cùng Hách Liên Hồng nhường nhau ngồi xuống.

Sau khi Đông Phương Ngọc quan sát trò vui của hai người kia xong, trong lòng không khỏi bội phục đối với Mộ Dung Lạc Cẩn. Hắn có thể khiến người khác thương tích đầy mình mà vẫn duy trì được hình tượng tốt đẹp của mình, gương mặt lúc nào cũng tươi cười, quả nhiên là có thực lực nha. Nàng thân làm sát thủ, thật đúng là không có thói quen này. Vì để không bị kẻ khác nhìn ra suy nghĩ trong đầu, nàng vẫn luôn trưng bộ mặt lạnh lùng ra, so sánh với hắn, đúng là trái ngược hoàn toàn.

Mộ Dung Lạc Cẩn nhìn thấy dường như khóe miệng Đông Phương Ngọc hơi hơi cong lên một nụ cười châm biếm, chỉ đành bất đắc dĩ cười cười, cùng Hách Liên Hồng bàn về nội dung nghị hòa. Nội dung đại khái đều như đã dự tính, song phương đình chiến, trong vòng ba mươi năm tuyệt đối không gây khói lửa, vạch ra biên giới rõ ràng, hai bên hỗ trợ lẫn nhau. Có điều, chuyện ngoài dự tính là, Hách Liên Hồng không hề khó chịu, tất cả các điều kiện hắn đều sẵn lòng đồng ý, như thể là muốn nghị hòa thật. Thấy vậy, Đông Phương Ngọc âm thầm nhíu mày một cái, không biết người này rốt cuộc có chủ ý gì.

Từ giờ Dậu nói tới giờ Tuất, Đông Phương Ngọc ngồi lẳng lặng nghe, cảm thấy có chút buồn ngủ. Sau đó, kết quả của cuộc bàn bạc là, Hách Liên Hồng ha ha cười, cùng Mộ Dung Lạc Cẩn ký tên vào thư nghị hòa, cất cao giọng, nói: “Mộ Dung tướng quân không hổ là đệ nhất Thiên Hữu công tử, quả nhiên đại tài! Người đâu, mang rượu ra!”

Dứt lời, một loạt các mỹ nhân lần lượt bưng rượu và thức ăn ra, thướt tha đi tới.

54. Chương 54: Nguy Cơ Trùng Trùng 1

Đông Phương Ngọc nhìn chiếc bàn đầy đồ ăn ngon trước mặt, khẽ cười cười.

Nhìn thấy nụ cười này của nàng, Mộ Dung Lạc Cẩn thầm giật mình trong lòng. Vốn dĩ, hắn đang có ý định cầm dũa, nay liền nhanh chóng thay đổi, nhẹ nhàng bưng chén rượu lên.

Mặc dù không biết được đầy đủ tên của các món này, nhưng chỉ nhìn sơ qua nguyên liệu thức ăn thì cũng có thể thấy, mỗi món đều vô cùng trân quý. Nào là tuyết liên, tay gấu, tuyết ngư, tổ yến..., tùy tiện đựng dũa gắp một cái cũng đáng trăm lượng bạc. Đông Phương Ngọc nhẹ nhàng gật đầu, ừm, tên này thật đúng là đã mất không ít tâm tư. Bàn đồ ăn trước mặt, hình thức phong phú, sắc hương, vị, đều đầy đủ, khiến cho người ta nhìn không được mà ngón trỏ phải động đậy. Có điều, mỗi món ăn đều tương khắc cùng món khác. Nói cách khác, chỉ cần ăn phải hai món ăn tương khắc đó, thì sẽ trúng độc.

Đông Phương Ngọc cẩn thận ngửi, phát hiện trong món ăn còn có bỏ thêm một ít dược liệu, nhưng do xen lẫn trong hương rượu và thức ăn nên mùi của chúng trở nên nhạt vô cùng. Cũng may, y thuật nàng vốn inh, cộng thêm vì sở thích nấu nướng của Cổ Linh sư tỷ, nàng đã được thưởng thức đủ loại món ăn trong thời gian dài nên đối với ẩm thực, có không ít kiến thức. Nếu không, với sự bố trí tỉ mỉ của đối phương như vậy, chỉ sợ đã sớm không hay không biết mà trúng độc.

Đối diện với nụ cười sáng lạn cùng biểu cảm chủ nhà mời khách nhiệt tình của Hách Liên Hồng, Đông Phương Ngọc cũng không khách khí, đưa đũa gấp món tuyết liên, tao nhã nuốt một miếng vào miệng.

Nàng vốn có thể chất đặc biệt, cộng thêm tác dụng của hải linh châu nên đề kháng với các loại độc cực cao. Hơn nữa, lần này đến đây, ngân châm, thuốc giải độc, cái gì nàng cũng đã mang theo, hoàn toàn có thể yên tâm thoải mái mà ăn. Có điều...

Đưa mắt nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn đang bưng chén rượu thưởng thức, Đông Phương Ngọc hơi nhú mày lại, người này, làm sao bây giờ? Nếu cứ bỏ mặc hắn không quan tâm thì hình như không được ổn cho lắm. Tuy biết rõ người này nhất định đã có phòng bị, nhưng lỡ như, hắn trúng độc ngã xuống, chẳng phải là sẽ phí sức lao động của mình sao? Dù gì, nếu Hách Liên Hồng đột nhiên làm khó dễ, chỉ có hắn mới có thể đánh tiên phong.

Trong lòng âm thầm tính toán một chút, nàng cẩn thận phân tích chiếc bàn đầy đồ ăn trước mặt, phát hiện món nào cũng đều là đặc sản của hoàng gia Bắc Minh. Nếu nhiều thì sẽ không còn quý nữa, thế nên mỗi món này đều chỉ có một chút. Nhìn đi nhìn lại, riêng chỉ thấy đĩa thịt hươu hầm măng là có số lượng không ít, Đông Phương Ngọc hơi khom người bưng đĩa đồ ăn, đặt xuống trước mặt Mộ Dung Lạc Cẩn, nhẹ giọng nói: “Huynh ăn món này đi, những món khác thì đừng đụng vào.”

Đồ ăn quả nhiên có vấn đề! Đông Phương như vậy, là lo lắng ỉn sao?

Mộ Dung công tử nhất thời sung sướng trong lòng, quên hẳn bản chất lười đến cực điểm của Đông Phương Ngọc, tự mình đem ý đồ đỡ phí sức lao động của nàng biến thành lòng quan tâm. Cẩn cứ vào nguyên tắc rèn sắt khi còn nóng, Mộ Dung Lạc Cẩn vội vàng tiến thêm một bước, trong mắt mang ý cười, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao?” Thanh âm của hắn nhẹ nhàng, ấm áp, lộ ra chút mê hoặc.

Đông Phương Ngọc sững sốt, người này sao lại có thể hỏi một câu ngốc như thế vào lúc này? Ngắc đầu nhìn thấy ý cười trong mắt Mộ Dung Lạc Cẩn, nàng thầm bực bội, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, thản nhiên nói: “Ta không thích dùng chung thức ăn cùng người khác.” Ngụ ý, ta có sở thích sạch sẽ, cho nên, người ăn một đĩa kia là đủ rồi, đừng đụng vào món khác.

Mộ Dung Lạc Cẩn bị giọng điệu lợi hại của Đông Phương Ngọc đâm thẳng vào tim, lập tức sa sầm mặt. Cho dù, người quả thật có sở thích sạch sẽ, không muốn dùng chung đĩa với người khác. Nhưng, bàn này có tới ba mươi hai món, cũng không nhất thiết chỉ cho ta một đĩa thịt hươu chứ? Sao lại có thể...bá đạo đến vậy? Huống hồ, tiểu tử này chắc chắn không bị mắc chứng bệnh ưa sạch sẽ nặng như vậy. Lúc trước, lần đầu tiên gặp mặt, chẳng phải hắn đã không ngần ngại uống chung ly trà với bốn công tử đó thôi, hừ.

Tuy rằng lời này hắn không dám nói ra...

Trong lòng giận dữ, Mộ Dung tướng quân cố gắng tự an ủi, gấp một đũa thịt hươu ăn thử. Ừm, ngon, trơn, mềm, quả thực không tệ.

Đông Phương Ngọc nhú mày nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn, trong mắt hiện lên một chút tia trêu tức và giảo hoạt. Cô nương ta có lòng tốt muốn giúp người, người lại còn không biết cảm kích, tự dâng mình vào cửa chết. Nếu như ta không lợi dụng cơ hội này đả kích người một chút thì chẳng phải là có lỗi với bản thân hay sao?

Thấy hai người mặt qua mày lại, Hách Liên Hồng không biết tại sao lại cảm thấy cực kì không được tự nhiên, liền ho nhẹ, nói: “Đã nghe thấy đại danh của hai vị từ lâu. Hôm nay, ta đặc biệt mời quân sư đến, là vì có vị cố nhân muốn cùng quân sư ôn lại chuyện cũ.”

“Sao?” Đông Phương Ngọc đưa ánh mắt khinh thường nhìn Hách Liên Hồng, tên này, rốt cuộc cũng chịu vào đề rồi đó ư? “Không biết vị cố nhân kia, là cao thủ nơi nào?”

Hách Liên Hồng hí hóp đôi mắt ưng lại, đáp: “Là một người nổi danh trên giang hồ, tên Độc Thủ Lang Quân.”

Độc Thủ Lang Quân? Quả thật đúng là cố nhân, hơn nữa còn nhiều năm không gặp. Chỉ có điều...

Đông Phương Ngọc làm ra vẻ trầm tư trong ba giây rồi bình tĩnh nói: “Chưa từng nghe qua.”

Hách Liên Hồng không ngờ đối phương lại có thể không nể mặt như thế, đành dùng nụ cười che giấu sự bực tức, lên tiếng: “Độc Thủ Lang Quân này cùng quân sư có quan hệ rất sâu sa, chính là đệ tử ruột của Bách Quỷ lão nhân.” Vừa dứt lời, hắn liền vỗ vỗ tay. Một gã gầy teo, cao cao, trẻ tuổi tiến vào theo hiệu lệnh,

thi lễ với Hách Liên Hồng trước, rồi xoay người sang Đông Phương Ngọc lạnh lùng cười, nói: “Tại hạ Độc Thủ Lang Quân, mong quân sư chỉ giáo.”

Đông Phương Ngọc lặng lẽ đánh giá tên nam tử trước mặt. Hắn so với năm đó đã lớn lên không ít, nhưng cái bộ dạng âm dương kì quái đó vẫn không thay đổi, chỉ là ánh mắt thoát nhìn có lạnh lẽo hơn một chút. Đánh giá xong, nàng thần nhiên mở miệng: “Bách Quỷ, người này cả đời làm ác. Nhưng khi chết lại còn có đồ đệ nguyện ý ra mặt cho hắn, cũng coi như là có thể nhắm mắt.”

“Vô liêm sỉ! Sư phụ ta có thể để cho tiểu nhân như ngươi chửi bới hay sao?” Độc Thủ Lang Quân quát chói tai, nhìn Đông Phương Ngọc bằng ánh mắt rần rộc.

Thật ra, đối với lời Đông Phương Ngọc vừa nói, hắn rất chi là đồng ý. Vốn dĩ, Bách Quỷ lão nhân cực kì nham hiểm, đối với đồ đệ như hắn, lão ta cũng chẳng tốt hơn chút nào. Bởi vậy, nếu dựa vào tình cảm thầy trò, thật sự không đáng để hắn phải ra mặt giùm lão. Huống hồ, đến Bách Quỷ còn chết trong tay Đông Phương Ngọc, hắn ra mặt lại chẳng phải tự tìm cái chết hay sao? Chẳng qua là, điều kiện lần này của tam hoàng tử quá hấp dẫn, nên mới khiến cho hắn đồng ý mạo hiểm. Hơn nữa, tam hoàng tử lại còn cẩn thận chuẩn bị một bàn thức ăn “công phu” như vậy. Trước mắt, hắn thấy Đông Phương Ngọc tuy rằng ăn ít, nhưng cơ hồ mỗi món đều đã động đũa, chắc rằng Đông Phương Ngọc đã trúng độc, mới yên tâm lớn mật nhảy ra quát tháo.

“Nếu không phải ngươi hạ độc, sư phụ ta làm sao có thể bại trên tay một kẻ như ngươi? Hôm nay, Độc Thủ Lang Quân ta thách đấu với quân sư ngươi. Chúng ta tỷ thí một hồi, mặc kệ dùng vũ khí gì, ám khí vẫn là độc được. Muốn ra tay thế nào đều được, ngươi thấy như thế nào?” Hôm nay ta sẽ khiến cho quân sư ngươi có đi mà không có về, lại còn có thể sẵn tiện mượn danh báo thù cho sư phụ!

Nhìn bộ dạng tiểu nhân của tên Độc Thủ Lang Quân, ánh mắt Đông Phương Ngọc chợt lóe lên một tia giảo hoạt, chậm rãi cười, đáp: “Nói cách khác, ngươi cùng ta tỷ thí, thủ đoạn không câu nệ, sống chết không cần để ý, đúng không?”

“Không sai!” Độc Thủ Lang Quân thấy Đông Phương Ngọc lại gấp đồ ăn đưa vào miệng, liền đồng ý cực kì sáng khoái.

Hách Liên Hồng nghe vậy, trong lòng mắng to Độc Thủ Lang Quân là đồ ngu, dễ dàng như vậy đã bị người khác cho vào tròng. Vốn dĩ trận tỷ thí này, nếu Độc Thủ Lang Quân thắng thì dĩ nhiên là tốt, còn nếu thua cũng có thể tự sát hoặc là lên sai người giết. Mặc kệ thế nào, đều có thể giá họa cho Đông Phương Ngọc tội danh cố ý sát hại Bắc Minh thần tử, vừa dễ dàng, lại vừa tiện lợi...

55. Chương 55: Nguy Cơ Trùng Trùng 2

Đông Phương Ngọc đứng dậy, hai tay khoanh lại, nhìn thẳng vào ánh mắt âm độc của Độc Thủ Lang Quân. Thần sắc nàng bình tĩnh tựa như nơi sân vắng không người, lên tiếng: “Bắt đầu đi, ta chấp ngươi ba chiêu.”

Độc Thủ Lang Quân lạnh lùng cười, nói: “Hừ, ngươi không cần phải giả mù sa mưa! Trong vòng ba chiêu, lão tử nhất định sẽ lấy tính mệnh của ngươi!” Lời còn chưa dứt, tay phải hắn rút ra một thanh chủ thủ có hình dạng kỳ dị, dài chừng một thước rưỡi, hướng về phía Đông Phương Ngọc ra đòn. Đột nhiên, hắn khẽ động tay trái, từ ngón tay hắn, một viên thuốc màu đen thuận thế bắn ra, tuôn ra khí đen như mực. Thấy Đông Phương Ngọc nghiêng người tránh thoát, hắn liền đưa thanh chủ thủ đâm về hướng ba sườn của nàng. Không biết hắn nhấn bằng cách nào, từ trên đầu thanh chủ thủ bắn ra độc châm, bay thẳng đến trước mặt và ngực của Đông Phương Ngọc. Lần này, Đông Phương Ngọc dùng khinh công phi cả thân người lên, lại tiếp tục tránh thoát, độc châm bằng bằng bay thẳng.

Mộ Dung Lạc Cẩn đưa ánh mắt tối sầm quan sát trận đấu, tên Độc Thủ Lang Quân này quả không hổ là đệ tử của Bách Quỷ lão nhân, thủ đoạn âm hiểm độc ác hết như nhau. Vì muốn khiến cho đối thủ lâm vào chỗ chết, mà thủ đoạn gì cũng đều có thể dùng được. Mặc kệ lần này kết quả tỷ thí như thế nào, cũng không thể để Đông Phương lưu lại một mối họa về sau như hắn!

Hách Liên Hồng ngoài mặt thanh thoi, nhưng bàn tay nắm chén rượu của hắc gân xanh đã hiện lên mồn mồn. Nếu có thể nhân lúc này mà giết quân sư Thiên Hữu thì tốt rồi! Hắc thâm nghĩ, toan ra tay, nhưng thoáng thấy Mộ Dung Lạc Cẩn đang nhìn chăm chăm hai người kia tỷ thí, chợt nhớ tới chuyện lần trước, khi bị bao vây, Mộ Dung Lạc Cẩn vẫn có thể đào thoát dễ dàng. Lần này, e rằng, còn chưa kịp đả thương Đông Phương Ngọc thì Độc Thủ Lang Quân đã sớm bị giải quyết rồi. Cẩn nhắc kĩ một hồi, suy nghĩ ban nãy của hắc cũng thay đổi, đành phải oán hận từ bỏ ý định đánh lén.

Trong lều, Độc Thủ Lang Quân càng đánh càng kinh hãi. Chiêu thức của hắc vốn cổ quái, lại còn phối hợp với độc dược, ám khí, rất khó chống đỡ. Bởi vậy, trên giang hồ, hắc mới có thể giết vài cao thủ tên tuổi rồi từ đó mà nổi danh. Nhưng, hôm nay, quân sư trẻ tuổi đã trúng độc này còn chưa ra tay mà đánh nửa ngày trời, ngay cả một góc áo của người ta hắc cũng chưa chạm tới. Ba chiêu đã qua, Đông Phương Ngọc nhẹ nhàng cười, nói: “Đã đủ ba chiêu, hiện tại, nên đến phiên ta.” Nhìn Độc Thủ Lang Quân nhân sợ đến nỗi con ngươi co lại, ánh mắt nàng chợt hiện lên tia khinh thường và châm biếm. Người dám dùng thủ đoạn tiện như vậy để ám toán bà, hôm nay, thật đúng là lợi cho người rồi!

Không ai nhìn thấy rõ động tác của nàng như thế nào, chỉ thấy Đông Phương Ngọc xoay người một cái, sau khi một tia sáng lóe lên, cổ họng của Độc Thủ Lang Quân đã bị một chiếc đũa ngà voi xuyên thủng.

Vị trí Đông Phương Ngọc xuống tay cực kì xảo diệu, nằm ở một bên huyết đạo khí quản, làm cho người ta mất đi năng lực phản kháng, không nói nên lời, nhưng lại sẽ không lập tức chết.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc xen lẫn sợ hãi của Độc Thủ Lang Quân cùng mồ hôi lạnh trên trán hắc, Đông Phương Ngọc lạnh nhạt mở miệng: “Thế nào? Không hiểu vì sao ta lại không trúng độc? Yên tâm, ta sẽ không nói cho người biết. Mặt khác, trước khi chết, cảm giác thế nào?” Dứt lời, nàng đưa tay khẽ dùng sức đẩy chiếc đũa về phía trước, vậy là đã giải quyết xong tính mạng của Độc Thủ Lang Quân.

Vô số kinh nghiệm trước đây cho nàng biết, thật ra cái chết không phải điều đáng sợ nhất, mà đáng sợ nhất chính là nỗi sợ hãi trước khi chết. Thứ cảm giác vừa không cam lòng lại vừa không thể phản kháng này mạnh đến độ đủ làm người ta phát điên. Dưới tình thế trước mắt, nàng không thể không dạy dỗ tên Độc Thủ tiểu nhân, phải cho hắc nếm cảm giác sợ hãi tột cùng trước khi chết! Đối với loại người như hắc mà nói, đây chính là cách trừng phạt nặng nhất.

Thấy thi thể Độc Thủ Lang Quân ngã xuống, Mộ Dung Lạc Cẩn cũng yên lòng. Xem ra, lúc trước mình lo lắng là hoàn toàn không cần thiết. Người này tuy rằng đã chấp ba chiêu, nhưng, không ra tay thì thôi, hễ ra tay là một chiêu giết chết, thật ngoài sức tưởng tượng. Dù là tốc độ hay sự tàn nhẫn đều khiến cho người ta sợ hãi thán phục. Trong lúc giết người, thời điểm lơ ra phải có nhiều sát khí nhất, thì gương mặt nàng vẫn thản nhiên như không, chẳng hề có chút sát khí. Đây là do nàng che giấu quá tài tình hay sao?

Lại gấp một khối thịt hươu ăn, đôi mắt thoát nhìn như bình tĩnh của Mộ Dung Lạc Cẩn đang tràn ngập những suy nghĩ nghi hoặc. Đông Phương Ngọc, rốt cuộc người là ai? Vì sao ta mãi không nhìn thấu người?

Thần sắc của Đông Phương Ngọc vẫn như trước, thuận tay lấy ra một chiếc khăn lụa xoa xoa tay. Đang lúc muốn xoay người trở lại chỗ ngồi, nàng đột nhiên nghe một tiếng “keng”, không biết là thứ gì vừa rơi xuống đất. Tiếp theo đó, chợt nghe thanh âm ngạc nhiên của Hách Liên Hồng vang lên: “Ô? Đây không phải là vật tổ truyền chỉ truyền cho con dâu của Mộ Dung tướng quân sao? Làm sao lại có thể ở trên người quân sư?”

Đông Phương Ngọc cúi đầu nhìn, thì ra là khối ngọc bội Mộ Dung Lạc Cẩn đã nhất quyết tặng cho của nàng lần trước, còn nói cái gì mà cầm theo có thể giảm bớt phiền toái. Nhưng, như thế nào mà nó lại là vật tổ truyền, còn chỉ truyền cho con dâu?

“Hai vị đều là người bất phàm, lại ở chung trong quân doanh, sớm chiều bên nhau, hay là...” Hách Liên Hồng nhìn Đông Phương Ngọc và Mộ Dung Lạc Cẩn, lời nói hết sức ái muội. Hừ, vốn cũng không trông cậy gì vào tên Độc Thủ Lang Quân, chính là không ngờ hắc lại thất bại thảm đến vậy. Nhưng, cũng may, đột nhiên lại xảy ra sự việc thế này, làm sao ta có thể không nhanh chóng tận dụng cơ hội? Nghĩ lại bộ dáng khó ưa của tên Mộ Dung Lạc Cẩn khi trêu người ta lần trước, xem ra cuối cùng bốn hoàng tử cũng có thể đáp trả lại cho hắc!

Lúc Hách Liên Hồng mở miệng cũng là lúc, Mộ Dung Lạc Cẩn ai oán than thầm trong lòng. Xong rồi, lần

này là thật sự xong rồi. Làm sao giải thích với Đông Phương Ngọc đây? Rõ ràng, dù Đông Phương Ngọc không nhìn hấn, nhưng vẫn cảm thấy như có mũi dao sau lưng, ngay cả nụ cười tao nhã ngày thường cũng không còn duy trì được. Trước mắt, nghe Hách Liên Hồng nói như thế, hấn biết không thể lại do dự, liền buông chén rượu, chậm rãi lên tiếng: “Lời này của Hách Liên hoàng tử quả thật kì lạ. Bản tướng quân nhớ rõ, trừ lúc chiến đấu trên chiến trường binh đao thì bản tướng quân và Hách Liên hoàng tử không có chút quan hệ cá nhân gì. Không biết, Hách Liên hoàng tử dùng cái gì mà liếc mắt một cái thì liền nhận định đây là tín vật Mộ Dung gia truyền cho con dâu?”

Ta không thừa nhận đây, làm gì ta nào? Chẳng lẽ, người muốn đem chuyện lần trước vậy bắt ta thất bại ra nói? Mộ Dung Lạc Cẩn hạ quyết tâm chơi xấu, nhìn Hách Liên Hồng khẽ biến sắc, cười rạng rỡ như gió xuân.

Hay cho người Mộ Dung Lạc Cẩn, đúng là đồ cá chết không sợ ôi! Hách Liên Hồng trong lòng tức giận cực độ, nhưng không có cách nào phản bác. Huống chi, thứ này là của người ta, nếu muốn nói thì phải có căn cứ kèm theo. Chẳng lẽ, mình lại phải đem chuyện vậy bắt Mộ Dung Lạc Cẩn thất bại lần trước nói ra?

Mặc dù Mộ Dung Lạc Cẩn tên đó đúng là đồ khôn kiếp, nhưng nếu nói ra không phải là mình tự rước lấy nhục sao?

Huống chi, lần trước, Mộ Dung Lạc Cẩn cũng có thể là không cố ý quấy nhiễu mình.

Sau khi trầm suy nghĩ không nên sớm manh động, Hách Liên Hồng ha ha cười, nói: “Bổn hoàng tử nhất thời hoa mắt nhìn lầm rồi, chỉ đùa một chút. Mong hai vị không lấy làm phiền lòng. Nào, uống rượu, uống rượu!” Dứt lời, hấn giơ chén rượu lên mời Mộ Dung Lạc Cẩn. Đoạn, hấn khẽ đưa tay ra hiệu, lập tức có bốn người xuất hiện, nâng thi thể Độc Thủ Lang Quân đi, rồi nhanh chóng dọn dẹp mặt đất sạch sẽ.

Không lấy làm phiền lòng? Ha ha, khéo miệng Đông Phương Ngọc cong lên. Yên tâm, ta sẽ không trách người, nếu không phải do người nhất thời “hoa mắt nhìn lầm” thì ta còn không biết bản thân đang cầm một thứ quan trọng đến như vậy. Nàng không cho rằng Hách Liên Hồng là ăn no rãnh rồi, không có chuyện gì làm nên mới lấy có bày trò.

Hơn nữa, mặc kệ lời Hách Liên Hồng nói là thật hay giả, dù cho Mộ Dung Lạc Cẩn rút cuộc có chủ ý gì, nàng cũng không thích bị người khác lừa gạt như thế.

Nghĩ xong, Đông Phương Ngọc nhợt nhạt cười, cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nói: “Hách Liên hoàng tử thật là có trí tưởng tượng phong phú. Có điều, người không nên lấy tình huống của Bắc Minh mà áp đặt trên đầu Thiên Hữu. Huống chi, Mộ Dung tướng quân từ thuở thiếu niên đã thành danh, là đệ nhất công tử Thiên Hữu. Bao nhiêu con gái của các danh môn vọng tộc muốn gả cho Mộ Dung gia, Mộ Dung tướng quân việc gì phải nóng lòng đến mức đem tín vật tổ truyền mang theo để tìm vợ? Đúng không? Mộ Dung tướng quân.”

Nóng lòng tìm vợ?

Bốn chữ này như phóng đại trước mắt, tựa hồ vang dội ầm ầm trong đầu Mộ Dung Lạc Cẩn. Mười tám năm nay, đây là lần đầu tiên Mộ Dung Lạc Cẩn cảm thấy thất bại như vậy. Lần đầu tiên tức đến xanh mặt lại chỉ có thể chịu đựng, ha ha cười gượng hai tiếng, nói: “Hách Liên hoàng tử chê cười.” rồi vùi đầu tiếp tục uống rượu.

Dĩ nhiên, Mộ Dung công tử không hề biết rằng, tương lai không xa, hấn còn có thêm rất nhiều thời điểm thất bại như vậy...

56. Chương 56: Mộ Dung Tướng Quân Thương Hương Tiếc Ngọc

Ba người nói chuyện khách sáo qua lại vài câu, chiếc ngọc bội ban nãy cũng nhanh chóng bị lãng quên. Hách Liên Hồng vỗ vỗ tay một cái, tiếng đàn trúc liền vang lên, một nữ vũ y đội khăn che mặt nhẹ nhàng đi ra thi lễ, bắt đầu khiêu vũ. Nữ tử này dáng người cao gầy, nóng bỏng, nàng nhảy vũ điệu đặc biệt của Bắc Minh,

tuy nhiệt tình nhưng lại không mất đi vẻ mềm mại đáng yêu. Bên hông nàng là một loạt chiếc chuông nhỏ màu vàng, theo động tác vũ đạo mà phát ra thanh âm leng keng, khiến cho điệu nhảy tăng thêm vài phần sức sống.

Mộ Dung Lạc Cẩn vốn đang hết sức tập trung uống rượu, ăn thịt hươu, nhưng thấy động tác tao nhã khéo léo của vũ y thì cũng nhìn không chớp mắt. Nếu thoáng liếc qua thì quả thực, ai cũng tưởng hắn chăm chú nhìn vũ đạo, thật ra, chỉ là, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc đến Đông Phương Ngọc. Thấy người nọ tay bưng chén rượu, trên gương mặt tuyệt sắc dung nhan là nụ cười thản nhiên, có vẻ vô cùng vui vẻ.

Thăm rồi, Mộ Dung Lạc Cẩn thầm ai thán trong lòng, lần này e là khó thoát kiếp nạn. Làm sao bây giờ? Nhìn các đĩa thức ăn phong phú trên bàn, Mộ Dung tướng quân động trong lòng một cái. Nếu mình cố ý ăn thức ăn khác để bị trúng độc, liệu Đông Phương có thể niệm tình mình đang mê đắm vô cùng mà tha tình một lần không?

Mới nghĩ tới một chút, hắn liền lập tức lắc đầu, tự giác đem ý tưởng không thực tế tí nào này ném đi, vì khẳng định độ thành công của nó sẽ bằng không! Theo phong cách người này, e rằng còn có thể khiến cho hắn phải thảm hại hơn.

Linh cảm được tiền đồ vô cùng u ám của mình, Mộ Dung tướng quân tuy nhìn như đang thưởng thức vũ đạo của mỹ nhân, nhưng trong lòng thầm nguyện rửa tổ tông mười tám đời nhà Hách Liên Hồng lần lượt từng người một.

Lúc này, khi Đông Phương Ngọc đang âm thầm tính toán lát nữa phải “trao đổi” thế nào với Mộ Dung Lạc Cẩn, thì chợt nghe Hách Liên Hồng cao giọng cười, nói: “Hai vị thấy vũ đạo của Bắc Minh công chúa ta như thế nào?”

Hiện tại, nhạc đã ngưng hẳn, cô gái kia cũng không làm ra vẻ, thoải mái tháo chiếc khăn che mặt xuống, ngồi vào vị trí gần Hách Liên Hồng. Nàng đưa đôi mắt to, chớp mắt nhìn Đông Phương Ngọc và Mộ Dung Lạc Cẩn, dịu dàng nói: “Bắc Minh bát công chúa Hách Liên Vũ, vũ đạo non kém, khiến cho nhị vị khách quý chê cười rồi.”

Công chúa?

Đông Phương Ngọc nhú mày, xem ra là muốn gả một nữ nhân cho bọn họ mang về. Hách Liên Hồng này, thật đúng là chịu xuống nước nha. Nhưng, có điều, người trong hoàng gia từ xưa vốn dĩ đã bạc tình. Huống chi, Hách Liên Hồng lại còn là kẻ tham vọng bưng bưng như vậy, chỉ cần có thể đạt được mục đích, cái gì mà hắn không thể hy sinh?

Phiền toái này, cứ giao cho Mộ Dung Lạc Cẩn là xong. Nàng là người đã có “vợ”, nên sẽ không dính dáng gì. Nghĩ vậy, Đông Phương Ngọc liền dùng giọng điệu cực kì bình tĩnh, nói: “Rất hay”, rồi bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Mộ Dung Lạc Cẩn thấy thế, bất giác cười cười, gương mặt vốn đã xuất chúng lại càng thêm anh tuấn. Đoạn, hắn lên tiếng: “Kỹ thuật khiêu vũ của bát công chúa rất độc đáo, xinh đẹp động lòng người. Được nhìn nàng nhảy, bản tướng quân hôm nay quả thật may mắn.”

Hách Liên Hồng nghe vậy ha ha cười, “Thật không dám dấu giếm, Vũ nhi là công chúa xinh đẹp nhất Bắc Minh, được phụ hoàng vô cùng sủng ái. Năm nay, nó vừa tròn mười sáu, cũng đến tuổi kết hôn. Lần này, có lòng muốn se duyên cùng hai vị đây, không biết ý hai vị thế nào?”

Đông Phương Ngọc thoáng kinh ngạc, vội vàng như vậy sao? Hách Liên Hồng này thật đúng là trực tiếp quá rồi. Hắn thấy Hách Liên Vũ bình tĩnh quan sát, đánh giá nàng và Mộ Dung Lạc Cẩn thì tựa hồ có chút vừa lòng. Trong lòng buồn cười, nhưng nàng vẫn giữ thái độ thản nhiên, chậm rãi nói: “Đa tạ ý tốt của Hách Liên hoàng tử. Tiếc là bản quân sư đã có phu nhân, không dám khiến công chúa phiền lòng. Mong Hách Liên hoàng tử cùng bát công chúa thứ lỗi.” Dứt lời, nàng nâng chén, kính hai người kia một cái, rồi uống cạn.

Hách Liên Vũ nũng nịu cười, nói: “Quân sư nói quá lời, Vũ nhi sao dám trách tội người.” Lập tức, nàng ta cũng nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Hách Liên Hồng thấy vậy, cũng không nói thêm gì. Dù sao, đối phương quả thật đã có gia đình. Hơn nữa, lời nói và thái độ lại đúng mực, không chút thất lễ. Bất đắc dĩ, hắn đành phải chuyển hướng sang Mộ Dung Lạc Cẩn: “Mộ Dung tướng quân chưa thành thân phải không?”

Thành thân thì đúng là chưa, nhưng Mộ Dung công tử còn đang phải tiếp tục luyện công, sao có thể chấp nhận lấy công chúa đây? Đông Phương Ngọc cười trộm trong lòng, nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn bằng ánh mắt bồn chồn.

Mộ Dung Lạc Cẩn chợt nhớ tới lúc tặng ngọc bội, bị Đông Phương Ngọc cười nhạo là lão xử nam, lập tức ho nhẹ một tiếng, thần sắc chuyển sang trịnh trọng, tao nhã nói: “Bản tướng quân quả thật chưa cưới vợ, nhưng có một lời, ta nhất định phải nói ra, mong công chúa chớ trách.” Nói xong, hắn đưa ánh mắt thâm thúy nhìn Hách Liên Vũ, tựa hồ chờ mong điều gì.

Người giả thâm tình cái gì, định lừa gạt con gái nhà lành sao? Đông Phương Ngọc thầm mắng. Nhưng, nói đi phải nói lại, tên này đúng là có năng khiếu diễn xuất đó nha.

Quả nhiên, Hách Liên Vũ thấy ánh mắt thâm thúy của mỹ nam thì liền đỏ mặt, thanh âm cũng bất giác nhẹ nhàng đi không ít: “Mộ Dung tướng quân, xin cứ nói.”

Mộ Dung Lạc Cẩn mỉm cười, trong nụ cười thế nhưng lại mang theo chút cảm giác xót thương, tiếp tục toát ra mị lực mỹ nam của mình: “Thiên Hữu cùng Bắc Minh đã giao chiến một thời gian dài, hai bên đều tổn thất nghiêm trọng. Nay, mặc dù nghị hòa, nhưng tình hình đối đầu này không phải có thể hóa giải trong một sớm một chiều. Công chúa nếu gả cho Thiên Hữu, một khi xảy ra xung đột, xin hỏi công chúa phải làm thế nào?”

Lời nói vừa có tình vừa có lí, cộng thêm thanh âm trầm thấp biểu cảm của Mộ Dung Lạc Cẩn, khiến cho Hách Liên Vũ nghe xong thì cả hai mắt đều đỏ lên. Đúng vậy, hiện tại, tuy rằng nghị hòa, nhưng tình thế cũng không ổn định, có khả năng tái chiến bất kì lúc nào. Lúc này, bị hoàng huynh cố tình đưa đi, nàng trong lòng biết rõ, nếu thật sự có chuyện gì, thì người bị tai họa trước hết chính là công chúa nàng. Tuy rằng, đã sớm biết như vậy, nhưng lúc này, lại có một nam nhân đặt mình vào hoàn cảnh người khác, vì nàng mà suy nghĩ, thử hỏi nàng sao có thể không cảm động?

Mộ Dung Lạc Cẩn thấy vậy, liền không ngừng cố gắng bồi thêm: “Thế cục của hai nước dù có như thế nào, cũng không nên để một thiếu nữ gánh vác trách nhiệm. Huống hồ, bát công chúa thân phận cao quý, tài mạo song toàn, việc gì phải vội vã thành thân? Mộ Dung vừa không có khả năng bảo vệ hạnh phúc cả đời của công chúa, lại càng không dám khiến giai nhân sầu muộn. Xin công chúa thứ tội cho tại hạ không dám trèo cao.”

Ghe gớm, thật sự là quá ghê gớm! Đông Phương Ngọc cơ hồ muốn nhịn không được mà vỗ tay hoan hô Mộ Dung Lạc Cẩn. Cách ứng xử này, lời nói này, biểu cảm này, thật đúng là xứng đáng nhận giải Oscar. Trước thì giải thích tình thế, sau lại tự đem mình đặt vào vị trí bất đắc dĩ của người. Kể đến lại lấy tình cảm ra, cái gì mà vừa không thể cho nàng hạnh phúc, vừa không muốn nàng sầu muộn. Cao thâm hơn nữa là, không những trưng cầu ý kiến của công chúa mà còn không quên khen lấy khen để, khiến cho bát công chúa bị cự tuyệt mà lòng vẫn tràn đầy cảm động. Cứ nhìn ánh mắt long lanh trong suốt, tràn ngập ái mộ của nàng đang nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn chăm chú là biết ngay.

Mỹ nam kể, thật sự là, rất thành công!

Đối phương không muốn lấy mình, chính là vì thương hương tiếc ngọc, đúng là một nam nhân tốt. Hách Liên Vũ nhất thời cảm động, quên mất bên cạnh còn có hoàng huynh, dùng thanh âm nghẹn ngào, nói: “Đa tạ Mộ Dung tướng quân đã nghĩ cho ta! Bản công chúa vốn dĩ cũng không nguyện gả xa như thế. Ta và hai vị thật đúng là, hữu duyên vô phận.” Nói xong, nàng lấy ra một cái khăn lụa lau nước mắt.

Hách Liên Hồng tối sầm mặt, Mộ Dung Lạc Cẩn này, thật đúng là giỏi ăn nói. Có điều, Vũ nhi ngày thường là người rất thông minh, sao lúc này lại không nhìn ra ý đồ của hắn chứ? Lập tức, Hách Liên Hồng nghiêng người hỏi: “Vũ nhi, lúc trước không phải muội nói, vẫn luôn thăm ngưỡng mộ Mộ Dung tướng quân hay sao?” Nữ nhân ngốc nghếch này, tốt nhất là không nên làm hồng kế hoạch của hắn!

Hách Liên Vũ lúc này đã tỉnh táo lại, sắc mặt trắng bệch, chẳng lẽ mình thật sự không trốn khỏi vận mệnh phải gả cho nước khác hay sao? Nghĩ đến hạnh phúc nửa đời sau của mình, nàng cắn răng một cái, không

phải còn có phụ hoàng sao? Quyết định xong, nàng lập tức khóc, nói: “Hoàng huynh, Vũ nhi không muốn rời xa Bắc Minh, Vũ nhi còn muốn báo hiếu với phụ hoàng, ô ô.” Vừa nói, nàng vừa nhỏ giọng khóc, nước mắt rơi như mưa.

“Bát công chúa thật có hiếu. Hách Liên hoàng tử này, huynh trưởng như huynh sao lại có thể nhẫn tâm ép buộc muội của mình được, đúng không?” Đông Phương Ngọc nhân cơ hội lên tiếng, phá hỏng đường lui của Hách Liên Hồng.

Hách Liên Hồng trong lòng tức giận, lại chỉ có thể cười nói: “Một khi đã như vậy, việc này coi như bỏ đi. Ta bên này còn có rất nhiều mỹ nhân, hai vị nếu coi trọng người nào, cứ việc mở miệng!”

Cái tên chết tiệt này! Lấy nữ nhân của người làm quái gì? Đông Phương Ngọc trong lòng khinh thường, cũng không để ý tới Mộ Dung Lạc Cẩn nghĩ gì, nâng chén khách sáo vài câu cùng Hách Liên Hồng.

Bóng đêm dần dần phủ xuống, cả chuyện giết người cùng hòa thân trước sau đều thất bại, Hách Liên Hồng tâm trạng không tốt nên chỉ nói thêm vài câu rồi sắp xếp lều trại cho Mộ Dung Lạc Cẩn cùng Đông Phương Ngọc ngủ lại.

57. Chương 58: Chỉ Nguyện Tích Ngọc 2

Mộ Dung công tử vốn đang ở trên giường duy trì tư thế mị hoặc, lúc này đột nhiên té nhào xuống đất trong bộ dạng chẳng lấy gì làm tao nhã. Thế nhưng, hắn lại không hề nghĩ tới nguyên nhân xảy ra chuyện mà chỉ thầm bi ai vì hình tượng của mình: “Thảm, Đông Phương chắc là sẽ không chê cười mình đó chứ?” Nghĩ vậy, bất chấp choáng đầu hoa mắt, hắn lập tức miễn cưỡng ngồi dậy, dựa người vào giường.

Sao tự nhiên đang yên đang lành lại học máu? Đông Phương Ngọc trong lòng kinh ngạc, vội bước nhanh về phía trước, đặt bàn tay mềm mại lên cổ Mộ Dung Lạc Cẩn, cẩn thận bắt mạch. Một hồi sau, nàng nhìn không được mà khẽ cau mày, tại sao lại có thể như vậy? Đây chính là.

Nàng liền nhìn chung quanh một vòng, bên trong lều này không có gì dị thường, trong không khí cũng không có mùi gì đặc biệt. Đông Phương Ngọc đang vô cùng băn khoăn, bỗng nhiên, ánh mắt nàng quét qua chiếc lư hương trong góc, tia mắt lập tức sáng ngời. Chiếc lư hương này có tạo hình rất khác biệt. Hương bên trong đã sớm cháy hết, chỉ còn sót lại một chút tro tàn màu xám trắng. Đông Phương Ngọc cẩn thận dùng đầu ngón tay lấy một chút hương, nhẹ nhàng nghiền một cái, rồi ngửi thử. Thì ra là Mê Tình hương phấn, thảo nào...

Loại hương phấn này nếu được đốt chung với Đàn hương sẽ khiến cho người hít vào trúng phải mị dược cực mạnh. Hách Liên Hồng biết nàng không sợ các loại độc dược, cho nên mới xuống tay với Mộ Dung Lạc Cẩn. Buổi tối người này đã ăn không ít thịt hươu, nay lại gặp phải Mê Tình hương phấn, tác dụng của mê dược tự nhiên lại càng thêm mãnh liệt. Nói vậy, người này ngay từ đầu đã cảm thấy có điểm bất thường, do cố gắng vận khí chống lại nên hiện tại mới học máu. Nhưng mà.

Đông Phương Ngọc thầm lườm Mộ Dung Lạc Cẩn một cái, sớm nói ra không phải tốt hơn sao? Cố gắng chịu đựng đến nỗi học máu, thật đúng là chết vì sĩ diện mà!

Mộ Dung Lạc Cẩn không biết mình vừa bị nhìn khinh bỉ, thấy biểu tình của Đông Phương Ngọc từ nghi hoặc chuyển sang nghiêm túc thì liền bất an trong lòng, cẩn thận mở miệng hỏi: “Đông Phương, ta trúng độc gì thế?” Hy vọng không nghiêm trọng lắm. Lúc hắn tiến vào lều này đã nhận thấy mùi hương kia có chút cổ quái. Nhưng, chẳng những không tránh đi, mà còn cố ý hít vào nhiều một chút, thầm nghĩ nếu lỡ không thể gạt được nàng thì còn có thể mong nàng niệm tình. Mộ Dung công tử cầu nguyện trong lòng, xin trời phạt phù hộ không phải là độc dược chết người, bằng không chỉ e rằng hắn không thể qua khỏi.

Nhìn bộ dạng của Đông Phương, hắn là vẫn chưa phát hiện ra loại độc gì?

Thật ra, từ khoảng nửa canh giờ trước, hắn đã bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Cả người khô nóng, máu lưu động nhanh hơn, nhưng cũng không phải là không thể chịu được. Khi Đông Phương Ngọc tiến vào, hắn

liền lén vận công áp chế. Nhưng, đến lúc Đông Phương nói muốn đem ngọc bội trao cho cô nương nào đó, trong lòng hắn chợt quỳnh lên, hơi thở bị loạn, nên mới xảy ra chuyện này. Hộc máu thì cứ hộc máu đi, lại còn từ trên giường rớt xuống! Haizz.

Đông Phương Ngọc quan sát mắt của Mộ Dung Lạc Cẩn, thản nhiên nói: “Hương này có vấn đề, chính là Mê Tình hương phấn. Người hiện tại, đã trúng mị dược.”

Mạch tượng quả thực là như thế, nhưng nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Mộ Dung Lạc Cẩn thì tựa hồ là không bị ảnh hưởng gì. Chẳng lẽ mình đoán sai rồi?

Mộ Dung Lạc Cẩn sững sốt, làm sao có thể trúng mị dược? Nhưng cũng may là không phải độc dược. Liên sau đó, như để đáp lại thắc mắc trong lòng Đông Phương Ngọc, khuôn mặt tuần tú của Mộ Dung Lạc Cẩn từ từ đỏ lên, hô hấp cũng dần dần có chút khó khăn. Hắn cất giọng nói, vẫn là thanh âm trầm thấp đó: “Đông Phương có thuốc giải chứ?” Hắn đúng là đang cố gắng kìm chế, nhưng lúc này đôi mắt tinh anh ngày thường tựa hồ bị phết lên một tầng sương mù. Thanh âm khàn khàn, chậm rãi dường như sinh sôi một cảm giác đè nén khó giấu.

Đông Phương Ngọc ngậm bực trong lòng, rõ ràng người ta đang cố gắng áp chế, còn hỏi mình thuốc giải, làm sao lại có thể tự đánh giá thấp bản thân mà nghĩ rằng mình đoán sai? Có điều, nàng không mang theo hương phòng bị. Trong lòng phiền muộn, nàng lên tiếng: “Không phải ta kê đơn, lấy đâu ra thuốc giải? Người cố gắng vận công chống cự một thời gian, có lẽ sẽ không sao.”

Có lẽ? Trên trán Mộ Dung Lạc Cẩn bắt đầu xuất hiện vài giọt mồ hôi lạnh. Hắn hơi ngẩng đầu nhìn Đông Phương Ngọc, đôi môi mỏng khẽ mở ra, tựa hồ có chút gian nan, nói: “Chuyện là, Đông Phương, ta thật sự rất khó chịu.”

Thấy nam tử đang tựa ở đầu giường trước mặt, ánh mắt tha thiết nhìn mình như thể nếu mình không giúp hắn thì chính là phạm vào tội tày đình. Đông Phương Ngọc nhịn không được, khẽ nhíu mày, rồi hít một hơi thật sâu, tựa hồ phải hạ quyết tâm gì đó rất trọng đại, nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn, nói: “Ta giúp người.”

“Àm”!

Kinh ngạc mở to hai mắt, Mộ Dung Lạc Cẩn cảm thấy dường như máu cả người đều dồn hết lên não, ba chữ nhẹ nhàng kia vừa phá nát một nửa lí trí của hắn. Ta giúp người? Hắn không nghe sai đó chứ? Đông Phương muốn giúp mình giải mị dược sao? Hơn nữa lại còn không có thuốc giải. Chẳng lẽ là muốn.

Nghĩ nghĩ một hồi, khuôn mặt của Mộ Dung công tử đã muốn đỏ như máu, nhưng rất nhanh, lại dựa vào một nửa lí trí còn lại, hắn nghĩ tới một vấn đề cực kỳ nghiêm túc: Hai người bọn họ, ai nằm trên đây? Nhìn bộ dạng này của Đông Phương, hắn là không muốn nằm dưới. Nhưng chẳng lẽ mình lại để người khác áp chế? Tuy rằng không mấy tình nguyện, nhưng đây là cơ hội hiếm có, không nên bỏ qua phải không?

Đông Phương Ngọc không biết nội tâm người trước mặt nàng đang phải dằn vặt giữa thiên thần và ác quỷ, thản nhiên nói tiếp: “Nói đi, người muốn dạng nào?”

Hả? Lại còn định thảo luận rõ ràng trước? Mộ Dung Lạc Cẩn hiện tại cảm thấy như toàn thân đều đang bị thiêu cháy, đang nghĩ phải mở miệng như thế nào thì chợt nghe Đông Phương Ngọc lên tiếng thúc giục: “Là dạng gì đây? Người mau quyết định đi. Người muốn dạng giống như Hách Liên Vũ hay là ta chọn một vũ cơ của Hách Liên Hồng cho người? Hiện tại, người bị thế này, tốt nhất là nên tìm lấy một nữ nhân, mới có thể.”

“Không khó chịu”, ba chữ còn lại chưa kịp phun ra, nàng đã thấy Mộ Dung Lạc Cẩn biến sắc. Đông Phương Ngọc ngẩn ra, lập tức nghĩ đến nội công của hắn, ngưng ngưng cười gượng. Haizz, sao tự nhiên lại quên mất không biết? Nội công của người ta còn chưa luyện thành, không thể làm chuyện thế này được. Hắn chắc sẽ không nghĩ mình lại nhân cơ hội cười nhạo hắn đó chứ?

Nghĩ đoạn, nàng lập tức ngưng ngưng nói: “Nếu không, để ta giúp người, ờ, làm một bồn nước lạnh mang tới?” Cách này xem ra còn có hiệu quả hơn.

Không cần đến nước lạnh thì trạng thái của Mộ Dung Lạc Cẩn lúc này tựa hồ đã giống như người mới bị tạt nước, giặt mình tỉnh dậy, sắc mặt trở nên hồng một cách kì lạ.

Thì ra, thì ra Đông Phương là có ý này, mình chẳng những hiểu sai, lại còn tưởng tượng thái quá như vậy.

Nhưng mà, tiểu tử này cũng thật đáng giận, chẳng những muốn tìm nữ nhân, lại còn thêm nước lạnh ình! Bị thúc giục, Mộ Dung công tử chỉ cảm thấy như có một bầy quạ đen bay qua đỉnh đầu, khuôn mặt lại càng đỏ lên. Đoạn, hắn cắn răng nói: “Nội công của bản công tử đã sớm đột phá tầng thứ chín, nhưng là, ta không cần người giúp ta tìm nữ nhân.” Từng chữ, từng chữ chậm rãi như từ kẽ răng thoát ra, nồng nặc mùi giận dữ.

Thấy thái độ của hắn, Đông Phương Ngọc chợt khó hiểu, sao tự dừng lại giận đến như vậy? Chẳng lẽ người sợ cô nương kia bôi nhọ thanh danh đệ nhất công tử của người? Nghĩ nghĩ một hồi, nàng lại cất giọng lạnh lùng, nói: “Vậy xin chúc mừng Mộ Dung công tử. Nếu không cần ta hỗ trợ, người có thể tự vận nội công. Lời của Mộ Dung công tử trên yến hội ban nãy quả thật cao kiến, đúng là thương hương tiếc ngọc. Hách Liên công chúa cho dù không muốn gả đến Thiên Hữu đi nữa, khẳng định là cũng ngưỡng mộ Mộ Dung công tử người không ít. Người thật ra không chọn sai người nha.”

“Thế cục hai nước như thế nào, cũng không nên để ột thiếu nữ phải gánh vác trách nhiệm”. Lời này nói cho cùng, tuy rằng biết có thể chỉ là lý do để chối từ của Mộ Dung Lạc Cẩn, nhưng Đông Phương Ngọc vẫn thâm tán thưởng trong lòng một chút. Đều là nữ nhân, nếu ở vị trí của Hách Liên Vũ, nàng cũng sẽ cực kỳ đồng tình.

Lại “Ầm” một tiếng trong đầu, bất kể lúc này có bao nhiêu kinh ngạc và vui mừng, Mộ Dung Lạc Cẩn hiện tại chỉ cảm thấy trái tim tức giận đến nổ tung. Tên đại ngốc này! Làm sao lại có thể nghĩ như vậy?! Cố gắng tự vận công đứng lên, hắn bước hai bước đến trước mặt Đông Phương Ngọc. Đôi mắt u ám như nước sông sâu, gần từng chữ một, nói: “Bản công tử không nghĩ đến ‘Liên Hương’, chỉ nguyện ‘Tích Ngọc’, được không?”

58. Chương 59: Thổ Lộ Nỗi Lòng

Bản công tử không muốn ‘Liên hương’, chỉ nguyện ‘Tích Ngọc’, được không?

Trong lúc giận dữ, Mộ Dung Lạc Cẩn bất giác nói hết những lời từ đáy lòng, đưa mắt nhìn chằm chằm Đông Phương Ngọc. Ánh mắt nóng rực tựa hồ muốn thiêu cháy người đối diện.

Đông Phương Ngọc khẽ nhíu mày, một ý nghĩ nhanh chóng xuất hiện: Y thuật của mình đã thụt lùi thế này từ lúc nào? Sao lại không phát hiện ra người này muốn phát điên? Nhìn khuôn mặt hắn xem, sa sầm chẳng khác gì đất nồi!

Nàng đang định bắt mạch lần nữa, đã thấy Mộ Dung Lạc Cẩn tiến đến, hơi thở nóng rực phả trên mặt nàng, khàn khàn cất giọng: “Ngọc nhi, ta nguyện cả đời yêu thương người, chăm sóc người, được không?” Trước gương mặt kiều diễm đang gần trong gang tấc của nàng, ánh mắt hắn lúc này chất chứa toàn là thâm tình nồng đậm và nóng bỏng. Nhiệt độ và sự ái muội trong lều trại ào ào dâng lên.

Cái gì?

Cả đời yêu thương? Đông Phương Ngọc nhíu chặt mày, không nhận ra trong lòng mình đang nảy sinh cảm giác khác thường, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ. Mộ Dung Lạc Cẩn này bị động kinh sao? Đường đường là đệ nhất công tử, người mà ngày thường luôn làm ra vẻ đạo mạo, hôm nay trúng mị được thì liền nói ra hết. Hắn thật là đoạn tụ?

Trong lòng thắc mắc, nàng liền nhanh chóng bắt mạch cho hắn. Tình hình đâu có nghiêm trọng đến mức này? Đông Phương Ngọc nghiêng người, giữ khoảng cách, cẩn thận hỏi: “Người nói thật?”

“Đương nhiên là thật!” Mộ Dung tướng quân lúc này, một nửa lý trí còn sót lại cũng không biết đã bị ai lấy mất, nghĩ sao thì liền nói vậy. Trong lòng, trong mắt hắn, chỉ có khuôn mặt kiều diễm, chiếc mũi khéo léo, đôi môi anh đào, và đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, trầm tĩnh, pha trộn tia nghi ngờ của nàng. Nàng chỉ liếc mắt một cái, đã khiến cho hắn say mê đắm đuối.

Xong rồi! Đông Phương Ngọc rõ ràng nghe thấy tim mình đang thảng thẩn đập loạn vài cái, thật quá kinh hồn. Đây không phải do tác dụng của mị dược mà hẳn là hẳn đã phải chịu đựng rất lâu. Bất chấp những hình ảnh đam mê ào ào hiện lên trong đầu, nàng tập trung tinh thần, nhanh chóng thay đổi tâm tư. Đường đường là con trai độc nhất của thiên hạ đệ nhất sơn trang, là người tình trong mộng của ngàn vạn cô gái, thật ra lại là đoạn tụ. Tin này mà truyền ra ngoài thì tuyệt đối chính là tin hot nhất của cả triều đình và giới giang hồ nha!

Nhưng mà, hiện tại, nàng đã biết bí mật này. Liệu người này sau khi tỉnh lại, có khi nào sẽ giết nàng diệt khẩu hay không?

Phải, nội công của hẳn đã đột phá tầng thứ chín, còn vượt qua cả mình, nếu đánh, e là sẽ đánh không lại. Nếu có thể giải được độc trên người mình, thì may ra còn có hy vọng. Có điều, vốn dĩ kế hoạch giải độc ban đầu đều là ngâm nước nóng. Vậy thì sau này trở về để đó, thể nào cũng sẽ gặp phiền toái. Rốt cuộc, phải làm thế nào mới ổn đây?

Bộ dạng nhú mày suy tư của nàng lúc này, trong mắt Mộ Dung Lạc Cẩn lại trở thành tâm trạng dao động, không biết phải thể hiện thế nào. Nghĩ vậy, ánh mắt hẳn lập tức càng phát ra tia nóng rực. Đông Phương Ngọc thấy hẳn có vẻ không được tự nhiên, bèn cố xóa đi bất an trong lòng, nuốt nước miếng, nói: “Chuyện này.”

Lời còn chưa nói xong, Mộ Dung Lạc Cẩn lại đột nhiên cười, nụ cười xinh đẹp tựa như hoa quỳnh nở rộ giữa đêm khuya. Đoạn, hẳn chậm rãi cúi xuống, hướng về đôi môi anh đào đã dụ dỗ hẳn từ rất lâu, hôn mạnh!

-

Vừa tờ mờ sáng hôm sau, đã có người đến mời Mộ Dung Lạc Cẩn và Đông Phương Ngọc cùng tới lều tướng quân dùng đồ ăn sáng. Lần này, phía Bắc Minh chỉ có một mình Hách Liên Hồng tiếp khách. Vừa thấy hai người bọn họ tiến vào, hẳn liền đứng dậy đón chào, vờ vô tình hỏi: “Không biết Mộ Dung tướng quân và quân sư tới qua nghỉ ngơi có ổn không?”

Hẳn sai người chuẩn bị hương trong lều của Mộ Dung Lạc Cẩn, còn cố ý thêm vào Mê Tình hương phấn, vốn dĩ là định chờ đến lúc Mộ Dung Lạc Cẩn không chống lại được tác dụng của thuốc, sẽ phải đi ra tùy tiện tìm một mỹ cơ hoặc công chúa. Nếu đã không có cách nào vu oan cho hẳn, thì ít nhất cũng phải ép hẳn lấy một nữ nhân Bắc Minh! Nào ngờ, cả đêm chờ đợi đều không có chút động tĩnh, chỉ nghe thủ hạ báo cáo rằng sau nửa đêm có một cái bóng đen từ trong lều đi ra, nhưng khinh công quá nhanh nên không thấy rõ, có thể là Thiên Hữu quân sư.

Hách Liên Hồng trong lòng thắc mắc vô cùng nhưng lại không có chứng cứ. Nghĩ đến lúc mới gặp hình dáng thật của Đông Phương Ngọc trên chiến trường, hẳn cũng đã rất ngạc nhiên. Hơn nữa, cộng thêm chuyện ngọc bội, chẳng lẽ nghi ngờ của hẳn ngày hôm qua là thật ?

Nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn về phía hai người lại càng phát ra tia quái dị.

Hách Liên Hồng có ý gì, Mộ Dung Lạc Cẩn và Đông Phương Ngọc trong lòng đều hiểu rõ, chỉ là.

Đông Phương Ngọc khẽ nhú mày, lời này nghe như thế nào cũng thấy không được tự nhiên. Bà đây cũng không phải ở cùng lều với Mộ Dung Lạc Cẩn! Tuy rằng, nàng biết chắc rằng Mộ Dung Lạc Cẩn không có khả năng có thể nghỉ ngơi ổn được...

Khẽ ho nhẹ một cái, Đông Phương Ngọc chỉ thản nhiên gật gật đầu, nói: “Rất ổn” trong khi Mộ Dung Lạc Cẩn mỉm cười, ngồi thẳng vào vị trí.

Lúc ăn cơm, ba người âm thầm so tài, hoàn toàn không để tâm đến thức ăn, nội dung nói chuyện cũng rất văn chương bay bướm. Hách Liên Hồng vài lần tìm cách thử, nói bóng nói gió, thậm chí còn khéo léo nhắc tới những chỗ thịnh hành nuôi nam sủng, muốn từ biểu tình của hai người để nhìn ra điều gì đó. Không may cho hẳn, Đông Phương Ngọc mỗi câu đều có thể thản nhiên đối đáp. Khuôn mặt kia trước sau vẫn là biểu cảm trong trẻo nhưng lạnh lùng. Còn Mộ Dung Lạc Cẩn thì vẫn phong độ như trước, thông dong tao nhã, không hề có chút sơ hở. Chỉ là trong ánh mắt lộ ra vẻ thản nhiên kia, tựa hồ có chút mệt mỏi.

Sau khi dùng xong điểm tâm, Hách Liên Hồng cũng một đám người đưa Mộ Dung Lạc Cẩn và Đông Phương Ngọc đến lối vào quần doanh Bắc Minh, chào hỏi khách khí vài câu rồi để hai người rời đi. Nhìn hai bóng

dáng càng lúc càng khuất dạng, Hách Liên Hồng âm thầm cắn răng. Trận bại chiến ở Bình Dương và nỗi nhục nhã khi nghị hòa, bốn hoàng tử nhất định sẽ báo!

Nhưng mà, trước mắt, dù không cam lòng cũng không có cách nào khác. Bắc Minh lần này tổn thất nghiêm trọng, thư nghị hòa cũng đã ký xong. Những hoàng tử Bắc Minh khác đều chờ cơ hội đuổi hấn xuống đài, còn trên triều đình cũng có không ít tranh luận đối địch. Trước mắt, chỉ có thể nghỉ ngơi lấy lại sức vài năm, sau đó lại mưu đồ nghiệp lớn.

Khi Hách Liên Hồng đang suy nghĩ, thì Đông Phương Ngọc cùng Mộ Dung Lạc Cẩn, hai người đã giục ngựa rời khỏi quân doanh Bắc Minh. Dọc suốt đường đi, khuôn mặt của Mộ Dung Lạc Cẩn luôn xám xịt.

Cũng phải, hấn có thể không xám xịt sao? Đây tiểu tử nhần tâm kia! Đêm qua, mình chẳng qua là nhất thời ý loạn tình mê, ma xui quỷ khiến mới hôn hấn, thấy hấn không né, còn đang vui vẻ. Nào ngờ, người này bỗng nhiên ra tay, lách người đánh một chưởng vào bụng mình. Chưởng này thật sự không nhẹ chút nào, khiến cho thắt lưng mình đau đến mức ngồi thẳng còn không nổi. Chưa hết, tiếp theo, hấn liền nhấc chân, quỳ gối, đánh thẳng vào tiểu huynh đệ của mình, rồi lạnh lùng phun ra một câu: “Mộ Dung Lạc Cẩn, người là muốn chết hay là chán sống rồi hả?”

Mộ Dung Lạc Cẩn đau đến muốn chết đi được, định tìm người đến kiểm tra vết thương. Nhưng, Đông Phương Ngọc còn cố tình đi ra cửa rồi lại quay vào, nở nụ cười nguy hiểm chuyên dùng khi trừng trị ai đó, thản nhiên nói: “Đúng rồi Mộ Dung tướng quân, ta phải nhắc nhở người một chút. Người hiện tại đang bị thương bộ phận quan trọng, trăm ngàn lần không nên lại vận công áp chế tác dụng của thuốc. Bằng không, rất có thể, “chỗ đó” sẽ..., người hiểu ý ta mà, đúng không?”

Nói xong, nàng hiên ngang rời đi, để lại một mình Mộ Dung Lạc Cẩn phải chịu một lúc hai nỗi thống khổ. Vừa không dám vận công vì sợ khiến “chỗ đó” bị thương, chỉ có thể cắn răng nhần nại, vừa phải gian nan vượt qua một đêm xấu hổ đến cực điểm.

Sau khi hồi tưởng xong, Mộ Dung công tử không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn trời, trong lòng thầm ai oán thứ n lần cho vận mệnh đau thương của mình. Haizz, trước mắt, hai người cùng cưỡi ngựa song song, thật đúng là cơ hội tốt. Nhưng, hấn lại bị nàng cố tình làm như không thấy, tựa hồ vô hình như không khí. Haizz, cũng đều do chính mình ngày hôm qua hơi quá đáng, chỉ sợ thực sự đã chọc giận Ngọc nhi.

Thấy quân doanh Thiên Hữu chỉ còn cách khoảng năm dặm, nếu không nói, về sau không chừng sẽ không còn cơ hội, Mộ Dung Lạc Cẩn vội vàng làm liều, siết chặt ngựa, gọi: “Ngọc nhi, chờ một chút được không?”

Ngọc nhi? Đông Phương Ngọc khẽ động trong lòng. Đã nhiều năm rồi, không có ai kêu nàng như vậy. Nói đi phải nói lại, thanh âm người này thật đúng là dễ nghe, tựa như nắng mùa thu, ấm áp mà không chói mắt, nghe qua thực sự thoải mái.

Nhưng mà, căn cứ theo quy tắc, tuyệt đối không thể cho kẻ địch chiếm ưu thế, nàng cố ý hơi run lên, vờ như nổi da gà, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn, đáp: “Mộ Dung tướng quân, có việc gì? Với lại, đừng gọi ta như vậy nữa! Người khác nghe thấy hiểu lầm thì không hay.”

Ngày hôm qua, bị đá một cái, cứ nghĩ ít nhất thì hấn cũng phải tu dưỡng vài ngày. Không phải mới đó mà đã ngứa ngứa mình mẩy đó chứ?

Nghe vậy, Mộ Dung Lạc Cẩn miễn cưỡng cười nhưng giọng nói vẫn chân thành như cũ: “Ở trước mặt người khác, ta sẽ không gọi người như vậy, Ngọc nhi. Ta chỉ là muốn nói, ngày hôm qua, đã dọa người sợ, ta thực sự rất có lỗi.”

Nhưng mà, ta không hề hối hận! Tuy rằng vừa tiếp xúc đã bị đá ra, song, cảm giác mềm mại, lạnh lạnh mà ngọt ngào kia, thật sự đã khắc sâu vào trong lòng ta.

Người bạn trung niên, tên là Dương Thanh Phong của hấn đã từng nói: “Nếu người người âu yếm đánh người, không nhất định là bạo lực mà cũng có thể là thẹn thùng. Nam nhân không thể chỉ vì vậy thì liền lùi bước, nếu không, sẽ hối hận cả đời.” Tên này ngày thường vốn là một kẻ lưu manh đệ nhất, nhưng có điều, lời này của hấn rất có đạo lý. Ngày hôm qua, vành tai Ngọc nhi đều đỏ lên, đáng yêu đến mức làm cho người ta chỉ muốn hôn một cái.

Mộ Dung Lạc Cẩn âm thầm suy nghĩ trong lòng, không ý thức được rằng mình đang có xu hướng phát triển ý nghĩ như lưu manh. Trên khuôn mặt vẫn tiếp tục vờ u buồn, chăm chăm nhìn Đông Phương Ngọc.

Bị dọa? Bà đây là người dễ dàng bị dọa đến như vậy sao? Đông Phương Ngọc muốn hét trả nhưng lại cảm thấy chưa đủ khí thế. Bởi vì, nàng quả thật có bị hấn dọa một chút. Trong lúc sưng sốt, thất thần thì đột nhiên bị hấn hôn, còn ôm chặt thắt lưng nàng, liệu nàng có thể bình tĩnh sao? Đáng hận nhất là tận đến lúc bị hôn nàng mới phản ứng được! Lập tức, vừa sợ vừa thẹn, hóa thành lửa giận, nàng đành phải đánh hấn một trận cho nguôi giận. Chẳng lẽ, tâm tư của nàng, đã bị người này nhìn ra?

Có điều, tuyệt đối không thể thừa nhận! “Người nói cái gì? Cái gì thật?” Đông Phương Ngọc vờ như không hiểu, trong lòng thầm nghĩ: “Ta thích giả ngu đấy, xem người có thể làm thế nào?” Không biết rằng bộ dáng của nàng lúc này lại càng như một tiểu cô nương đang giận dỗi.

“Ha ha,” Mộ Dung Lạc Cẩn nhin không được, cười nhẹ ra tiếng, “Thì là Ngọc nhi là muốn lại nghe lần nữa.”

“.”

Đông Phương Ngọc không nói nên lời, trước kia sao lại không phát hiện người này vô lại đến như vậy chứ? Nghĩ xong, nàng tiếp tục duy trì gương mặt lạnh lùng như cũ, quyết đoán không thêm để ý đến những lời đùa giỡn của đối phương, nói: “Mộ Dung công tử, bản quân sư thật sự không có ý gì với người. Mấy câu vớ vẩn này, người tốt nhất là nên nói ít một chút...” Nói đến đây, nàng đưa ánh mắt uy hiếp nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn, để lại một câu “Người hiểu ý ta chứ?” rồi giục ngựa rời đi.

Thật đúng là vô tình! Mộ Dung Lạc Cẩn khẽ mỉm cười, ánh mắt ôn nhu ấm áp. Ngọc nhi, ta tin người. Có điều, nếu lỗi tại người không hồng lên thì, ta sẽ càng tin tưởng.

Giục ngựa đuổi theo bóng người phía trước, dưới ánh mặt trời nhàn nhạt của mùa đông, Mộ Dung Lạc Cẩn bắt giác nở nụ cười rạng rỡ.

59. Chương 60: Quân Sư Đi Hái Thuốc

-Quân doanh Thiên Hữu-

Tần Tĩnh thấy Đông Phương Ngọc và Mộ Dung Lạc Cẩn bình an trở về, còn mang theo thư nghị hòa có lợi cho Thiên Hữu. Nội dung về chuyện buôn bán qua lại thì không đề cập tới, điều quan trọng ở đây là, ít nhất ba mươi năm, hai bên cam kết sẽ không tái chiến. Như vậy nghĩ là, thời gian để nghỉ dưỡng và chỉnh chu lại quân đội rất dài. Nghĩ đến đây, trong lòng mừng rỡ, Tần Tĩnh vỗ tay, cười nói: “Hai người các người trở lại rất đúng lúc, kinh thành vừa có người tới, có thể gặp mặt một chút.”

“Ai mà quan trọng đến vậy, đã khiến cho nguyên soái phải đích thân gặp mặt còn chưa đủ?” Mộ Dung Lạc Cẩn hỏi.

“Là ai không quan trọng, chỉ là, hấn đưa tới không ít lương thảo.” Tần Tĩnh đáp, “Lương thảo trong quân doanh đã không còn đủ. Có cái này rồi thì có thể yên tâm nghĩ ngơi hồi phục mấy ngày.”

Đông Phương Ngọc âm thầm cân nhắc, lương thảo trong quân doanh vốn vẫn thiếu hụt. Nay có thể khiến cho Tần Tĩnh yên tâm đến thế, xem ra đối phương mang đến không ít. Là ai mà lại rộng rãi như vậy?

Đang suy nghĩ, nàng chợt nghe Tạ Lưu Phong nói: “Là nhị công tử của Nam Cung thế gia, Nam Cung Vô Hấn đưa tới một số lương thảo, vừa vặn ngay lúc mọi người đang tỉnh dưỡng, không cần đánh giặc. Thật đúng là dệt hoa trên gấm.” Ngữ khí của Tạ Lưu Phong tuy bình thản nhưng lại mang theo tia châm biếm.

Dệt hoa trên gấm? Đông Phương Ngọc bắt giác nhíu mày. Trong số các tướng quân thì Tạ Lưu Phong vốn là người nho nhã nhất, làm việc rất cẩn thận, danh tiếng cũng tốt, đối với ai đều rất lễ độ. Hôm nay, sao lại nói chuyện bằng giọng điệu châm biếm đó? Đang thắc mắc, chợt nhớ ra Tạ Lưu Phong là con cháu Tạ gia, nàng đột nhiên hiểu rõ.

Thiên Hữu có tam đại thế gia là: Nam Cung gia, Dương gia, Tạ gia. Dương gia buôn bán kinh doanh là chính, Tạ gia phục vụ triều đình, có không ít văn thần võ tướng. Còn thế lực của Nam Cung gia thì lại xía tay vào cả triều đình lẫn giang hồ. Sau khi Nam Cung Tuyệt lên làm gia chủ, xuất phát từ thủ đoạn và tham vọng kinh hồn của hắn, cộng thêm võ công lợi hại mà toàn bộ gia tộc phát triển không ngừng, chèn ép hai nhà Dương Tạ không ít. Tam gia hiện tại, không biết đã ngầm tranh đấu đến mức nào.

Lần này, Nam Cung Vô đến quân doanh, rõ ràng là muốn dựa vào việc đóng góp lương thảo này để lấy thanh danh, hồng tạo dựng con đường thăng quan tiến chức trong tương lai. Có điều, Bình Dương thành cách đế đô rất xa, Nam Cung Vô lại có thể vừa vận đến lúc đại thắng, người sáng suốt vừa nhìn đều có thể đoán được điều mờ ám trong đó. Chẳng qua là không ai bắt người chạy lại, nên chỉ có thể ngậm miệng không thêm nói tới mà thôi.

Xem ra, Tạ Lưu Phong thật sự khó chịu trong lòng. Người này, do tính cẩn thận, nên vẫn có chút hoài nghi với nàng, chứ không phải một lòng tín nhiệm như Ngụy Bán và Triệu Tử Tề. Trước mắt, đây đúng là một cơ hội tốt cho nàng. Nghĩ xong, Đông Phương Ngọc mỉm cười, bình tĩnh lên tiếng: “Vừa trở về, ta có hơi mệt, nên chuyện gặp mặt nhị công tử gì đó, sau này hãy nói đi.”

Nàng đối với Nam Cung Vô cũng có chút hiểu biết. Tên này tuy danh lớn hơn người, không có chút thiên phú học võ, làm người lại tùy tiện. Nhưng, hắn thật sự có thể dễ dàng hòa hợp với các tướng sĩ trong quân doanh. Lần này, Nam Cung Tuyệt phái đứa con này đưa lương thảo đến, coi như là cũng đã trấn trở không ít.

Sắc mặt Tần Tĩnh có chút xấu hổ. Dù sao, đối phương vừa đến đây thì liền nói cái gì mà ngưỡng mộ quân sư cùng phong thái của Mộ Dung tướng quân, còn cố tình đợi trong lều cả buổi. Nhưng nay, quân sư lại phớt lờ không gặp. Nghĩ đến đây, Tần Tĩnh đành phải vội vàng chuyển hướng sang Mộ Dung Lạc Cẩn, vừa nhìn đã thấy sắc mặt của hắn cũng lãnh đạm vô cùng. Tần Tĩnh tưởng rằng hai người này không ưa chuyện Nam Cung Vô đợi đến lúc chiến trận kết thúc mới đến, đành phải ha ha cười, nói: “Nếu đã như vậy, trước hết cứ đi nghỉ ngơi đi. Mộ Dung, sắc mặt của ngươi thoát nhìn không tốt lắm, vẫn là nên tìm Vương Bình thử xem, nhờ hắn điều trị một chút.”

Mộ Dung Lạc Cẩn cảm tạ Tần Tĩnh quan tâm, rồi nhanh chóng rời đi, để Tần Tĩnh ở lại, bất đắc dĩ thở dài: “Người trẻ tuổi bây giờ, thật đúng là..., haizz.”

Đông Phương Ngọc trở về lều, thấy Cổ Linh đang một mình vui đầu xem tin tức Sa Vũ lâu đưa tới. Vừa bắt gặp nàng tiến vào, Cổ Linh liền lên tiếng: “A Ngọc, không lo nữa. Vô Thương, còn có A Lam, A Thanh, bọn họ đều đã đến ôn tuyên* trước rồi. Muội đi ngâm mình đi. Đây là bản đồ.” Nói xong, Cổ Linh lấy ra từ trong lòng một tờ giấy, đưa cho Đông Phương Ngọc, “Tuy hơi xa một chút, nhưng rất an toàn.”

(Ôn tuyên: Suối nước nóng)

Đông Phương Ngọc nhìn kỹ bản đồ, gật gật đầu, nói: “Không tệ. Đêm nay muội nghỉ ngơi, rạng sáng ngày mai sẽ xuất phát, khẳng định có thể đuổi theo kịp.”

Cổ Linh nhìn sắc mặt bình tĩnh của Đông Phương Ngọc, nhin không được bèn mở miệng: “A Ngọc, lần này ta không giúp được gì. Muội nhất định phải cẩn thận, biết không?” Trên khuôn mặt trái xoan quyến rũ của Cổ Linh, tràn đầy lo lắng.

“Được mà, tỷ ở lại, cứ an tâm tĩnh dưỡng, bảo vệ thân thể cho tốt. Muội đã trải qua chuyện này nhiều năm như vậy, làm sao có thể có vấn đề? Huống hồ gì, lần này cũng không có ai đuổi giết.” Đông Phương Ngọc ôn nhu cười, ánh mắt dịu dàng, “Bản quân sư ngày mai sẽ xuất phát, đi hái thảo dược!”

Trong lều nhị hoàng tử, Hiên Viên Hạo Thiên đang cau mày nghe thủ hạ báo cáo.

“Chủ tử, Đông Phương Ngọc sắp rời khỏi quân doanh, theo thái y Vương Bình và quân sư phụ nhân nói, thì là do thuốc cấm máu trong quân doanh sắp hết. Cho nên, sáng sớm quân sư phải ra ngoài hái thuốc.”

“Không phải người nào đi theo sao?” Hái thuốc cái gì? Có quỷ mới tin!

“Chuyện này.” Hắc y nhân dừng một chút, rồi mới trả lời, giọng điệu có chút xấu hổ: “Có thì có, nhưng mà đuổi theo không kịp, chỉ biết là quân sư đi về hướng tây.”

Không đuổi theo kịp? Hiên Viên Hạo Thiên nổi giận: “Nuôi các người để làm quái gì hả? Ngay cả một người còn đuổi theo không kịp! Thôi, lui xuống đi, tiếp tục phái người theo, xem có thể đuổi kịp hay không.”

“Tuân lệnh!” Hắc y nhân lĩnh mệnh mà đi, trong lòng thầm khóc thét. Chủ nhân, tốc độ của quân sư, thật sự không giống con người chút nào. Ngài kêu bọn thuộc hạ đuổi theo kiểu gì?

Trong một lều trại khác, Mộ Dung Lạc Cẩn đang cẩn thận nghiên cứu tấm bản đồ trước mặt. Hắn đã rất vất vả mới biết được “người nợ” phải đi ôn tuyền. Nhưng mà, quanh vùng này có tới ba cái ôn tuyền, lại còn cách nhau khá xa. Ngọc nhi, người rút cuộc sẽ đến chỗ nào đây?

Haizz, tiểu tử này, thật sự là giỏi làm người ta nhức đầu mà!

60. Chương 61: Đêm Trăng Sáng Tại Ôn Tuyền

Ngày mười lăm tháng mười một, khi bóng trăng vừa mới nhú lên, tại nơi cách quân doanh Thiên Hữu ba trăm dặm, trong không gian núi rừng rậm rạp đan xen vào nhau, không nhìn thấy đến một dấu chân.

Sâu trong rừng, Đông Phương Ngọc đang lẳng lặng đứng yên. Ánh mắt nàng trầm tĩnh, khiến cho người khác không tài nào đoán được nàng đang suy nghĩ điều gì. Nàng chăm chú quan sát chiếc hồ nhỏ dài chừng ba thước trước mặt, vẫy vẫy tay, nói: “Các người vất vả rồi, lại có thể tìm được một ôn tuyền tốt như vậy tại nơi thâm sơn cùng cốc này. Hiện tại, ta đã bố trí trận địa ổn thỏa, các người theo bốn hướng này mà thủ, có gì nguy hiểm thì lập tức gửi ám hiệu cho ta.” “Tuân lệnh!” Trước mặt nàng, hai nam, hai nữ đang cung kính chấp tay, thần sắc trịnh trọng: “Chúng thuộc hạ thề sống chết bảo vệ an toàn cho Ngọc chủ nhân!” Bốn người đều một thân hắc y, khuôn mặt tuấn mỹ, thoạt nhìn đều còn rất trẻ, nhưng theo hơi thở thì có thể thấy được, bốn người đều có võ công không tầm thường.

Đông Phương Ngọc mỉm cười, nói: “Không cần phải nghiêm túc như vậy đâu, dù sao ta cũng không chết được.” “Chủ nhân, sao chủ nhân lại có thể nói như vậy?” Một cô gái có vẻ lớn tuổi nhất trong bốn người, nhún mày nói, “Lần trước, nếu chúng thuộc hạ đều bên cạnh người thì chủ nhân sẽ không bị thương. Hiện tại, đương nhiên phải tăng cường bảo vệ mới được!” “A Lam, người cũng đừng quan trọng quá. Người ta tự cảm thấy bản thân mạng lớn khó chết, chúng ta còn có thể làm thế nào đây?” Một nam tử có khuôn mặt khả ái, ánh mắt dù cho có mang theo tia tà khí nhưng cũng không khiến người ta chán ghét lên tiếng.

Lời này vừa nói ra, ba người khác lập tức thay đổi vẻ mặt lo lắng ban nãy, dùng ánh mắt nóng như lửa nhìn Đông Phương Ngọc. Trong ánh mắt tựa hồ viết mấy chữ: “Người sao lại có thể không coi trọng mạng sống của mình như vậy?”

Quả thật, bọn họ rất muốn ở gần bảo vệ chủ nhân, nhưng Ngọc chủ nhân luôn nói rằng đây là việc ngoại lệ đặc biệt, nhất quyết không đồng ý, chỉ lệnh cho bọn họ ở bên ngoài trận coi chừng. Thật là, chẳng lẽ một cái mê cung trận so với bọn họ, bốn sát thủ hàng đầu của Vô Ảnh Lâu, lại có khả năng bảo vệ chủ nhân tốt hơn sao?

Đông Phương Ngọc nhất thời sa sầm mặt. Mấy tên này chỉ mới nghiêm chỉnh được một chút thì lại y như cũ. Nàng đã rất vất vả mới thể hiện được chút uy nghiêm của chủ nhân. Lập tức, ho nhẹ một cái, trước ánh mắt của bốn người kia, nàng bình tĩnh mở miệng: “Được rồi, các người mau đến vị trí của mình để thủ đi, nếu trễ thì phiền lắm.”

Bốn người đồng loạt đưa mắt nhìn Đông Phương Ngọc, hiểu vị chủ nhân này nhất định sẽ không muốn bọn họ ở đây đợi, nên đành phải xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Xác định hơi thở của bốn thuộc hạ đã ở ngoài phạm vi của mê cung trận, Đông Phương Ngọc tìm một ít nhánh cây và đá, lẳng lẽ cải biến thành một trận pháp. Tiếp theo, nàng rắc thêm một vòng thuốc bột phòng

ngừa rắn và côn trùng độc quanh ôn tuyền. Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Đông Phương Ngọc khe khẽ thở dài, rồi đi về phía ôn tuyền, bắt đầu cơn đau dày vò mỗi tháng.

Lúc này, trong núi sâu yên tĩnh, ánh trăng tròn đang vắt vẻo trên ngọn cây, chiếu những tia sáng mờ ảo xuyên qua những tán cây rừng, tạo nên các mảng loang lổ khắp nơi. Hơi nước lượn lơ bốc lên từ ôn tuyền, giữa khí trời rét lạnh buổi đêm tỏa ra sự ấm áp mê hoặc vô cùng. Đông Phương Ngọc lấy ra một chiếc túi nhỏ nhỏ, bỏ một chút hoa đỏ khô lên mặt nước. Đoạn, nàng đứng bên mép ôn tuyền, nhìn những bông hoa hút nước, đang dần nở to ra. Trong tiết trời giá lạnh, đôi mắt vốn lạnh lùng của nàng tựa hồ cũng ẩn hiện hơi nước, khiến cho dung nhan khuyên quốc khuyên thành càng thêm tuyệt trần.

Trên một gốc cây đại thụ phía xa xa, Mộ Dung Lạc Cẩn đang ẩn mình sau một tán cây, cẩn thận che dấu hơi thở của mình, ánh mắt dán chặt vào con suối nhỏ.

Mấy hôm trước, hắn biết Đông Phương Ngọc đang định đến ôn tuyền, liền tìm tòi nghiên cứu kỹ lưỡng. Qua đó, hắn thấy được, ở phạm vi năm trăm dặm cách quân doanh, chỉ có ba ôn tuyền. Trong đó, một cái cách địa điểm quân Bắc Minh luyện tập không xa, rất dễ bị phát hiện. Còn một cái ở gần Ma Cung rừng rậm, tuy rằng tổng hợp tất cả điều kiện thì đây là nơi an toàn nhất. Nhưng, xét theo tính tình thường ngày của Đông Phương Ngọc, khẳng định không phải là người thích chịu ơn người khác, nên hắn sẽ chọn ôn tuyền trong núi sâu này. Nghĩ xong, hắn lập tức lặng lẽ xuất phát, vội vàng chạy một ngày đường không ngừng nghỉ. Quả nhiên, quyết định này không làm cho hắn thất vọng.

Có điều, Mộ Dung Lạc Cẩn thầm than nhẹ trong lòng, Ngọc nhi đối với “Phu nhân” kia thật đúng là vô cùng tốt, phải căn dặn sắp xếp đủ điều rồi mới yên tâm lên đường. Dù biết rõ có điều mờ ám trong quan hệ hai người này, lòng hắn vẫn cảm thấy ê ẩm khó chịu.

Đang suy nghĩ mông lung, hơi thở Mộ Dung Lạc Cẩn bỗng nhiên rối loạn, đôi môi mỏng mím chặt, nhưng ánh mắt vẫn sâu thẳm, không nhìn ra cảm xúc. Vốn dĩ, thị lực của hắn vô cùng tốt, có thể nhìn rõ mọi vật trong đêm. Lúc này, hắn thấy Đông Phương Ngọc đang cởi đôi giày da trâu và đôi tất đơn giản của mình ra, để lộ một đôi chân nhỏ trắng nõn. Dưới ánh trăng mờ ảo, bàn chân nàng tựa hồ như bạch ngọc tinh xảo, mười ngón chân hồng hồng, nhỏ nhỏ, đáng yêu vô cùng, khiến cho người ta nhìn không được mà muốn cắn một cái.

Trong lòng khe cả kinh, Mộ Dung Lạc Cẩn thầm đau khổ, mình sao lại có thể nghĩ như vậy? Nếu Ngọc nhi biết mình có ý nghĩ xấu xa này với ‘hắn’, e là sẽ không ngại ngần mà nhảy thẳng ra nhai một nhát kiếm.

Hiện tại, Đông Phương Ngọc đã cởi xong chiếc áo choàng dày, đặt trên tảng đá, rồi chậm rãi bỏ chiếc áo khoác cùng thanh đoản kiếm bên hông xuống.

Tinh thần Mộ Dung Lạc Cẩn bất giác chấn động, không hề phát hiện thấy ngón tay trắng bệch, động tác cũng không còn linh hoạt của Đông Phương Ngọc, chỉ liên tiếp mặc niệm: ‘Vô lễ, không được nhìn, vô lễ, không được nhìn.’ Hắn dường như là chính nhân quân tử, sao lại có thể có một hành vi ti tiện như vậy?

Nhưng mà, cổ ta không hiểu sao không thể quay đi được, hình như là bị sái cổ. Dưới tình huống này thì không thể trách ta được, không thể trách ta được.

Nghĩ xong, Mộ Dung Lạc Cẩn tim đập hỗn loạn, ánh mắt mất tự chủ mà nhìn chằm chằm Đông Phương Ngọc. Hai bàn tay đẹp như bạch ngọc của nàng, mỗi một động tác đều tựa như chú mèo nhỏ nhẹ nhàng khều vào lòng hắn, vừa tê, vừa ngứa. Rõ ràng người trước mắt không hề cố ý, nhưng động tác kia lại quyến rũ vô cùng, khiến cho tim hắn tựa hồ tan chảy, bất giác bị cảm dỗ.

Động tác tuy không hề cố ý, nhưng lại mê hoặc đến cực điểm.

Haizz, hắn vẫn là nên tránh đi trước, cho dù trong lòng ái mộ thế nào, cũng không nên nhìn lên người khác tầm rữa. Nhìn lên như vậy không phải là quá vô sỉ hay sao? Trong khi Mộ Dung công tử tự mắng chiếc bản thân, thì ánh mắt lại liếc một chút, liền nhìn thấy...

Hây da, liền nhìn thấy, sau khi Đông Phương Ngọc đem áo choàng, áo khoác cất trên tảng đá xong, liền đi chân trần, mặc nguyên quần áo trên người mà xuống nước.

Người này thật đúng là, ngay cả cơ hội làm tiểu nhân một lần cũng không cho hắn.

Mộ Dung Lạc Cẩn trưng biểu tình dờ khóc dờ cười trên mặt, nhẹ nhàng thở ra, không biết là tiếc nuối hay nhẹ nhõm.

Trong ôn tuyền ngàn ngút hơi nước, những bông hoa khô ban nãy lúc này đã nở rộ, sắc hoa đỏ thắm phủ đầy trên mặt nước. Đông Phương Ngọc ngâm toàn thân trong nước suối, dòng nước ấm áp chạy tràn qua cằm nàng. Sau một hồi lâu, cảm giác rét lạnh cũng có phần dịu đi, nàng mới bắt đầu cẩn thận bỏ lớp quần áo ướt sũng trên người ra.

Cởi chiếc áo lót ra, Đông Phương Ngọc nhẹ nhàng tháo mảnh vải quần bên hông. Mảnh vải này dài hơn một trượng, so với lớp vải quần trên ngực thì dài hơn không ít. Kinh nghiệm cải nam trang nhiều năm cho nàng biết, vì bó ngực rất khó chịu, lại cộng thêm thể chất lạnh giá và tác dụng hàn độc của hải linh châu, nên nàng trở mã có chút chậm chạp. Ngoại trừ chiều cao thì không có gì khiến cho nàng hài lòng, cơ thể này tuy đã mười lăm nhưng hoàn toàn không thấy chút dấu hiệu dậy thì nào.

Với hình dáng thế này, việc gì phải vất vả bó buộc? Nàng chỉ cần quần một mảnh vải dày trên lưng, thì có thể dễ dàng thay đổi hình dáng. Dùng thêm một tầng vải bông trước ngực nữa, lại càng hiệu quả hơn. Tuy rằng, sẽ khiến thân hình nàng thoát nhìn có chút gầy gò, nhưng tuyệt đối người khác sẽ không nhìn ra chút “đường cong” đáng ngờ nào.

Quần áo đã cởi xong, cả cơ thể nàng đều cảm nhận được dòng nước ấm áp xoa bóp. Được ngâm ôn tuyền thật thoải mái, lại còn có người bảo vệ ở ngoài, so với lần trước, khi hàn độc chưa tẩy xong thì đã phải chật vật chạy trốn, đúng là tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Đông Phương Ngọc than nhẹ trong lòng, ôn tuyền này tuy nhỏ, nhưng dòng chảy mạnh, nhiệt độ cũng rất cao, cộng thêm một ít hoa Xích Hỏa khô, tác dụng giải hàn độc lại càng hiệu quả.

Nhắm mắt lại, vận nội lực hấp thu được hiệu của hoa Xích Hỏa, Đông Phương Ngọc hiểu mình phải tranh thủ thời gian. Sau khi cả người phát hàn độc lạnh giá khó chịu, nếu không nhanh chóng ngâm ôn tuyền vận công, không chừng có thể liền biến thành tảng băng.

Bóng trăng dần treo cao, đã sắp đến giờ Tý.

Đông Phương Ngọc cảm thấy cơn lạnh chạy xuyên qua cơ thể. Đau quá, rõ ràng là nước ôn tuyền nóng hổi, toàn thân lại lạnh như thể đang ngâm trong lòng sông buốt giá. Từ nãy, nàng vẫn luôn liên tục vận công, nhưng máu cả cơ thể tựa hồ đều muốn đông cứng, giống như vô số mũi băng đâm vào xương tủy, lạnh vô cùng, đau vô cùng.

Lúc này mới hiểu được, thế nào gọi là lạnh đến thấu xương, thật không phải chỉ dùng một từ đơn giản là có thể hình dung được.

Kinh nghiệm nhiều năm cho nàng hay, vào thời điểm này, nhất định phải cố gắng suy nghĩ lung tung, tuyệt đối không được chú ý đến cơ thể mình, như vậy, mới giảm bớt được đau đớn. Tuy nhiên, kinh nghiệm là thế, nhưng nàng biết mình không có đủ khả năng thực hiện theo cách này, vì lúc này, đau đớn chính là điều duy nhất nàng có thể cảm thấy.

Đến khi đã đau đến độ không còn cảm giác, khóe miệng Đông Phương Ngọc bất giác lại chậm rãi nở một nụ cười lạnh. Hình ảnh tại dòng sông lạnh năm đó chợt như một pha quay chậm, hiện lên rõ ràng trong đầu nàng.

Nàng thật ra cũng không nhớ rõ tất cả một cách cụ thể. Mỗi lần đều chỉ có thể nhớ lại một chi tiết, chính là cảm giác đau đớn, giá lạnh thấu xương vô tình giằng co cùng nỗi hận khắc cốt ghi tâm, đeo bám nàng cả đời, khó có thể tiêu tan. Bởi lẽ, mỗi tháng, khi hàn độc phát tác, lúc nàng đau đến độ khó có thể chịu được, thì cũng là lúc nỗi hận lại ủa về.

Năm đó, nàng và mẫu thân là cô nhi quả phụ, không chốn nương thân, vì người đời khép vào tội “không chồng mà có con” nên bị đuổi giết. Năm qua, mỗi ngày đều giống như chim sợ cành cong, chỉ cần hơi vô ý thì liền bị bao vây, phải chạy trốn trốn chết.

Nhưng mà, dù có trốn chạy đến đâu, vẫn bị đuổi tới Tuyết sơn. Bên cạnh dòng sông lạnh giá, mẫu thân phải dùng hết sức cuối cùng, mới đổi được mạng sống của nàng hôm nay.

Nàng sau này mới biết được, Liễu Như Thi nhìn như chạy trốn lỗ đường, nhưng thật ra là cố ý chạy tới Tuyết sơn.

Chỉ tiếc là, đường sống cuối cùng kia, cuối cùng cũng bị Nam Cung Tuyết một tay bóp nát.

Vẫn còn sống, thật tốt biết bao!

Cho nên, hiện tại, dù có nhiều đau khổ đến thế nào, cũng đều phải sống sót!

Được sinh ra trên đời này vốn không phải chuyện dễ dàng, cuộc sống vốn dĩ luôn lắm khổ ải. Cho nên, không thể dễ dàng buông tay, không thể ngồi chờ chết.

Xa xa, Mộ Dung Lạc Cẩn đã dần nhận ra có điểm không ổn. Nhưng vốn biết Đông Phương Ngọc nội lực thâm hậu, hẳn lại không dám đến gần quá, cộng thêm hơi nước mịt mù, nhìn không được rõ lắm, đành phải lẳng lặng chờ.

Nhưng mà, trước mắt, hơi nước mịt mù ban này tựa hồ đã bớt đi rất nhiều.

Mộ Dung Lạc Cẩn nhíu mày, lúc này đã gần giờ Tý, tuy có lạnh đi một chút, nhưng cũng không lạnh đến mức này? Ngưng thần nhìn kỹ, hần phát hiện sắc mặt Đông Phương tái nhợt đến cực điểm. Mắt nàng nhắm lại, tuy nhìn như bình tĩnh, nhưng chân mày nhăn lại, không che giấu được vẻ đau đớn. Một lọn tóc rũ trên trán nàng, có dính chút...băng?

Không sai, chính là băng vụn.

Mộ Dung Lạc Cẩn trong lòng thầm kêu không tốt, bất chấp bị phát hiện, phi thân nhảy xuống.

61. Chương 62: Cắt Tóc Lưu Niệm

Lúc này, trăng tròn đã lên cao. Sâu trong khu rừng rậm, không gian càng trở nên yên tĩnh. Trên ôn tuyến nho nhỏ, hơi nước không ngừng bốc lên rồi lại nhanh chóng tiêu biến. Những cánh hoa đỏ rực lấp đầy mặt nước, khiến cho hơi nước tựa hồ cũng đỏ lên đôi chút. Đông Phương Ngọc ngâm mình giữa ôn tuyến, chỉ để lộ gương mặt xinh đẹp được sắc hoa tương phản, càng trắng ngần như tiên nữ. Có điều, từ đôi mày đang nhíu chặt, có thể thấy được, nàng hiện tại đang đau đớn vô cùng.

Thật là khó chịu, thậm chí ngay cả thở cũng khó khăn. Đông Phương Ngọc ai thán trong lòng, tại sao tình hình lại có vẻ càng ngày càng nghiêm trọng? Cảm giác này thực giống y như năm đó...

Khi nàng bị Nam Cung Tuyết hung hăng siết cổ.

Tên khốn kia, thật đúng là người hệt như tên, tuyệt tình đến cực điểm. Hần biết Liễu Như Thi sẽ không dễ dàng giao ra Hải Linh châu, nên mới nảy ra ý định dùng nàng uy hiếp. Hần vung đao giơ lên, tay siết chặt cổ của một đứa trẻ mới năm tuổi, lạnh lùng mở miệng: “Như Thi, đây là con của người phải không? Người chạy trốn suốt nửa năm cũng không quên mang theo nó, thật là mẫu tử tình thâm. Người là người thông minh, hẳn là biết nên làm như thế nào.” Nói xong, tay hắn lại tăng lực thêm vài phần, mạnh đến nỗi khiến cho gương mặt Đông Phương Ngọc trở nên tím tái.

Trên người Liễu Như Thi vốn đã bị thương nhiều chỗ, vết máu loang lổ, tóc tai rối bù. Nàng ta nhìn thấy con mình rơi vào tay Nam Cung Tuyết, trong lòng đau xót, ánh mắt xinh đẹp tuôn lệ không ngừng. Nàng vội cầu xin Nam Cung Tuyết, sự kiên trì và ngang ngạnh ban đầu đều nhường chỗ cho nỗi đau khổ tuyệt vọng: “Tuyết, người thả thằng bé ra được không? Đây là con của chúng ta, là ta đã sinh nó cho người. Người có thể không niệm tình chúng ta đã từng là vợ chồng. Nhưng, chẳng lẽ, ngay cả một chút tình phụ tử người cũng không có hay sao?”

“Con của ta?” Nam Cung Tuyết làm ra vẻ giật mình, ánh mắt thoáng hiện lên một tia rét lạnh. Đứa nhỏ này, quả nhiên là cùng một loại với Nam Cung Tuyết hắn!

Hắn từng sống cùng Liễu Như Thi một năm. Nữ tử này nhìn như nhu nhược, nhưng thật ra lại vô cùng cứng cỏi, không phải là người dễ dàng trao thân cho người khác. Lúc trước, hắn đã mất không ít công sức mới có thể lấy được lòng nàng. Tuổi tác của đứa nhỏ này, tính ra đúng bằng thời gian khi hắn sống cạnh nàng. Nửa năm qua, hắn đã điều động không ít thế lực để đuổi giết Liễu Như Thi. Nhưng đứa nhỏ này lúc nào cũng luôn được nàng ta dốc hết sức bảo vệ. Người sâu sắc như hắn, lẽ nào chưa từng nghĩ đến hay sao?

Lúc này, nghe Liễu Như Thi chính mồm thừa nhận, hắn chẳng qua chỉ là càng thêm khẳng định mà thôi.

Nhìn lại đứa nhỏ này, tuy cả người đều dơ bẩn, nhưng ngũ quan tinh xảo. Nó vừa kế thừa nét xinh đẹp của Liễu Như Thi lại vừa ẩn một chút bóng dáng của hắn. Trong lòng khẽ động, khẩu khí của hắn cũng dịu dàng đi đôi chút, hướng về Liễu Như Thi, nói: “Ta tin người sẽ không gạt ta, Như Thi. Một khi đã như vậy, người hãy giao Hải Linh châu cho ta. Chúng ta một nhà ba người, từ nay về sau lại sống vui vẻ cùng nhau, được không?” Giọng nói tuy có thay đổi, nhưng cánh tay hắn vẫn giữ chặt cổ Đông Phương Ngọc, chỉ hơi buông lỏng một chút.

Đông Phương Ngọc trong lòng cười lạnh, người đứng là mơ mộng viễn vông. Người nghĩ Liễu Như Thi là loại phụ nữ dễ dàng xiêu lòng chỉ vì vài câu nói ngon ngọt hay sao? Hơn nữa, năm năm qua người vốn chẳng hề quan tâm, từ nửa năm trước lại còn phái người đuổi bắt, ám sát không nương tay. Dựa vào những chuyện này, dù Liễu Như Thi có ảo tưởng gì với người, thì cũng đã sớm tiêu tan từ lâu.

Chưa kể, Nam Cung Tuyệt hẳn gia đình bề thế, quyền lực lớn mạnh, vốn dĩ vô cùng phong lưu, có biết bao mỹ nhân muốn được hắn để mắt tới. Con cái, chỉ cần hắn muốn, đừng nói là một đứa, mà không chừng xếp thành đàn cũng có thể. Nàng chỉ là một đứa con sớm bị hắn bỏ rơi, lại còn không nương tay mà đuổi giết suốt nửa năm, hắn làm sao lại có thể để trong lòng? Chẳng qua chỉ là muốn lừa gạt hồng nhan đoạt Hải Linh châu mà thôi!

Ánh mắt Liễu Như Thi lúc này đã chuyển sang Đông Phương Ngọc. Nhìn đứa con nhỏ bé của mình, nước mắt nàng lặng yên chảy xuống.

Lời của Nam Cung Tuyệt là thật hay giả, nàng sao lại có thể không biết? Trước mắt, điều nàng lo lắng duy nhất chỉ có đứa trẻ này thôi. Có điều, ánh mắt của con bé, tuy rằng trong vắt, nhưng lại vô cùng quật cường và bình tĩnh. Lúc này, ánh mắt ấy không hề vương chút sợ hãi vì bị uy hiếp, cũng không có chút kinh ngạc vui sướng khi biết phụ thân là ai, vừa không ồn ào, lại không giãy dụa. Trong đôi mắt to xinh đẹp, ngoại trừ tia bình tĩnh, lãnh đạm, còn có, một chút châm biếm.

Đứa trẻ này thật khiến cho Như Thi nhìn không ra cô nhóc con chưa từng rời nàng nửa bước. Con bé làm sao lại có được thần sắc bình tĩnh thế này. “Tuyệt, người nhất định phải có được Hải Linh châu sao?” Liễu Như Thi nước mắt không ngừng, nhìn người đàn ông quen thuộc nhưng lại chưa từng hiểu được trước mặt, dùng biểu tình đau khổ để che dấu lửa giận trong lòng.

“Không sai! Như Thi, người giữ Hải Linh châu kia cũng vô dụng, chỉ bằng lấy ra cho ta. Ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người. Con của chúng ta, cũng sẽ là con trai trưởng của Nam Cung thế gia!” Nam Cung Tuyệt tuy bày ra rất nhiều chiêu bài dụ dỗ, nhưng tay vẫn siết ở cổ Đông Phương Ngọc. Cho dù thế nào, thì hắn nhất định cũng không thể thả đứa trẻ này ra!

Đông Phương Ngọc cười lạnh, loại đàn ông bỏ rơi vợ con, lại còn dùng chính con của mình để uy hiếp người vợ yếu đuối, liệu có loại nào đáng xấu hổ và buồn cười hơn không? Nam Cung thế gia là cái thứ gì! Người vô sỉ nàng đã từng gặp qua không ít, nhưng không ai có thể so được với tên cận bã Nam Cung Tuyệt này.

Sâu dưới đáy sông nằm trong lòng ngọn núi Tuyết sơn, hơi lạnh của trầm tích ngàn năm lẳng lẳng tỏa ra, tựa như ánh mắt lạnh như băng của nàng đang nhìn chăm chú vào kẻ đáng ghê tởm trước mặt.

Liễu Như Thi nghe hắn nói xong, trái tim cũng héo hắt như tro tàn. Nở một nụ cười yếu ớt, nàng nói bằng giọng cầu xin: “Tuyệt, người có biết giao ra Hải Linh châu với ta mà nói có ý nghĩa gì không? Nếu đã như vậy, người có thể cho ta nói mấy câu với con được không? Dù sao, chúng ta đều đã bị kẹt ở trong này, không thể thoát ra được.”

Đúng vậy, trong nơi sâu nhất của Tuyết sơn này, chỉ có ba người bọn họ. Dù như thế nào, hai mẹ con cũng đều trốn không thoát khỏi lòng bàn tay Nam Cung Tuyệt. Nếu chạy đi, cũng sẽ bị hộ vệ Nam Cung gia bên ngoài bắt lấy. Nam Cung Tuyệt suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng quyết định buông tay.

Đông Phương Ngọc bị siết cổ hồi lâu, bây giờ mới có thể tự do hô hấp, vội vàng hít mạnh hai ngụm không khí rồi đi đến cạnh Liễu Như Thi, dùng thanh âm non nớt kêu lên: “Mẹ!”

Liễu Như Thi chậm rãi cười, ôm chặt con vào lòng, khẽ thăm thì bên tai Đông Phương Ngọc mấy câu. Tiếp theo, nàng tháo chuỗi ngọc trên đầu, đưa cho Đông Phương Ngọc, nhẹ giọng nói: “Con à, về sau, nếu mẹ không còn ở cạnh con, con cũng nhất định phải sống thật tốt. Mẹ tặng chuỗi ngọc này cho con. Sở nhi của mẹ sau này lớn lên, nhất định là rất xinh đẹp.”

Nam Cung Tuyệt nhìn món đồ trang sức này, cảm thấy rất quen mắt, chính là chuỗi ngọc Liễu Như Thi thường mang theo người. Chuỗi ngọc này được chế tác vô cùng tinh xảo, trên những đóa hoa nhỏ bằng bạc có điểm thêm ba viên minh châu tuyệt mỹ. Minh châu rũ trên trán, càng làm tôn lên làn da của mỹ nhân. Sau khi nhìn một hồi, ánh mắt của hắn bất chợt biến hóa.

Thấy phản ứng của hắn, Đông Phương Ngọc trong lòng khẽ động, lập tức hô to: “Con không cần! Con muốn mẹ ở cạnh con cơ!” như một đứa trẻ giận dỗi. Nói xong, nàng chụp lấy chuỗi ngọc, lắc một cái, một viên minh châu màu xanh nhạt hiện ra. Tiếp theo, không chút chần chừ, nàng nuốt lấy viên ngọc vào bụng!

Không sai, viên ngọc này, chính là Hải Linh châu, báu vật mà biết bao người trong chốn vô lâm tha thiết ước mơ.

Tưởng Nam Cung Tuyệt sẽ liền tới bắt mình, Đông Phương Ngọc không quay đầu lại mà vội vàng chạy một mạch đến dòng sông. Chợt, nàng nghe thấy Nam Cung Tuyệt cười ha ha, nói: “Như Thi ơi là Như Thi, người thật đúng là thông minh. Ta và người ngày đêm ở cạnh nhau, cũng không biết bảo vật như thế lại bị người làm thành đồ trang sức!” Đoạn, hắn xuống tay chưởng một chưởng vào ngực Liễu Như Thi, dùng giọng căm hận lớn tiếng nói tiếp: “Mau bảo thằng nhóc kia nhổ Linh châu ra! Nếu không, cho dù nó có chết, ta cũng sẽ xé bụng nó để lấy ngọc.”

Đông Phương Ngọc quay đầu lại, nhìn chằm chằm Nam Cung Tuyệt bằng ánh mắt rét lạnh. Nam Cung Tuyệt giật mình một cái, nhưng lại vẫn hung tợn mở miệng như cũ: “Nhổ ra!” Tên nhóc này rất kỳ quái, ngoại trừ lời của Liễu Như Thi thì ai nói cũng không nghe. Nó cùng Liễu Như Thi đều có tình tình cứng cỏi như nhau. Nếu nó thật sự muốn nhảy xuống, dưới dòng sông sâu nghìn trượng này, bảo hắn làm thế nào mà tìm được?

Ba người giằng co qua lại, Liễu Như Thi miệng phun máu tươi, khó khăn lên tiếng: “Mau, nhảy xuống đi...” Nàng còn chưa dứt lời, đã bị Nam Cung Tuyệt bóp cằm, nhét một viên thuốc hồng vào, lạnh nhạt nói: “Nhanh nói đi! Bằng không, đợi tác dụng của Cục Lạc đan này phát tác, ta sẽ đem người thưởng cho đám hộ vệ bên ngoài! Muốn trách thì tự trách người, đừng trách Nam Cung Tuyệt ta không niệm tình cảm ngày xưa!”

Đông Phương Ngọc nheo mắt lại, tên khốn Nam Cung Tuyệt này, đúng là độc ác nham hiểm vô cùng!

Liễu Như Thi giãy dụa, ý bảo Đông Phương Ngọc nhanh nhảy xuống. Nàng ta muốn cắn lưỡi tự sát, nhưng lại bị bóp cổ họng, không còn cách nào khác. Đông Phương Ngọc nhìn chằm chằm người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, sắc mặt đã hơi đỏ lên, có lẽ không thể chống đỡ được lâu. Suy nghĩ nhanh chóng, nàng hung hăng cắn chặt răng, lặng lẽ rút đoản kiếm trong áo ra.

Đoản kiếm này vốn được rèn bằng sắc, chế tác rất tinh vi, khéo léo, vô cùng sắc bén. Đây là do Liễu Như Thi nhờ người làm cho nàng phòng thân, lại không nghĩ rằng, rốt cuộc sẽ có kết cục như vậy.

Muốn sống, không thể sống, muốn chết, cũng không được chết tử tế.

Thật không thể ngờ, Ngọc diện Tu La ta cũng có ngày bị kẻ khác áp bức đến mức này.

Nam Cung Tuyệt, nếu không thể bắt người phải trả giá đắt cho tội ác ngày hôm nay, thì ta, Đông Phương Ngọc, thì không làm người!

Siết chặt quả đấm, Đông Phương Ngọc lạnh lùng cười một tiếng, rồi hướng về phía trước nhảy xuống. Đoản kiếm phản chiếu màu tuyết, lóe sáng.

Đột nhiên,...

Đông Phương Ngọc mở mắt ra, quát lên: “Ai!” Ánh mắt nàng sáng như đao kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, hướng thẳng đến vị khách không mời mà đến. Nhìn thấy hấn, nàng hơi nhíu mắt lại, cất giọng lạnh lùng, nói: “Là người.” Dứt lời, một dòng máu tươi từ khóe miệng nàng chậm rãi chảy xuống. Trên đôi má vốn đã trắng bệch, lúc này lại càng thêm trầm trọng.

Mộ Dung Lạc Cẩn trong lòng cả kinh, rốt cuộc chuyện là như thế nào? Ánh mắt nàng, vừa chứa đầy lửa giận nồng đậm lại hòa trộn nỗi bi thương vô cùng, tựa như băng tuyết và lửa hòa tan vào nhau, mãnh liệt đến mức làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng, không cam lòng cùng phần nộ, tựa hồ người bị ép đến mép vực sâu, nhưng vẫn kiên cường muốn kéo kẻ địch cùng rơi xuống.

Trước mắt hấn, người này rõ ràng thoát nhìn có chút nhu nhược, lại còn đang bị thương, nhưng ánh mắt phần nộ bi thương kia, vẫn làm cho hấn sợ hãi trong lòng.

Rốt cuộc là đã trải qua chuyện gì, mới có thể khiến ột người lộ ra ánh mắt này?

Ngọc nhi, là ai? Là ai làm hại người phần nộ như thế, bi ai như thế? Phải trốn đến ngọn núi hoang vu này một mình chịu đựng nỗi đau?

Hấn vốn đã đoán được Đông Phương Ngọc tuyệt đối không phải chỉ đến nơi này để ngâm ôn tuyền, chắc chắn phải có ẩn tình bên trong. Vừa rồi, hấn biết tình hình không ổn, nhưng không nghĩ rằng lại nghiêm trọng như vậy, chỉ cần tới gần ôn tuyền thì đã cảm thấy hơi lạnh ngùn ngụt. Nhìn sắc mặt Ngọc nhi như vậy, hấn là vừa nhớ lại chuyện cũ? Đang lúc chữa thương lại bị mình quấy rầy, không biết có bị thương nặng hơn không?

Trong lòng đau xót, Mộ Dung Lạc Cẩn thành khẩn nói: “Ngọc nhi, là ta! Ta không có ác ý, hãy tin ta.” Thanh âm của hấn dịu dàng vô cùng, nhìn Đông Phương Ngọc bằng ánh mắt tràn đầy thân thiết.

Chương 62.2: Cắt tóc lưu niệm

Haizzz, lúc này đột nhiên đi ra thật là quá mức lỗ mãng rồi. Hiện tại, còn phải mất không ít công sức thì may ra mới khiến cho Ngọc nhi tin mình sẽ không làm hại ‘Hấn’.

Đông Phương Ngọc chỉ là nhất thời kinh động, dẫn đến kinh mạch bị thương nên ới ra máu, không nghiêm trọng lắm. Trước mắt, nàng vẫn duy trì tư thế như cũ, không nhúc nhích. Những đóa hoa đỏ nổi trên mặt nước cũng nằm yên không chút chuyển động.

Có điều, ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng Đông Phương Ngọc đã rối tung rối mù, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Thầm trấn an tinh thần, cau mày lại, Đông Phương Ngọc ngẫm bực bội trong lòng. Từ khi nào mà tính cảnh giác của nàng đã giảm xuống đến mức này? Ngay cả một người sống to đùng đột nhiên liều mạng chạy đến mà cũng không nhận ra được?

Thêm nữa, Mộ Dung Lạc Cẩn làm sao lại có thể ở nơi này? Nàng đối với khinh công của bản thân vẫn luôn vô cùng tự tin. Chưa kể, lúc ấy hàn độc còn chưa phát tác, không thể nào bị người ta theo dõi cả đoạn đường mà không hề hay biết.

Hấn đây phải là âm mưu từ trước? Nhưng hấn làm sao tìm được chỗ này? Còn có thể qua mặt bốn sát thủ hàng đầu của Vô Ảnh lâu?

Phải biết rằng, sát thủ giỏi nhất chính là che giấu bản thân. Chỉ có hòa hợp hơi thở cùng thiên nhiên xung quanh để ẩn mình, thì mới có thể lựa chọn thời cơ ra tay thích hợp nhất, khiến ục tiêu một chiêu mất mạng. Cũng bởi thế nên nàng vốn cực kì giỏi về phát hiện hơi thở, vậy mà lại có thể để Mộ Dung Lạc Cẩn thần không biết, quỷ không hay chạy tới dọa cho giật mình? Hơn nữa, xem ra hấn không phải mới ở đây một lát... Đông Phương Ngọc nhanh chóng hồi tưởng lại trong đầu, ừm, may mà mình cẩn thận, hoa khô cũng thả đủ nhiều, không lo bị kẻ khác nhìn thấy, chỉ ngoại trừ đôi chân.

Ừm, không sao. Cho dù ở Thiên Hữu này, lễ nghĩa rất quan trọng, nhưng chỉ một chút chuyện cón con này, có thể bỏ qua!

Có điều, nói đi phải nói lại, người này đúng là không có ác ý gì với mình chứ?

Nếu như hắn có ý đó thật, thì hiện tại nàng chính là đang ở trong tình trạng mặc cho người làm thịt mà không thể phản ứng gì.

Trong khi Đông Phương Ngọc nhanh chóng suy nghĩ, phân tích tình huống bất ngờ này, thì Mộ Dung Lạc Cẩn đang bần khoản vô cùng. Hắn thấy nàng nhú mày nhưng không nói gì, chỉ đưa ánh mắt lạnh lùng theo dõi mình, liền nghĩ rằng mình đã làm nàng bị thương nặng đến mức không thể nói nên lời, vội vàng la lên: “Ngọc nhi, người đừng hoảng! Ta thật sự không có ác ý, ta sẽ không hại người. Ta chỉ là thấy tình hình không ổn cho nên mới nhảy ra, không nghĩ rằng lại hại người bị thương.” Haizz, Mộ Dung công tử hắc, vốn từ thuở nhỏ đã giỏi ăn nói, không hiểu từ lúc nào đã trở nên nói năng lộn xộn thế này?

Người đang phát hoảng ở đây hình như không phải ta? Đông Phương Ngọc đang định mở miệng thì Mộ Dung Lạc Cẩn lại lên tiếng, nói tiếp: “Người nếu không thể nói được, thì nhắm mắt ra hiệu cho ta. Bây giờ, ta xuống giúp người, được không?” Dứt lời, hắn liền cúi gằm ra.

Đến đây, không tài nào nhịn nổi nữa, Đông Phương Ngọc vội vàng mở miệng: “Người đừng.” Nói còn chưa hết câu, từ khóe miệng nàng, máu lại càng trào ra nhiều hơn. Bất đắc dĩ, nàng đành trừng mắt chăm chăm nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn, ý nói cho hắn, nếu người dám xuống dưới, thì ta sẽ cho người biết tay!

“Được được, ta không xuống nữa, không xuống nữa.” Mộ Dung Lạc Cẩn vội vàng dừng lại, nói: “Người chớp mắt là được rồi, không cần phải nhúc nhích. Trước hết, đừng mở miệng nói chuyện, ta sẽ không xuống nữa đâu. Nếu đã vậy, bây giờ ta ở trên bờ giúp người vận công chữa thương, được không?” Tóm lại, hắn không thể trơ mắt ra nhìn người trước mặt chịu đau đớn được!

Nhìn ánh mắt và động tác vội vàng của Mộ Dung Lạc Cẩn, Đông Phương Ngọc chỉ cảm thấy bất lực. Nếu không phải cơ thể nàng lúc này đã suy yếu đến cực điểm, thì có lẽ sẽ khắc chế được lửa giận. Đang chìm đắm trong kí ức lại đột nhiên bị cắt đứt dòng suy nghĩ, cảm giác này thật giống như đang ăn một nửa thì bị quấy rầy, kết quả là khiến cổ họng khó chịu vô cùng. Hiện tại, nàng đang vận công giải độc, lại có người nhảy ra đòi giúp. Tình hình này thật là càng nghiêm trọng hơn, so với chuyện đang vận công giữa chừng thì phải ngừng thật chẳng khác là bao.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Đông Phương Ngọc không khỏi trầm hót lớn trong lòng: “Thật ra, Mộ Dung công tử, người chỉ cần lập tức rời đi thì chính là đã giúp ta nhiều lắm rồi. Ta ghét nhất là bị người khác quấy rầy khi đang tắm, mặc kệ là tắm bình thường hay là ngâm mình ở ôn tuyền giải hàn độc thì cũng đều giống nhau!”

Nàng hiện tại đang mình trần dưới ôn tuyền, một chút cử động cũng không dám, nhưng trên bờ lại có kẻ ăn mặc chỉnh tề “như hổ rình mồi.” Cảm giác này, thật sự rất khó chịu!

Cần nhắc một hồi, Đông Phương Ngọc khẽ nâng mắt lên, thản nhiên nói: “Mộ Dung công tử, người nhất định phải giúp ta sao?” Thanh âm nàng tuy vẫn trong trẻo, lạnh lùng như trước, nhưng bởi vì bị thương nên có vẻ suy yếu, vô lực.

“Đương nhiên.” Sắc mặt Mộ Dung Lạc Cẩn hơi trầm xuống. Người này, sao đến lúc này còn chưa chịu tin mình? Nếu thật sự hắn có ác ý, thì vừa rồi đã nhân cơ hội chớp mắt của nàng một cái rồi, việc gì phải đồng dài mắt thời gian như vậy?

Đông Phương Ngọc cứng đờ, nói: “Tốt lắm, vậy thì người chỉ cần lập tức rời đi là được rồi.”

Nghe vậy, Mộ Dung Lạc Cẩn lập tức sa sầm mặt: “Đông Phương Ngọc, người như vậy là nhất quyết không muốn nhận ý tốt của ta sao? Vậy nghĩa là người nghĩ mình giỏi đến mức có thể giết được ta ngay cả trong tình trạng này ư?” Vừa nói, Lạc Cẩn vừa đưa ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Đông Phương Ngọc, tựa hồ đang đợi nàng lựa chọn một đáp án.

“Không dám.” Người uy hiếp ta? Đông Phương Ngọc trong lòng khó chịu, nhưng trên mặt cũng không dám tỏ ra thái độ gì, sợ rằng lại chọc giận hắn. Hảo hắn không màng thiệt thòi trước mắt. Huống chi, với thể trạng bình thường, nàng còn chưa chắc thắng được Mộ Dung Lạc Cẩn, chứ nói gì là cái cơ thể tựa hồ đang ngồi chờ tàn phế này?

Mộ Dung Lạc Cẩn hừ một tiếng, tỏ thái độ bất mãn với câu trả lời của Đông Phương Ngọc. Nhưng, lại nghĩ bây giờ không phải lúc nên so đo, hắn đành trầm giọng, nói: “Nếu đã như vậy, ta cứ giúp người chữa

thương trước đã, còn chuyện đêm nay để sau hẵng tính.” Nói xong, hắn lại định xuống nước.

“Người không được xuống.” Đông Phương Ngọc vội vàng quát lên, khiến cho ánh mắt Mộ Dung Lạc Cẩn càng phát ra tia hồ nghi kì quái. Đoạn, nàng lấy lại bình tĩnh, nói: “Chữa thương thì có thể, nhưng xuống nước, thì không được.”

“Vì sao?” Mộ Dung Lạc Cẩn hơi nhíu mày lại, ánh mắt sáng rực. Là vì chuyện lần trước ở Bắc Minh sao? Hay là.

Vì thẹn thùng?

Nghĩ như vậy, tâm tình Mộ Dung Lạc Cẩn bất giác tốt lên vài phần, nhưng lại cũng cảm thấy một chút tức giận và buồn cười. Tiểu tử này thật đúng là cẩn thận quá mức mà. Chẳng lẽ hắn nghĩ rằng mình lại cảm thú đến mức có thể làm gì khi hắn đang ở trong tình trạng này sao?

Nhìn vào ánh mắt kiên định của Mộ Dung Lạc Cẩn, Đông Phương Ngọc hiểu rằng chuyện để cho hắn giúp một tay là khó tránh khỏi, đành phải tranh thủ tìm cách nguy hiểm. Khẽ liếc xuống những bông hoa đỏ trên mặt nước, nàng cất giọng thản nhiên, nói: “Là vậy, ta vốn đang dùng hoa này để lấy độc trị độc. Nếu người xuống nước thì sẽ ảnh hưởng ta hấp thụ tác dụng thuốc. Hơn nữa, ta cũng không muốn liên lụy người.”

Khẩu khí Đông Phương Ngọc chẳng hề tự nhiên, nàng vừa nói vừa thầm lặng lẽ cầu nguyện trong lòng. A Bằng, muội tha thứ cho những lời bậy bạ này của tỷ nhé. Sự tỷ thực không phải hoài nghi thuốc của muội.

Phải biết rằng, hoa xích hỏa khô này là do A Bằng cố tình chế tạo cho nàng, phòng khi hàn độc phát tác thì có thể dùng để tăng cường hiệu quả giải trừ hàn độc. Còn nếu bình thường thì cũng có thể ngâm cho gân cốt tráng kiện. Thuốc tốt là thế, lúc này lại bị nàng nói thành lấy độc trị độc. Nếu bị Dạ Bằng biết được, sau này khẳng định là không thêm ngó ngang gì đến nàng nữa!

Không muốn liên lụy ta? Mộ Dung Lạc Cẩn nhíu mày, tên này rốt cuộc là đang đùa giỡn cái gì? Lúc trước, khi cầm ngọc bội của ta ném thẳng về hướng Hách Liên Hồng, tại sao lại không sợ ta bị liên lụy? Sao ta chưa từng phát hiện Đông Phương Ngọc đối với mình còn có phẩm chất tốt đẹp nhường này? Huống hồ, ta cũng có hiểu biết về các loại dược. Loài hoa màu đỏ nhỏ nhắn này có mùi thơm ngát, nhẹ nhàng, khi hít vào thì cảm thấy vô cùng khoan khoái, nhìn thế nào cũng không giống có độc.

Biết tổng lời nói dối của Đông Phương Ngọc, ý định của hắn cũng vẫn không thay đổi, chỉ mở miệng nói: “Nếu đã như vậy thì ta ngồi ở trên chữa thương cho người. Nhưng mà, người mau lại gần đây đi đã.”

Đông Phương Ngọc ngậm bực, sao lại có thể quên mất vấn đề này? Lúc này, vì để ngâm được thoải mái, nàng đã cố ý ngâm mình ở giữa ôn tuyền. Có điều, tuy ôn tuyền này mặc dù không lớn, nhưng Mộ Dung Lạc Cẩn không có khả năng có thể ở trên bờ mà vẫn vận công truyền được cho nàng. Bởi vậy nên, nàng buộc lòng phải di chuyển đến gần hắn. Đông Phương Ngọc động dậy, dưới chân không vững, khiến cho chiếc cổ trắng nõn lộ ra. Mặt nước khẽ gợn, những bông hoa đỏ cũng không khỏi phập phồng, dính vào làn da tuyết trắng của nàng, xinh đẹp động lòng người.

Rốt cuộc cũng tới nơi! Đưa lưng về phía Mộ Dung Lạc Cẩn, nàng nghe hắn trầm giọng nói: “Ngọc nhi, người tập trung tinh thần đi, ta muốn bắt đầu vận công.” Dứt lời, hắn cúi người vươn hai tay xuống, cẩn thận lướt qua một tầng hoa, rồi đặt hai chưởng trên vai Đông Phương Ngọc.

Chạm phải làn da trắng mịn nhưng lạnh như băng của nàng, Mộ Dung Lạc Cẩn trong lòng cả kinh. Người này rốt cuộc là bị trọng thương, hay là trúng cực độc? Lập tức, không dám lơ là, hắn ra sức vận nội lực, giúp Đông Phương Ngọc giải trừ hàn độc, trên đỉnh đầu cũng dần dần thấm đẫm sương mù.

Một lúc lâu sau,

Ánh trăng ngả về phía tây, thời điểm lạnh nhất đã qua đi. Sau khi Đông Phương Ngọc đưa hai tay vận công một vòng, liền mở miệng nói: “Được rồi, người có thể thu công.”

Mộ Dung Lạc Cẩn thấy thanh âm trong veo của nàng không còn suy yếu như trước, phát hiện dưới bàn tay cũng đã trở nên ấm áp, bèn nhẹ nhàng thở ra. Chợt, hắn nghe Đông Phương Ngọc lạnh lùng cất giọng: “Mộ Dung công tử, người có thể rút tay lại chưa?”

Hử? Thì ra tay ta còn đặt trên người Ngọc nhi, thảo nào mà cảm giác dễ chịu như vậy, tựa như sờ vào tơ lụa, vô cùng thoải mái.

“Khụ khụ,” Mộ Dung Lạc Cẩn nhin không được, ho nhẹ hai tiếng nhằm che dấu sự xấu hổ của mình, ngưng rút hai tay lại.

Đông Phương Ngọc tựa vào cạnh ôn tuyền, sắc mặt đã không còn trắng bệch như trước, lên tiếng nói tiếp: “Không sao nữa, ta nghỉ ngơi một chút thì sẽ ổn thôi.” Ngụ ý, người có thể về trước, ở đây đã hết việc cho người làm rồi.

Không thèm cảm ơn lại còn đuổi mình đi? Mộ Dung Lạc Cẩn nhăn mặt, nhưng cũng không tức giận, đứng dậy đi đến chỗ đối diện nàng, nở một nụ cười nhu hòa, nói: “Ngọc nhi, người có từng nghe qua câu chuyện cổ về tiên nữ và Ngưu lang chưa?”

“Hử? Không có.” Đông Phương Ngọc ngẩn ra, là chuyện về Thất tiên nữ và Đổng Vĩnh đó sao? Chẳng lẽ Thiên Hữu cũng có? Chuyện này đúng là nổi tiếng thật nha, vượt qua cả không gian và thời gian. Nhưng mà, vì để Mộ Dung Lạc Cẩn rời đi sớm một chút, tốt nhất là cứ thuận miệng nói không có.

Nghe thấy câu trả lời nhất gừng đó, Mộ Dung Lạc Cẩn cũng không giận, tao nhã chậm rãi cất giọng: “Ngày xưa, có một người tên là Ngưu lang. Lần nọ, hắn đến một ngọn núi để chăn trâu, tình cờ nhìn thấy một cô nương vô cùng xinh đẹp đang tắm, liền nảy sinh ý muốn cưới nàng làm thê tử. Vì thế, hắn lén đi qua, đem giấu quần áo cô gái đang để trên bờ đi. Tiên nữ không có dải lụa Thất Vũ, không thể bay trở về trời, đành phải làm thê tử của hắn. Người đoán xem, vợ chồng hắn sau này sẽ như thế nào?”

“Mộ Dung công tử, chuyện này không phải do người tự biên đó chứ?” Nàng mặc dù chưa từng được nghe qua nhiều chuyện cổ, nhưng ít nhất cũng biết là Thất tiên nữ coi trọng Đổng Vĩnh trước, còn cố ý ngăn Đổng Vĩnh về nhà. Mộ Dung Lạc Cẩn sao lại kể chuyện nghe có vẻ vô lý thế chứ?

“Làm sao có thể? Chuyện cổ này người dân Thiên Hữu ai cũng đều biết.” Mộ Dung Lạc Cẩn cười khê.

“Thật sao? Vậy xin thứ cho tại hạ kiến thức nông cạn, chưa từng nghe qua.”

“Ha ha,” Mộ Dung Lạc Cẩn cười ra tiếng, “Người thật đúng là thú vị. Ngọc nhi, người nói xem, nếu ta lấy quần áo của người đi, người và tiên nữ này liệu có lựa chọn giống như nhau không?”

Đông Phương Ngọc cả kinh, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn, bất chợt bắt gặp ánh mắt nồng đậm thâm tình, còn có chút khó hiểu, mê hoặc lòng người của hắn.

62. Chương 63: Cắt Tóc Lưu Niệm 2

Phục hồi tinh thần lại, Đông Phương Ngọc oán thầm trong bụng, đây rốt cuộc lại là chuyện gì nữa? Căn cứ vào nguyên tắc tuyệt đối không để cho người khác chiếm ưu thế trước của mình, nàng liền nở một nụ cười bình tĩnh, đôi môi hồng nhạt khê mở: “Ta nói này, Mộ Dung công tử, gần đây người thật sự thiếu nữ nhân đến vậy sao? Hay là vận công quá độ nên đầu óc bị thương rồi?”

Người cũng còn biết là ta vận công quá độ nữa à? Khóe miệng Mộ Dung Lạc Cẩn cong lên, nhìn tiểu tử đang đứng một cách không tự nhiên dưới ôn tuyền, cất giọng bằng thanh âm mang theo ý cười: “Thiếu nữ nhân? Ta nhớ là, có người từng nói, bản công tử, ờ, vợ và tìm vợ, đúng không?”

Đông Phương Ngọc nhất thời toát mồ hôi hột, người cố tình chờ cơ hội để trả đũa chứ gì? Cơ mà lúc ấy, người cũng không có phản bác nha. Tuy rằng đúng là bị ta ép...

Liếc mắt nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn, Đông Phương Ngọc lại bình tĩnh mở miệng: “Mộ Dung công tử, chuyện người vợ và tìm vợ, dù sao cũng đã qua đi hai ngày, không nên đợi đến giờ mới tính sổ, đúng không?” Vì người đã bỏ lỡ cơ hội rồi, hiểu chưa?

“Còn nữa, người hình như đã mười tám tuổi rồi? Lớn như vậy còn giả vờ ngây thơ làm gì? Trở lại câu hỏi lúc này, bản quân sư cùng Mộ Dung tướng quân người, vốn cùng một giới tính, vậy chẳng phải là quá rõ ràng rồi sao? Cho nên, mặc kệ người lấy cái gì đi, thì kết quả cũng không thay đổi.

Hay là thế này, chờ bản quân sư nghỉ ngơi khỏe lại xong, liền sẽ xem mạch miễn phí cho người. Ta sẽ kiểm tra xem có phải đầu óc người bị thương hay không, để tránh lưu lại hậu hoạn sau này. Người thấy sao?” Đông Phương Ngọc hơi nheo mắt nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn, trong giọng điệu còn bày ra vẻ tiếu rỏ, nhưng biểu cảm thì nhìn thế nào cũng không thấy một chút cảm xúc gì. Tuy rằng, một lần nói nhiều như vậy rất mệt, nhưng thấy sắc mặt Mộ Dung Lạc Cẩn bất giác sa sầm, thì trong lòng nàng cũng rất thoải mái. Chính miệng người hỏi vấn đề vớ vẩn này, thì người lại còn tức giận cái gì? Người có thể lập tức trở mặt rời khỏi đây là xong thôi mà. Dù sao, trên bờ cũng chỉ có mỗi áo choàng và áo khoác, người thích thì cứ lấy, cô nương ta đủ hào phóng để cho người, hừ!

Mộ Dung Lạc Cẩn lúc này tựa hồ đang rõ ràng nghe được tiếng nghiêng răng của mình. Tên tiểu tử đáng giận kia! Nói ta ngây thơ, người mới ngây thơ đấy. Không phải là người chỉ muốn đuổi ta đi hay sao, còn không biết xấu hổ vòng vo tam quốc như vậy? Bắt mạch miễn phí? Nghe thật là liêm khiết quá đấy, năm vạn lượng lần trước lẽ nào người đều xài hết rồi sao?

Hắn vốn không phải người nhiều lời, nên câu chuyện cổ tích cũng bị giản lược đi nhiều, không còn mấy thú vị. Dù vậy, bắt gặp vẻ chẳng chút hứng thú của Đông Phương Ngọc, hắn nhất thời nảy ra ý định hỏi câu: “Nếu ta muốn lấy quần áo của người đi thì người sẽ làm sao? Có giống tiên nữ kia không?”

Ờ thì, được rồi, thật ra hắn cũng rất muốn biết đáp án. Nhưng, nhớ đến ánh mắt oán hận như thể muốn giết người, làm cho hắn vừa lo lắng vừa đau trong lòng kia, hắn sợ Đông Phương Ngọc vẫn đắm chìm trong kí ức nên mới nghĩ đại ra câu hỏi đùa vui, mong nàng sẽ thoải mái hơn một chút. Nào ngờ, lại bị người ta hạ thấp thành như vậy.

Có điều, nhìn thấy ánh mắt hiện lên ý cười và tia giả hoạt của Đông Phương Ngọc, Mộ Dung Lạc Cẩn bất giác dịu dàng trở lại, những lời muốn nói ra lại nuốt trở vào. Đoạn, tay phải hắn khẽ vuốt ngực, dùng vẻ mặt u buồn lên tiếng: “Ngọc nhi, người không tin tâm ý của ta sao?” Trong thanh âm bi thảm, hắn đưa mắt nhìn chằm chằm người đang ngăm mình giữa ôn tuyền, chỉ để lộ ra một cái đầu trước mặt.

Đông Phương Ngọc thấy vẻ khoa trương của mỹ nam kia, tựa hồ nhin không được, muốn cười thành tiếng. Người này đối xử với nàng, thật đúng là, rất tốt. Bị nàng nói thành như vậy nhưng vẫn muốn chọc cho nàng vui vẻ, chỉ có điều.

Có điều, nàng không có cách gì để đáp lại tình cảm của hắn. Dù cho, nàng đối với người này, dường như không hề chán ghét.

Nhưng, nếu đã không có tương lai, thì dẫu là tình cảm sâu đậm thế nào, cuối cùng rồi cũng chỉ rơi vào kết cục bi thảm mà thôi. Đã sớm biết như vậy, thì tội gì phải đắm đuối vào bể khổ?

Đông Phương Ngọc thầm băn khoăn, đôi mi hạ xuống tựa hồ muốn che dấu suy nghĩ phức tạp trong đầu. Sau khi quyết định xong, nàng lại ngẩng đầu lên, đưa con ngươi đen như mực nhìn thẳng người đối diện, cất giọng: “Mộ Dung công tử, người thân là con trai độc nhất của Mộ Dung sơn trang, làm sao có thể khiến cho Mộ Dung gia không có người nối dõi tông đường? Ít ra, người cũng nên cưới vài mỹ nhân để lo hương khói chứ? Sao lại nghĩ đến chuyện trái với luân thường đạo lý như thế?”

Thôi, nàng làm việc trước giờ đều muốn rõ ràng, dứt khoát, không thích rối rắm, nhức đầu. Chuyện tình yêu phiền toái gì đó, tốt nhất là cứ để cho người khác đi.

Nhưng mà, trong lòng nàng, không hiểu vì sao lại có một nỗi khó chịu bất giác trào dâng? Haizz.

Mộ Dung Lạc Cẩn không nhin được mà thể hiện rõ ràng vẻ buồn bực khó giấu, lấy người khác? Lại còn là vài người? Hắn không phải lợn giống nha! Chậm rãi bỏ tay xuống, Mộ Dung Lạc Cẩn trầm giọng nói: “Chuyện này người không cần lo lắng, cha và mẹ ta đều không phải người cổ hủ như vậy. Đối với Mộ Dung sơn trang, việc con nối dòng gì đó không quan trọng.” Cho nên, người có thể yên tâm, Ngọc nhi. Dù người đời nói thế nào, thì mọi người trong Mộ Dung gia cũng sẽ không ngăn cản chúng ta!

Đông Phương Ngọc nhướn mày, này, giọng điệu đó, chẳng phải giành cho người vợ trẻ không dám gặp mặt

cha mẹ chồng sao? Tên kia đúng là điên rồi mà, tự nhiên lại lẫn lộn giữa thực và hư như thế? Nghĩ một hồi, nàng bất giác cảm thấy ý chí cãi nhau hừng hực trào lên: “Mộ Dung công tử, tiên nữ và Ngưu lang là tình yêu đích thực, nhưng còn chúng ta lại khác. Người tin rằng trên đời này thật có một tình yêu không phân biệt gì cả ư?”

“Tin,” Mộ Dung Lạc Cẩn trả lời, ánh mắt sáng quắc, giọng nói tràn đầy kiên định.

Đúng vậy, ta tin, hơn nữa lại còn tin chắc. Từ khi gặp được người, ta cái gì cũng đều có thể tin.

Bất kể là nơi nào, ta đều muốn đến để gặp được người. Bất kể người châm chọc khiêu khích hay mặt lạnh như băng, không nói một lời, lãnh đạm vô tình, ta đều cảm thấy rất tốt.

Hắn chính là thích tiểu tử trước mặt này, không liên quan đến thân phận, thậm chí, cũng không liên quan đến giới tính.

Dưới ánh mắt của hắn, Đông Phương Ngọc tựa hồ như bị thiêu cháy đến nỗi bất giác trợn xuống nước, đến khi bị sặc vài cái, mới đành ho khan đưa gương mặt ửng đỏ trời lên. Mộ Dung Lạc Cẩn bắt gặp phản ứng của nàng, trong lòng khẽ khởi mừng thầm. Nuốt một ngụm nước bọt, hắn đành nín rằng lần này chắc sẽ không bị mắng, định kêu lên hai tiếng “Ngọc nhi”. Nào ngờ, chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy thanh âm trong vắt của Đông Phương Ngọc vang lên: “Thật ra, bản quân sư cũng coi như là tuần tú lịch sự, văn võ song toàn, nên tình cảm ngưỡng mộ của người, ta hoàn toàn có thể hiểu được. Người có thể như vậy, không màng thế tục, thật là một quyết định không dễ dàng.”

Hở? Mộ Dung Lạc Cẩn như run rẩy như một chú mèo nhỏ, chờ nghe đáp án của nàng.

“Có điều, người có thể không để ý đến vấn đề nối dõi tông đường của Mộ Dung sơn trang, nhưng ta lại nhất định phải đặt vấn đề con cháu của Đông Phương gia lên trên hết. Huống chi, hiện tại, ta là người đã có vợ, người như vậy, có phải là quá vô đạo đức hay không? Ta cũng nói thật với người, ta thực sự thương xót phụ nhân của ta. Bây giờ nàng vừa mới mang thai, không thể chịu nổi đả kích lớn như vậy. Người hiểu không?” Đông Phương Ngọc vừa nói vừa trưng ra biểu cảm thành khẩn, còn dèm thêm ánh mắt “Cả hai đều là nam nhân, cho nên, người ắt hiểu được.” nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn, tựa hồ ngụ ý: Làm người nhất định phải có con cháu, nếu người với ta đến với nhau thì tương lai phải làm sao đây?

Hy vọng mới nhe nhúm đã liền bị bóp chết, Mộ Dung Lạc Cẩn thế nhưng lại không tức giận, ánh mắt sáng lên, trong giọng điệu còn ẩn ý cười: “Phải không? Vậy thì thật đúng là chúc mừng quân sư. Chẳng trách mà Như Hoa cô nương luôn theo sát bên để chăm sóc cho phụ nhân.” “Như Hoa cô nương”, bốn chữ này hắn cố tình nhấn mạnh rõ ràng, chậm rãi, lộ ra ý trêu tức.

Chuyện gì thế này? Đông Phương Ngọc thầm nhủ mày, nàng vốn có năng khiếu thấu hiểu lòng người, nên rất nhanh chóng nhận ra ý tứ trong lời nói của hắn, bất giác giật mình, nói: “Người và hắn thông gian sao?”

Tựa hồ có một đám quạ đen bay ngang đỉnh đầu, Mộ Dung Lạc Cẩn giật giật khoe miệng, cái gì mà gọi là cùng Lãnh Dật Hàn thông gian chứ? Hừ một tiếng, hắn cất giọng, nói: “Ta không có hứng thú với kẻ nam không ra nam, nữ không ra nữ như hắn.” Hắn biết mình vừa lỡ miệng, nhưng dù sao cũng không thể cứu vãn, nên đành bình thản nhìn Đông Phương Ngọc.

Nam không ra nam, nữ không ra nữ? Đông Phương Ngọc im lặng. Tuy nàng cũng đồng tình rằng bộ dạng của Lãnh Dật Hàn quả thật có chút “hi-fi”, nhưng mà, bản thân nàng bây giờ, so với Lãnh Dật Hàn chẳng phải lại còn càng bất nam bất nữ hơn sao?

Nàng vốn nghĩ rằng, lấy Cổ Linh sư tỷ ra làm cái có thì sẽ không gặp thêm phiền toái nữa, thật không ngờ lại có chuyện nội tắc thông đồng ngoại quỹ như thế này! Trong lòng thất vọng, nàng không muốn nói thêm gì nữa. Dù sao, nàng cũng đã nghỉ ngơi đủ rồi. Hơn nữa, nàng còn bị ngâm dưới nước lâu đến nỗi da đều nhăn lại như bà lão. Nghĩ đến đây, nàng liền lạnh giọng mở miệng: “Được rồi, ta muốn đi lên, người về trước đi.” Ngờ kìa của nàng tự nhiên như thể đang vẫy tay ra lệnh cho nha hoàn ở nhà. Cảnh vận công giải độc và màn khẩu chiến ban nãy tựa hồ chưa từng xảy ra.

Muốn xóa sạch mọi chuyện dễ dàng như vậy sao? Ánh mắt của Mộ Dung Lạc Cẩn đã chuyển sang tối đen. Trong lòng bất mãn, hắn đột ngột lên tiếng: “Ngọc nhi, người thật đúng là vô tình, lại bắt ta rời đi vội vàng như vậy. Tốt xấu gì thì ta cũng vừa giúp người một lần, dù sao, cũng phải có chút gì đó làm kỷ niệm chứ?”

Ta thậm chí còn mang ra cả ngọc bội gia truyền. Người dù thể nào thì cũng nên đáp lễ mới phải.

Người giúp ta? Người không đến thì ta cũng không chết. Đông Phương Ngọc thăm xem thường trong lòng, nhưng cũng không phủ nhận. Mộ Dung Lạc Cẩn quả thật là đã giúp nàng khá nhiều, ít nhất thì cảm giác đau đớn đó cũng giảm bớt đi mấy phần. Thôi, ai bảo nàng là một người ân oán rõ ràng làm gì. Nghĩ đoạn, nàng đưa mắt nhìn Mộ Dung Lạc Cẩn: “Nếu đã như vậy, áo choàng kia, ta đưa cho người.”

“Ha ha ha ha.” Mộ Dung Lạc Cẩn nhin không được, cười ra tiếng, “Áo choàng kia người cứ giữ lấy mà mặc đi, ta cũng không dám đoạt vật yêu thích của người khác.” Dù sao, với cơ thể nhỏ bé của người, áo choàng cho ta, ta cũng không thể mặc.

“Vậy người muốn cái gì?” Đông Phương Ngọc nhíu mày.

“Ta muốn một chòm tóc của người.” Mộ Dung Lạc Cẩn hỏi lòng khi nhìn thấy sắc mặt biến hóa trong nháy mắt rồi lại khôi phục của Đông Phương Ngọc, nở nụ cười tươi rói.

Tóc thì tóc, cô nương ta có nhiều nhất chính là tóc, lại còn tiếc rẻ với người một chùm hay sao? Ngay lập tức, Đông Phương Ngọc cắn răng một cái, đáp: “Được! Chờ ta lên rồi sẽ cắt một chùm tóc cho người.”

Đồng ý rồi? Mộ Dung Lạc Cẩn mừng thầm trong lòng. Ngọc nhi, người quả nhiên là không có mấy hiểu biết về tập tục của Thiên Hữu. “Ta muốn tự mình cắt, người mau lên đi.”

“Chờ ta đi lên rồi cắt tóc đưa cho người cũng không muộn.” Người này sao đột nhiên lại ấu trĩ như vậy?

“Không được, phải chính tay cắt. Người không lên thì ta xuống nước.” Dù chơi xấu cũng được, tóm lại, ta phải tự tay cắt!

Sau khi Đông Phương Ngọc cân nhắc xong, quyết định hảo hán không sợ thiệt trước mắt. Nàng bị bắt đứng cao lên một chút, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, trên da còn vương vấn mấy cánh hoa, thật là dung mạo tuyệt trần, động lòng người đến cực điểm. Trong lòng hạ quyết tâm, nàng nhất định, sau khi xong chuyện này, sẽ đi tìm bốn người kia “nói chuyện” cho ra lẽ. Đám người đó lại dám lơ là nhiệm vụ, hại nàng bị “xâm lược” ở ôn tuyền. Haizz, hy vọng là hần sẽ không cắt đi nhiều lắm.

Mộ Dung Lạc Cẩn nhìn khuôn mặt đẹp như tượng điêu khắc trước mắt, nhưng trong lòng lại không có một chút tà niệm. Hần lấy ra một chiếc dao nhỏ, nhẹ nhàng ve lấy một đoạn tóc bên tai của Đông Phương Ngọc, nhanh chóng cắt đi rồi đặt vào khăn cuộn lại. Động tác của hần trịnh trọng đến nỗi như thể vừa hoàn thành một nghi thức trọng đại gì đó. Sau khi cắt dao xong, hần nở nụ cười vui vẻ: “Ngọc nhi, ta đến con đường nhỏ cách đây năm dặm đợi người trước.” Dứt lời, không đợi Đông Phương Ngọc trả lời, hần đã phi thân đi thẳng, thân ảnh dưới ánh trăng mờ ảo lại càng thêm anh tuấn.

Đông Phương Ngọc cảm thấy có chút gì đó không ổn, nhưng lại không biết là gì. Thấy kẻ vẫn dùng dáng không đi kia đột nhiên lại chủ động rời đi trước, nàng nhanh chóng mặc quần áo, dùng nội lực hong khô rồi vớt những bông hoa Xích Hỏa lên, vội vàng phi thân đuổi theo.

Ánh trăng ngả về phía tây, trên bầu trời đã bắt đầu lộ ra một vài tia sáng, chuẩn bị nghênh đón bình minh sắp đến.

63. Chương 64: Quân Sư Buồn Bực

Đêm khuya, trong rừng cây nhỏ nằm phía đông quân doanh Thiên Hữu,

Đông Phương Ngọc mặc áo choàng màu bạc, tựa hồ hòa chung làm một với ánh trăng nhợt nhạt. Lạnh lùng nhìn bốn người đang quỳ gối dưới chân, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng vang lên: “Nói đi, lý do.”

Bốn thủ hạ này, dám trốn đi một ngày một đêm mới chịu trở về. Không phải cả đám vừa trịnh trọng nói cái gì mà ‘Thề sống chết bảo vệ chủ nhân’ đó sao? Vậy thì lý do gì lúc xảy ra chuyện, một người cũng chẳng

thấy đâu? Báo hại ta bị kẻ khác xâm lược trong tình trạng không thể phòng vệ! Tốt nhất là, các người nên giải thích lặt tai một chút, bằng không, cứ chờ mà thay thế người nào đó làm nơi trú ẩn đi!

Thấy Đông Phương Ngọc đang khó chịu, một chữ cũng không muốn nói thừa, bốn người đều hổ thẹn, nhìn nhau. A Lam, người lớn tuổi nhất trong bọn, mở miệng trước: “Chủ nhân, bọn thuộc hạ bảo hộ không chu toàn, cam nguyện lĩnh phạt! Nhưng mà, chủ nhân, chúng thuộc hạ rời vị trí là vì lúc gần giờ tỵ, khi dùng kính viễn vọng xem xét mọi nơi, vô tình phát hiện có hai sáu hắc y nhân tiến tới gần chân núi. Bọn họ rõ ràng là đang tìm kiếm gì đó, chứ không phải chỉ đơn thuần đi ngang qua. Nơi ôn tuyến này, vết chân rất khó thấy. Bọn thuộc hạ lo lắng bọn chúng là muốn tìm chủ nhân, cho nên mới rời đi bắt bọn họ khai ra lai lịch.”

“Vậy à?” Đông Phương Ngọc trừng ra biểu cảm như người thiếu tiền, lên tiếng: “Điều tra ra chứ?” Nàng thầm cân nhắc trong đầu, hai mươi sáu hắc y nhân này, rốt cuộc là thuộc thế lực nào? Sao lại cố sức đuổi theo dai dẳng như vậy? May mà bọn họ phát hiện, bằng không, an nguy của mình thật sự rất nguy hiểm. Nếu tin tức mình phải giải độc vào mỗi đêm trăng tròn, không thể phòng vệ này lộ ra, chắc chắn sẽ có không ít kẻ thù mò đến.

“Đương nhiên! Bọn thuộc hạ là do ai huấn luyện chứ, phải không chủ nhân?” Vô Ưu giành nói trước bằng vẻ mặt nịnh nọt. Bộ dạng này của Ngọc chủ nhân chính là điểm báo trước nguy hiểm đó nha, hẳn dĩ nhiên phải nhanh chóng lợi dụng tài ăn nói của mình, “Bọn thuộc hạ đánh lạc hướng bọn họ, một nửa dẫn tới quân doanh Bắc Minh, còn một nửa dẫn về phía Ma Cung rừng rậm. Hồi sau, có một đám trở về lều nhị hoàng tử, báo lại là không tìm được cái gì. Dựa vào thân thủ của những người này, hẳn là ám vệ hoàng cung. Tuy một nhóm không tìm được gì liền rời đi, nhưng còn nhóm bên ngoài Ma Cung rừng rậm, bọn thuộc hạ cuối cùng phải giao chiến với chúng.”

Nói xong, hắn vạch tay áo lên, khoe ra một vết dao chém còn mới, vẻ mặt đau lòng, cất giọng: “Người xem, thiếu chút nữa thì thuộc hạ đã mất đi cánh tay này rồi. Chủ nhân, nếu không có Vô Ưu, thì lấy ai mua đồ ăn, nấu cơm, lau sàn cho ngài bây giờ? Nếu không có thuộc hạ làm miễn phí cho người như vậy, thì một năm người phải tốn có khi tới cả vạn tiền công đó chứ.”

“Được, vậy lát nữa ta lập tức giúp người phế cánh tay này đi.” Đông Phương Ngọc thần nhiên đáp, thành công ngăn Vô Ưu khóc than kể lể. Đã không điều tra ra được lại còn dám bày trò như vậy, làm như người là con dâu nhà ta ấy, cứ nói như thể người biết nấu ăn thật ấy.

“Chủ nhân,” A Lam nhíu mày nói, “Tuy rằng không điều tra ra được, nhưng khi cùng bọn họ giao chiến, thuộc hạ cảm thấy có chút quen thuộc, hình như là người của Nam Cung gia.”

Chủ nhân và Nam Cung thế gia vốn có thù oán. Tuy rằng, cụ thể là gì thì bọn họ không rõ lắm, nhưng khẳng định có thể đến mức huyết hải thâm thù, vậy nên, cần phải cẩn kễ báo cáo.

(Huyết hải thâm thù: Nói cho dễ hiểu nghĩa là thù oán vô cùng sâu đậm)

Đông Phương Ngọc nhíu mày, người của Nam Cung gia? Nếu thật sự là như vậy, Nam Cung Tuyệt hẳn là đích thân ra lệnh. Còn tên Nam Cung Vô kia, chắc chắn cũng có liên quan. “Tiếp tục điều tra, xem có thể xác định hay không. Còn nữa, lần sau nếu để chuyện này tái diễn, các người tự biết sẽ như thế nào rồi đấy.”

“Vâng! Thuộc hạ hiểu rồi ạ!” Bốn người cùng đồng thanh, đáp.

“Tốt lắm, các người cũng đã mệt mỏi cả ngày, mau đi nghỉ ngơi đi.” Dứt lời, Đông Phương Ngọc xoay người rời đi, bóng dáng biến mất trong nháy mắt.

Trong rừng cây,

Bốn người cùng thở phào một hơi. Ánh mắt lạnh như băng của chủ nhân thật khiến cho người ta sợ hãi, thiếu chút nữa thì chịu không nổi rồi.

A thanh võ võ ngực, nói: “May mà chủ nhân không thích trách phạt thủ hạ. Hai người các người cũng thật là, ta và Vô Thương đã đi trước, thì các người sao lại có thể đều rời đi? Ít nhất cũng phải có một người ở lại chứ. Cũng may mà chủ nhân bình an vô sự.”

“Hắc hắc,” Vô Ưu lăm la lăm lét cười gian, “Chủ nhân nhất định là phải bình an rồi. Người thực sự nghĩ rằng, chủ nhân lần này nói chuyện hiền lành như vậy là vì không muốn trách phạt chúng ta à?”

Mấy người này ngày thường đều cùng làm chung nhiệm vụ, ăn ý vô cùng. Vừa thấy Vô Ưu như vậy, trong lòng biết ngay có điều kì lạ, liền la to: “Người biết được cái gì rồi, nói mau! Không được giấu đó!”

Đông Phương Ngọc vừa giả vờ đi xong liền lén trở lại, cẩn thận ẩn nấp vào một góc tối, im lặng lắng nghe. Bốn tên này, quả nhiên là có điều muốn gạt nòng! Làm sao lại có chuyện cả bốn người cùng đi giao chiến với kẻ thù, không chừa lại ai bảo vệ? Cấp dưới của Vô Ảnh Lâu từ khi nào mà lại trở nên ngu ngốc, bắt tài như thế? Vừa nghe đã biết được, rõ ràng chính là có điều muốn giấu diếm.

Hừ, đám người này đều là do nòng dạy dỗ, cứ nghĩ bọn chúng chỉ lớn gan đến mức đùa giỡn trước mặt nòng là cùng, thật không ngờ! Cũng may mà Vô Ưu miệng rộng, nhất định không giữ kín được trong bụng.

Đông Phương Ngọc chăm chú lắng nghe Vô Ưu lúc này đang thần thần bí bí mở miệng: “Lúc ấy, ta dùng kính viễn vọng nhìn thấy, trên ôn tuyến nổi đầy hoa, hơi nước tỏa ra ào ạt, thật đúng là cảnh tượng tuyệt vời! Sau đó, chủ nhân, hân.”

“Được rồi, đừng vòng vo nữa,” A Lam trực tiếp cắt ngang lời Vô Ưu, “Không phải lúc đó đệ nhất công tử Mộ Dung Lạc Cẩn đang giúp giải hàn độc cho chủ nhân hay sao? Bọn ta nghĩ Mộ Dung công tử kia võ công cao cường, sẽ không cần dùng đến hai người bọn ta, cho nên.”

Chẳng lẽ, Mộ Dung Lạc Cẩn lại dễ dàng khiến cho người khác tín nhiệm vậy ư? Làm sao có thể!

“Người, nhìn người xem, thật đúng là một chút lãng mạn cũng không có.” Âm mưu đặt điều của Vô Ưu thất bại, liền khiến hắn tỏ vẻ bất mãn oán giận.

A Lam không trả lời, nòng còn chưa nói là, nòng thấy Mộ Dung công tử quỳ trên mặt đất, xoay người, tư thế vừa quái dị vừa vất vả. Nửa cánh tay chìm dưới nước, ánh mắt ẩn chứa lo lắng, một lòng đặt hết chú ý vào người chủ nhân. Bằng không, với công lực của hắn, hắn là sẽ rất nhanh phát hiện ra có người nhìn trộm, không thể nào để nòng và Vô Ưu nhìn hồi lâu như vậy mà cũng không chút phản ứng. Còn chủ nhân, biểu tình tuy nhìn như bất đắc dĩ, nhưng vẫn ẩn chút thẹn thùng, cũng không cự tuyệt, không phát ra dấu hiệu gì khiến cho bọn họ phải tới đó.

Nàng cùng Vô Ưu thấy vậy, cũng không dám nhìn thêm, đành nhanh chóng rời đi để đánh lạc hướng đám hắc y nhân.

Chuyện của chủ nhân và Mộ Dung công tử, thân phận thuộc hạ như bọn họ, sao có thể dám đến quấy rầy?

Vô Thương trước giờ vốn thành thật, đang định hỏi Vô Ưu cái gì đó, nhưng thấy hắn đá lông nheo đến nỗi muốn đau cơ, cộng với những từ mờ ám hắn nói, rốt cục cũng có chút sáng tỏ, bưng tỉnh, thốt lên: “Trời ạ, người là nói.”

“Người rốt cục cũng hiểu rồi!” Vô Ưu làm ra vẻ “Cuối cùng thì thằng bé nhà ta cũng trưởng thành rồi”, vỗ vỗ đầu Vô Thương.

“Chẳng trách tại sao các người lại yên tâm rời đi như vậy.” A Thanh lên tiếng, “Ta đã nói rồi, đại nhân vật như chủ nhân, khẳng định là không ưa loại phụ nữ bình thường.” Cổ Linh chủ nhân trên ghé chủ nhân nhiều năm như vậy, mà chủ nhân vẫn không chút động lòng, thì ra là do nguyên nhân này.

Vô Ưu nhìn hai người kia, giả vờ đau khổ, mở miệng: “Các người thì an toàn rồi, nhưng trong sạch của ta thì biết làm sao đây?” Vừa nói hắn vừa xoa mặt, vẻ lo lắng.

Trong sạch? Thử xa xỉ như vậy mà người cũng có hả? Đông Phương Ngọc thầm mắng trong lòng. Cơ mà, tên này lại dám nghĩ nòng háo sắc như vậy sao?

“Xì,” A Thanh trề môi khinh thường, “Người như vậy, dù cho có tẩy sạch dăng lên, chủ nhân cũng không cần người làm ấm giường nữa là!”

Vẫn là A Thanh luôn đứng về phía chủ nhân. Đang trong lúc vui vẻ, Đông Phương Ngọc chợt nghe A Thanh nói tiếp: “Muốn lo lắng thì cũng là Mộ Dung công tử người ta lo lắng thôi.”

Đông Phương Ngọc yên lặng, xóa nhanh suy nghĩ ban nãy trong đầu. Quả nhiên, chẳng có lấy một đứa hiểu mình.

Bốn người thầm thì thảo luận, ánh mắt sáng long lanh, nội dung chủ yếu là nói Ngọc chủ nhân ngày thường lạnh lùng quá mức, có điểm rất kì lạ. Thật không ngờ, chủ nhân thì ra lại “đặc biệt” như vậy.

Ở chỗ núp, Đông Phương Ngọc sa sầm mặt, lặng lẽ rời đi.

Tự nhiên lại bị lãnh một cục oan to dùng, thật là tức đến hộc máu! Tính đi tính lại, Mộ Dung Lạc Cẩn kia thật đúng là đầu sỏ tai hoa, hại nàng bị đám thuộc hạ tụ tập bàn tán sau lưng, đúng là đáng giận!

Có điều, bốn tên thuộc hạ này xem ra đều rất rảnh rỗi nha, chi bằng cứ cho bọn chúng về kinh thành làm việc còn tốt hơn.

Bốn thuộc hạ đáng thương vẫn đang vui vẻ tám chuyện, hồn nhiên không biết mình đã bị chủ nhân vô lương tâm xếp vào sổ đen.

Hôm sau, trên bầu trời u ám, xuất hiện những bông tuyết trắng mịn bay lả tả nơi biên cương gió lạnh, bình bồng giữa đất trời.

Theo những bông tuyết, còn có không ít lương thảo, bổng lộc, và thánh chỉ của hoàng đế Thiên Hữu được điều đến quân doanh.

Mấy ngày trước, lão hoàng đế nhận được tin do Tần Tĩnh nguyên soái đích thân phi ngựa đem về, biết rằng quân mình đã giành thắng lợi trong trận chiến dai dẳng này, lại còn lấy được thư nghị hòa, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Phần vì phần khởi, phần vì thương con trai, lão hoàng đế liền hạ thánh chỉ cùng khen thưởng, giao cho Tần Tĩnh an bài việc hồi thành của nhị hoàng tử Hiên Viên Hạo Thiên.

Tần Tĩnh cũng không dám chậm trễ, nhận được không ít lương thảo, trong lòng vui mừng, lập tức lệnh Đông Phương Ngọc, Mộ Dung Lạc Cẩn và Tạ Lưu Phong dẫn theo năm vạn tinh binh. Đợi sau khi tuyết ngừng rơi, liền hộ tống nhị hoàng tử Hiên Viên Hạo Thiên về đế đô. Còn lại hai phần ba tướng sĩ ở lại biên cương, nửa tháng sau lên đường hồi triều.

Bước ra khỏi lều nguyên soái, Tạ Lưu Phong tươi cười chấp tay nói với Đông Phương Ngọc: “Chúc mừng quân sư. Lần này về đế đô, nhất định huynh sẽ được thưởng hậu hĩnh.”

“Tạ tướng quân quá lời rồi, Đông Phương cũng chỉ là góp một chút sức lực mà thôi.”

Triệu Tử Tề vẻ mặt tiếc nuối, nhưng cũng vẫn hào sảng cười: “Đáng tiếc là ta còn phải ở lại vài ngày. Đợi đến lúc tụ họp đồng đủ, huynh đệ ta phải cùng uống một chén mới được! Nghe nói tử lực lượng của Đông Phương rất tốt, còn có thể khiến Mộ Dung gục ngay tại trận.”

“Thật không? Nhìn không ra nha, không ngờ quân sư còn có khí khái nam tử như vậy.” Ngụy Bán nói bằng giọng ngạc nhiên.

“Đúng vậy, với diện mạo này của quân sư, thật đúng là nhìn không ra.”

“.”

Nghe thấy những lời nhận xét này, Đông Phương Ngọc bắt đầu dĩ vô vô trí, tướng mạo của nàng như vậy không lẽ là tội lớn hay sao? Lập tức, vội vàng xã giao thêm vài câu, nàng nhanh chóng rời đi, sợ chút nữa lại nghe thấy những câu kỳ thị đại loại như ban nãy thì thật đúng là không chịu nổi.

Trong lều quân sư,

Đông Phương Ngọc đặt quyển sách trên tay xuống, buông cái thở dài thứ n lần.

Hai ngày nay nàng phiền não vô cùng, thậm chí cảm thấy tựa hồ như mình sắp bước vào thời kì tiền mãn kinh đến nơi, những giai đoạn trung gian đều có thể lược bỏ đi hết.

Nguyên nhân chính là do, từ sau khi Mộ Dung Lạc Cẩn biết nàng bị trúng độc, liền nhanh chóng liên hệ đến chuyện nàng bị nội thương lúc đến quân doanh. Dựa vào thời gian và sự kiện, người thông minh như Mộ Dung công tử dĩ nhiên có thể suy tính ra hàn độc trên người nàng phát tác vào ngày mười lăm mỗi tháng. Lần này, khó khăn lắm mới có thể được cùng Đông Phương Ngọc cùng nhau về đế đô. Vì vậy, hẳn

liền bắt đầu dốc hết sức lực dụ dỗ nàng đến ôn tuyền trong Mộ Dung sơn trang, lý do mỗi lần đều phong phú, thuyết phục, khiến cho người ta khó có thể phản bác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac-quan-su>